

Giới thiệu Tiểu Thời Đại 3.0

Truyện Tiểu Thời Đại 3.0 của tác giả Quách Kính Minh là truyện được các bạn tuổi teen đón đọc trong thời gian qua.

Những người bạn phải oằn mình giữa xã hội đầy cam bẫy, lừa lọc với mảnh khóc thủ đoạn được giăng ra. Liệu rằng, dưới “áng mây đen khổng lồ đang cuộn cuộn vần vũ không ngừng trên bầu trời.”

Giữa không gian mênh mông đặng đẵng mà “ngay cả tiếng vi vu của gió cũng muốn tháo chạy”, “chỉ còn lại tiếng nước chảy không ngừng, nó róc rách lấp đầy thời gian, lấp đầy những khe hở bối rối, lấp đầy khoảng cách giữa người với người. Hãy đón xem các bạn trẻ với tính cách riêng của mình sẽ vượt lên như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Bên ngoài song cửa sổ là mùa đông xám xịt của Thượng Hải, Ngoại Than vừa được tắm gội trông sùng sững mới mẻ giữa màn mưa lạnh tiêu điều, công trình tổng cải tạo Ngoại Than vẫn đang thi công không ngừng không nghỉ đèn sáng thâu đêm, mỗi lần đi qua đều thấy vô số giàn giáo bao quanh Ngoại Than. Qua lỗ thủng của các tấm lưới màu xanh, tôi thấy những người công nhân đang cuộn mình trong chiếc áo bông cũ rách ngủ ngời trên nền đất phía bên trong công trình. Trên hàng rìa lún phún của họ luôn vương một lớp trông vừa như bụi bặm, lại vừa như tuyết trắng. Sang năm khi mùa xuân đến, tất cả đám công nhân này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Ngoại Than, họ sẽ đến một khu đất hoang nào đó cần họ, dùng cơ thể bằng xương bằng thịt để kiến tạo nên Vạn Lý Trường Thành mới – bức tường vô hình trong suốt dùng để đoạn tuyệt với dân nghèo.

Bên trong sân bay T3 mới khánh thành tại Bắc Kinh, lúc này có một đôi nam thanh nữ tú đeo kính đen, người bó mình trong áo khoác màu xám sẫm và kẻ cuộn mình sau áo khoác lông cừu màu nâu nhạt, đang hùng hực khí thế rất đỗi hào hùng tiến về phía cửa kiểm tra an ninh. Cặp kính đen khổng lồ trên mặt họ, gần như có thể che khuất hai phần ba khuôn mặt, nếu đáng vẻ tao nhã hơn một chút, điềm đạm hơn một chút, hành khách xung quanh chắc chắn sẽ nghĩ họ là minh tinh nổi tiếng nào đó. Nhưng bộ dạng hiên ngang đỉnh đạc, chen ngang lẫn dọ, mặt vênh mây vào, đủ khiến mọi người đều tin rằng họ là hai kẻ mù.

Sắc mặt mọi người như đồng cảm (cũng có thể là bối rối) lần lượt dạt sang hai bên, nhường đường cho hai người họ đang bung ly cà phê giấy màu xanh của Starbucks tiến thẳng tới cửa kiểm tra an ninh.

Đúng vậy, hai người họ chính là hai chị em Cổ Ly và Neil.

Nếu tình cờ hai người họ lướt qua bên bạn, chỉ cần nghe phong cách đối thoại thôi, cũng đủ để xác nhận thân phận của họ. Người dân bình thường chẳng ai ăn nói kiểu vậy.

Nữ mù nói: “Thật khó hiểu, tại sao một phi trường hạng nhất như vậy, lại khiến như mình có cảm giác như chiếc đèn lồng thế này! Cái thứ màu đỏ của đất nơi đây, chỉ có thể dùng từ ‘Thê thâm’ để hình dung về sự ô nhiễm ánh sáng trầm trọng! Chẳng lẽ người Bắc Kinh thường ngày bị cát bụi và khói xe vùn vụt xung quanh còn thấy mình chưa đủ ‘Thê thâm’ sao! Cả đỉnh chót vót đỏ lòe loẹt của tòa nhà nữa, cứ như Đường Uyên Như vào đúng năm tuổi người mặc váy đỏ mà cười lên đầu chị vậy!”

Nam đôi bảo: “Chị có mà tưởng tượng màu sắc này giống như màu chiếc hộp nhẫn của Cartier, có lẽ sẽ khiến chị thấy dễ chịu hơn chút đấy.”

Nữ mù lại nói: “Đã thế bọn họ xây dựng mấy con đường vòng kia cũng xấu thậm tệ, chắc là kiến trúc sư quy hoạch hồi ấy học chuyên ngành thiết kế thời trang ra? Cả cái thành phố Bắc Kinh quy hoạch chẳng ra cái khi gì, thời gian xe dừng còn lâu hơn thời gian xe chạy, khoảng thời gian đó chị có thể ngồi yên trên xe trang điểm đầu ra đấy, sau đó còn đủ thì giờ để chị cắm xong một bình hoa! Vì thế chị thấy thực sự khó hiểu, tại sao còn có người cảm thấy uể oải khi đi làm, rõ ràng họ có thể ngủ thỏa thê trên đường đi làm cơ mà! Em thấy mấy cô gái mặc quần bò ở chỗ hôm qua chứ? Vừa hóp vừa bê tách cà phê ngập ngừng ngập dài, chẳng biết thứ đựng trong tách cà phê đó có phải là nước uống tinh tâm của mấy bà cụ không nữa? Mà nói đến đây, chị càng khó hiểu, bộ phận PR sao lại mặc quần bò? Mặc quần đó để tiếp khách sao? À không, gặp khách chứ!”

Nam đôi lại bảo: “...Bỏ đi bỏ đi, chị đừng than vãn hệ thống giao thông đường bộ nữa, mà hãy nghĩ đến đường sắt của họ ấy, người dân Bắc Kinh thật quá khổ...”

Nữ mù tiếp tục: “Vội lại bọn họ còn có ‘H1N1’!”

Nam đôi bổ sung thêm: “Hình như trước đó còn bùng phát cả ‘SARS’ nữa.”

Nữ mù tổng kết: “A Di Đà Phật!”

.....

... Tại sao hai người họ còn chưa bị người Bắc Kinh ở phi trường đánh chết tại chỗ cho rồi, cứ để họ leo mép như thế chứ?

Xem ra quá hiểu khách cũng không ổn, có lẽ vì liên quan đến cái khẩu hiệu “Bắc Kinh chào đón bạn” được phát diên cuồng trên truyền hình suốt một năm qua, tới mức khiến cho toàn bộ dân chúng Bắc Kinh bị thôi miên bị tẩy não hoàn toàn, hai mắt mở tròn xoe, gặp ai cũng cúi chào, thấy ai cũng hoan nghênh... Ví như những kẻ giống Cố Ly trước đây, ngay khoảnh khắc đặt chân xuống phi trường Bắc Kinh, cần lập tức cách ly nó ra, lúi đến phòng thí nghiệm cùng đồng loại của nó, rồi nhốt chung với lũ chuột bạch mồm nhọn răng sắc kia.

Trong suốt quá trình chen ngang lần đọc, hai người họ vẫn kè kè đi động bên tai, thi thoảng Neil còn dừng lại nhấp ngụm cà phê, chứ Cố Ly thì cứ hớn hên đầy khoái cảm trong sự khủng bố liên tục của các cuộc gọi đường dài với những câu trả lời kiểu như “Xin lỗi, anh (chị) đợi một lát, tôi có cuộc gọi đến” hết cuộc này đến cuộc khác, ngay cả thời gian dừng lại uống nước cũng chẳng có. Người cuối cùng có thể chặn đứng hành vi điên cuồng này của nó, là nhân viên kiểm tra an ninh vĩ đại ở phi trường, nữ mù tịt cho mình là mũi tên lửa đạn đạo xuyên lục địa Đông Phong 31 đang chen ngang lần đọc kia đã bị chặn đứng trước cửa vào lối kiểm tra an ninh của khoang hạng nhất, tất nhiên, Cố Ly không sao hiểu được, nó chỉ vừa gượng gạo đặt chân vào khung cửa kiểm tra an ninh, vậy mà tiếng “píp píp píp” đã kêu vang âm ỉ, vừa nói vào chiếc di động: “Xin lỗi nhé, Susan, tớ phải tắt máy đây, một phút bốn mươi giây nữa sẽ gọi lại cho cậu, tớ chẳng biết tại sao, ở đây đang có một cô gái cầm chắc cái thứ như là chiếc xẻng sắt cứ quét đi quét lại mấy lượt trên người tớ đây nè...”

Nhân viên kiểm tra an ninh nhìn Cố Ly với nét mặt không tài nào hiểu nổi: “...”

Cố Ly: “Nhìn cái gì, tôi đang đợi điện thoại đấy, anh có một phút, mau mà quét đi.”

Nói xong Cố Ly gấp điện thoại đánh “cạch” một tiếng, rồi nhìn thẳng mặt anh chàng tiếp viên điển trai chào, “Anh chàng đẹp trai”, sau đó vô cùng tự nhiên đặt di động vào chiếc khay trên băng chuyền, rồi vỗ nhẹ lên vai chàng tiếp viên, “Có vải chống bụi không? Lau màn hình giúp tôi, bản quá.”

Nhân viên kiểm tra an ninh: “...Chị mau qua đi!”

Phía sau Cố Ly, là Neil – một tên đui khác đeo cặp kính đen che cả nửa khuôn mặt, hần mỉm cười rồi nói với anh chàng kiểm tra an ninh đang dùng thiết bị dò tìm quét qua người hắn: “Chào anh, bình thường anh có đi Thượng Hải chơi không?”

Nhân viên kiểm tra an ninh: “...Không.”

Neil: “Vậy thì thật đáng tiếc. Nếu đến thì gọi tôi nhé.”

Nhân viên kiểm tra an ninh: “...Anh mau qua đi!”

... Tại sao hai người họ chưa bị nhân viên kiểm tra an ninh bắt giam ngay tại cửa kiểm tra an toàn mà lại cứ để họ ở đó leo mép chứ?

Máy bay dừng trên đường băng thoáng rộng. Bên ngoài cửa sổ hình elip, là bầu trời mùa đông của Bắc Kinh trông như mặt gương màu trà, nó dùng bụi bẩn, khí thải, cát bụi dày đặc và sự xóc nảy, hư vinh toát lên từ linh hồn của mọi người, kết thành lớp vỏ mây dày không lọt gió, nó cách ly hoàn toàn những cánh chim bay, ánh mặt trời và những ráng mây, cùng mặt đất bao la kéo dài dằng dặc dưới chân kia, từ trên không gian diệu vợi trông xuống, giống như một quả trứng muối khổng lồ.

Cố Ly nhận ly cocktail thạch lựu không chứa cồn từ tay cô tiếp viên, vừa uống vừa lục lấy bình xịt hiệu LA MER trong túi ra xịt lên mặt, lần nào đi máy bay cũng khiến nó cảm thấy mình như bị nhốt trong kim tự tháp ngủ vùi suốt năm trời, sắp bị sấy khô đến nơi. Đang xịt thì cô tiếp viên bước đến, nở nụ cười vừa tỏ ý xin lỗi vừa lễ độ: “Thưa cô, bình xịt này...”

Cố Ly vừa nhắm mắt tận hưởng hương hoa hồng trong làn sương giữ ẩm, vừa duỗi tay cầm bình xịt đẩy đến trước mặt cô tiếp viên, móng tay dính đầy đá quý của nó gõ “coong coong” về khó chịu lên vô bình.

Cô tiếp viên liếc nhìn, rồi nói ra chiều có lỗi: “À, tôi thấy rồi, là bình dưới 50ml, xin lỗi đã làm phiền, cô Cố, bình xịt của cô phù hợp quy định, được phép đem lên máy bay.”

Cố Ly mở tròn mắt, nghiêng đầu nhovn miệng vờ mỉm cười: “OK, không sao, tuy tôi chẳng hiểu cô đang nói gì, nhưng không sao. Có điều cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây thôi, cô biết không, tôi không hay nói chuyện với nhân viên phục vụ lắm... But thank you all the same.” Nói xong quay sang nói với Neil, “Chị nghĩ cô ta muốn hỏi bình xịt này hiệu gì, chị giờ nhả LA MER cho cô ta xem, kết quả cô ta bỏ lô ba la một tràng mà chị nghe chẳng hiểu gì, nhứt hết cả đầu.”

Neil gỡ cặp kính đen xuống, chớp chớp đôi mắt mi màu vàng kim dài quá cỡ của hắn, nói ra chiều vô tội: “Chị đừng hỏi em, em chỉ hiểu hợp đồng thôi.” Ngừng một lát rồi tiếp, “Mà phải là hợp đồng bằng tiếng Anh.”

Khóe miệng của cô tiếp viên đang mấp máy, nét mặt trông như đang ngậm một miếng gừng: “... Ha ha ha ha ha.”

Sau khi đã vỗ vỗ lên gương mặt đã xịt nước giữ ẩm liên tục gần trăm cái, Cố Ly tỏ ra hài lòng khi thấy sắc mặt mình ửng hồng bóng mịn trong gương. Nói thực, mặt ai bị vỗ cả trăm cái cật lực như thế cũng đều ửng đỏ cả. Nó móc điện thoại trong xác ra, bấm số gọi tắt, sau mấy giây, gương mặt trái xoan với đôi mắt được trang điểm màu khói tím tẻ của Kitty đã xuất hiện trên màn hình điện thoại, sau đó di động được kết nối.

“Kitty thân yêu, xin hãy chuyển lòng cảm kích của tôi đến ngài Cung, cảm ơn ngài ấy đã phá lệ mời tôi tham gia party sinh nhật, nhờ thế mà tôi có thể trở về Thượng Hải trước hẹn, à tất nhiên, đúng như cô nghĩ, việc kiểm tra tài chính bên này tôi đã làm xong từ lâu rồi... nói đúng ra, may mà ngài ấy đột nhiên linh động muốn tổ chức sinh nhật (...), nếu không, tôi còn phải ở Bắc Kinh ba hôm nữa mới về được. Đúng vậy, em gái à, ba ngày, cô có thể

tượng tượng được không? Nhất định tôi phải đích thân (...) in một bức thư cảm ơn gửi cho Cung Minh. Cô biết không, Bắc Kinh đáng sợ lắm, phụ nữ ở đây đều mặc quần, chẳng ai mặc váy cả! Bọn họ quần chân lại kín mít!” Cổ Ly tao nhả mà quuyền rũ cuộn mình trên chiếc ghế to rộng của khoang hạng nhất, cặp chân thon dài lộ ra dưới chiếc váy siêu ngắn, đôi tất da màu đen sọc caro càng tôn thêm vẻ thon dài của đôi chân, những mắt lưới trên chiếc tất ấy khiến nó trông như một con rắn đen, hoặc con lươn vàng to. Cùng đôi boots cao màu đen bằng lông thú, khiến cơ thể nó quuyền rũ giống như một nữ vũ công vùng Ba Tư[1].

[1] Nay là Iran.

“Là thật hay đùa vậy? Trời ơi, nếu không phải tôi đích thân đặt vé giúp mọi người, chắc tôi phải nghi ngờ vé của mình mua không phải là chuyến bay của hàng không Trung Quốc, mà là mua phải vé của chiếc máy bay thời gian đưa các người về năm 1996 rồi đấy.” Kitty ở đầu kia điện thoại vừa ngạc nhiên, vừa phấn kích, cực kỳ ăn khớp với lời của Cổ Ly.

“Đừng mà, hơn nữa bọn họ còn có cái gọi là quần mùa thu nữa! Tôi không tài nào hình dung được, đại khái là... biết nói thế nào đây Kitty thân yêu, cô thử nghĩ xem, thử quần được may từ chất liệu bông thô, mặc bên ngoài nội y, mặc bên trong ngoại y... tôi biết cô không thể tưởng tượng ra nổi đâu, Kitty thân yêu, tôi hiểu, nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy, tôi cũng chẳng dám tin trên thế giới này lại có thứ như vậy, cô biết không, khắp phố phường luôn có người mặc quần áo mùa thu đi qua đi lại, còn có người ngang nhiên mặc nó bước vào cửa hàng Hermes ở trung tâm Ngân Thái, thế mà nhân viên cửa hàng vẫn nhiệt liệt chào đón! Thật đáng sợ! Tôi thề, đây là cảnh tượng đáng sợ nhất mà tôi từng thấy kể từ sau bộ phim The Ring tôi xem năm 1998.” Cổ Ly đang nói, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô gái mặc quần ngồi bên cạnh, lúc này đang trừng mắt khó hiểu nhìn mình, nói: “Bác à, đừng nghe người ta nói chuyện điện thoại như thế chứ, bất lịch sự lắm đấy. Cái gì là quan trọng nhất trong thế kỷ XXI? Sự riêng tư! Bác ngồi ghế hạng nhất, sao chút đạo lý này cũng không hiểu vậy?” Ngưng chốc lát rồi bồi tiếp một câu: “Là vé bác đích thân mua hả?”

Cô gái ấy cứ ngồi thờ hồng học dưới làn mưa chất độc mà Cổ Ly phun ra rào rào, bèn kéo tấm mền cái rẹt quần chặt lấy người rồi gục xuống trong âm ức.

Cổ Ly ngắt điện thoại, nhìn Neil mặc chiếc quần bò rách lỗ chỗ ngồi bên cạnh, đôi chân sần chắc phủ lớp lông màu vàng, qua những lỗ rách trên quần lộ ra khoảng da thịt hút hồn người, Cổ Ly đang say sưa thưởng thức, vẻ hạnh diện hiện rõ trên gương mặt tựa như ‘mẹ sang nhờ con’. Đang thưởng ngoạn thì cô gái bên cạnh trở mình lật tung chăn ngồi dậy, có vẻ còn muốn tranh đấu lần cuối, cô ta hít một hơi sâu, nói: “Bắc Kinh không giống Thượng Hải các người! Mùa đông Bắc Kinh đều lạnh âm mười mấy độ! Gió rít lên vù vù!”

Nghe hết câu ấy, Cổ Ly và Neil cùng quay đầu, trả lời bằng nét mặt đầy nghi hoặc và khó hiểu. Cổ Ly nói: “Người dân của vùng cao nguyên đất đỏ cũng đâu nói gì!” còn Neil lại thật thà hỏi một câu: “What’s your point?”

Cô gái ấy cuộn chặt tấm chăn, rồi ngả thuận người ra lịm đi.

Cổ Ly ngắt cuộc gọi của Kitty xong đeo lại kính râm, chuẩn bị cho hành trình bay hai giờ tiếp theo, liền ngủ một giấc. Sau khi về đến Thượng Hải, nó phải bước vào phòng làm việc tại “M.E” với năng lượng đầy đủ nhất, tâm thế và thần thái rạng rỡ nhất. Tôi luôn cảm thấy khi nó lướt đi trên hành lang, chắc chắn trong lòng đang ấp ủ ý nghĩ phá vỡ kỷ lục chạy cự ly ngắn của Usain Bolt[2] – hơn nữa còn phá kỷ lục ấy bằng cách chạy với giày cao gót. Nó đang chuẩn bị khoác mền lên người, điện thoại đột nhiên đổ chuông, liếc mắt qua màn hình di động, rồi lặng lẽ trợn tròn mắt sau cặp kính đen, sau đó bấm nút nhận cuộc gọi.

[2] Usain Bolt là vận động viên điền kinh người Jamaica, người giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét, 200 mét và 4x100 mét tiếp sức đồng đội.

Người gọi điện cho Cổ Ly là tôi, lúc này tôi đang ở biệt thự tại khu Tinh An Thượng Hải cách nó mười vạn tám ngàn dặm. Sợ dĩ tôi gọi cho nó, là vì, tôi đã gục ngã, hiện giờ tôi nhìn Jimmy đang ngồi đối diện chăm chăm ánh mắt đặng đặng sát khí, như đang rất muốn đẩy tôi vào tủ lạnh rồi khóa chặt lại. Ánh mắt đó như lưỡi kéo sắt nhọn, nét mặt lạnh băng ấy trông như Cung Minh bị người ta cưỡng chế phải mặc một bộ Giordano, làn môi mím chặt giống như lưỡi dao mỏng tang sắc lẹm, thậm chí tôi còn ảo tưởng đến cảnh bất cứ lúc nào thẳng nhóc cũng có thể phun acid sulfuric vào mặt tôi giống như Cổ Ly, đúng thế, Jimmy, chính là nó, thứ hàng thượng hạng hai tuổi rưỡi.

Tôi nắm chặt điện thoại, mặt đối mặt đầy vẻ hằn học với thẳng nhóc hai tuổi rưỡi này. Nó là em trai thứ hai của Cổ Ly. Tôi hoàn toàn không nghi ngờ huyết thống của nó, nó chắc chắn là thuần chủng, vì hầu như nó đã hội tụ được tư chất trời ban của Cổ Ly một cách hoàn hảo và cực kỳ triệt để, ấy là nó có thể dễ như trở bàn tay bức tôi đến bờ vực gục ngã. Nó dùng thứ tiếng khóc the thé, làm hồng cả giấc ngủ đêm qua của tôi, nó dùng thứ năng lượng như phản ứng hạt nhân, không hề tự ti cũng chẳng chút kiêu ngạo mà lèo nhèo cả đêm. Còn lúc này, trong khoảnh khắc tôi vừa kết nối được với Cổ Ly, nó lại bắt đầu khóc.

“Cổ Ly, khi nào cậu về? Tờ sắp điên rồi đây, mấy hôm nay Jimmy khóc suốt đêm, so với hồi mẹ cậu khóc khi bố cậu mất còn lợi hại hơn gấp mấy lần đấy. Sáng nay hàng xóm đã phải đem chó của họ vào bệnh viện, nghe nói là bị stress.” Tôi giờ điện thoại lên, đưa qua chỗ Jimmy đang khóc ngằn ngặt, nhằm để tiếng khóc của Jimmy vượt không gian thời gian, khoan sâu vào màng nhĩ của Cổ Ly, với mong muốn nó chia sẻ nỗi thống khổ của tôi.

“Lâm Tiêu, cậu là phụ nữ thời đại mới, vậy mà ngay đứa con nít hai tuổi cũng không trông được hả? Những thứ mà con nít cần đơn giản lắm mà, chẳng lẽ cậu cũng không biết, chỉ cần làm chúng thỏa mãn, chúng sẽ như mấy con gấu Teddy nằm trong tủ vậy, mặc sức cho cậu đùa giỡn,” giọng Cổ Ly vang lên trong điện thoại nghe như đã dự liệu từ trước, hơn nữa còn mang đầy vẻ kính miệt, “nghe đây, giờ cậu vào phòng tớ, lấy chiếc áo choàng lông cừu của Hermes quần nó lại, sau đó dúi vào tay nó chiếc ví tiền của LV.”

“... Tớ không đùa đâu đấy!” Tôi tức tối đáp lời Cổ Ly – đồ hoàn toàn không có trí tuệ thông minh tối thiểu này, “hơn nữa tớ cũng thử rồi! Vô ích!”

“Vậy đôi băng tẩm chăn của Prada xem sao?” Ngờ khí nghiêm túc lại như đang suy xét của Cổ Ly vang lên trong điện thoại.

Tôi thực sự không chịu đựng thêm được nữa, liền hỏi nó: “Khi nào cậu về đến nhà? Lát nữa tớ phải đến công ty giúp chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Cung Minh rồi. Tớ hết cách với Jimmy rồi, hơn nữa tớ không dám đảm bảo liệu mình có nhét nó vào tủ lạnh hay không đâu đấy.”

“Cố Hoài đâu? Sao nó không trông Jimmy?” Cố Ly hỏi.

“Tớ biết đâu đấy, nếu tìm được cậu ta thì chó nhà hàng xóm đã không đến mức phải nhập viện rồi.” Tôi vừa nói vừa cầm chiếc thảm của Hermes quần lên người Jimmy, chỉ để lộ cặp mắt nhỏ xíu, sau khi quần xong một lượt tôi trầm ngâm một lát, rồi lại động tay lần nữa, lần này ngay cả mắt cũng bít đi, quần kín mít từ đầu đến chân. Thế là, trong khoảnh khắc, tiếng khóc của nó nghe như vừa xa xôi lại vừa mong lung.

“Cậu xem, Jimmy nín rồi đấy. Trẻ con mà, khóc mệt rồi sẽ nín thôi. Tớ bảo nè, tớ chuẩn bị lên máy bay, sau ba tiếng nữa, tớ sẽ có mặt ở nhà, cậu hãy trông thêm ba tiếng nữa thôi, đọc tiểu thuyết, đắp mặt nạ, tắm một chút, thời gian trôi qua nhanh thôi, đơn giản mà. Nếu Jimmy vẫn khóc, cậu cứ mở tivi trong phòng khách mà dọa nó, trước đây mẹ tớ đã dạy tớ sự kiên cường trước khi nhập học như vậy, cậu xem tớ bây giờ thế nào... thôi, tớ tắt máy đây, sắp cất cánh rồi, hơn nữa cô gái mặc đồng phục chẳng hiểu tại sao cứ đứng cạnh tớ lúc này nói gì mà tớ không được phép gọi điện thoại nữa, chẳng hiểu ra làm sao...”

Điện thoại đã ngắt. Tôi có thể tưởng tượng ra nét mặt như đang ngâm gừng tươi của cô tiếp viên bên kia. Đôi khi, tôi cảm thấy Cố Ly và Đường Uyển Như, về bản chất, họ chẳng có điểm gì khác nhau, có thể tổng kết hai đặc điểm nổi bật của họ, chính là: bước đi bất thường trên đường và hướng cảnh đông nam treo.[3]

[3] “Hướng cảnh đông nam treo” trích từ bài thơ Không tước đông nam phi: “Phủ lại nghe sự việc. Thấu hiểu, mãi xa nhau. Cây bên đình bước tới, Hướng cảnh đông nam treo.” Ý là tự mình treo lên cành cây hướng về phía đông nam, tức là treo cổ tuần tiết.

Ngắt xong điện thoại, tôi trân trân nhìn thứ đang ngo ngoáy không ngừng trong chiếc mền kia, cảm giác như đang nhìn bức tranh kinh dị của Nhật Bản vậy. Bốn tháng trước, chúng tôi gặp nó lần đầu tiên. Hồi ấy, khi Cố Hoài anh tuấn điển trai ôm đứa bé này xuất hiện trong phòng khách nhà chúng tôi, Cố Ly đã bị dọa cho chết khiếp, nó vội vội vàng vàng nâng mười đầu ngón tay với những chiếc móng dính đầy đá quý thon dài như ngón tay của Bạch Cốt Tinh, run rẩy như đang làm phép chi thẳng mặt Cố Hoài: “Em... em... em... em... em... sinh đây à?”

Cố Hoài nhếch mép, đáp: “Em đâu có bản năng đó.”

Cố Ly: “Chị thấy cậu khỏe mạnh đẹp trai vậy, không phải chứ? Tuổi trẻ mà đã suy rồi sao?”

Cố Hoài: “...”

Cố Ly: “Rốt cuộc ai sinh?”

Cố Hoài: “Mẹ chị sinh đấy.”

Cố Ly: “Mẹ nào của chị? Quen, hay không quen?”

Cố Hoài: “Mẹ em. Cái người mà chị không quen ấy.”

Tôi và Nam Tương nghe mà điên hết cả đầu, cứ như đang phải nghe về dãy Fibonacci vậy. Thật lòng, tôi cảm thấy trên thế giới này chẳng thể có một cuộc nói chuyện hoang đường kỳ lạ hơn thế. Ngoài câu nói đỉnh cao của Cố Ly sáng tạo ra trước đây: “Mẹ, giới thiệu với mẹ, đây là em con.”

Cuộc đối thoại của họ vẫn đang tiếp tục.

Cố Ly nói: “Chọn tên gì mà xấu thế chứ, nếu vẫn gọi là Jimmy, chị phải báo trước cho em, đợi đến khi nó mười sáu tuổi, nếu ngày nào đó về nhà, trông thấy nó khoác chiếc áo choàng màu tím, đi đôi giày cao gót rồi nói với em, nó quyết định trở thành chuyên gia trang điểm, thì cậu đừng có trách chị sao không cảnh báo sớm”

Cố Hoài: “Vậy ạ, hồi khi Neil mười sáu tuổi cũng đã nói với chị như vậy hả? Và cũng khoác áo choàng màu tím?”

Neil: “Hai người nói chuyện của hai người, lôi tôi vào làm gì? Nằm bất động mà vẫn bị bắn sao?”

Nam Tương lầy bầy đứng dậy, tay đỡ lấy trán, nói: “Tớ phải ra ngoài chút cho thoáng...” Lúc ấy tôi ngồi bên nó, não bộ thực sự đã ở trạng thái chết máy, dù có di chuyển chuột đến cháy cả mặt bàn đi nữa, đồng tử cũng không hề động đậy.

Hai chị em họ thật đúng là máu mủ ruột rà. Từ vỏ ngoài, đến ruột trong, đều như khuôn đúc.

Sực nhớ đến chuyện thoáng khí, tôi vội xem Jimmy đang bị quấn chặt trong mền, may, vẫn đang thờ. Tôi đang định tháo chiếc mền ra, đúng lúc ấy Cố Nguyên từ trong phòng bước ra. Anh ta khoác trên người bộ lễ phục lông cừu pha tơ tằm màu đen sẫm, chất liệu này hình như có khả năng phát sáng nhưng xem ra khá tối, khiến anh ta trông như chàng quý tộc cổ điển châu Âu trẻ tuổi, mái tóc hơi quăn tự nhiên càng tăng thêm vẻ lạnh nhạt cho khuôn mặt. Anh ta bước vào phòng khách, liếc nhìn tôi, chẳng nói năng gì.

Tôi chẳng lầy làm lạ. Tôi quá bình tĩnh.

Tĩnh ra đã bốn tháng rồi anh ta chưa nói chuyện với tôi. Ánh mắt anh ta nhìn tôi lúc này, chẳng khác gì ánh mắt đã nhìn tôi bốn tháng trước, vẫn đầy áp về lạnh lùng, thù hận, chà đạp, châm chọc, khinh rẻ, hệt như đang nhìn một con gà đã ăn trộm ví tiền của khách làng chơi vậy.

Tôi lại thấy bình thường, đổi lại là tôi, nếu Cố Nguyên vứt bỏ Cố Ly vì một cô gái khác thì ngay cả nhìn tôi cũng chẳng thèm nhìn ấy chứ. Thế nên, Cố Nguyên có thể bình yên vô sự sống chung với một mái nhà với tôi suốt mấy tháng trời mà không đổ nước súc miệng vào cả phê sáng của tôi, tôi đã cảm tạ trời đất rồi.

Anh ta lấy trong tủ quần áo đặt cạnh cửa một chiếc nơ, rồi đứng thất trước gương. Đầu nghiêng một bên, khiến nửa khuôn mặt bị chìm trong bóng tối nơi góc chết của ánh đèn trên đỉnh đầu.

Tôi biết, anh ta chuẩn bị đến tiệc sinh nhật của Cung Minh.

Tôi nhìn anh ta, bất giác mạch suy nghĩ giống như bị gió thổi thành sợi tơ dài, trở về bữa tiệc sinh nhật của Cố Ly bốn tháng trước, cũng như bao tiệc sinh nhật khác, khắp nơi đều là những mẫu thời trang cao cấp và lễ phục dạ tiệc vai trần, rượu đỏ và champagne sóng sánh phản chiếu ra sắc vàng son đầy cuốn hút.

Bữa tiệc sinh nhật xa xỉ mà huyền ảo ấy đã khiến cuộc sống của tôi hoàn đảo lộn so với lúc trước – sự đảo lộn mà tôi nhắc, nói chính xác hơn, là sự sụp đổ cực kỳ hỗn loạn.

Chỉ có điều, tôi của lúc này, trông vô cùng bình thản, hằng ngày vẫn đi làm, tới đến trò chuyện cùng mọi người trong căn nhà này. Nếu cần dùng một ví dụ để nói rõ hơn, thì giống như cô một người bị đôi tay không lồ “rắc” một tiếng vụn đứt phăng, nhưng vì dùng lực quá mạnh nên sau khi làm cho cái đầu xoay 360 độ, lại trở về vị trí ban đầu – trông thì nét mặt và dáng vẻ của người đó có vẻ vẫn bình thường, nhưng trên thực tế, bạn biết đấy, cô ta đã đi đời nhà ma rồi.

Sự bình thản lúc này của tôi, sự ung dung lúc này của tôi, vẻ sảng yên bình lặng lúc này của tôi, thực ra đã đi đời nhà ma từ lâu rồi.

Nhưng ai tin chứ?

Bên ngoài song cửa sổ là mùa đông xám xịt của Thượng Hải, Ngoại Than[4] vừa được tắm gội trông sùng sững mới mẻ giữa màn mưa lạnh tiêu điều, công trình tổng cải tạo Ngoại Than vẫn đang thi công không ngừng không nghỉ đèn sáng thâu đêm, mỗi lần đi qua đều thấy vô số giàn giáo bao quanh Ngoại Than, qua lỗ thủng của các tấm lưới màu xanh, tôi thấy những người công nhân đang cuộn mình trong chiếc áo bông cũ rách ngủ ngời trên nền đất phía bên trong công trình. Trên hàng rìa lún phún của họ luôn vương một lớp trông vừa như bụi bặm, lại vừa như tuyết trắng. Sang năm khi mùa xuân đến, tất cả đám công nhân này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Ngoại Than, họ sẽ đến một khu đất hoang nào đó cần họ, dùng cơ thể bằng xương bằng thịt để kiến tạo nên Vạn Lý Trường Thành mới – bức tường vô hình trong suốt dùng để đoạn tuyệt với dân nghèo. Ngay sau khi tường rào và giàn giáo bao quanh được tháo dỡ, gió xuân ấm áp sẽ thổi vùng đất xa xỉ lai căng bậc nhất Trung Quốc này vọt lên đỉnh cao tột bậc, quảng trường ven sông dường như đã rộng gấp đôi, dòng xe cộ giảm nhanh đột ngột, du khách gia tăng đột biến, những nhà hàng trên bán đảo mọc lên như nấm sau mưa ở Ngoại Than và cửa hiệu mới nhất của Chanel đang tuyên bố, thời đại của tân Ngoại Than đã bắt đầu.

[4] Ngoại Than, tên tiếng Anh gọi là The Bund, vị trí nằm ở bờ sông Hoàng Phố của khu Hoàng Phố thuộc trung tâm Thượng Hải, nó là tuyến đường phong cảnh của Thượng Hải, xung quanh còn có tháp truyền hình Thượng Hải vốn được mệnh danh là hòn ngọc phương Đông, Jin Mao Tower của Phố Đông nằm ở bờ đối diện của sông Hoàng Phố, đây là nơi ngắm cảnh mà du khách đến Thượng Hải không thể bỏ qua.

Còn trước đó rất lâu, tấm biển quảng cáo khổng lồ bên trên viết dòng chữ “Mộng tưởng sau cùng tại bến Thượng Hải” ở Ngoại Than kia vẫn còn ngự trị, lúc này đã âm ỉ đỏ sập. Biển quảng cáo mới coóng tựa như thanh bảo kiếm được cắm sừng sững bên sông. Logo quảng cáo mới toanh hiện lên lấp lánh cuốn hút dưới ánh sáng của mười mấy bóng đèn cực đại, mặc vẻ lạnh lẽo đen kịt, chẳng chút sinh khí của những toà nhà còn chưa hoàn thành vẫn chiếm chế phía sau.

... Bạn muốn thu gom mọi ánh mắt ghen tị của người khác ư? Chúng tôi đang ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Cùng sự khởi đầu của tháng Ba, vẻ xám xịt trong tiết Xuân hàn se lạnh của bầu trời Thượng Hải cuối cùng cũng từng chút từng chút tan dần, bầu trời xanh thẳm không chút vấy bẩn, giống như tâm hồn trong sáng của đứa trẻ, hiện ngang ngẩng gương mặt thuần khiết mà tươi đẹp lên trước mặt mọi người... “bầu trời lịch sử có khuôn mặt không già”, đúng vậy, nó là vẻ tươi trẻ mà thuần khiết đích thực, chứ không giống đám thiếu nữ ngày tận thế của chúng tôi: cơ mưu khá sâu, da mặt khá dày, trang điểm khá đậm, váy mặc khá ngắn, chỉ hận không thể trẻ mãi không già, thành tâm thật lòng sùng bái những nữ yêu tinh mặt non choẹt ngực phồng phao trong Tây du ký kia.

Sau một tháng, vẻ kiêu căng ngạo nghễ của mùa đông đã suy yếu đi rất nhiều.

Sau hai tháng, mùa xuân đã khê khàng đong đưa tà váy dễ thương quyến rũ để chòng ghẹo.

Cùng sự khởi đầu của tháng Ba, vẻ xám xịt trong tiết Xuân hàn se lạnh của bầu trời Thượng Hải cuối cùng cũng từng chút từng chút tan dần, bầu trời

xanh thắm không chút vấy bẩn, giống như tâm hồn trong sáng của đứa trẻ, hiền ngang ngẩng gương mặt thuần khiết mà tươi đẹp lên trước mặt mọi người... “bầu trời lịch sử có khuôn mặt không già”, đúng vậy, nó là về tươi trẻ mà thuần khiết đích thực, chứ không giống đám thiếu nữ ngày tận thế của chúng tôi: cơ mưu khá sâu, da mặt khá dày, trang điểm khá đậm, váy mặc khá ngắn, chỉ hận không thể trẻ mãi không già, thành tâm thật lòng sung bái những nữ yêu tinh mặt non choẹt ngực phồng phao trong Tây du ký kia.

Chúng tôi có thích bầu trời xanh ngắt không chút gợn mây như thế không ư? Thích chứ. Nhưng vĩnh viễn nó chỉ giới hạn xuất hiện trong tiểu thuyết và điện ảnh, chúng tôi mới đủ dũng khí thường ngoạn và nhìn thẳng vào nó. Còn trong thế giới hiện thực, khóa thân mấy tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời như thế, nói theo Cổ Ly thì chính là “Ồi dào, thôi đi cho tớ nhờ, đi dạo giữa trời nắng chang chang suốt mấy tiếng đồng hồ trong tình trạng trần như nhộng thế này, chỉ bằng cậu hãy đổi ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư nhân dân của mình thành 1978 đi cho lành! Hơn nữa còn sinh ở châu Phi đi! Khi ấy, cậu sẽ tai nghe mắt thấy một tên ăn mặc theo phong cách hippie tóc nhuộm xanh lét đang đi trên phố cất tiếng “Chào đi! Dì có cần giúp gì không ạ?”

Nói đến chuyện thay đổi chứng minh thư nhân dân, người chị em tốt Cổ Ly của tôi, gần đây đang sốt sắng lo liệu việc này, hồng sửa ngày tháng năm sinh của nó nhỏ đi ba tuổi... có điều mãi vẫn chưa toại nguyện mà thôi, nhưng nói đúng hơn, với sự hiểu biết của tôi về nó, chỉ là “tạm thời” chưa toại nguyện. Tôi chẳng bao giờ hoài nghi khả năng của nó, cho nên, nếu nó đã quyết định thì tôi đoán nó có khả năng đổi cả giới tính trên chứng minh thư nhân dân ấy chứ.

Cái khả năng hành động mau lẹ và khản trương đến mức kinh ngạc này của nó đã xuất hiện từ hồi học môn thủ công ở tiểu học. Khi ấy, với vóc dáng của một cô gái chín tuổi, nó đã dám làm một con cừu đồ chơi khảm nam bằng lá thép, ốc vít vặn chặt, di chuyển bằng pin trông cực kỳ đơn giản – nó gọi món đồ chơi đó là con cừu, nhưng trong mắt bọn tôi, món đồ ấy trông giống một con Barbapapa [1] – bắt đầu từ đó, khả năng hành động chớp nhoáng này chưa bao giờ mất đi mà trái lại ngày càng mãnh liệt hơn. Khi nó lên lớp bốn, khả năng này đã đạt đến cực điểm, một khi chưa đạt mục đích thì không cam chịu. Năm đó, chủ nhiệm lớp đã đem danh hiệu “Hoa hồng nhỏ” duy nhất của năm học trao cho một bạn nam tên là Lý Húc mà không trao cho Cổ Ly, vì chuyện này, Cổ Ly đã tranh thủ mười phút giải lao giữa giờ, chạy xồng xộc đến phòng giáo viên, ngồi nghiêm trang ngay ngắn trước mặt giáo viên chủ nhiệm, bình tĩnh tự tin, diễn thuyết chân thành tha thiết với chủ đề “Hoa hồng nhỏ – Ngoài em ra chẳng còn ai, em hoàn toàn xứng đáng nhận danh hiệu”, nêu luận cứ, nói sự thật, kể chuyện cũ, giảng lý lẽ, từ chuyện sống Lư Dương uốn quanh co mấy khúc, cho đến chuyện gần đây có mấy bạn gái trong lớp đã có kinh nguyệt (...), trên trời dưới đất, nói xua luận nay, liên tục cả tháng, sét đánh không lui, mỗi tuần năm ngày, mỗi ngày ba bạn, mỗi bạn mười phút... Cổ Ly mười một tuổi mà nét mặt vừa nghiêm túc, trang trọng lại vừa điềm tĩnh bình thản như Diệt Tuyệt sư thái[2], như một lão bà đã nhìn thấu cõi hồng trần nhưng lại cực kỳ cố chấp, ngày ngày ngồi trên chiếc ghế nhỏ đặt trước bàn làm việc của giáo viên chủ nhiệm, mái tóc hoa râm bàn tay đen ngòm. Cuối cùng, giáo viên chủ nhiệm thân yêu của chúng tôi đã phải đầu hàng, đôi tay run run, gỡ bông hoa hồng nhỏ làm bằng chất dẻo kia khỏi ngực áo Lý Húc, rồi run rẩy đeo trên ngực áo của Cổ Ly – vì chuyện này, Lý Húc đã giận sôi sùng sục, người nhà đổ tới đổ lui cả tuần trời, cậu ta vẫn nhất quyết không gọi giáo viên chủ nhiệm một tiếng “mẹ”.

[1] Một nhân vật trong phim hoạt hình cùng tên do Đức sản xuất.

[2] Một nhân vật trong tiểu thuyết Ý thiên đô long ký của nhà văn Kim Dung, nhân vật này là chương môn đời thứ ba của phái Nga Mi. Cô này dung mạo rất đẹp, võ công cao cường, tính tình khí khái, ra tay cực kỳ hiểm độc, đồng thời vì muốn giữ thể diện cho môn phái của mình, đã tỏ ý bao che những sai trái của đệ tử.

Ánh nắng chói chang và tàn nhẫn chiếu thẳng lên mặt, giống như Thượng đế đang giáng cho chúng tôi một bạt tai rất đỗi dịu dàng vậy. Nam Trương trở vào nhà tìm kem chống nắng, còn tôi cau mày nhăn mặt đứng phoi mình dưới ánh nắng gắt, như một con quỷ hút máu sắp bị ánh nắng làm cho nổ tung đang chờ Nam Trương từ trong nhà lao ra giải cứu.

Còn Cổ Ly ngồi cạnh tôi, lại chẳng hề động đậy mà hất cái mặt tặc đắc tặc vàng kia như thể đất của khu Tĩnh An kia, thần nhiên mà lại độ lượng đối mặt với ánh mặt trời giữa tháng ba đang rọi thẳng lên đầu lên mặt, chẳng hề lo lắng tia tử ngoại cường độ cao sẽ làm tổn thương gương mặt nõn nà mỗi sáng đều ngồn hết mấy trăm tệ của nó. Tôi nhìn nó, nét mặt vô cùng lo lắng, nó quay đầu trông về phía tôi, rồi nở nụ cười thư thái như đang cực khoái tới mức sắp ngất đến nơi, nụ cười trên mặt nó mang thứ ánh sáng đã được lọc qua lớp kính màu trà của mặt nạ mà các công nhân hàn điện thường dùng, tôi cảm thấy nó đang dùng thứ giọng khàn khàn trầm trầm như lời thoại trong phim Saw nói với tôi: “I wanna play a game.”

Trước đó nửa giờ, chúng tôi đã hưởng ứng lời kêu gọi (nói đúng hơn là uy hiếp) “Xuân về cảnh liễu rủ, thiếu nữ hong nắng mai” mà bước ra khỏi nhà với tâm trạng gượng ép, rồi nằm trên mấy chiếc ghế dài màu trắng, tắm nắng trên bãi cỏ rộng ba mươi mét vuông của tiểu khu mà ngày nào cũng có người làm vườn cắt tỉa tưới tắm. Cỏ xanh dầu dẫu dưới ánh nắng đầu hè. Trên tấm biển bằng đồng sáng loáng bên cạnh, người ta viết rõ nguồn gốc cao quý của đám cỏ này bằng cả hai thứ tiếng Trung – Anh: Kim tiền thảo và cỏ mạch môn trồng xen kẽ theo tỉ lệ 3:7. Cổ Ly rất mê tấm biển này, đầu tiên nó đứng thộn người ở mép bãi cỏ, sau đó phản kích như nòng nọc con tìm thấy mẹ, đôi mắt rung rung lệ. Tôi có thể hiểu được, nếu biết rằng trong cuộc sống có hai loại tài liệu mà nó thích đọc nhất khi nhàn rỗi: một là hướng dẫn sử dụng, giới thiệu hàm lượng phối kết hợp của các chất được dán ở mặt sau bao bì các sản phẩm dưỡng da, loại tài liệu còn lại chính là bảng báo cáo tài chính trong công ty.

Vì mỗi lương duyên với tấm biển đồng này nên nó càng thêm gắn bó với tiểu khu quý phái mà chính nó đã thuê, mặc cho gần đây ở con hẻm này, ngày càng có nhiều văn nghệ sĩ trẻ tuổi chuyển đổi dùng các biệt thự cũ để mở hiệu sách văn nghệ, quán cà phê văn nghệ, tiệm hoa văn nghệ, cửa hàng nước hoa văn nghệ, nhưng nó vẫn khăng khăng đi gặp chủ nhà để tiếp tục thuê thêm hai năm nữa. Thực ra nó cũng chẳng cần phải dựa vào tấm biển đồng này để khẳng định đẳng cấp tiểu khu quý phái mà bản thân đã thuê, bởi vì cần bớt chút thì giờ liếc mắt xem qua hóa đơn tiền thuê nhà mỗi tháng là đủ để khẳng định đẳng cấp rồi... Đại khái hóa đơn đó tương đương với sáu tháng lương của tôi.

Thực tình, ngoài tấm biển đồng song ngữ ấy ra, những thứ khiến tiểu khu này đáng để tự hào còn rất nhiều, chứ không chỉ riêng giá cho thuê. Ví dụ, có hôm, Nam Trương bảo Cổ Ly đang ngồi tập Yoga trên tấm thảm trải trên thảm cỏ: “Cậu có biết không, trước đây Trương Ái Linh cũng ở đây đây.” Cổ Ly đang ở tư thế treo ngược trên tường cứ như yêu tinh trong động Bàn Tư, neoh neoh đôi mắt, rồi rít lên qua hàm răng nanh trắng hếu những lời như có như không: “Ai cơ? Trương Ái Linh á? Nhà cô này giàu lắm à, đã đóng những phim gì rồi thế?”

Nam Trương: “...”

Có điều, dù thế nào đi chăng nữa, giữa khu đất tắc tắc vàng như khu Tỉnh An thế này, mà mở ra một thảm cỏ xanh của riêng tiểu khu như vậy, không phải ai cũng đủ dũng khí. Nên hiểu rằng, nếu tùy tiện dựng một túp lều trên đám cỏ ấy, nó đều có thể ăn đứt một căn hộ hai phòng một sảnh được trang trí hoàn mỹ ở trấn Tân Trang – tất nhiên, ban quản lý tiểu khu chẳng ngạc nhiên, lòng cừu lấy từ cừu, giá trị mặt bằng và chi phí bảo dưỡng thường ngày của những thảm cỏ này đều được tính cho các chủ nhà. Bạn nghĩ rằng phí quản lý thu hằng tháng là quyền cho bọn trẻ trong trường tiểu học để hy vọng chúng học hành sao?

Bọn tôi nằm trên ghế chưa được bao lâu, phía xa xa, hai anh chàng đẹp trai thân hình cao lớn, gương mặt rắn rỏi đang bung chiếc khay bằng vỏ giấy cứng có đựng mấy tách cà phê bước thẳng về phía chúng tôi. Bạn biết không, trên phố phường tại Thượng Hải, người bung khay bằng vỏ giấy cứng đi lại có hai dạng: một là người đang sống theo những mô hình quảng cáo trên tạp chí thời trang hiện có, với từng ly cà phê nhỏ trên khay giấy của họ; còn một loại khác là các mẹ trong ủy ban dân cư đi chân đất, và trong hộp khay giấy trên tay họ đựng một tá trứng tươi.

Nếu bạn quan tâm đến cuộc sống hai năm trước của chúng tôi, thì lúc này chắc chắn bạn sẽ đoán, hai bóng người đang quảng vai bá cổ bước đến kia chính là Giản Khê và Cố Nguyên. Trông bọn họ đeo vớ như đeo ghi-ta vậy, cứ như hai con công trống đang ở trạng thái sẵn sàng xộc đuôi giấu mặt bất cứ lúc nào.

Còn nếu bạn quan tâm đến tình hình gần đây nhất của tôi, nhất định bạn cũng sẽ biết, Giản Khê đã biến mất trong cuộc đời tôi, sau khi anh ấy để lại bức thư như vệt nước mà xe tưới nước lưu lại trên mặt đường dưới trời tháng Tám khiến tôi đau xé lòng, sau khi khúc nhạc cử hành hôn lễ chuẩn bị kết thúc, mặt đường vừa rồi còn ướt rườn rướt, trong chớp mắt đã bị ánh mặt trời nóng bóng hun cho bốc hơi, vô hình vô ảnh.

Vậy bạn đoán sẽ là ai?

Cố Nguyên hay Tịch Thành?

... Cảm ơn khả năng tưởng tượng phong phú của bạn, bạn nên nhanh chóng xông đến cướp chiếc loa khỏi tay Trương Kỳ Trung[3], rồi thay ông ta đi quay Tây du kí phiên bản mới, khi ấy cảnh quay ở Nữ Nhi Quốc mà ông ta sắp đặt cho Đường Tăng, đột nhiên quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ so với trước đây, chắc chắn bạn sẽ nghi ngờ chế độ kiểm duyệt của Trung Quốc sao bỗng nhiên phóng khoáng đến thế, ngay cả phim cấp ba cũng có thể lên sóng.

[3] Trương Kỳ Trung sinh năm 1951, là một đạo diễn, nhà sản xuất, nhà giáo, tác giả nổi tiếng người Trung Quốc.

Vệ Hải và Sùng Quang?

... Cảm ơn khả năng biên kịch vô tận của bạn, bạn nên đi cướp chiếc máy tính trong nhà Quách Kính Minh, rồi viết Tiểu thời đại thay anh ta, tôi tin chắc chẳng bao lâu, loạt tiểu thuyết Tiểu thời đại có thể xuất bản đến 10.0 đây, tốc độ cập nhật còn nhanh hơn cả phần mềm diệt virus.

Cung Minh và Lam Quyết?

... Cảm ơn khả năng sáng tạo ly kỳ của bạn, bạn nên đến Bộ quốc phòng nghiên cứu sự phát triển một vệ tinh, sau đó phóng lên trời rồi chơi trò thả điều trên ấy.

Hai anh chàng đẹp trai đứng trước mặt chúng tôi, nếu một Neil bình thân đến vô cảm cộng thêm Cố Hoài mang vẻ trắng xanh tựa thần chết vẫn chưa đủ khiến tôi và Nam Tương rít lên chói tai, thì lúc này, giữa hai người họ có thêm một cậu nhóc hai tuổi Jimmy, nó đang trừng đôi mắt to đen lấy long lanh như nước, hấp háy đôi mi dài, nằm sấp trên ngực săn chắc của Neil trông về phía chúng tôi, cảnh tượng trước mắt đã từng vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của tôi và Nam Tương, một gia đình ba người sao mà hài hòa đến thế.

Hai người họ ngồi xuống cạnh chúng tôi, ánh nắng chiếu lên mái tóc màu vàng kim của Neil, khuôn mặt con lai và con ngươi màu lam đem lại cảm giác lạnh thấu xương của biển cả bao la, là vẻ đẹp của các chàng trai trẻ vừa trong sáng mà lại sắc sảo. Còn đôi chân mày đen lấy của Cố Hoài càng tôn lên làn da trắng xanh của cậu ta, dưới ánh nắng toát lên vẻ quý phái của ma cà rồng trong phim Chạng vạng, ma cà rồng phơi nắng, chuyện kỳ lạ làm sao.

“Quanh đây náo nhiệt thật”, vì chẳng còn ghế trống, Cố Hoài tự nhiên phóng khoáng ngồi lên tay vịn ghế của Cố Ly, “quán cà phê mọc lên san sát, Starbucks mở ba quán, còn một quán có tên Coffee Bean, một quán tên Costa, lúc này đi qua góc đường, cũng thấy Mc Café mở quán ở đó. Chẳng lâu nữa, có lẽ tất cả vòi nước trong các căn hộ của tiểu khu ở xung quanh đoạn này chỉ cần khẽ vận đã thấy cà phê chảy rào rào rồi đấy?” May mà cậu ta dong dỏng cao người nhẹ bẫng, mới có thể ngồi trên tay vịn ghế của Cố Ly với tư thế vừa tự nhiên, vừa quẩy rũ như thế, nếu đổi lại là Đường Uyên Như, có lẽ chiếc ghế đó đã rắc một tiếng rồi gãy nát luôn cũng nên.

“Mc Café[4]? Cà phê kinh nguyệt? Thật hay đùa vậy?” Đường Uyên Như đưa tay lên đỡ ngực.

[4] Đường Uyên Như hiểu lầm từ Mc là viết tắt của Menstrual Cycle.

Con ngươi của Cố Hoài như giật giật mấy cái, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi tin cậu ta đã thật sự hoảng loạn, vì khi cậu ta bước vào cuộc sống của chúng tôi, đồ quái dị Đường Uyên Như này còn đang mơ mộng ở bên ngoài. Còn lúc này, đúng vậy, nó đã trở lại. Lại lần nữa nó hòa nhập vào cuộc sống của chúng tôi, xem ra chẳng có bất cứ sự ngăn cách nào, vô cùng hòa hợp, giống như miếng đất nặn plasticine được nhồi vào trong viên chewing gum vậy.

“Mc là McDonald’s.” Tôi yếu ớt trả lời nó.

“Đấy, tớ đã bảo mà, tớ luôn nghĩ, chẳng hiểu các nhà sản xuất trong thiên hạ này đều bị sao nữa, lúc nào cũng dồn sức để so kè với kinh nguyệt, cà phê kinh nguyệt, khôn kiếp, người nào dám uống quả là dũng sĩ. Cậu nói xem cuốn tạp chí tên Kinh nguyệt đương thời đã đủ biến thái lắm rồi, ngoài Cố Ly ra

còn ai dám đọc.” Máy tháng không gặp mà học vấn của Đường Uyên Như đã trở nên lợi hại đến thế.

“McDonald’s chẳng phải làm các món về gà ư, sao cũng tham gia vào kinh doanh cà phê vậy?” Nam Tương vừa say sưa bôi kem chống nắng lên mặt, vừa hồ hững đáp lời.

“Thời đại này, ai chả biết làm món gà?” Đường Uyên Như cười hếch một tiếng, rồi thốt ra câu châm ngôn để đời.

Tôi và Nam Tương đang cúi đầu nghĩ xem tại sao Đường Uyên Như lại thấu hiểu và phân tích xã hội này xác đáng đến vậy, và lại trong khi khéo léo vận dụng thủ pháp liên tưởng và nêu ví dụ, nó đột nhiên chuyển sang tư thế nửa nằm nửa ngồi, trông bộ dạng như vừa ngủ dậy, rồi nói như chợt bừng tỉnh: “Ồ, tớ nói nhầm, thời đại này, ai mà không biết pha cà phê chứ?”

Chẳng biết có phải Đường Uyên Như đột nhiên ngồi dậy làm cho phát khiếp hay không, mà Jimmy bắt chợt khóc toáng lên. Tay Cổ Ly phóng ra như tia lửa điện, chuẩn bị ôm Jimmy: “Ồi thôi, Jimmy đừng khóc nữa, đến đây chị thương nào.”

Có điều, khi Cổ Ly còn chưa kịp hạ thủ, Cổ Hoài đã nhảy bổ đến ôm lấy Jimmy bé bỏng đang khóc trên ngực Neil, cậu ta vừa dịu dàng ôm lấy Jimmy trước ngực áo sơ mi trắng, vừa nói với Cổ Ly: “Chị à, nghe em nói nè, lấy một tấm thảm Hermes quấn nó lại rồi bỏ vào tủ sắt, là vô ích.”

Mặt Cổ Ly đỏ ửng, như vừa mới bị sỉ nhục, nó tức tối nói: “Chưa thử, sao em biết được?!”

Được Cổ Hoài vỗ về, Jimmy liền ngoan ngoãn im lặng, nó nằm úp trong lòng Cổ Hoài, nét mặt hồn nhiên đáng yêu, chẳng khác nào thiên thần.

Cổ Ly lại lần nữa bị đánh bại, nét mặt lộ rõ vẻ không tài nào tin được.

“Chị à, chuyện này có gì lạ đâu, được nằm úp trên ngực Cổ Hoài, ngửi mùi hương xả vải lavender tỏa ra từ áo sơ mi, chuyện tốt thế đổi lại là em, em cũng nín thôi.” Neil ngược ánh mắt cực kỳ chân thành nhìn Cổ Ly rồi phân tích, vừa nói vừa hướng ánh mắt hâm mộ mà đổ kỵ về phía Jimmy.

Tôi và Nam Tương nghiêm cẩn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cổ Hoài thu đôi đồng tử đen láy vào sau cặp chân mày, ném lại cho bọn tôi cặp mắt trắng dã.

“Được trở lại Thượng Hải, cảm giác thật là tuyệt.” Neil không có chỗ ngồi, nên bèn ngồi bệt xuống thảm cỏ. Thân thể cơ bắp cuộn cuộn mà ngày ngày hần tu chính trong phòng tập thể hình nếu cũng có thể ngồi lên tay vịn ghế giống Cổ Hoài kia, chắc sẽ xảy ra thảm kịch nhân gian. Dưới sức nóng của mặt trời, thứ mùi hương mê hồn trên cơ thể hần càng thêm quyến rũ. Hần ngồi khoanh hai cẳng chân dài ngoẵng trên thảm cỏ, hai tay chống về sau, toát lên vẻ tao nhã nhàn tản. Thời tiết vừa chuyển nóng, thẳng nhai này đã vội vàng mặc quần soóc, ánh nắng chói chang chiếu lên cẳng chân lông lá rậm rạp khiến hần trông như chàng sinh viên đại học căng tràn sức sống. Hần luôn có khả năng như vậy, dù xuất hiện ở đâu, cũng có thể khiến chớp mắt cảnh tượng xung quanh biến thành cảnh quay trong phim lãng mạn của Pháp, dập dờn mùi hương hoóc môn như mê hồn trận. Chị gái hần, Cổ Ly, cũng có khả năng này, dù đi đến đâu, cũng chỉ cần nháy mắt là khiến xung quanh trở thành trung tâm phát tin tức trực tiếp của kênh “Kinh tế tài chính số 1”. Lúc này, nữ đạo diễn chương trình này đang cuộn mình trong chiếc áo khoác da báo, nhìn vào trang phục của hai người có thể nhận ra họ đã thành công trong việc tạo nên hai kẻ mắc chứng rối loạn tâm thần, một không sợ lạnh, một không sợ nóng.

Nếu tiếp tục liên tưởng theo hướng này, về Cung Minh, dù xuất hiện ở đâu, trong nháy mắt cũng có thể biến xung quanh thành sân diễn của tuần lễ thời trang quốc tế Milan. Về Nam Tương, bất kể xuất hiện nơi nào, nó đều có thể trong nháy mắt biến xung quanh thành bức họa xúc động Đại Ngọc chôn hoa[5]. Còn Đường Uyên Như, xuất hiện bất cứ nơi đâu, nó cũng có thể biến xung quanh thành nhà hát truyền hình của chương trình Không xem không biết, thế giới thật diệu kỳ trong chớp mắt – tất nhiên, cũng có thể biến thành cảnh chương trình đón giao thừa “Đêm xuân” năm 2000.

[5] Cảnh Đại Ngọc chôn hoa nằm trong hồi 27 của Hồng lâu mộng.

Tháng trước, Neil rời Thượng Hải trở về New York. Tòa chung cư cao cấp ở phố 44 Tây Manhattan mà cha hần mua tặng trước đây, đã được một người giàu nứt đố đổ vách thích, sẵn sàng bỏ ra cả bạc tỷ để mua lại. Hần định về New York làm thủ tục chuyển nhượng, sau đó sẽ mang đồng đô la đó về nước trong vịnh hiến. Tất nhiên, thực ra trước khi hần rời New York trở về Thượng Hải cũng đã nhanh chóng đem mọi thứ liên quan ủy thác cho công ty môi giới, hần vẫn có thể làm việc từ xa. Sở dĩ hần phải đích thân ngồi máy bay vượt đại dương tới New York là vì nghe nhân vật Lục định mua lại căn nhà kia ngoài việc giàu nứt đố đổ vách ra, còn tuổi trẻ tuổi, cơ bắp săn chắc, tướng mạo giống Jude Law hồi thanh niên lúc còn chưa cắt tóc, mê du lịch, tinh thông thiết kế nhà ở, ăn mặc hợp thời, thích nghe ca kịch, mê nghệ thuật hiện đại, cũng rất chuộng tranh sơn dầu cổ điển, quan trọng là anh ta cực thích Mariah Carey và Madonna – nghe như chỉ còn thiếu điều chưa mất chiếc T-shirt trên ngực có dòng chữ “Nobody knows I am gay” vậy.

“Sao về sớm vậy? Cứ theo lý luận yêu đương của cậu, chẳng phải luôn đầu tư đường dài, con đường của kẻ si tình sao?” Cổ Ly vẫn đang đội chiếc mặt nạ của công nhân hàn xì trông như một dị nhân khoa học, thấy vừa thần bí lại vừa xúc cảm, có gì đó giống nhân vật Chúa tể Voldemort đang tương thanh[6], “Đúng ra phải ba tháng nữa cậu mới về mà! (Neil:...) Chưa đầy một tháng mà.”

[6] Một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

“Giao dịch hủy rồi.” Neil dẫu môi.

“Đôi phương coi thường cậu à?” Đôi mắt Cổ Ly ánh lên vẻ châm chọc.

“Không hẳn là thế. Quả thực anh ta rất trẻ, rất điển trai, và lại cũng rất giống Jude Law – giống Jude Law lúc mới cắt tóc. Nhưng sau khi trở về em mới phát hiện, người mua nhà không phải anh ta, mà là bạn gái của anh ta.” Neil so vai dưới ánh mặt trời, rồi uống một ngụm Latte, sau đó thề đầu lười ra

liếm nhẹ vầng sữa còn dính lại trên môi. Tôi và Nam Tương cùng nhìn động tác đó, cả hai đều nuốt nước miếng ừng ực. Thứ báu vật đáng chết này dù làm động tác nào, đều chẳng khác nào cảnh quay chậm trong phim. Nếu búp bê Barbie dưới tuổi vàng biết được, nhất định sẽ hận hân đến chết, chắc chắn nó sẽ vô đầu bức tai mà tháo giày cao gót ra nện cho hân một trận, đồng thời còn điên dại thét thẳng mặt Neil rằng: “Đừng hòng tranh cướp đàn ông với tôi, đồ dê tiện!”

“Hum... I am sorry.” Ngữ khí của Cổ Ly vô cùng chân thành, giống như xuất phát từ tâm can vậy, nhưng biểu hiện trên gương mặt lại cười vẻ khoái trá y chang một bà mẹ đang làm ăn phát đạt.

“I am sorry too!” Neil đi chuyển ánh nhìn lên từng người, rồi dừng về mặt khoa trương cùng giọng điệu từ hồi học tiểu học ở nước ngoài nói, “Khi bạn gái anh ta vừa xuất hiện trước mặt em, em đã thân thiết nắm chặt tay cô ta mà rằng: ‘Chắc bà là bà nội của Luc nhỉ?’ ‘Ồ không, hoàn toàn không phải’, đôi phương nhả nhận trả lời, ‘còn nữa, giao dịch hủy nhé, chúng ta đến đây thôi.’”

“Ồ...” từng đưa bọn tôi phát ra tiếng thở dài mang hàm ý sâu xa.

“Cậu nói Luc toan tính gì đó à? Tục ngữ nói rất đúng, ‘Phụ nữ quá lừa, dù có đẹp cũng là xơ mướp’, đêm nào cũng phải ôm xơ mướp to xụ mà ngủ, còn toan tính gì được chứ?” Đường Uyển Như hiện ngang hào sảng chỗ miệng vào.

“Thôi, dẹp đi, dẹp đi, không nói chuyện người ta nữa, ngay cả chúng ta cũng phải cảnh giác, chớ đòi hỏi bản thân cao quá. Xơ mướp thì xơ mướp, hồ trước tớ ngủ cùng cậu, chẳng phải cũng thường nửa đêm gào thét giật mình tỉnh giấc đó sao, lúc ấy tớ còn tưởng mình đang ôm cây gậy như ý của Tôn Ngộ Không, nhà nào cũng có cái khó riêng, tha được thì tha cho người ta đi, ngoan!” Cổ Ly vô cùng thành khẩn, thân thiết kéo cánh tay săn chắc rắn rỏi của Uyển Như, vuốt ve sờ soạng, tỏ vẻ “nhà nào cũng có cái khó riêng” trên mặt.

“...” Đôi mắt Đường Uyển Như chợt trở nên vô hồn, giống như đã hóa đá ngay tại chỗ.

“Uống cà phê đậm thơm, nghe mùi hương cỏ dịu, tụ tập cùng bạn bè, tắm mình trong nắng vàng rực rỡ, mới gọi là sống.” Cổ Ly vừa đeo chiếc mặt nạ phòng độc của nó vừa như đang tự tình, xem chừng cảm xúc dâng trào lắm, nó nói xong liền đưa tay ra nhận tách cà phê Cổ Hoài đưa cho, sau đó để đặt thận trọng dịch chiếc mặt nạ hàn điện trên mặt qua một bên chỉ để lộ bên khõe miệng rồi uống một hớp thật nhiều, sau đó lại vội vã đeo mặt nạ lại.

Nam Tương ngồi đối diện với tôi, cười ngất nghễ, nó vừa nghe chuyện phiếm của một đám tâm thần, vừa không ngại tay đem tuýp kem chống nắng hiệu Armani trộm được từ tủ hóa trang của Cổ Ly, bôi bôi trát trát lên trên khuôn mặt mềm mại trắng nõn của nó, động tác nhẹ nhàng tao nhã mà vô cùng quyến rũ, trông như đang phủ một lớp men trắng ngần lên đồ gốm vậy.

Còn Đường Uyển Như ngồi cạnh Nam Tương, lúc này cũng nói gót theo sau bắt đầu bôi gì đó, theo suy luận logic đó phải là thứ dạng như kem chống nắng (...), nhưng nhìn bao bì bên ngoài, thông thường kem chống nắng sẽ không to như thế, tôi ngờ rằng nó đã lấy nhầm hộp. Động tác của nó cũng tao nhã mà quyến rũ chẳng kém, trông giống đang trát vừa lên bức tường gạch vậy.

Neil nhìn mấy đứa chúng tôi đang bận bịu, liền tỏ vẻ hoài nghi: “Phụ nữ các cô có đúng là sợ bị nắng cháy như vậy không? Tôi còn thích phơi nắng là đằng khác.”

“Em là đồ quý tây dương, toàn thân khoác lớp da giống như mắc bệnh bạch biến, làm sao so với bọn chị được, định dọa ai hả, sao không đi khiêu chiến với công chúa Bạch Tuyết ấy! Em thật sự đã nắng hóa dưới ánh mặt trời rồi, chỉ có điều hóa thành sữa tươi Deluxe nguyên chất mà thôi, còn chị và Nam Tương sẽ hóa thành một cốc trà xanh, Lâm Tiêu sẽ hóa thành một tách Capuchino, còn như Đường Uyển Như, thì chính là một thùng nhựa đường.” Cổ Ly nói ồm ồm từ phía sau chiếc mặt nạ.

“Em không phải quý tây dương, mà cũng thích phơi nắng đấy thôi.” Cổ Hoài ngồi bên cạnh, cười ủng hộ Neil. Không biết tại sao, nụ cười của cậu ta luôn khiến tôi thấy khó chịu, dù nét cười đó vừa tinh tế vừa hững hờ, toát lên vẻ điềm đạm của trong gia đình gia giáo nghiêm khắc, nhưng nó luôn khề vương lại trên mặt mà không đi vào sâu nơi đáy mắt. Con người trông như hai viên kim cương đen bị băng đá bao bọc. Lạnh giá vô cùng không tan chảy được. Thực tình, tôi vẫn không thích cậu ta lắm, lần khuất phía sau về không thích, thực ra có chút sợ hãi.

“Nhưng theo chị, em đừng phơi nhiều quá”, Cổ Ly nhìn gương mặt tinh tế răng trắng môi hồng của Cổ Hoài, mà liên tục phun nọc độc ra từ phía sau mặt nạ, “Chỉ sợ chút nữa bọn chị tán chuyện đến mức cao trào, thì em ngồi bên cạnh đã lặng lẽ hóa thành làn khói trắng sau mấy tiếng xèo xèo rồi.” Rõ ràng dạo gần đây, Cổ Ly xem quá nhiều phim ma cà rồng.

“Chả trách chị lại đeo mặt nạ như vậy, té ra là sợ hóa thành làn khói trắng, em hiểu rồi.” Cổ Hoài ngồi uống cà phê, đôi mắt trông về nơi xa xăm nào đó, chẳng nhìn Cổ Ly mà phản công với giọng điệu mỉa mai, ngưng lại giây lát, cậu ta nhếch đôi chân mày rậm rạp được cắt tỉa gọn gàng một cái, rồi bồi thêm một nhát, “thảo nào chị lại sợ chiếc máy hút bụi trong nhà bếp đến thế.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tôi thấy Cổ Ly hít một hơi thật sâu sau chiếc mặt nạ, rồi vươn bộ móng ra dùng lực véo một cái lên ngực Cổ Hoài: “Muốn chết hả em trai!”

Nói đến chuyện chống nắng, mấy đứa bạn tôi, kể cả Đường Uyên Như đều chu đáo và cẩn thận như thế, cũng chẳng phải là chuyện vô lý gì. Thái độ tới mức cực đoan của bọn tôi như vậy, đều bắt nguồn từ sự ám ảnh mà Cố Ly từng để lại cho chúng tôi hồi còn học cấp ba.

Hồi ấy có một dạo, làn da “bánh mặt” của tên quý tha ma bắt gì đó mà Cố Ly từng theo đuổi như bị ma xui quỷ khiến đã biến thành “người đẹp chocolate”, vì thế nó đã bao chúng tôi mấy vé và toàn bộ tiền khách sạn trong kỳ nghỉ hè, rồi dùng đủ cách dụ dỗ để tập hợp chúng tôi rồi kéo nhau đến bãi biển Tam Á, sau đó bốn chúng tôi đã nằm thườn thượt trên bãi biển phơi nắng suốt bảy ngày trông chẳng khác nào mấy thi thể đang bất động, nếu nói như Cố Ly, đây là truyền thuyết tuyệt đẹp về “hai mỹ nhân ngư (nó và Nam Tương) và một cô gái mò trai (tôi) cùng một con hải sâm lớn (Đường Uyên Như)” – còn việc người khác có hiểu như thế hay không, thì đó là một câu đố, dạo ấy cũng còn vì chúng tôi nằm phơi nắng quá lâu, nên đã khiến một phụ nữ qua đường sợ chết khiếp suýt chút nữa đã hét lên báo cảnh sát. Bận đó, chúng tôi còn trẻ người non dạ đâu hiểu gì về thứ kem chống nắng này, còn Cố Ly vô nhân tính ấy lại chỉ nhớ bôi cho mình, mà quên bống chuyện nhắc ba chúng tôi. Kết cục là sau khi tôi và Nam Tương về trường, chưa đầy nửa ngày sau đã để ra thêm hai cái biệt hiệu mới, tuy hai biệt hiệu đó đều nhắm vào làn da đen nhem của chúng tôi, nhưng Nam Tương nhờ có khuôn mặt đẹp nên ít nhiều biệt hiệu còn dễ nghe hơn chút, là “Công chúa Hắc Tuyết”, còn tôi vì sắc vóc khiêm tốn so với Nam Tương nên mang biệt hiệu: “Gà ác.”

Vô si nhất là Cố Ly, nhờ sự hỗ trợ của các loại kem chống nắng mà nó đã tầng tầng lớp lớp bôi bôi trát trát lên mặt, nên da nó chỉ hơi xạm một chút, vừa đạt tới màu chocolate mà nó mong muốn, lại vừa khỏe khoắn mà hài hòa. Khi thấy tôi và Nam Tương đen thui vì phơi nắng, nó khom lưng xuống mà cười nắc nẻ suốt ba phút, cười đến mức cúc áo ở ngực cũng bật tung ra. Cười thỏa thuê rồi, nó bắt đầu chống nạnh, rồi gờ nét mặt ra chiêu thông cảm mà lại ám ức nói với bọn tôi: “Thượng đế thật bất công, người muốn phơi nắng cho đen nhất là tớ, kết quả da lại chỉ hơi đôi màu chút xíu, còn hai cậu lại kiếm được khoản hồi lớn, các cậu xem xem, hai cậu đen đến mức chẳng khác gì hai quả cà tím già.”

May mà tôi tuổi trẻ khỏe mạnh, nếu không khôn kiếp, chắc tôi tắt thở từ lâu rồi.

Còn Đường Uyên Như, nó là đứa thâm nhất. Vì mỗi khi có mấy chàng trai cơ bắp cuộn cuộn trẻ trung mặc quần bơi bó sát người bước qua chỗ bọn tôi đang nằm, ngay tức khắc nó bay vèo ra khỏi khu vực có dù che nắng, đuổi theo những cơ thể đang tỏa mùi hoặc môn nam tính để rít lấy rít để, mắt trợn trắng, lưỡi thè ra, đầu lắc lư điên đảo, còn miệng thì nhỏ dãi ròng ròng, như để đang đánh dấu lãnh thổ – nó chẳng khác gì việc rắc vụn bánh mì dọc đường vào rừng sâu để tìm được lối về lúc trở ra vậy. Nhưng nói thực, nhìn kỹ lại trông như con chó Labrador sung sức đang thỏa sức chạy tung tăng trên bãi cát thì đúng hơn.

Vì Đường Uyên Như chạy nhảy tự do, giải phóng dục tính trên bãi biển Tam Á nên sau khi về đến Thượng Hải thì da nứt thịt rạn, cơ thể đen nhem giống như trong truyện Truyền kỳ tân Bạch nương tử. Nó nằm trên giường tứ chi gãy đập điên cuồng, miệng há hốc đỏ ngầu rồi không ngừng kêu la, tiếng gào thét vừa khan khản lại vừa lạnh lốt, tần suất cũng khá ổn định, và lại cũng bởi rằng của nó cực to và cực ngay ngắn dày dặn, khiến trong khoảnh khắc thăng thót tôi có cảm giác như nó là một con... ngựa đang lâm bồn.

Tôi đang tự hào về ví dụ cực kỳ chuẩn xác mà mình đưa ra, Cố Ly đã ngay tức khắc đánh bại tôi bằng một câu nói băng quơ. Nó chỉ vào mảng da bong tróc trắng hếu trước ngực Đường Uyên Như, rồi nói: “Trông giống hai hạt ‘đường’ ‘sữa’ ‘ư ư’ vừa lọt ra mà chưa xé bỏ áo chưa kia?”

Nam Tương ngồi đối diện tỏ vẻ nghiêm trang rồi đưa ngón tay cái lên.

Tôi nhìn về mặt đất ý rạng rỡ ánh hào quang của Cố Ly, cảm thấy trên đầu nó như đang bao trùm vàng Phật quang, tôi chợt nghĩ, hồi Newton bị quả táo rơi trúng đầu, chắc cũng giống thế này?

Tôi tỉnh lại khỏi một mớ ký ức, đám người trẻ trung trước mặt, nét mặt ai cũng tươi tỉnh, quý phái sang trọng, tôi đột nhiên cảm thấy thoáng mơ hồ. Bầu không khí bất giác bị ánh mặt trời chói chang chiếu rọi làm cho khẽ lay động, giờ là năm 2009, hay là năm 2010? Tôi đột nhiên không rõ nữa.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, tôi luôn cảm thấy thời gian vận động hỗn loạn và trôi qua dị thường. Còn hồi đang học, có vô số khoảnh khắc để chúng tôi trải nghiệm thời gian lặng lẽ trôi qua, ngày nào cũng có thời khóa biểu nhắc nhở, ngày nào cũng được phân chia thành từng khúc đoạn bốn mươi lăm phút, rồi tổng hợp thành các học kỳ khác nhau, năm học khác nhau, thế là chúng tôi học lớp khác nhau, có nghỉ đông, nghỉ hè, nghỉ tết mừng thành lập trường vân vân và vân vân, để nhắc chúng tôi rằng thời gian đang không ngừng trôi qua.

Sau khi tốt nghiệp, hình như từng ngày từng ngày vẫn không khác gì so với quá khứ, nhưng dường như lại chẳng có ngày nào giống trước đây.

Sự hỗn loạn của thời gian tạo thành màn bóng sáng mong manh giữa một bức ảnh không hề có tiêu điểm, dán lên trên mặt mỗi người.

Khép mắt lại, tôi nhớ lại mình của mấy tháng trước.

Khi ấy, ngoài đi học ra, ngày nào tôi cũng nhốt mình trong phòng. Tôi thấy vô cùng chán nản và cực kỳ thất vọng khi ngắm nhìn những bông tuyết đang bay ngoài cửa sổ, trong phòng điều hòa phả hơi nóng hừng hực khiến mặt kính cửa sổ như bị che phủ một màn sương mờ, trong khoảnh khắc từng cánh tuyết đập vào mặt kính rồi nhanh chóng tan thành nước, sau đó hỗn loạn lẫn xuống men theo cửa sổ.

Khi đó, bên ngoài là màn tuyết xơ xác tiêu điều, khiến người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Giống như thế giới này đã bị thùng một lỗ lớn, tuyết từ trong lỗ thùng ấy phun ra cuộn cuộn, trong chớp mắt thôi ngập cả thế giới, từng cơn gió vừa buốt lạnh vừa mạnh mẽ thổi thốc vào ngực người ta, chẳng tốn chút sức lực nào cũng đã thổi cho trái tim vừa nặng trĩu vừa ảm áp dễ chịu vỡ vụn.

Ngày qua ngày, tôi thần thờ tựa mình trước khung cửa sổ, khi nước mắt lưng tròng, khi mặt mày ráo hoảnh, nhưng trong đáy mắt lúc nào cũng nhói lên như có mặt sắt rắc vào, đôi khi tôi còn cảm thấy thời gian dừng lại ở cái ngày mà Giản Khê trở về, có điều hôm đó anh ấy trở về không phải là để nói lại chuyện xưa với tôi. Anh ấy trở về là để thu dọn đồ đạc, để hoàn toàn rời xa tôi.

Khi đó, cứ đêm nào không ngủ được, khoảnh khắc cảm thấy ly nước nóng trong tay ngơ ngẩn ngồi cuộn mình trong chăn trước cửa chớp ban công, tôi luôn mơ hồ cảm thấy Giản Khê vẫn đang thu dọn đồ đạc trong phòng ngủ, là những cuốn truyện ký nhân vật lịch sử châu Âu vừa khô khan vừa đầy cộp mà anh ấy thích đọc, là những chiếc đĩa CD mà anh ấy mua về để chuẩn bị nghe cùng tôi, là những chiếc áo len lông cừu có kiểu dáng hầu như mười cái như một nhưng màu sắc lại cực kỳ đa dạng, là đồ lót màu trắng và chiếc quần bò. Anh ấy thông thả ung dung nhưng lại cực kỳ kiên định sắp xếp hành lý để rời khỏi nơi này, thì thoảng anh ấy dừng lại uống nước, sau đó lại tiếp tục. Tôi tựa người bên cửa sổ hỏi anh có cần giúp gì không, động tác của anh vẫn không dừng lại, lưng quay về phía tôi mà cất tiếng: “Không sao, có ít đồ mà.” Giọng nhỏ nhẹ và ấm áp mang hương vị như mùi cơ thể anh, giống như một nắm cát đã được rang nóng. Thậm chí đến phút cuối cùng trước lúc ra đi, anh ấy còn bình thản ôm tôi một lát. Cánh tay ấy vẫn theo thói quen vòng thành hình vòng cung hơi chênh lên, để bàn tay rộng dài của anh ấy vừa đủ ôm lấy xương bướm của tôi. Lồng ngực của anh ấy vẫn nóng bỏng, ngập tràn mùi vị mà tôi quen thuộc.

Khi đó, đường Nam Kinh Tây treo đầy đèn lồng đỏ. Từng chiếc từng chiếc đỏ lừng lất giữa gió tuyết hòa với những gương mặt đỏ gay căng cứng của người đi đường. Năm mới đến, xem chừng các mặt hàng đều đầy đủ, trái ngược với cảnh tượng này là vẻ bức dọc u ám trên mặt từng người vẫn bận bịu trước Tết, họ mang về mặt còn chưa tỉnh ngủ, vội vã cầm dù bước đi trong gió tuyết mật mùng, lao về phía khoản tiền thưởng cuối năm ở chỗ không xa trước mặt.

Khi đó, cả thế giới đều chìm đắm trong bầu không khí lạnh lẽo trăm năm mới thấy. Tin tức của Bắc Kinh và Thượng Hải, cứ cách mấy ngày một lần, lại dự báo không khí lạnh mới đổ bộ. Trên bàn hội nghị Copenhagen, các nhà khoa học khí tượng với nét mặt buồn khổ, sôi nổi phát biểu tham luận, nói “hiệu ứng nhà kính” biến mất, trái đất lại tiến vào thời kỳ băng hà ngắn – bạn xem, mọi thứ trông giống như một trò hề, nhất là khi vị chuyên gia địa chất của Italia đột nhiên đổ mặt tía tai nhẩy lên bàn cầm microphone liên tục gõ vào đầu mình.

Còn hiện tại ư, rét mướt đã qua. Tất cả đều đã qua rồi. Thượng Hải lại trở về với nét kiêu diễm duyên dáng trong tiết trời đầu xuân. Khu Ngoại Than bị những bức tường rào cao vút và vô số giàn giáo màu xanh lục bao quanh cách ly với thế giới suốt hơn hai năm qua, cuối cùng đã lộ ra diện mạo mới toanh, sắc màu mới xa hoa, kiêu diễm, cô điển, hiện đại, vừa bồi rồi lại cũng thật cao ngạo. Giống như nàng công chúa mặc trang phục lông lầy, nhẹ nhàng nằm xuống men theo dải sông Hoàng Phố, phần eo thon uốn khúc thành đường chân trời rung động lòng người của Ngoại Than, cặp đùi trắng như tuyết của cô ấy lay động vô số nhà tài phiệt, khỏe mồm, đuôi mắt, tóc da, thân thể cho đến linh hồn tên họ đều đang treo giá chờ đợi.

Nhưng bất kể thay đổi thế nào, bất kể cải tạo ra sao, bất kể khu Ngoại Than có mọc thêm những khách sạn bán đảo sừng sững chỉ hận không thể dát vàng lên tường hay không, bất kể tủ kính mới toanh trong các cửa hiệu tiên phong của Chanel và Prada có hút hồn phách của người ta hay không, bất kể Ngoại Than có đội đất mọc lên một trung tâm Milan quốc tế mới toanh hay không, khi ấy lãnh sự quán nước Anh sẽ được xây dựng lại thành câu lạc bộ các nhà tài phiệt, thì tất cả sự xa hoa đang lấp lánh hào quang này, đều chưa từng, cũng chưa có, và mãi mãi không bao giờ lấy đi sự thô lương, lạnh lùng, và hương vị của tương lai vốn không thể ngăn chặn vốn thuộc về Ngoại Than kia.

Đó là vẻ đẹp riêng sau khi bị gió sông cuồng bạo thổi suốt mấy trăm năm, lại bị nước mưa ăn mòn mấy trăm năm mới có được. Giống như chiếc huy hiệu gia tộc suy tàn đã gỉ sét trong pháo đài cổ đã sụp đổ, ghi lại vinh quang, và cũng ghi lại cả thời gian đã vô tình lướt qua.

Chúng tôi bây giờ, trông như lại trở về thời đại học. Sự trở về của Đường Uyển Như khiến chúng tôi lại biến thành bốn kẻ đồng hành, năm tháng hung bạo tàn nhẫn. Nói đến quá trình Uyển Như tái hòa nhập, thì thật khó mà nói ra thành lời được. Hồi đến từng người bên cạnh, Nam Tương và tôi đều thấy khó nói nhưng lại hết lượt này đến lượt khác kể không biết một những gì người đó đã trải qua.

Tất nhiên những chuyện này chắc chắn đều xảy ra trong tiệc sinh nhật Cố Ly. Đúng vậy, mấy năm nay, hầu như năm nào, vào đúng ngày sinh nhật của Cố Ly, Thượng đế sẽ đóng vào sinh mạng của chúng tôi một dấu ấn không thể phai mờ, khiến chúng tôi khắc sâu trong lòng rằng vậy là một năm nữa đã lại qua, giống như đóng liên tiếp những chiếc cọc gỗ với khoảng cách đều tăm tắp vào vỏ não của chúng tôi vậy. Mỗi lần sinh nhật Cố Ly đều đánh dấu cuộc đời chúng tôi đã lật sang một chương mới: Hôm sinh nhật Cố Ly năm 2008, cha của Cố Ly đã dùng thi thể cứng đờ nặng trĩu của ông ấy, dùng cái chết, kéo Cố Ly ra khỏi cuộc sống như thể vườn địa đàng ở trường đại học chẳng phải lo cơm áo gạo tiền, rồi ném nó vào rừng rậm nhiệt đới đầy rắn độc và thú dữ để tự lẩn mò lẩn lộn, theo đó, tôi, Nam Tương, Đường Uyển Như, ba đứa như ba bông hoa trong phòng điều hòa, từ nhỏ đã chung số mệnh, hít chung bầu không khí, cũng bị đồng loạt nhổ tận gốc khỏi mảnh đất của vườn địa đàng màu mỡ ấm áp, vút lên mặt đường đầy dầu bị ánh mặt trời tàn bạo nung chín. Kể từ hôm đó, chúng tôi đều trưởng thành vượt quá tưởng tượng.

Năm nay, tiệc sinh nhật của Cố Ly đã xảy ra đủ thứ chuyện đáng được bàn tán, đồng thời những tiết mục đó đều đã trở thành tin tức lan truyền không ngớt tại bãi biển Thượng Hải một thời gian dài.

Chẳng hạn như cô ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhờ khuôn mặt hạt dưa bị công chúng gọi là hồ ly tinh cũng xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật. Tất nhiên, cô ta không quen biết Cố Ly, mà chỉ thuận đường ghé qua ngắm Cung Minh một lát, sự xuất hiện của cô ta khiến toàn bộ đèn chớp tắt hàng loạt như thể bị mất kiểm soát vậy.

Chẳng hạn như Neil thoải mái mặc chiếc quần bơi trẻ lưng bó sát hình tam giác màu trắng, rồi nằm trong hồ bơi sauna ở trung tâm sân thượng giữa không trung, nét mặt cực kỳ dâm đãng đồng thời vô cùng quyến rũ, khiến động vật cái có mặt tại hiện trường đều ngắm nhìn đến ngây người, nếu không phải bọn tôi liều chết giữ chặt Đường Uyển Như, nhất định nó sẽ mặc nguyên cả trang phục dự tiệc nhẩy bỏ vào hồ ngay tắp lự để được ở chung một hồ với Neil.

Chẳng hạn như khi Lục Thiêu – người mẫu đang nổi đình nổi đám trong làng thời trang Thượng Hải hiện nay – xuất hiện, chẳng ai biết được anh ta từng là nhà văn Chu Sùng Quang danh tiếng chấn động cả nước – trừ tôi ra.

Lồng ngực như đang ẩn chứa một con quái thú răng nhọn vuốt sắc, tôi bị cảm giác căng thẳng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào kiên quyết bao trùm từ đầu đến chân. Mấy lần tranh thủ lúc không để ý, anh ta lên nhìn về chỗ tôi, trong mắt vẫn mơ hồ mà dữ dội vương mùi tanh của máu, ánh mắt nóng bỏng mà nhiệt thành ấy, giống như dòng suối sục sôi, khiến người khác trông thấy mà lồng ngực nhói đau.

Đương nhiên, xuất sắc nhất vẫn phải kể đến Cố Ly. Cả tuần nó chẳng có một giọt cháo nào vào bụng, chỉ dựa vào tác dụng quang hợp để duy trì tín hiệu

sống của cơ thể, cuối cùng nó tự hào nhét mình vào chiếc váy đen ngắn do Victoria Beckham nổi tiếng thế giới thiết kế được công ty mượn về. Tất nhiên, suốt buổi tiệc sinh nhật, nó cười nói cực kỳ gượng gạo, thậm chí vừa khai tiệc nó đã uy hiếp chúng tôi: “Kể từ lúc này, tớ không thể cười, không thể khóc, không thể hít thở sâu, cũng không thể đóng cửa, vì váy của tớ bó rất chặt, có thể toác ra bất cứ lúc nào. Nếu các cậu dám chọc tớ bật cười, hoặc dám chuẩn bị điều ngạc nhiên gì đó nhằm làm tớ kích động, nhất định tớ sẽ lột các cậu cho đến khi chỉ còn lại một chiếc quần lót sau đó treo ngược lên đỉnh của Trung tâm tài chính Hoàn Cầu đầy gió lộng đấy!” Khi nó nói mấy câu này, nét mặt trang nhã tươi mát, ánh mắt trầm ngâm sâu thẳm, cơ thể không hề nhúc nhích, cứ như một ni cô đã rơi vào hồi ức sâu thẳm – Tôi hoàn toàn tin nó có thể duy trì trạng thái tĩnh lặng như nước đọng này mãi cho đến khi kết thúc party sinh nhật, tôi có niềm tin về khả năng kiểm soát đầy biến thái của nó.

Thậm chí nó cũng đủ sức để kiểm soát bản thân có uống say hay không – trước giờ chẳng có ai biết lúc nào nó được xem là đã say, còn lúc nào vẫn đang tỉnh táo. Nên biết rằng, chỉ cần nó muốn, dù nó có uống đến mức suýt phải vào viện để rửa ruột đi chẳng nữa, vẫn đủ sức duy trì đáng vẻ bình thân của ni cô và trò chuyện với bạn về giao dịch định kỳ và nguyên lý đòn bẩy.

Trong danh sách những người uống say đêm đó tất nhiên có cả Đường Uyển Như. Sự dừng cảm của nó chẳng biết từ đâu ra, giống như pho tượng Phật, thờ phào một tiếng rồi ngồi xuống bên Cổ Ly, sau đó hai mắt đỏ ngầu nhìn Cổ Ly nói: “Cổ Ly! Chà giấu gì cậu, một ngày không gặp như xa cách ba thu!” Nói xong, khoát tay cái xoẹt, thần thái trang nghiêm, mớ chiếc bra từ trong ngực ra ngoài đánh soạt một cái, pạch pạch hai tiếng giòn tan, rồi quăng lên chiếc khay champagne trước mặt Cổ Ly, trông như một món ăn đang bốc khói...

Cổ Ly nhác thấy đã run lập cập, nó thực sự sốc, con người đen láy run lên từng cơn như thể bị điện giật. Có điều, sau mấy giây, Cổ Ly đã bình tĩnh trở lại, không hề là người đã trải qua sóng to gió lớn, nó quay người cầm miếng giấy gói còn bỏ lại sau khi đã bóc quà ở sau lưng, nhẹ nhàng cẩn thận, điềm nhiên gói chiếc bra lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cả quá trình ấy, vô số người đi qua đi lại đều bị cảnh này làm cho ngạc nhiên, nhao nhao dò hỏi: “Đây là quà tặng?!” Tất nhiên, mỗi lần như thế Cổ Ly đều ứng đối tự nhiên hơn nữa còn với nhiều kiểu khác nhau.

Khi Neil mặc quần bơi màu trắng ướt rườn rượt đi ngang qua, hần hoi đầy nghi hoặc: “Is that a gift?”

Cổ Ly đáp: “Yes, for your grandma!”

Khi Nam Tương trang điểm lộng lẫy đã uống đến mức đỏ mặt tía tai đi ngang, e thẹn hỏi: “Đây là quà?”

Cổ Ly đáp: “À không, đây là tang vật.”

Khi Lam Quyết vẫn tỉnh táo, ánh mắt nghiêm nghị bước qua tỏ ý giúp, anh ta thoáng bối rối hỏi: “Đây là... quà?”

Cổ Ly đáp: “À không, đây là khí quản.”

Khi Cung Minh như một khối núi băng di động đi ngang qua, anh ta dùng ánh mắt thỉnh thoảng dò hỏi: “Đây là quà?”

Cổ Ly đáp: “Dạ không, đây là vũ khí.”

Ngay sau khi gói xong, dây thần kinh tỉnh táo của Cổ Ly đã hoàn toàn mệt lử. Nó từ trạng thái tỉnh táo, trong nháy mắt đã rơi vào trạng thái say xỉn không còn biết gì nữa. Tôi nửa say nửa tỉnh nhìn nó cố gắng cầm danh thiếp nhét vào tay phục vụ mặc áo đuôi tôm, phục vụ đang cầm bình rượu tỏ vẻ bối rối, cũng không biết phải tiếp tục rót rượu thêm, hay phải nhéo vào nhân trung của nó, còn Cổ Ly thì nở nụ cười giả tạo kinh điển, phá lên cười ha ha ha rồi nói với phục vụ: “Chà chà, giám đốc Lưu, không hề là người làm kinh doanh, thật hào sảng! Uống cả chai! Phận gái hèn mọn tôi xin cạn trước để tỏ lòng kính trọng!” Nói xong liền ngửa cổ uống cạn ly rượu đang cầm trên tay rồi dốc ngược lại, sau đó còn giả vờ đưa tay lên, quệt quệt khoe miệng, đồng thời còn phùng mang trợn má cố dùng sức nuốt xuống, khốn kiếp, diễn y như thật, tôi ngồi bên cạnh nhìn mà đau cả thắt lưng.

Nó điềm nhiên tự tại bỏ đi trong sự bối rối cùng cực của nhân viên phục vụ. Chân đạp lên đôi giày cao gót 14cm nhọn hoắt, nhưng bước đi vững chãi, ánh mắt trong veo, nét mặt tao nhã hướng về phía nhà vệ sinh – trông bộ dạng này của nó, tôi biết nó đã say. Lúc tỉnh táo, nhất định nó sẽ không ngừng trợn tròn mắt, sau đó bình phẩm trò hề của mọi người như súng máy, chứ sao có thể bình tĩnh như vậy được.

Khi sắp đến mười hai giờ, nó rời khỏi toilet với cặp mắt long lanh, nhìn bộ dạng cũng đủ biết đã nôn không dưới tám bận. Nó như con chuột một tai trong bộ phim hoạt hình Cảnh sát mèo đen kia, lăm lăm lết, con người lằng lảo đảo quanh một vòng, sau khi xác nhận không ai phát hiện ra mình đã uống say, lại vênh vào tự đắc bước lên trước sân khấu nhỏ nơi đặt bánh sinh nhật, gỡ chiếc micro trên giá đỡ, rồi gào lên như một tên trọc phú: “Các người hãy nghe đây!”

Ai nấy đều giật mình: “...”

Nó hài lòng thỏa dạ nhìn mọi người đang ngạc nhiên thảng thốt, rồi tiếp tục phát biểu cảm tưởng kinh thiên động địa: “Tôi cảnh báo trước, Cổ Ly tôi từ nhỏ đến lớn, chuyện ghét nhất chính là người khác đem bánh sinh nhật trát lên mặt tôi hoặc mặt người khác! Các người xem, các người nghĩ xem, đây là hành vi hạ tiện biết bao! Đừng nghĩ đây là chuyện fashion gì đó, nên tôi mới nói cho các người biết, bất kể là ai...” khi nói đến chữ “ai”, nó ngừng lại một lát, sau đó trưng nét mặt cười nhạt tàn nhẫn như Diệt Tuyệt sư thái, cầm mũi dao cắt bánh sinh nhật chọt thẳng mặt từng vị khách mời đang đứng quanh nó – giữa chừng khi chỉ đến mặt Cung Minh tay nó thoáng run, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, đầu sao nó cũng là người từng trải, nó tiếp tục chỉ cho đến hết lượt, sau đó nói tiếp, “dù là ai, tôi cũng sẽ dùng chiếc dao này cắt tiết rồi đổ đầy hồ bơi này.”

Có mặt trong buổi tiệc bao gồm nhân viên phục vụ và mấy bà thím đang đợi ở cửa nhà vệ sinh sẵn sàng dọn sạch rác đều bị nó cầm dao uy hiếp, sau đó nó hài lòng thỏa dạ chuẩn bị cắt bánh sinh nhật. Đúng lúc này, chẳng biết Đường Uyển Như từ đâu chui ra, lắc đầu loạng choạng như từ trên trời rơi xuống, bước đến bên Cổ Ly, ánh mắt ngó nghiêng một vòng trong vô thức, rõ ràng không biết chuyện gì đang xảy ra, trông nó có vẻ đã uống đến mức

ngay đến mẹ nó cũng chẳng nhận ra được nữa, đứng liêu xiêu, nó nũng nịu nói với Cố Ly: “Đúng là tớ đã uống nhiều rồi.” Nó liếc nhìn chiếc bánh sinh nhật vĩ đại sáu tầng cao vút bên cạnh, sau này nhớ lại, tôi cảm thấy nhất định nó đã nhìn chiếc bánh thành bức tường, nếu không sẽ không bao giờ vừa nói, vừa đưa tay ra vịn lên chiếc bánh, sau rồi cả người ngã chổng vó vào chiếc bánh.

Không gian vụt chốc sập đổ, tất cả hoàn toàn tĩnh lặng.

Ngoài chiếc micro trong tay Cố Ly lúc này đang cứng đờ, rú lên một hồi liên tục vô cùng hợp cảnh, vang vọng cả bầu trời đêm của bến Thượng Hải.

Tôi và Nam Tương nhìn Đường Uyên Như đang kêu gào giãy giụa giữa một đồng bánh kem mà lòng dạ rối bời. Nam Tương lấp bắp bên tai tôi: “Cậu nói xem Cố Ly có cầm con dao trong tay nó xiên cho Uyên Như một phát không?”

Tôi chau mày: “Xem chừng, cú sốc này hơi quá với Cố Ly rồi.”

Có điều, cuối cùng Cố Ly vẫn cố gắng kiềm chế, nó hoàn toàn không cầm con dao trong tay đâm Đường Uyên Như, mà đỡ Đường Uyên Như lên, rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Tôi và Nam Tương vội vã theo sát phía sau, sợ rằng Cố Ly sẽ làm to chuyện.

Tôi và Nam Tương vừa mở cửa nhà vệ sinh, Nam Tương đã kinh hoàng hét lên, đợi sau khi hai đứa tôi cùng định thần nhìn kỹ, nó mới bình tĩnh trở lại. Rõ ràng, nó đã bị cảnh tượng kinh hãi vừa rồi đập vào mắt làm cho khiếp đảm. Đường Uyên Như úp mặt vào bồn cầu không ngừng nôn ọc, nó thọc đầu xuống quá sâu nên cả đầu đều khuất hẳn trong bồn cầu, lúc này Cố Ly đang vén tóc giúp nó để tránh chúi đầu vào bồn cầu, nên trông chẳng khác hung thủ vừa mới dìm chết Đường Uyên Như.

Khoảnh khắc ấy, Cố Ly trước mắt chúng tôi trông như một nữ tu sĩ đang được ánh mắt ngập tràn yêu thương bao phủ, ánh mắt hiền từ, nét mặt dịu dàng, một tay nó vuốt ve sau lưng của Đường Uyên Như, tay còn lại đang vén lọn tóc phủ trước trán nó. Tôi và Nam Tương đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho cảm động. Lúc này nó giống thời khắc ăm ắp tươi đẹp khi chúng tôi mới bước chân vào đại học biết bao, hăng sáng bốn chúng tôi tay trong tay đi thư viện, đọc sách, tích lũy kiến thức, sẵn sàng cống hiến cho sự nghiệp “tứ hóa”[7] của đất nước, còn tối đến bốn chúng tôi lại tay trong tay tiến về phía quầy bar trước cổng trường, sau đó uống đến say túy lúy.

[7] Tứ hóa gồm hiện đại hóa công nghiệp, nông nghiệp, quốc phòng và khoa học kỹ thuật.

Khi tôi và Nam Tương đang đắm chìm trong hồi ức thanh xuân tươi đẹp, bị kịch đã xảy ra.

Đường Uyên Như ói xong, ngẩng đầu lên, Cố Ly vừa định khom xuống ân cần hỏi han, thì thứ chất nhầy nhụa đầy áp đang nổi lên phềnh trong bồn cầu đập vào mắt Cố Ly, bao tử của nó quặn lên, mấy giây sau, nó mở bụng cô hòng rồi ọc ọc không ngời phun thẳng lên đầu Đường Uyên Như.

Tĩnh lặng.

Yên ắng.

Êm dịu.

Cả không gian phòng vệ sinh đã đông đặc, giống như nút tạm dừng khi phát đĩa DVD đã được nhấn.

Bốn chúng tôi nhìn nhau, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, không dám manh động.

Lúc này, Đường Uyên Như đã hoàn toàn say xỉn, không còn biết trời đất gì nữa, cũng chẳng biết vừa rồi Cố Ly đã nôn hết bữa tối lên đầu mình, hơn nữa, hôm nay tóc nó còn được búi vô cùng sang trọng, trông như một đóa sen đang bung nở – “bị kịch” là, nhụy của bông sen này, bây giờ đang như một chiếc bát nhỏ, chứa đầy bữa tối mới tiêu hóa một nửa của Cố Ly. Cùng với động tác xoay xoay lắc lắc của Đường Uyên Như, chiếc bát “bữa tối” ấy cũng liên tục lắc lư, lúc này cũng đang tròn trĩnh thành một nửa đồ. Ánh mắt của ba chúng tôi bị thứ trông như chiếc bát trên đỉnh đầu Đường Uyên Như này hút hồn, không thể rời mắt, đột nhiên tôi cảm thấy Đường Uyên Như trước mặt chẳng khác nào diễn viên xiếc trên tivi đang giữ thăng bằng trong khi đội bát nước trên đỉnh đầu.

Đường Uyên Như đứng trước mặt Cố Ly, tỏ vẻ vô cùng cảm động, nói: “Cảm ơn cậu, Cố Ly, cậu đã chăm sóc tớ, tớ còn cho rằng cậu không thèm nói chuyện với tớ nữa cơ.”

Đôi mắt Cố Ly lúc này đang muôn phần sợ hãi nhìn dán vào thứ trông như chiếc bát trên đỉnh đầu Đường Uyên Như đang không ngừng nghiêng trái vẹo phải rung lên lắc xuống kia: “...”

Đường Uyên Như: “Vừa nãy khi cậu vuốt lưng tớ, cảm động miễn bàn luôn.”

Con người Cố Ly rung lên liên tục: “...”

Đường Uyên Như: “Thật đấy, cảm ơn cậu!”

Nói xong, nó khom người gập 90o trước mặt Cố Ly.

Cố Ly nhìn chiếc bát “cháo” trên đỉnh đầu Đường Uyên Như đang nghiêng thẳng vào mình kia, thì tay chân bủn rủn, hai mắt nhắm nghiền, sau đó lập tức

cảm thấy thứ chất dịch nhầy nóng hổi ào ào từ ngực chảy xuống.

Tôi và Nam Tương cảm thấy hai chân cũng nhũn ra, gối như khụy xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thòai Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tôi nghĩ có thể vì cảnh sắc khi ấy quá đẹp – trên nền trời đen láy điểm tuyết những vì tinh tú tựa kim cương lấp lánh, đối mặt với màn đêm đen kịt phủ trên rừng rậm bê tông hợp thành những tòa nhà chọc trời của Lục Gia Chủy, chỉ còn lại rải rác vài cửa sổ vẫn sáng đèn vì tầng ca, trên đỉnh các tòa cao ốc một loạt đèn dẫn màu đỏ đang chớp chớp như một cánh rừng đen ngòm đã bị đốt rụi, vẫn còn vô số đốm lửa bị gió thổi sáng lên. Tất cả, tất cả những thứ này, đều khiến Lục Gia Chủy trông như một chuỗi kim cương được tháo ra từ cổ Thượng đế đặt xuống bên sông. Tôi nghĩ cũng có thể vì tôi đã dồn nén quá nhiều nỗi ưu tư, đập nước cao ngất được chúng tôi xây nên trong lòng cuối cùng đã sụp đổ ầm ầm dưới sự kích động của men rượu.

“Sau đó thế nào? Chị cúi mình trước Cổ Ly như vậy, không khiến chị ấy nhe nanh ra bập vào cổ chị để hút máu ngay tại trận sao?” Cố Hoài nhìn Đường Uyên Như, đôi chân mày đen nhánh của cậu ta giống như một đôi với logo của Nike, khiến gương mặt anh tuấn của cậu ta mang vẻ như hân hoan, vừa nghiêm túc lại vừa hài hước.

“Tất nhiên là không rồi, Cổ Ly là chị em tốt của tôi mà.” Đường Uyên Như háo sắc nhích chiếc ghế qua phía Cố Hoài. “Tôi nói cho mà biết, chú em, cảnh tượng lúc đó thật tráng lệ, thứ chất nhầy nóng hổi chảy ào ào xuống rãnh ngực của chị cậu, sắc mặt chị cậu khi ấy chẳng may thay đổi, mặc cho trời đất có gầm thét, gió mây có biến sắc, nó vẫn hiên ngang bất động.”

Tôi và Nam Tương mặt chau mày ừ, bọn tôi biết rõ, vẻ hiên ngang bất động của Cổ Ly khi ấy, hoàn toàn là vì cảnh tượng này với Cổ Ly, chẳng khác nào chiếc máy tính hiệu suất cao bất ngờ gặp phải một phép tính với độ khó cao vượt qua cả logic lập trình của nó, thế nên lập tức: treo máy.

Tôi khép mắt lại, ánh nắng bóng râm chiếu lên da tôi, vờn mặc nhuộm màu đỏ thắm hàm hấp, chẳng khác nào nham thạch nóng chảy.

Tối đó, bốn chúng tôi chen nhau trong nhà vệ sinh cao cấp của khách sạn Mậu Duyệt ở Ngoại Than, vui vẻ tắm tấp, trong nhà vệ sinh có lắp sẵn vòi hoa sen cho khách tắm hồ lộ thiên xong vào gội lại, hơn nữa chất lượng nước còn được xử lý qua hệ thống lọc ba tầng, nếu thực sự bạn muốn vực lên uống mấy ngụm, cũng OK. Tất nhiên, Cổ Ly không mấy vui vẻ, nét mặt nó khi cầm vòi sen gội nước lên ngực trông như một võ sĩ Nhật Bản đang chuẩn bị cầm dao mổ bụng mình, toát lên vẻ đẹp bi thương của người thiếu nữ trông theo cánh bướm của người thương đã khuất chốn chân trời góc bể.

So với Cổ Ly, Đường Uyên Như tự nhiên thoải mái hơn nhiều, nó gỡ tung mái tóc được cố định bằng vô số kẹp và ruy băng, sau đó dùng lực hất mạnh mái tóc tuyệt đẹp qua một bên, từ nhỏ đến lớn nó đều thích làm động tác này, mỗi lần như thế nó lại tưởng tượng mình giống như người mẫu quảng cáo dầu gội trên tivi, ánh đèn quỳnh rũ soi lên mái tóc đen nhánh của nó, như có chiếc máy quay tốc độ cao đang cố chụp lấy khoảnh khắc hoàn mỹ ấy. Nhưng trên thực tế, mỗi khi nhắm mắt rồi hất qua hất lại mái tóc như vậy, nét mặt của nó luôn khiến người ta cảm thấy như một bà thím đi chợ mua đồ ăn giết mình nghe thấy Lady Gaga đang nhảy múa điên cuồng – tất nhiên, “bữa tối” của Cổ Ly trên đầu nó, cũng theo động tác múa may bay bướm của mái tóc đen nhánh kia mà tung tóe khắp nơi.

Sau khi chúng tôi dần vật xong xuôi rồi trở ra khỏi toilet thì đêm đã khuya, đôi khi bốn đứa chúng tôi cuộn mình trong khăn tắm mà khách sạn cung cấp, khách khứa bên ngoài đều đã lục đục ra về, tôi nghĩ chắc chắn mọi người đều rất hài lòng, suy cho cùng, cảnh tượng “một cô gái ngã nhào vào chiếc bánh kem đang gãy giữa gào thét” dramatic như vậy, không phải lúc nào cũng có thể bắt gặp.

Bốn đứa chúng tôi ngồi bên bể bơi lộ thiên ấy, xung quanh chỉ còn hai nhân viên phục vụ mặc gi-lê đen, sơ mi trắng đang thu dọn hơn một trăm ly rượu trên các bàn tiệc, cũng như các loại khay đĩa đang nằm bừa bãi. Tôi chẳng nói chẳng rằng, thậm chí cũng không thể chăm chú nhìn được, chất còn trong đầu vẫn chưa tan hết, quay cuồng điên đảo, ý thức mơ hồ và lo lắng, như một chiếc kim lớn đỏ lửa vẫn luôn kẹp sát hai bên não, tay tôi day đi day lại lên huyết thái dương.

Trên sân thượng vắng tanh không một bóng người, ở nơi cao nhất bên sông Ngoại Than Thượng Hải, chỉ còn lại bốn chúng tôi, bốn bề lặng ngắt như tờ, một màu đen đặc, cảm giác đó thật là tuyệt. Tôi ngẩn đầu lên, nhìn Nam Tương mặt mày đỏ ửng, bất chợt dòng lệ lăn dài trên má. Từ đỉnh đầu nó đôi mắt ra xa là bầu trời đêm của Thượng Hải với ánh sao tỏa sáng lóa. Nhưng bộ não hỗn độn của tôi chẳng còn phân biệt được đâu là những vì sao đang lấp lánh, đâu là ánh đèn tín hiệu của Lục Gia Chủy nữa.

Tối đó, chúng tôi nhân có chút men rượu, giữa đêm khuya còn đề nghị nhân viên khách sạn cung cấp đồ bơi, sau đó bốn đứa bị bà bị bôm như bốn chiếc bánh sủi cảo trắng phau, nhảy vào trong bể bơi, rồi quay cuồng trong đó. Cũng vì mọi người đều uống nhiều, nên ai cũng cười nghiêng ngả, hơn nữa còn xô đẩy nhau, nhiều khi tôi chẳng phân biệt được ai là Cổ Ly, ai là Đường Uyên Như (...). Với khoảng thời gian mà Cổ Ly đã thuê với khách sạn, bọn tôi đã phí phạm thời gian hai tiếng đồng hồ cuối cùng.

Tối đó, ngoài tôi đã khóc ra, tôi thấy ba đứa nó cũng khóc. Đôi mắt ngấn lệ của Nam Tương trông còn đẹp hơn mấy chiếc đèn phát sáng trên đỉnh đầu kia, chứ đừng nói đến ánh sao đã lọc qua tầng khí quyển sau khi ô nhiễm trên kia. Tôi nhìn mà con tim như vỡ nát. Còn với Cổ Ly, tuy nó lập đi lập lại rằng đôi mắt đỏ ửng của nó là vì cặp kính áp tròng mà nó đeo không chịu được nước khử khuẩn trong bể bơi, nhưng tôi tin chắc rằng nó cũng đã khóc. Vì tôi hiểu nó nhất, nó có một cái miệng sắc bén – tất nhiên, nó cũng có một trái tim không gỉ sét.

Còn Đường Uyên Như thì khỏi phải nói, kẻ mù cũng biết nó khóc, nó ngoác miệng kêu khóc không ngừng, vì miệng ngoác ra quá lớn nên vừa khóc vừa uống từng ngụm lớn nước trong bể bơi, nó khóc lâu đến nỗi mực nước trong bể cạn đi không ít, tôi dựa vào chút hơi men mà quát thẳng mặt nó: “Cậu bớt khóc đi! Bớt khóc chút đi, nước trong hồ sắp cạn rồi đấy, ngực tó lộ hết ra rồi đây này!” Cổ Ly nghe thấy lời tôi, bèn tròn tròn mắt to như quả bóng bàn: “Lâm Tiêu, cậu đừng nói thẳng ra như thế chứ, rãnh ngực? Rãnh ngực là cái gì? Rãnh ngực của cậu ở đâu ra? Cậu biết rãnh ngực mọc ở đâu sao?”

Tôi nghe xong câu chất vấn của Cổ Ly, bất chợt im lặng, bèn quay sang hỏi Nam Tương: “Nam Tương, cậu nói rãnh ngực mọc ở đâu? Chỗ đó nên hình dung thế nào, bên dưới cổ họng? Hay ở trên rốn hả?”

Nam Tương đang định trả lời, liền nghe thấy tiếng của Đường Uyên Như lạnh chanh chen ngang: “Năm giữa bầu ngực ấy!” Cổ Ly hụp ngay xuống nước, như chịu không nổi cú sốc này, nên đã tự sát.

Sao lại khóc?

Sau này tôi luôn nhớ tới đêm đó, rồi lúc nào cũng tự hỏi mình.

Nếu Thượng đế có thật, nếu lúc hùng dũng ngài vẫn còn tỉnh táo, nếu ngài không uống say giống chúng tôi, thì ở trên cao vọi vọi kia, khi ngài cúi xuống nhìn bốn đứa con gái trên sân thượng của tòa nhà cao nhất bên sông Hoàng Phố này, ngài nhìn thấy nước mắt của họ, nghe thấy nhịp đập trái tim vừa bình thường lại vừa mơ hồ của họ, ngài sẽ nghĩ gì?

Tôi nghĩ có thể vì cảnh sắc khi ấy quá đẹp – trên nền trời đen láy điểm tuyết những vì tinh tú tựa kim cương lấp lánh, đối mặt với màn đêm đen kịt phủ trên rừng rậm bê tông hợp thành từ những tòa nhà chọc trời của Lục Gia Chủy, chỉ còn lại rải rác vài cửa sổ vẫn sáng đèn vì tầng ca, trên đỉnh các tòa cao ốc một loạt đèn dẫn màu đỏ đang chớp chớp như một cánh rừng đen ngòm đã bị đốt rụi, vẫn còn vô số đốm lửa bị gió thổi sáng lên. Tất cả, tất cả những thứ này, đều khiến Lục Gia Chủy trông như một chuỗi kim cương được tháo ra từ cổ Thượng đế đặt xuống bên sông.

Tôi nghĩ cũng có thể vì tôi đã dồn nén quá nhiều nỗi ưu tư, đập nước cao ngất được chúng tôi xây nên trong lòng cuối cùng đã sụp đổ ầm ầm dưới sự kích động của men rượu.

Vào thời điểm này của bốn năm trước, Nam Tương còn đang đắm chìm trong thế giới sách ảnh và những cuốn tiểu thuyết ái tình dày cộp mà ngào ngạt mùi mực in trong thư viện. Khi ấy nó vẫn là một nữ sinh nghệ thuật không thích trang điểm, tranh của nó hằng năm đều đoạt giải thưởng, đôi chân thon dài của nó thu hút vô số thanh niên ảo là của Học viện Nghệ thuật và lũ quái vật vật lý của Học viện Công trình say đắm điên cuồng.

Đường Uyên Như khi đó, vẫn là một con ếch trâu to xác đáng yêu mà cực kỳ e lệ, thích đeo nơ bướm màu hồng phấn thật to trước ngực rồi tung tăng chạy nhảy trên bãi tập, trông như đang dán hai miếng bra trước ngực vậy. Nó mê mẩn Vệ Hải, thậm chí còn lấy tinh thần hồi học cấp ba năm đó làm thí nghiệm, dựng một chiếc bếp nhỏ nhỏ trên sân thượng của ký túc xá, rồi dùng đủ thứ thiết bị và nguyên liệu khó bề tưởng tượng, đích thân mày mò làm ra từng hộp từng hộp com tình yêu.

Cổ Ly của bốn năm trước là lưu manh suốt ngày cầm thẻ ngân hàng và máy tính đi gây sự khắp nơi, nhưng thực ra hồi đó nó còn chưa có nhãn quan rộng mở, nó không hề biết Thượng Hải sau vài năm nữa sẽ thịnh hành một thứ gọi là “trà chiều trong khách sạn bán đảo Ngoại Than mà các kiểu nữ nổi tiếng của Hồng Kông vẫn luôn viện dẫn như một huyền thoại”. Hồi ấy nó vẫn thỏa mãn với bữa sáng giá sáu mươi tám đồng của trường, khi đó nó cảm thấy đã cao cấp lắm rồi, chỉ cần có thể hơn bọn đề tiện khác trong trường là được. Ánh mắt hồi đó của nó, thực ra vẫn bị nhốt trong bốn bức tường bao quanh trường học.

Tôi của bốn năm trước, một đứa xuất thân từ gia đình bình thường, cũng ở phòng điều hòa trong một căn nhà toàn kính, tôi là một bông hồng yếu ớt, gió tuyết bên ngoài không thổi đến được, những bàn tay bẩn thỉu không thể chạm vào được, hoàng tử dịu dàng ngày ngày đọc thơ tình cho tôi nghe, nhưng tôi vẫn vuron dài những chiếc gai ra chích vào chàng bất cứ lúc nào, nhìn gương mặt đau đớn mà rất đổi anh tuấn của chàng, tôi càng làm ra vẻ ngạo nghễ, càng tràn đầy hưng phấn, giầy vò Giản Khê chính là một bình xuân được hữu dụng nhất. Tôi với tư cách là Lâm Hoa Hồng, khát có người cho uống nước, lạnh có người sưởi ấm cho, thì thoảng rưng một chiếc lá thì khóc toáng lên trong nỗi lo âu “mùa thu đã đến rồi, mùa đông còn xa không.”

Thế rồi trong chớp mắt, tôi đã bị bật gốc đem đi cắm xuống sa mạc Taklamakan khô cằn, bão cát điên cuồng và man dại vuốt ve từng cánh hoa mềm yếu của tôi, như gã đàn ông đề tiện đang nở nụ cười dâm dăng làm nhục một trinh nữ đang gào khóc thảm thiết, hơn thế nữa bên cạnh tôi là một rừng cây gai bần chải cao lớn thân đầy gai góc, chúng đều đi giày cao gót, tranh từng chút dinh dưỡng và nước uống với tôi.

Thế là trong trạng thái như vậy – trạng thái gì ư? Chính là trạng thái công việc ngày ngày cầm đồng hồ bấm giây để căn thời gian mà hoàn thành hết nhiệm vụ bất khả thi này đến nhiệm vụ bất khả thi khác – bốn đứa tôi hầu như rất hiếm khi tụ hội cùng nhau, chứ đừng nói đến tâm sự thâu đêm, hay như mèo trong phòng ngủ, cùng nằm cuộn mình trên chiếc giường lớn xem DVD hòa nhạc (ba năm sau, ngay cả DVD cũng không lưu hành nữa, còn đâu Blu-ray thì ngập tràn thế giới), ngay cả việc cùng nhau uống trà chiều, thậm chí đơn giản hơn là cùng nhau ăn một bữa cơm trưa, cũng trở thành chuyện xa xỉ.

Không biết đã bao nhiêu ngày, tôi luôn thấy bộ dạng gọi điện thoại không ngừng, liên tiếp nhận thư của Cổ Ly trong phòng làm việc, nét mặt nó không chút biểu cảm, nhưng đốm sáng lấp lóe trong mắt xem ra chính là sự mệt mỏi uể oải, giống như mặt sân của quảng trường Nhân Dân sau cơn mưa. Tôi còn chứng kiến cảnh nó vì cả đêm hôm trước phải viết bản kế hoạch rồi ngay sáng sớm hôm sau lại tiếp tục họp hành, thế là tranh thủ thời gian giải lao giữa cuộc họp, nó xông thẳng vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo vì đói, tôi theo vào phòng vệ sinh vén giúp chiếc khăn tơ tằm hiệu Kenzo của nó, ối xong nó lại tiếp tục trở lại buổi thảo luận về các đề án mà mặt không hề biến sắc, nó đâu biết rằng tôi đã lén đổ vào ly cà phê của nó một túi bột ngũ cốc dinh dưỡng mà chuyên gia dinh dưỡng đã điều chế cho Cung Minh.

Còn Nam Tương đã nộp hết bản lý lịch này đến bản lý lịch khác, qua hết cuộc phỏng vấn này đến cuộc phỏng vấn khác. Có đêm tôi chợt tỉnh giấc đi vệ sinh, vẫn thấy nó đang ngồi trước máy tính tìm việc, bên cạnh đặt một tách cà phê, sớm đã nguội từ bao giờ, trông như một bát thuốc sắc vị đắng tính hàn.

Cuộc sống như thế, chúng tôi luôn nói thẳng băng, thật lòng thật dạ, chúng tôi mặc chung chiếc áo bông nhỏ của nhau, chúng tôi là chị em tri kỷ yêu thương lẫn nhau giữa năm tháng học sinh ấy, rồi mọi thứ từ từ như khói tỏa mây bay.

Tôi nhớ những năm tháng đó.

Tôi thật sự nhớ những năm tháng đó!

Những năm tháng đó đang được phủ một lớp bụi, đang vuốt ve trên khuôn mặt còn chưa hằn nếp nhăn của chúng tôi như tơ lụa mịn màng, nước mắt có thể men theo khóe mắt tròn bóng của tuổi trẻ chạy vào trong cổ áo, nhưng sẽ không giống như bây giờ khiến bóng mắt và mascara bị rửa thành một màu đen kịt khó coi quanh quẩn mắt.

Hồi đại học chúng tôi ở chung ký túc xá, cứ ba rưỡi chiều thứ bảy bọn tôi cùng nhau ở lại trường, cùng bật radio, nghe tiết mục ca khúc vàng một thời trên đài phát thanh, tiết mục đó phát đi phát lại Tìm người trong mộng – ca khúc chủ đề của phim Tuyết son phi hồ, mỗi khi Phụng Phi Phi hát đến đoạn “hãy nhìn em nhìn một lần”, mấy đứa chúng tôi đều sẽ nhìn nhau cùng hát theo, rồi vờn tay ra, bắt chước tư thế của nữ diễn viên chính trong phim.

Cũng chính vào đêm đó, bên mặt hồ phả ra hơi ấm cùng ánh đèn LED cao cấp sáng lạnh lấp lánh trên mặt nước, đột nhiên tôi hiểu được câu nói mà trước đây người lớn thường nói, cuộc sống là gì? Cuộc sống chính là sức mạnh không thể kháng cự, nó là điều khoản duy nhất trong hợp đồng, cũng là điều khoản tiên quyết không ai được phép tùy tiện sửa đổi và sẽ tồn tại mãi mãi.

Cứ như thế dưới bầu trời đầy sao lãng mạn và vĩnh hằng, giữa không gian nguy nga tráng lệ trên đỉnh tòa chọc trời ven sông, đám chúng tôi hét khóc lại cười, nói biết bao nhiêu chuyện, tôi đã uống say, hầu như không còn nhớ được gì nữa, nhưng cuối cùng tôi đã hiểu, Đường Uyên Như vẫn là Đường Uyên Như, nó vẫn mãi mãi là Như Như trong tim chúng tôi hồi ấy – đúng, chính là đồ vật cưng ấy. Nó đã nói cho bọn tôi biết chuyện mẹ Nam Tương dùng ma túy, người báo cảnh sát là nó, khi đó nó đã thực sự sợ hãi, nó vốn đến nhà để tìm Nam Tương cãi nhau, kết quả, khi nó mặt mày đờ đờ sắc khí vừa đẩy cửa bước vào, lập tức bắt gặp ngay cảnh tượng ghê người: mẹ Nam Tương đang đưa kim tiêm chích lên bắp tay. Khi ấy nó hoàn toàn bản loạn, bản năng muốn bảo vệ Nam Tương, hơn nữa, nền giáo dục mà nó nhận được từ nhỏ đến lớn luôn là “xảy ra chuyện gì, tìm chú cảnh sát”. Không giống tôi, tôi đã bị tẩy não thành công nên mô hình tư duy đổi thành “xảy ra chuyện gì, tìm Cố Ly”. Chỉ là hành động này, đặt dưới áp lực thấp hèn của “mối tình yêu hận tay ba giữa Nam Tương – Vệ Hải – Đường Uyên Như” khi đó, chắc chắn sẽ bị hiểu lầm. Thực ra nếu suy nghĩ kỹ, đổi lại là tôi lúc ấy, biết Nam Tương dính dáng đến chuyện liên quan đến ma túy, có lẽ tôi cũng sẽ báo cảnh sát. Tôi không thể trừng mắt đứng nhìn nó xuống địa ngục như thế, huống hồ tôi không phải Cố Ly, có thể gọi mấy cú điện thoại, thậm chí gửi mấy dòng tin nhắn là giải quyết xong mọi việc.

Còn khi nhắc đến Vệ Hải, Đường Uyên Như lại cực kỳ hào phóng, giọng cả hai tay lên trời: “Không sao, tất nhiên là tớ hiểu được! Đổi lại tớ là anh ấy, tớ cũng thích cậu. Cậu xinh đẹp như thế, lại còn biết vẽ tranh, hơn nữa ngực lại đầy đặn, mông cũng tròn trịa, thua cậu, tớ cũng thấy bình thường!” Có lẽ dạo này Đường Uyên Như đã chăm chú đọc sách, nên mới dùng cụm từ “ngực lại đầy đặn mông cũng tròn trịa”, trước đây hồi năm thứ nhất đại học, nó hình dung một em ngực bự trong khoa chúng tôi đầu được nhe nhả như vậy: “Khốn kiếp, tớ thấy đứa kia, vú cứ như Turban vậy!” Hồi đó tôi chưa hiểu được, còn hỏi lại nó: “Turban chẳng phải là bốn địa sao, nó lõm xuống mà!” Đường Uyên Như điềm nhiên đáp: “Ừ, Turban chính là cái rãnh được tạo nên sau khi cô ta ngã ấy.”

Lúc này, Đường Uyên Như tựa đầu lên vai Nam Tương, nghiêng đầu qua nhìn Cố Ly rồi kịp thời bồi thêm một câu: “Nếu thua Cố Ly, có thể tớ sẽ không cam lòng, ai muốn nói chuyện yêu đương với một cái máy tính chứ!”

Tôi bị một tràng pháo tay vang dội làm cho bừng tỉnh khỏi hồi ức, dưới ánh nắng vàng rực rỡ trước mắt, Cố Hoài và Neil nghe xong sự tích anh hùng của Đường Uyên Như, đều không thể kìm nén được liềm vỗ tay cổ vũ nó. Đường Uyên Như nhìn hai chàng trai quây rũ trước mặt đang mỉm cười cổ vũ mình, ánh mắt lập tức như ngưng đọng, nó không thể kìm nổi cảm xúc của mình, hơi thở trở nên gấp gáp, vội đưa tay lên đỡ ngực, nhìn chẳng biết là vì kích động hay muốn nôn, thật khó phân biệt.

Tiếng chuông báo giờ trầm vang của chiếc đồng hồ có lịch sử lâu đời trên phố Nam Kinh Tây kia đang vang vọng giữa không gian, đã tám giờ rồi.

Mấy đứa tôi cũng đã kết thúc buổi tụ họp buổi sáng, nhao nhao đem ghế ra đặt dưới mái hiên, rồi ai nấy lại về phòng mình chuẩn bị đồ dùng cần thiết để đi làm.

Tôi và Nam Tương lúi ghế đi vào nhà, vừa đi tôi vừa hỏi nó: “Hôm nay cậu có đi phỏng vấn nữa không?”

Nam Tương gật đầu đáp: “Ừ, tìm được một công việc trong xưởng tranh nhưng là trợ lý ban đầu. Cứ thử xem sao.”

Tôi gật đầu, đưa tay ra chào đón: “Câu lạc bộ trợ lý chào đón bạn. Join the club.”

Nam Tương uống một ngụm cà phê, rồi nói như không hề nghĩ ngợi: “Nghe nói xưởng tranh này cũng có liên quan đến tập đoàn ‘M.E’ của các cậu, có vẻ có không ít cổ phần của công ty cậu, trước đó, khi tớ nộp hồ sơ hình như cũng nhìn thấy.”

Tôi chột thẹn người, không biết phải phản ứng thế nào.

Còn Nam Tương đã theo Cố Ly bước vào phòng, ngoài để lại cho tôi một cái bóng, nó chẳng để lại gì khác dù chỉ là một ánh mắt, một nét mặt. Hình như nó hoàn toàn không biết mình đã nói một câu khiến người ta cứng đờ người – dù câu nói đó có vẻ qua loa hời hợt, nhẹ tựa lông hồng.

Với đám sinh viên đại học, câu nói này chẳng khác nào bảo “Chút nữa đi uống cà phê không? Tớ vừa nghe tin đồn về Lưu Tuyết Phụng, khiến người ta kinh hoàng thẳng thốt miến bàn luôn”. Nhưng với chúng tôi, những người đã lăn lộn ở tầng đáy kim tự tháp của xã hội này suốt hai năm, nghe y như là: “Cậu có thể giúp mình không?”

Sáng nào cũng vậy, vừa đến giờ đi làm, máy đưa tôi đều rầm rập rời khỏi nhà tứ tán khắp nơi, lao về phía tòa nhà cao ngất của “M.E”, cứ như một bầy động vật nhỏ vui vẻ, rầm rì chít chít tay trong tay nhảy ra khỏi rừng rậm, áp ủ hoài bão nhảy vào lò giết mổ.

Thực ra suy nghĩ kỹ lại, cuộc đời bọn tôi dường như đúng là có một thứ giống như sự thần bí, nói cho vắn về một chút là duyên phận, còn nói khó nghe một chút thì đó là sự ràng buộc của tiền kiếp, nhưng nếu nói như số đông thì đó chính là nghiệt do kiếp trước gây nên! Hai mươi mấy năm, có đủ thứ chuyện khiến nhóm tôi chia tách rồi lại tái hợp, biệt ly rồi lại trùng phùng. Lũ chúng tôi tay nắm tay đi qua tiểu học, trung học, rồi đại học... nhưng hình như Thượng đế vẫn thấy chưa đủ, chúng tôi còn phải cùng nhau trải qua quãng đời dài đằng đặc hơn nữa. Có lẽ Thượng đế ngày càng nhận ra, lũ chúng tôi đây là những diễn viên rất có năng khiếu sân khấu hóa cuộc đời, chúng tôi có thể biến cuộc đời trở nên ngoạn mục, còn đáng xem hơn cả những cảnh quay hành động rực lửa của Hollywood – có ai không thích xem phim truyền hình dài tập với những tình tiết mưu tính hại nhau, nam thanh nữ tú, tin đồn ngập trời chứ?

Cho nên, rốt cuộc phải có xác suất thấp đến cỡ nào mới có thể khiến đám chúng tôi ào vào được chung một công ty vậy. Bắt đầu từ thời khắc tôi đi phỏng vấn ở “M.E” ba năm trước, dường như Thượng đế đã khởi động bánh răng quay không thể dừng lại, rầm rầm rầm rầm, mãi cho đến hôm nay, Cổ Ly đã trở thành giám đốc quảng cáo của “M.E”, Cổ Nguyên trở thành giám đốc tài vụ, Neil cũng thoăn thoắt nhảy vào bộ phận pháp chế, Cổ Hoài nắm trong tay rất nhiều cổ phần của công ty, muốn vào làm việc trong công ty quả thật dễ như lấy kẹo trong túi, so ra còn dễ hơn cả đi vào cửa hàng McDonald’s mua một que kem. Còn bây giờ, lại thêm một hộp Pandora – Nam Tương, tôi lơ mơ cảm thấy đằng sau những chuyện này có một chuỗi kỳ quái dị thường, nhưng tôi không thấy rõ, cũng không hiểu rõ. Tôi chỉ biết chắc chắn rằng, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

... Chuyện gì ư? Ha ha, tất nhiên là chuyện cuộc đời chúng tôi rồi.

Tôi thôi suy nghĩ vẩn vơ, đưa tay lên cảm ly Starbucks đã uống hết ném vào thùng rác trước cửa, vừa ngẩng lên, đụng ngay Cổ Nguyên chuẩn bị rời đi trong bộ vest màu đen mau rất vừa vặn. Anh ta cúi thấp đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi, giây phút đó, tôi cảm thấy mình như bị một thau nước lạnh lần đá giội từ trên đỉnh đầu xuống.

Đúng thế, kể từ sau khi Giản Khê ra đi, anh ta luôn nhìn tôi bằng ánh mắt đó, pha lẫn khinh miệt và lạnh lùng. Mỗi lần tôi gặp Cổ Nguyên, anh ta đều dùng ánh mắt như vậy để thường xuyên nhắc nhở, khiến tôi luôn dằn vặt bản thân là kẻ đê tiện đáng ghét nhường nào. Đây là cách trừng phạt lạnh lẽo mà lạnh lùng đến đáng sợ. Anh ta giống như Cổ Ly, luôn hiểu được phải làm thế nào để dùng sức ít nhất nhưng có thể giầy vò người ta nặng nề nhất.

Dù thời gian đã trôi qua gần nửa năm, buổi sáng mùa hạ năm 2009, chính là buổi sáng Giản Khê chia tay tôi, tôi vẫn cố chấp sống trong đôi mắt cứng rắn sắc sảo của anh ta, vẫn tươi mới như một phôi thai nguyên thủy được tích trữ trong chiếc tủ lạnh thí nghiệm luôn để ở mức 0oC, chỉ cần một động tác nhỏ cũng có thể nhanh chóng phân chia nảy nở, trở thành con quái vật máu me đầm đìa khiến tôi chẳng cách nào lẩn tránh, chỉ có thể đối mặt.

Thực ra tôi hiểu lòng thù hận của Cổ Nguyên với tôi, nói thật, nếu hôm nay đổi vị trí cho nhau, Cổ Nguyên vì cô gái khác mà bỏ rơi Cổ Ly, tôi nghĩ mình sẽ thể hiện còn đến nơi đến chốn hơn cả Cổ Nguyên lúc này, điều đó xuất phát từ tâm lý lúc nào cũng kịch tính hóa mọi việc nằm sâu trong cơ thể phụ nữ. Tôi nghĩ chắc chắn mình sẽ không chỉ dùng ánh mắt lạnh tanh để sỉ nhục đối phương, chuyện mà đám diễn viên chúng tôi có thể làm còn nhiều hơn nữa, dù có tăng tặn lương tâm hay không, chúng tôi chỉ mong họ nhau là được.

Cổ Ly nói rất đúng, nam nữ về căn bản là đối địch. Thượng đế chưa đem chúng tôi đặt vào hai đầu của chuỗi mắt xích đã là thủ hạ lưu tình rồi.

Đúng như trước đây Giản Khê từng nói, nếu Cổ Ly giết người, nhất định tôi là người lấp đạn vào súng giúp nó; Cổ Ly cũng từng nói, nếu Cổ Nguyên cưỡng hiếp Đường Uyển Như, nhất định Giản Khê là người lột váy giúp Cổ Nguyên – hoặc chính Đường Uyển Như tự cởi cũng nên.

Trong chuyện này, tôi cảm thấy Cổ Ly là người khó xử nhất, nó đứng giữa tôi và Cổ Nguyên, không biết phải đứng về bên nào. Nhất là khi trong phòng khách chỉ có ba người, cảnh tượng cực kỳ gượng gạo bối rối, dù là một giờ, hay suốt đêm, Cổ Nguyên có thể sẵn sàng không nói với tôi câu nào, thậm chí trong quá trình đối thoại của anh ta và Cổ Ly, nếu tôi và Cổ Ly ghép thành một câu, anh ta chắc chắn sẽ không tiếp thêm câu nào nữa. Tôi hiểu Cổ Nguyên, thậm chí tôi cũng chẳng trách anh ta. Tôi càng hiểu Cổ Ly hơn, tôi cảm ơn nó.

Người duy nhất mà tôi không tài nào hiểu được, chính là bản thân tôi.

Để bù đắp cho những phiền phức mà tôi đã gây ra cho Cổ Ly – và lại tôi cũng đang ăn nhờ ở đậu – tôi đã ngốn hết tháng lương của mình để mua một đôi giày cao gót hiệu GUESS cho nó (giá này tất nhiên không mua nổi đồ của Chanel hay Dior, tôi chỉ gây phiền phức cho Cổ Ly, chứ hoàn toàn không giết cháu gái nó hay làm bẩn chiếc áo khoác lông lạc đà hiệu Prada của nó). Khi tôi đem món quà này tặng Cổ Ly, nó cứ lăm lăm lết quan sát một vòng từ trên xuống dưới, rồi cảnh thận cảnh giác nhận hộp quà, động tác chính xác mà vững chãi, giống như chuyên gia phá bom, nó hít một hơi thật sâu, sau đó hỏi tôi: “Nói đi, cậu muốn nhờ tớ việc gì?” Tôi gần lên một tiếng rồi vung móng vuốt của mình ra chụp lấy cổ nó. “Thứ tình bạn thiên trường địa cửu” đang nung nấu trong tim tôi đã bị “quỷ họ Cổ” hủy hoại mất rồi.

Sau khi tôi găm gờ nói rõ chủ ý của mình, Cổ Ly lại tỏ ra áy náy, nó đã kiểm điểm lại mình, đồng thời chân thành nói lời cảm ơn tôi, cuối cùng, nó nắm chặt tay tôi rồi nói: “Lâm Tiêu, nhưng với tư cách là bạn thân của cậu, tớ cần phải nói thật, bình thường hầu như tớ không đi giày đế thấp, cho nên...”

Tôi ngắm nghía đôi giày cao gót 6cm nằm trong hộp, rồi lại so sánh với đôi giày cao gót nhọn cao 14cm trông như chiếc compa dưới chân Cổ Ly, tôi giờ cờ trắng nhận thua. Tôi đỡ tay lên trán, hồng cổ gắng cố vấn, nói: “Đôi giày này tốt xấu cũng cao 6cm, nếu nó không đủ để tính là giày cao gót, vậy giày thể thao thường ngày chúng ta đi được gọi là gì?”

Cổ Ly tỏ vẻ khó xử vờ về tôi: “Bạn thân mến, nói thế nào nhỉ? Thường ngày khi ở “M.E”, tớ thấy cậu đi bít tất đi làm.”

Tôi: “...”

Cố Ly nhìn tôi với khuôn mặt “hạt hạnh nhân”, ngón tay đang đùa giỡn hai lọn tóc của tôi, khẽ cười khẽ cười, ánh mắt rất mực phong trần, như con gà hết thời ở bến Thượng Hải, nó đột nhiên đảo mắt nói: “À! Sao tớ không nhớ ra nhỉ? Tớ có thể tặng cho Lucy mà! Như thế tớ sẽ không thấy áy náy khi mỗi lần gặp nó đều thấy nó như đang quỳ khi đưa món ăn cho tớ vì chân quá ngắn nữa!”

Tôi: “... Cậu mau cút đi!”

Sau khi chúng tôi tức tốc hóa thân bằng tốc độ âm thanh từ áo ngủ, váy ngắn thành những vị khách kỳ lạ chốn công sở với vest đen váy ngắn đen trong trạng thái cực kỳ trẻ trung, rồi nối đuôi nhau ra khỏi nhà, nhanh chóng tản ra, như một đám áo đen lao đến tang lễ. Nhưng điểm đến của chúng tôi đều như nhau, chẳng qua cách thức rời đi khác nhau mà thôi. Cách thức khác nhau khiến trong chớp mắt đã chia chúng tôi thành những người không cùng đẳng cấp. Tôi thuộc đẳng cấp thấp nhất, trên đôi giày cao gót chạy đi chen lấn trong tàu điện ngầm, Cố Hoài ở đẳng cấp kế trên, cậu ta đi đến cửa tiểu khu, đưa tay vẫy một chiếc xe, rồi biến mất trên đường Nam Kinh Tây nhộn nhịp. Còn thằng nhãi Neil, lái chiếc xe con của mình, vèo một tiếng, lao ra khỏi tiểu khu như con chuột chạy vọt ra vạy. Còn hai người Cố Nguyên và Cố Ly, đi đến cửa tiểu khu, thì ai nấy đều chui vào trong chiếc Benz 350 màu đen và chiếc BMW 730 của mình, hai lái xe đứng bên hai chiếc xe cùng lúc mở cửa. Nói thực, lượng khí thải carbon chính là do những người như họ làm tăng, rõ ràng đi làm cùng một công ty, đầu cần phải ngồi hai chiếc xe như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trước đây, tôi còn lờ việc này ra để nhục mạ Cố Ly, tôi bảo: “Có cần thiết không, việc mà một chiếc xe có thể giải quyết được, cậu xem điệu bộ của hai người kia, định diễn cho ai xem, muốn vào nhóm ‘giải thưởng điện ảnh Hoa ngữ’ à?”

“Đấy gọi là chuyên nghiệp, được chưa? Em gái à, quản lý cao cấp trong công ty mà nói chuyện yêu đương vốn là không đúng đắn cho lắm, hơn nữa còn là hai bộ phận quảng cáo và tài vụ, nói khó nghe một chút, tớ và anh ấy chỉ cần động não một chút câu kết với nhau, có thể nhanh chóng cấu kết thành một dây chuyền sản xuất, anh cày ruộng em dệt vải, thế sao được! Những đức tính tốt đẹp theo truyền thống của dân tộc Trung Hoa tớ vẫn có cả!” Cố Ly đeo cặp kính đen hiệu Dior, không thèm đếm xỉa gì đến tôi, quay ngoắt mặt đi chỗ khác mà nói, có điều nó hoàn toàn không ý thức được hành động ấy khiến nó trông như một người mù vậy.

Thế là tôi liếc mình chăm chọc: “Cố Ly, Cố Ly, tớ ở đây mà, nhìn bên này, bên trái cậu.” Hai người vừa đi qua bên cạnh không nhận được đã quay lại nhìn Cố Ly.

Tôi cũng không kiềm chế được mà phá lên cười, Cố Ly so vai với hai người kia, rồi lí nhí cất lời tỏ vẻ thần bí rằng: “... Tôi không quen cô gái này, khiếp quá, tôi cũng chẳng biết cô ta bị làm sao nữa, chắc ở đây có vấn đề.” Vừa nói vừa đưa ngón tay lên, khi nói đến hai tiếng “ở đây”, liền chỉ mạnh vào huyết thái dương của mình rồi ngoáy đầu ngón tay một vòng như thể đang vẽ tranh.

Tôi: “...”

Đây là cảnh tượng khởi đầu mỗi ngày của chúng tôi.

Tuy đã khác so với hồi đại học, nhưng ít ra cũng có điều vui mừng nhất là, mấy đứa chúng tôi vẫn ở cùng nhau. Ngày nào cũng được nghe đủ kiểu bí kíp mắng người sáng tạo, chanh chua, vô tiền khoáng hậu, cũng như ngày nào cũng trông thấy gương mặt đẹp trai đến kinh người kia của Nam Tương ở bên làm tôn lên cái gương mặt vàng khè của tôi... tôi còn mong gì nữa?

Mỗi sáng sau khi chúng tôi đi làm hết, căn biệt thự hai tầng trống trải chỉ còn lại một mình Đường Uyển Như, trong mấy tiếng đồng hồ đó đủ để chọc giận 99% dân chúng của Thượng Hải, chỉ cần nó muốn, thậm chí nó còn có thể tự lái xe giải trí trong căn biệt thự này. Phải biết rằng, dù là Cung Minh, cũng chỉ có một phòng làm việc mà thôi.

Cuối cùng, sau hai tuần, Đường Uyển Như cũng không tài nào chịu đựng thêm được nữa, nó đã tiêu tốn thời gian hai tuần qua để nhận ra được “những kẻ ăn không ngồi rồi thật đáng xấu hổ”, vậy nên, nó liền phát huy sở trường trong lĩnh vực “không thấy đồ mày làm nên”, tìm được một công việc gia sư, dạy cậu nhóc mười sáu tuổi đánh cầu lông.

Ăn tối xong, trong khi mọi người tập trung trong phòng khách uống trà, xem tivi, đọc tạp chí, tán gẫu, nó đã hùng hồn tuyên bố.

Con một trong nhà, mười sáu tuổi, đang tập cầu lông, hiện cần người tập cùng, thứ hai, thứ tư và thứ bảy, buổi tối từ bảy giờ đến tám giờ. Địa điểm ở trung tâm thể dục Tĩnh An. Mức lương thỏa thuận. Người liên hệ: ông Trần.

Đường Uyển Như đọc cho chúng tôi nghe qua về công việc mà nó tìm được trên mạng, đồng thời còn nói cho chúng tôi biết, hồi chiều, nó liên lạc với người tuyển dụng, đó là người đàn ông trung niên bốn mươi bảy tuổi, điều kiện công tác vô cùng tốt, hơn nữa còn được đào tạo cao cấp, gia đình giàu có.

“Thế cậu còn nghĩ ngợi gì nữa? Mau đi phỏng vấn đi.”

“Lạ là thời gian phỏng vấn kia! Có ai hẹn phỏng vấn buổi tối bao giờ! Hon nữa còn hẹn ở nhà họ.” Đường Uyển Như cực kỳ lo lắng, nét mặt hần sâu nỗi bất an, giống như con hải ly đang vô cùng khó chịu vậy, “không phải khi đang phỏng vấn lại kéo tở vào toilet cường hiếp chứ?”

Nghe xong câu này, bọn tôi đều bày tỏ chính kiến, góp ý chân thành như sau:

“Cường hiếp? Lại còn cường hiếp trong toilet? Cậu mơ ngủ à? Người lớn chút đi, đừng có suốt ngày nằm mơ giữa ban ngày thế đi, chẳng có sung rụng vào miệng đâu mà chờ, thôi cái suy nghĩ đó đi.” – Cổ Ly.

“Tại sao phải lồi vào toilet? Phòng ngủ không được sao? Dù là phòng khách cũng tốt hơn toilet mà? Khẩu vị của cô sao nặng mùi vậy?” – Cổ Nguyên.

“Chị không kéo người ta vào toilet thì em đã cảm tạ trời đất rồi.” – Cổ Hoài.

“Fuck kim! Go Ruby go!” – Neil.

Bọn tôi cùng nhau lút cha lút chít, Đường Uyển Như chẳng còn nhớ được ai nói gì, chỉ nghe được câu kết sau cùng của Neil, thực ra nó cũng chẳng hiểu, nhưng nó vẫn muốn tỏ ra mình là cô gái quốc tế hóa được giáo dục đẳng hoàng khi đứng trước mặt Neil, nên đã lưỡng lự hồi lâu, rồi đáp một câu với vẻ thăm dò: “... You are welcome?”

Neil kinh ngạc: “... am I?”

Tôi: “...”

Nam Tương nhìn bộ dạng vẫn đang rất lo lắng của Uyển Như, nên không kìm được bèn an ủi: “Được rồi, người ta đi làm, nên tất nhiên chỉ rảnh rỗi sau giờ làm, hon nữa cậu vốn là người tập cùng, thuộc về dịch vụ gia sư, tất nhiên phải phỏng vấn ở nhà riêng là đúng rồi.”

Đường Uyển Như đưa tay lên che ngực, vẻ mặt cực kỳ tủi thân: “Dù là vậy, nhưng trong nhà ông ta còn có một cậu con trai mười sáu tuổi, lỡ nó lồi tở vào phòng tắm thì sao? Cậu cũng biết tuổi mười sáu có nghĩa là gì? Khí quyết sung mãn, tình xuân nảy nở, đúng không, Lâm Tiêu?” Đường Uyển Như vô cùng dắc ý, như hoàn toàn không hiểu.

Tôi vội gạt đi: “Cậu hỏi tở làm gì!”

Cổ Ly: “Thôi đi, với khuôn hình của cậu, làm gì có đứa con trai mười sáu tuổi nào lồi nổi hả? Hon nữa, cửa phòng tắm hẹp thế, có lồi đi cũng còn khurót. Cửa phòng toilet nhà chúng ta rộng như thế. Mà lần nào vào cậu cũng phải bôi dầu mỡ mới lọt qua được mà? Chẳng phải tở đã bảo, ăn ít hơn bình thường một chút, cậu nhìn cậu xem, tháng trước lại cao vọt, giờ cậu được bao nhiêu rồi? Được một mét chín chưa?”

Đường Uyển Như bị Cổ Ly ngồi đối diện dùng tốc độ âm thanh như một cỗ súng máy đang nhả đạn bắn hạ trực diện, nó nằm nghiêng trên sofa, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng đối phương, không biết có phải do đòn tấn công quá mạnh, chưa kịp hồi phục hay không, mà nét mặt nó đờ ra, trông như đang bị sốc vậy.

Nam Tương không nhin được nữa lại chen vào: “Thôi, ở đó còn có cha cậu ta mà, tục ngữ nói, đàn bà bốn mươi như sói, đàn ông năm mươi như hổ, cái loại mới lớn này, cần phải dè phòng, không sợ chẳng may, chỉ sợ sợ ý thôi.”

Đường Uyển Như cứ như tìm được cứu tinh, vọt chốc đôi mắt đã lóe sáng: “Đúng! Vẫn là Nam Tương có văn hóa, có học vấn! Chẳng phải Bạch Cư Dị có một bài thơ, cái gì mà cô nam quả nữ, cùng ở một nhà, cùi khô bén lửa, mây mưa hoan lạc gì gì đó, thật là hay! Chính là nói chuyện của thiếu nữ tuổi trẻ chúng ta đấy!”

Cổ Ly nhoen miệng, cười tao nhã, dịch độc trên răng nanh phát sáng lấp lánh dưới ánh đèn chùm: “Đực rựa nào trông thấy cậu mà có thể bốc hỏa? Hon nữa, bó cùi kia của cậu, chắc khô quá rồi hả, còn khô hơn cả Taklamakan. Bạch Cư Dị còn có một bài thơ nữa, chắc cậu chưa đọc qua hả? ‘Nếu hỏi Uyển Như khổ nhường nào, ánh trăng nói hộ lòng tôi!’”

Đường Uyển Như nhìn Cổ Ly, chân bước lão đảo cùng về mặt xót xa bước qua trước mặt nó, như một hiệp nữ bị trọng thương sắp chết: “Cổ Ly, tở mắc ỏi quá.”

Lời nói chưa dứt, Cổ Ly đã dịch chuyển trong chớp mắt, giống như một hiệp sĩ tia chớp xoẹt một cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của chúng tôi, đồng thời nghe rầm một tiếng, cánh cửa phòng nó đã đóng im ỉm.

Xem ra hành động khom lưng của Đường Uyển Như với nó tối hôm đó, thực là một bài học xương máu.

Đường Uyển Như nô nộ cười gian xảo rồi nói: “Đối phó với Cổ Ly đâu có khó! Ồi thẳng vào nó này! Vệ sinh lên người nó này! Trét phân lên người nó này! Phương châm tác chiến như vậy bài bản đấy chứ!”

Tôi: “...”

Nam Tương: “...”

Cổ Hoài: “...”

Neil: “Fuck her! Go Rubygo!”

Đường Uyên Như: “You are welcome!” Lần này nó tỏ ra tự tin, dấu hỏi cũng đã biến thành dấu chấm than.

Tôi hôm đó, sau khi Như Như ra khỏi nhà, hơn một tiếng sau nó quay về. Chúng tôi rạo rức chờ xem nó sẽ đem về câu chuyện quái dị đến nhường nào, nó nói cho chúng tôi biết đối phương đã tiếp đón vô cùng lễ độ, sau đó tất cả dường như đều hài lòng, sau đó tiễn nó về, bảo nó đợi thông báo. Mọi việc nghe có vẻ rất thuận lợi, nhưng nét mặt của Đường Uyên Như lại cực kỳ thất vọng. Tôi nghĩ nó nhất định rất buồn, vì người ta đã không có ý định lôi nó vào toilet để cưỡng hiếp như nó hằng tưởng tượng.

Sau đó mọi người tán gẫu thêm chút nữa, rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Tôi nằm trên giường, khép mắt lại nhưng không tài nào ngủ được. Trong đầu luôn chấp chòn gương mặt của Sùng Quang – đúng, bây giờ thiên hạ gọi anh ấy là Lục Thiêu, cái tên kỳ lạ ấy hiện tại đang làm mưa làm gió trong giới người mẫu Trung Quốc. Ngày mai anh ấy sẽ chụp một loạt ảnh cho “M.E”, còn tôi vừa hay lại phụ trách vai trò trợ lý trang phục, nguy hiểm hơn là, tờ mờ sáng tôi đã phải đến nhà để đánh thức anh ấy, không làm trễ buổi chụp hình.

Vận mệnh là chuyện quá ư kỳ diệu, tôi thấy cuộc đời mình luôn trong trạng thái mộng lung như vậy. Một năm trước, anh ấy là Chu Sùng Quang, là nhà văn, vì tôi phụ trách xúc tiến bản thảo, nên phải đến nhà anh ấy gõ cửa; một năm sau, anh ấy là Lục Thiêu, là người mẫu, tôi vẫn phải đến nhà anh ấy gọi cửa.

Cái mùi vị quen thuộc ấy lại như ẩn như hiện trước mũi tôi. Hương thơm vừa ấm áp vừa quyến rũ tựa như bóng hoàng hôn, thoảng chút mùi tanh của máu đến rừng mình, béo ngậy, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Anh ấy mặc bộ áo khoác lông cừu hàng hiệu Neil Barrett màu xám, trông vừa dày rộng vừa yên bình, giống như phi trường vắng lặng không một bóng người trong cơn mưa. Tuy đã đổi dáng vẻ, đổi tên họ, đổi quốc tịch, nhưng cách ăn mặc của anh ấy vẫn không đổi, vẫn mê đắm với màu xám.

Từ ngày biết anh ấy còn sống đến nay, tôi đều có hạn chế tiếp xúc với anh ấy. Tất nhiên anh ấy cũng ít khi tìm tôi, nhưng tôi vẫn chưa thoát khỏi thế giới của Gian Khê. Tuy tôi biết tình cảm của mình với Gian Khê đã chẳng còn gì, nó bị chính tôi làm đổ vỡ, chẳng khác nào một quả trứng thả từ đỉnh của Trung tâm tài chính hoàn cầu rơi xuống đất, không ai có thể gom lại được nó đã vỡ nát trên mặt đường bê tông. Nhưng ít nhất tôi cần thời gian để thay đổi bản thân, ít nhất cũng phải đợi đến lúc tôi có thể bình thân mà đối mặt với những thất bại và sự vĩ đại trong tình yêu đã qua của chúng tôi, đối mặt với sự đồng cam cộng khổ và yêu hận tràn đầy trong những năm tháng đã qua. Chỉ ít cũng phải đợi mùi vị mà anh ấy còn lưu lại trong đời tôi tan hết, tẩy rửa hết trong dòng sông dài dằng dặc của thời gian, tôi mới có thể có tư cách đứng trước mặt Sùng Quang. Vì thế tôi vẫn luôn tránh mặt Sùng Quang.

Tuy nhiên, nhiều lúc cô đơn và hụt hẫng, nhắm mắt lại, khoảnh khắc đầu tiên tôi đều nghĩ đến giọng nói trầm ấm và đôi mắt bi thương pha lẫn ngọt ngào của anh ấy. Đôi mắt sâu thẳm chứa tâm tư sánh đặc như đường mật của anh ấy luôn có thể khiến tôi tả tơi rơi rụng.

Nhưng tôi biết, bây giờ không thể.

Bởi tôi đã biến mình thành một kẻ dè dặt, tôi không muốn thêm lần nữa biến mình thành một con điểm.

Cả đêm qua cứ trần trọc trần trụi, nghĩ ngợi mộng lung khiến sáng nay thức dậy, đầu nặng như đeo trĩ, tôi bung hai quầng mắt đen sì to phình trên mặt bước đến bàn ăn rồi cầm bình cà phê rót cho mình một tách, dốc một hơi cạn sạch, nuốt chút nữa đã bị vị đắng ghê gớm kia làm cho choáng ngất.

Trên bãi cỏ ngoài sân, vọng lại tiếng cười nói rôm rả của Neil và Cố Ly.

Tôi quay qua, liền thấy Cố Nguyên đang ngồi trên sofa uống cà phê, đọc tạp chí.

Tôi không biết phải nói gì nữa, bầu không khí trong phòng khách khác thường. Chắc chắn đã nghe thấy tôi bước ra, nhưng anh ta có bản lĩnh tỏ ra như thể đang hưởng thụ tình huống cực kỳ bối rối như vậy – khi một người trừng phạt ai đó, thì cảm giác đúng là một sự hưởng thụ.

Cố Ly và Neil uống hết cà phê thì bước vào nhà, hai người chuẩn bị đi làm.

Cố Ly vừa cầm di động và laptop nhét vào chiếc túi xách tay hiệu Kate Moss for Longchamp mới mua, vừa nhắc nhở tôi: “Cậu đừng quên tóm Lục Thiêu qua công ty chụp ảnh đấy, chiều tớ còn phải gặp ba nhà sản xuất, trước bữa trưa phải chụp xong, tớ đến công ty trước đợi cậu. Đi đây.”

Nói xong, nó như Bạch Tố Trinh hóa thành một luồng khói xanh, biến mất trước mắt tôi.

Nghe nó nói xong, tôi lại rót một tách cà phê nữa, hai mắt nhắm nghiền, rồi ngửa cổ uống. Sau đó đi thẳng vào phòng thay quần áo, chuẩn bị ra khỏi nhà. Sao không dám đối mặt? Nói trắng ra, chẳng phải đã từng là nhân tình nhân ngẫu sao! Sợ gì chứ?! Tôi sợ quầng mắt đen hoa lệ của bà cô tôi đây dọa anh thôi!

Đầu bù tóc rối xông ra khỏi nhà, chưa đi được mấy bước, đã nghe tiếng còi chói tai vang lên như thể có người cầm dao đâm thẳng vào màng nhĩ của tôi vậy, trái tim đang đập loạn vì vừa uống cà phê xong nuốt chút nữa đã bị tiếng còi ấy làm cho nhồi máu cơ tim.

“Tít...” tiếng còi lại vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên, dưới ánh nắng ban mai trong trẻo, Sùng Quang đã biến thành anh chàng ngoại quốc bánh trai mắt xanh tóc vàng, lúc này đang đứng bên chiếc xe màu đen, một tay luôn qua cửa kính xe bấm còi, còn tay kia đưa lên, khoát khoát về phía tôi.

“Bé trợ lý!” Đôi môi là thứ duy nhất chưa thay đổi trên gương mặt ấy, khề khàng nhếch lên tạo thành một đường cong mà tôi quen thuộc, mỉm cười

ngang bước bất kham riêng có ở nam giới trưởng thành. Anh đứng thẳng người, những đường nét gãy gọn của chiếc sơ mi trắng phẳng phiu ôm trên thân thể săn chắc trông rất đẹp, chiếc khuy áo trước ngực hờ hững mở ra, để lộ một khoảng cơ bắp màu nâu nhỏ. Tay của anh vịn hờ lên cửa xe, cổ tay áo đính thạch anh màu xám dưới ánh mặt trời khúc xạ tạo nên thứ ánh sáng xa xỉ.

Tôi bước đến đối mặt với mái tóc và đôi chân mày màu nâu vàng, cùng cặp mắt màu lục bích như ngọc của anh ấy. Tôi cảm thấy mình như đang từng bước từng bước đi đến một pháp trường hạnh phúc.

Tôi đứng trước mặt anh, anh đưa bàn tay với những ngón tay thon dài ra cầm tay tôi lên, cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn tôi với khuôn mặt mỉm cười ưa nhìn nhưng có chút gì đó gian trá, thứ mùi hương mê người trên thân thể anh ấy càng trở nên mãnh liệt mà sắc sảo hơn xưa, có thể vì đã trưởng thành hơn, không còn là một chàng trai nữa, mà từng ngày từng ngày trở thành một sinh vật giống đực mang đầy hơi hướng xâm lược – anh ấy bây giờ có chút gì đó giống anh trai anh ấy.

Cung Minh.

Nhưng Thượng đế chưa bao giờ quên lạc thú thưởng thức kịch hay của mình, ông ta làm tôi bỏ quên đi động trong phòng khách, còn lúc này, ông ta lại bắt ngờ tò lòng thương bảo Đường Uyên Như cầm chiếc di động ấy đuổi theo tôi.

Nếu tôi có thể trong lúc bình yên vẫn nghĩ đến khi loạn lạc, không mù quáng đắm chìm trong ánh mắt mê người của Sùng Quang, chỉ cần quay đầu lại, thậm chí chỉ cần khẽ liếc qua, tôi đã có thể thấy Đường Uyên Như lúc này đang ở ngay sau tôi, mắt chữ A miệng chữ O.

Chín giờ bốn mươi bảy phút, trong phòng chụp ảnh ở tầng một của công ty đã rộn rã tiếng người. Nhân viên phụ trách đã tề tựu đông đủ, hơn nữa còn rất nhiều nhân viên không liên quan đều kéo đến đây vì anh chàng Lục Thiệu có dung mạo hút hồn kia. Vì ảnh chụp hôm nay là loạt đồ bơi mùa hè của một nhà sản xuất đồ thể thao, đáng về mặc đồ bơi của Lục Thiệu, đủ để khiến bất cứ cô gái nào cũng như một bộ phận nữ giới mà trên hộ chiếu ghi là “nam giới” tìm được đủ thứ lý do để đến phòng chụp ảnh, tôi dám cá, dù bạn có bảo họ cầm giẻ quỳ trên nền nhà lau bùn đất, chắc chắn họ cũng sẽ đồng ý.

Còn lúc này Lục Thiệu đã thay xong quần bơi, quấn thêm chiếc khăn tắm ngồi trên sofa chờ đợi. Một người có vóc dáng chẳng thua kém đang ngồi trên vị trí của đạo diễn nhiếp ảnh, bắt đầu kiểm tra ánh sáng thay Lục Thiệu.

Mọi người đều chờ đợi sau khi Cố Ly đang đi ra hành lang gọi điện thoại bước vào, lập tức có thể bắt đầu. Cố Ly là giám sát buổi chụp hình này.

Tôi đứng bên cạnh, vừa đếm đồ mẫu đang treo trên giá, đồng thời ghi lại số thứ tự chụp ảnh của chúng, vừa dỏng tai nghe động tĩnh của Cố Ly đi lại bên ngoài. Không biết tại sao, từ sáng đến giờ tôi cảm thấy sắc mặt của nó không tốt, hơn nữa lúc này nó đang ở bên ngoài, cách nói chuyện điện thoại như là đang cãi nhau vậy. Điều này với Cố Ly, thật không bình thường lắm.

Một lúc sau, Cố Ly bước vào. Nó vừa đến cửa, khom lưng cầm chiếc còi lớn lên, nhét vào miệng, sau đó phun ra dịch độc tuyết tuyết tuyết như một con yêu quái: “Những người có mặt, nam nam nữ nữ, nói chính xác là nữ nữ nữ nữ, các cô nghe tôi nói đây, ngoài mấy người của bộ phận quảng cáo hợp với tôi hôm qua, cùng mấy trợ lý có tên trong lịch trình hôm nay, và nhân viên phụ trách trong nhóm chuyên gia nhiếp ảnh ra, những người khác, mau nhất con người lên, nhét vào hốc mắt các cô, sau đó mau cụp cái đuôi đang vênh lên hoặc những thứ đồ chơi khác của các cô lại, ai đến từ đâu, mau trở về đó. Nếu không”, Cố Ly ngừng một lát, tựa như đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể giáng một đòn chí mạng, “nếu không tôi sẽ gọi điện thoại, bảo Cung Minh xuống đây.”

Tiếng nói chưa dứt, trong chớp mắt, mọi người đã tản đi như đàn thú, cảm giác như Cố Ly đã phóng thích quái vật biển Kraken vậy.

Sau khi không gian yên tĩnh trở lại, Cố ly quay người ném chiếc còi lên chiếc ghế bên cạnh, sau đó giẫm lên đôi giày cao gót lắc lư yếu điệu bước qua, nó nhìn tôi, dương dương tự đắc, giống như vừa giành được thắng lợi trong cuộc chiến chớp nhoáng, sau đó nó lại nhìn Lục Thiệu đang ngồi dưới ánh đèn, đột nhiên trầm lặng.

Khoảnh khắc đó, một cảm giác mơ hồ đột nhiên tấn công tôi. Giống như linh hồn u uẩn không biết từ đâu đột nhiên lao ra, sau đó chọc thủng lưng tôi chui vào.

Trong lòng tôi đột nhiên trào dâng lên cảm giác sợ hãi, giống như bị con bạch tuột ướt nhóp nháp quấn chặt lấy trái tim vậy. Tôi nhìn Cố Ly, ánh mắt như dán vào Lục Thiệu của nó như bất động, nét mặt nó từ từ hiện lên vẻ như đã phát hiện ra chuyện quái lạ gì đó không thể lý giải, sắc mặt nó lập tức trắng bệch đi. Nó quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt chòng chọc, cũng chẳng nói gì, một giây, hai giây, ba giây, bốn giây. Tôi bị ánh nhìn chòng chọc này của nó làm nổi hết cả da gà.

Sau bốn giây, ánh hào quang đang lay động lấp lánh trong con ngươi nó đột nhiên tắt ngấm, bủa vây một màu đen kịt giống như bóng đèn bị người ta tắt đi.

Nó nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc tri giác như biến mất, ngửa mặt ngã rầm về phía sau trong tư thế thân người thẳng đuồn.

Chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì, không gian chụp ảnh rộng lớn đều im phăng phắc, vô số bóng đèn cao áp lặng lẽ chiếu lên Cố Ly đang nằm bất động trên nền nhà, lồng ngực nó tĩnh lặng như mặt hồ, không còn phập phồng, không còn nhịp thở.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tất cả cửa sổ đã đóng chặt. Rèm cửa đều đã kéo kín. Chẳng còn nghe thấy tiếng gió nào. Giống như mọi thanh âm đều đã hẹn nhau, cùng vắng mặt trong thời khắc ngoạn mục này. Cuối cùng mùa xuân đã kết thúc. Hơi nóng bắt đầu xuất hiện, bành trướng không kiêng dè trên từng tắc kê hồ của thành phố này. Không phải nghi ngờ gì nữa, mỗi tia nắng sẽ tụ lại thành tai họa, bùng nổ tan tác thành biển lửa vô biên vô tận. Nuốt chửng trời và đất, nuốt chửng bạn và tôi, nuốt chửng hoa và mộng, nuốt chửng hoa và rắn. Giống như vụ nổ lớn trong buổi bình minh của vũ trụ, từ kích cỡ như đầu cây kim, bùng một tiếng tan tác thành vùng hỗn mang không biên giới. Tương lai là tro bụi xám đen mịt mù. Hãy đốt đi.

Thượng Hải tháng Tư theo lẽ thường phải được tính là mùa xuân, nhưng rõ ràng mọi người không đoán trước được, mùa xuân cũng có thể nóng đến mức khiến người ta phát ngán đến vậy. Có lẽ trong từ điển Từ Hải ngoài từ Thu lão hồ[1] ra, còn phải thập vào thêm một từ nữa là “Xuân báo tử”.

[1] Có nghĩa nắng gắt cuối Thu.

Ánh nắng bỗng rất hùng hực bùng cháy trên mặt như tia laser, qua mắt kính râm có thể thấy những đóm lửa đang nổ lép bép bắn tung tóe trên mặt những người đi đường kia. Hàng cây xanh đồng loạt gục rũ, có thể là bị bão quét, cũng có thể bị sóng người cuộn trào mãnh liệt hất tung – Thượng Hải lúc này, giống như là nơi hội tụ dân số của cả thế giới, rõ ràng “triển lãm thế giới” phải đến tháng năm mới khai mạc, nhưng lúc này đã có vô số người đi lại trên đường trông lạ hoắc lạ hươ từ nơi khác đến đang phun ra đủ thứ ngôn ngữ trên các quảng trường lớn nhỏ, dường như họ chỉ cần được đứng trên cầu lớn Nam Phố trông xuống khu vực sân bãi chuẩn bị cho triển lãm lúc này đang được giàn giáo bao vây kia thôi cũng đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Thượng Hải lúc này, cảm giác giống như nhà tắm lớn dịp cuối tuần, bề nước đông nghịt nhợt đều là bức xạ nhiệt và hơi nước, cùng với mùi mồ hôi và mùi hơi thở khiến người ta hận không thể cửa đứt cổ mình được, thứ cảm giác đó chẳng khác nào có người nhét một vốc muối trộn tóc vào miệng bạn vậy.

Còn trong ngôi nhà tưởng niệm ở nơi cách xa trung tâm thành phố, lúc này đang cử hành một tang lễ.

Trên chỗ đất trống ngoài lề đường, bốn cây cổ thụ lớn cao vút giữa tầng không im lìm bất động, đổ bóng đen kịt xuống phía sau giống như ma quỷ đang dính sát trên nền xi măng, trông vừa lạnh lẽo vừa bi thương.

Trong đại sảnh rộng thênh thang đặt một linh đường cực kỳ trang trọng, thân quyền và khách khứa đều mặc trang phục đen. Khách nữ còn may, có thể mặc váy lễ phục ngắn bằng gấm hoặc sa tanh đen, tuy nóng nhưng vẫn miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Nhưng khách nam thì khá mệt, áo sơ mi màu đen lại khoác thêm vest đen bên ngoài, cổ còn bị chiếc cà vạt màu đen siết chặt, ánh nắng hanh khô từ bốn phương tám hướng rọi vào đều bị thứ chất liệu vải đen hấp thụ ánh sáng cực tốt này hứng trọn, cảm giác này thực chẳng khác nào những người bị đẩy vào lò hỏa thiêu, bạn có thể cảm một chiếc đũa đè quẹt một vệt trên chiếc vest đen mà họ đang khổ hận thâm thù có thể bốc cháy ngay. Từ vẻ mặt khó chịu bức bối của các khách nam có thể thấy, nếu đứng thêm một lát nữa, tại đó chắc phải chuẩn bị thêm mấy cái linh đường nữa.

Mẹ Cố Ly đang đứng hàng đầu, nhìn đi ảnh như mất hồn, di ảnh không phải ảnh chụp mà là ảnh họa. Họa sĩ đã vẽ chân mày của người chết nhăn nheo, nếp nhăn nơi rãnh mũi môi có vẻ rất sâu, trông tuổi tác rõ ràng đã rất cao, nếu bỏ đi mái tóc ngắn kiểu Victoria Beckham gọn gàng, trông sẽ như khuôn như đúc với Cố Diên Thịnh thời trẻ.

Mẹ của Cố Ly là Lâm Y Lan lúc này đang mặt chau mày ừ, nét mặt thương xót, nhưng ánh mắt lại di chuyển lảo liên, trong lòng như đang chất đầy mưu mô tính toán nhưng lực bất tòng tâm. Lúc này, di động trong túi xách tay hiệu Lady Dior màu đen của bà ta rung lên vo vo, bà ta lặng lẽ rời khỏi hàng ngũ, lách vào trong góc khuất nghe điện thoại, rồi nói ra vẻ thậm thà thậm thụt: “Cố Ly! Mày có còn nhân tính không hả? Tang lễ của cô ruột mày mà cũng không thêm đến, cô ta và cha là cùng một mẹ sinh ra đấy!”

“Đúng vậy, nhưng sau khi cha được sinh ra, bảy năm sau, cô ấy mới được sinh ra! Sao có thể nói là sinh cùng chứ? Làm người phải thật sự cầu thị, không được nói quá, một sào ruộng sao sản xuất ra cả chục tấn thóc, cùng một bụng mẹ, chưa chắc cùng lúc sinh ra một đứa trẻ sơ sinh nhau thai còn dính rốn với một đứa đã học năm nhất tiểu học, cổ quàng khăn đỏ và đã biết làm xi dầu, bán bột ngọt được.” Giọng lạnh lạnh như yêu tinh chuột vang lên trong di động của Lâm Y Lan, trong linh đường rộng thênh thang nghe như tiếng rít vọng lại như tiếng loa bên nhà hàng xóm vắng lại trong đêm khuya, Lâm Y Lan một tay bịt kín tai nghe, ngẩng đầu lên nhìn di ảnh của Cố Diên Thanh em gái của Cố Diên Thịnh, cảm giác nếp nhăn nơi chân mày của bà ta càng sâu thêm...

“Cố Ly, từ nhỏ đến lớn nó đối với mày tốt như thế, nghĩa tử là nghĩa tận, thường ngày nó mời chúng ta đến nhà ăn cơm uống trà mày không đi đã đành, tang lễ của nó mà mày cũng không đến, thế chẳng phải quá đáng lắm sao?!” Lâm Y Lan nép người vào sâu hơn trong góc khuất, rồi thì thào vào di động như kẻ trộm, nhưng trong giọng điệu đầy áp sự tức giận và thẳng thắn cương trực.

“Mẹ, con nói lại lần nữa, làm người phải thật sự cầu thị, cô tốt với con? Ngay cả đáng về cô ấy thế nào con cũng quên rồi, từ nhỏ đến lớn con chỉ gặp cô ấy có một lần, đó là khi cô ấy còn ăn tét ở nhà bố, hơn nữa từ đầu đến cuối cô ấy chỉ nói với con đúng một câu: ‘Cố Ly, hãy nhường chị lớn ăn trước, hiểu không, đã từng nghe chuyện Khổng Dung nhường lễ chưa? Con phải chăm đọc sách một chút giống như chị đây vậy.’ Sau đó cô ấy tự nhiên giật miếng chocolate trong tay con nhét vào miệng em họ. Mẹ nói cô ấy có còn mặt mũi không? Hơn nữa, em họ hỏi đồ đen như gà ác, vậy mà cô ấy còn lấy chocolate cho em ấy ăn, không biết có bỏ gì không? Càng ăn càng đen! Mẹ nói lương tâm cô ấy có tốt không? Mẹ ghê của công chúa Bạch Tuyết cũng chẳng ác như thế.”

Giọng Cố Ly xé toạc cả sự yên tĩnh của linh đường, dội thấu tận trời xanh.

Di ảnh của Cố Diên Thanh, trông chừng nếp nhăn chỗ rãnh mũi môi sâu không thấy đáy, mây sầu mưa thảm.

Cố Ly vừa tròn mắt với hộ lý đang giúp nó mặc chiếc áo khoác khừ khăn màu lam, vừa tiếp tục nói vào di động: “Còn nữa, mẹ, với một người chết mà mẹ còn quan tâm thế, chẳng lẽ mẹ không quan tâm đến con một chút sao? Con gái mẹ hiện giờ đang nằm trong bệnh viện đây, hơn nữa còn có một bà chị gái đang mặc áo khoác màu xanh giúp con, loại áo mà nút cài nằm ở sau lưng ấy, mẹ từng thấy chưa? Bây giờ con chẳng khác nào một hạt đậu phộng, chỉ cần mẹ dùng sức, có thể tách con ra làm hai mảnh. Mà chất liệu của chiếc áo này cũng thật phản nhân loại, nếu phải hình dung thì chẳng khác nào con đang mặc cái áo mà Cố Diên Thanh mặc nằm trong quan tài kia, đều là thứ chất liệu có thể đẩy vào hòm sắt của lò thiêu chôn một mối lửa là cháy sạch. Sao mẹ không quan tâm đến con một chút chứ?”

Tôi nhìn cô gái trẻ mặt đầy mụn trứng cá được Cố Ly gọi là “bà chị gái” đang đứng bên cạnh, rõ ràng cô ấy hơi khó thở thì phải. Tôi hiểu tâm trạng cô ấy, người nào lần đầu nghe Cố Ly nói chuyện cũng đều có phản ứng như vậy, lâu rồi, thành ra miễn dịch, chẳng khác gì một con ếch bị ném vào nồi nước đá, trong quá trình đun bằng lửa nhỏ, tự nhiên cảm thấy không có gì đáng sợ, vì cảm giác như đang ngâm suối nước nóng vậy. Ở bên Cố Ly càng lâu, càng được thưởng thức thủ nghệ thuật ngôn từ giỏi giải phẫu người khác và cũng rất khéo giải phẫu chính mình của nó. Tôi và Nam Tương từ nhỏ đã đắm chìm trong thế giới nghệ thuật của tiểu thuyết, được các đại văn hào thế giới mưa dầm thấm lâu, nhưng bọn tôi lại không nắm bắt được khuynh hướng cảm xúc xuất thần nhập quỷ như thế. Còn Cố Ly, con người ở một góc độ nào đó có thể nói là mù văn chương (vì nó chỉ đọc những con số và tạp chí tài chính kinh tế, nó đọc tiểu thuyết thì đầu óc đau buốt) giống như Đường Uyển Như, nhưng miệng lại có thể phun thạch tín như hoa rơi nước chảy, không thể không quy kết nó thuộc vào bản năng bẩm sinh.

“Có thể có chút mạo muội, nhưng mà,” biểu hiện trên mặt Cố Ly chẳng có chút gì gọi là mạo muội hết, quả đồi tự nhiên là đằng khác, nó ngắt điện thoại, rồi mỉm cười với hộ lý, trông rất xinh đẹp, “Tôi có thể gọi cô là Lucy không? Như vậy tiện hơn cho cả cô và tôi, vì tôi nhớ tên kém lắm.”

Ôi trời, lại nữa rồi. Đây chắc là Lucy thứ 127 xuất hiện trong đời nó. Vớ số Lucy vây quanh cuộc đời nó, bà bác của cửa hàng tiện lợi dưới lầu, người phụ nữ trung niên ngày ngày dắt chó đi dạo ở cửa tiểu khu, con bé nhà sát vách ngày ngày tết tóc hai bên to tướng ngồi BMW đi học kia, nữ công nhân nhỏ cô cho tiểu khu, bọn họ đều là Lucy. Người thứ 126 là cô sinh viên đại học mới vào thực tập ở bộ phận của nó, ngày đầu tiên khi thực tập sinh đó cầm dự toán quảng cáo đưa nó duyệt. Cố Ly nhìn gương mặt lạ hoắc, nói: “Lucy, hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của cô à, cảm giác thế nào?” Cô nữ sinh vội đáp: “Tên của em là Ella...”

“Tôi xin lỗi, nhưng mà,” nói thế nhưng nét mặt Cố Ly chẳng có chút gì là hối lỗi, mắt nó nhìn bảng dự toán còn đầu thì chẳng thèm ngẩng lên, “sau này cô đưa văn bản cho tôi, nhớ đánh máy bằng cỡ chữ 5 đúng chuẩn nhé, Lucy?”

Ella: “... Dạ được.”

Thực ra trước đây một chuyên viên kỹ thuật mạng máy tính tên là Mã Hùng thuộc bộ phận kỹ thuật máy tính chuyên phụ trách sửa máy tính cho Cố Ly, cũng một thời gian nó có ý định gọi anh ta là Lucy, nhưng vì đối phương quá ư cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn, mái tóc đen dày lại có giọng nói vang rền như tiếng trống, cuối cùng nó đành phải buông xuôi ý định của mình.

Cố Ly trượt xuống giường bệnh, rồi nhìn thẳng vào chiếc gương trên tường ngắm nghía dáng vẻ của mình đang được gói gọn trong chiếc áo choàng khừ khăn màu lam rộng với vẻ khó chịu, tôi cầm bảng kiểm tra sức khỏe treo trước giường bệnh giúp nó, rồi lại xách chiếc túi to hiệu Chanel quý giá kia, đi nó về phía phòng làm việc của bác sĩ điều trị. Tuy mặt nó đã gầy sọp đi chỉ còn như lòng bàn tay, thân thể chỉ còn da bọc xương trong bộ quần áo bệnh viện nhưng nó vẫn mạnh bước như bay, người nhẹ như chim én, chân đi trên đôi giày cao gót hình đuôi nhon của Gucci, lác người một cái đã vù một tiếng xuyên qua hành lang, trông như bệnh nhân (tâm thần) muốn nhân chút sức tàn lực kiệt cuối cùng chạy khỏi bệnh viện. Nó nhanh đến mức gần như khiến tôi tưởng nhầm nó đang chạy đua cự ly ngắn trong bệnh viện, tôi thờ hỏn hỏn hỏn chạy đuổi theo phía sau, như người nằm bất tỉnh nhân sự trên đất mấy ngày trước là tôi chứ chẳng phải nó.

Tôi đẩy cánh cửa phòng bác sĩ điều trị, cũng vừa lúc ông ta bắt đầu đón nhận những câu vặn vẹo của Cố Ly.

Cố Ly một tay kéo chiếc ghế ra, rồi ngồi xuống, trông như một nữ đặc vụ quan sát một vòng sự sắp đặt trong phòng, rồi nhìn thẳng vào bác sĩ, bảo: “Nói đi.”

Rõ ràng tôi trông thấy bác sĩ khẽ run lên, chắc là chưa từng gặp bệnh nhân nào ngang ngược như thế. Ông ta cầm bệnh án lên, tư thế ngồi rất ngay ngắn, như một nghiên cứu sinh đang báo cáo với giáo sư vậy. Tôi phải thừa nhận rằng, từ lúc sinh ra trên người Cố Ly đã có thứ khí chất khiến người ta khi đối mặt dễ dàng tà to rơi rụng ngay đến chiếc quần bông trên người cũng khao khát được cởi ra.

“À, tạm ngừng hô hấp có mấy loại, một loại là hội chứng tổng hợp tạm ngừng thở trong khi ngủ, nhưng khi đó cô đang làm việc, cho nên không thể cho rằng cô ở trạng thái ngủ...” Bác sĩ căn cứ theo bảng bệnh lý trên tay rồi nghiêm túc nói như đọc nhưng ra chiều khá khó nhọc.

Cố Ly nhướn mắt lên rồi tráo trung một cái: “Đương nhiên là thế còn gì? Ông ngủ rồi còn có thể diễn tập sao? Ông ngủ rồi còn có thể đi giày cao gót gọi điện thoại sao? Ông ngủ rồi còn có thể sau khi gửi xong fax lại gửi thêm mấy tin nhắn để nhắc đối phương ‘đã fax rồi, hãy kiểm tra đầu nhận đi’ sao?”

Trong tràng bắn phá pằng pằng pằng pằng pằng như đạn súng máy liên thanh như vậy, mặt bác sĩ đã bị bắn đến đỏ ửng, ông ta nuốt nước bọt rồi tiếp tục: “Loại thứ hai, là tạm ngừng hô hấp do trung khu, chẳng hạn có mắc bệnh viêm não hoặc là dùng ma túy quá liều.”

Cố Ly trung gương mặt nhỏ như lòng bàn tay trắng bệch của nó kê sát trước mặt bác sĩ: “Lão già này, lão dùng ma túy quá liều còn có thể diễn tập sao? Còn có thể đi giày cao gót gọi điện thoại sao? Còn có thể...”

Viên mặt của vị bác sĩ đầm ướt mồ hôi, ông ta kiên cường chống đỡ, rồi tiếp tục nói: “Loại thứ ba, là hiện tượng tạm ngừng hô hấp do quá sức gây nên,” bác sĩ lau mồ hôi, “bước đầu chúng tôi chẩn đoán, do cơ thể cô suy nhược, hơn nữa còn huyết áp thấp, vốn dĩ đường huyết thấp, lại thêm trước đó thức khuya liên tục, nên đã sinh ra trạng thái ngủ sặc do phản ứng của cơ thể...”

“Trạng thái ngủ sốc do phản ứng?... Ý của ông là, sở dĩ đột nhiên tôi ngã lăn ra đất trước sự chứng kiến của bao nhiêu con mắt như vậy, là vì...” Hình như Cố Ly đang cân nhắc lời của bác sĩ, con người đảo tới đảo lui. “... tôi đột nhiên ngủ?” Rõ ràng, thực sự Cố Ly không thể chấp nhận cách giải thích như vậy, theo tôi thấy, nó thà chấp nhận mắc chứng bệnh gì đó, chứ không muốn vì nguyên nhân mất mặt như vậy.

Tôi đứng bên cạnh chợt thấy nực cười, nhưng lại không dám, vì tôi sợ nó sẽ cho tôi ngủ sốc do phản ứng mất.

Chính lúc tôi đang nén cười đến mức cực kỳ khó chịu, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Tôi còn chưa kịp nghe thì điện thoại của Cố Ly cũng reo lên.

... OK, tôi về ngay.

... OK, tôi về ngay.

Hai đứa tôi cùng lúc thét vào di động.

“Chúa tể Voldemort cũng gọi tên cậu à?” Cố Ly ngắt điện thoại, nhìn tôi rồi hỏi.

“Đâu có, chúa tể Voldemort sai kẻ ăn xác Kitty cấp dưới của anh ta gọi tên tớ, anh ta chả thèm đích thân gọi tớ đâu.”

“Dù thế nào, cũng mau trở về công ty thôi, vì nghe giọng điệu gấp gáp của anh ta, như tòa nhà của chúng ta bị King Kong tấn công, hoặc có người nào đó đặt một chậu cá sồng trên bàn làm việc anh ta.” Cố Ly đứng lên, giật giật bả vai của mình.

“Đứng rồi, tớ nhớ lần trước khi động đất ở Văn Xuyên, cả tòa nhà văn phòng lắc lư, trong lúc mọi người của công ty đang la hét, anh ta vẫn bình thản ngồi bên cửa sổ, tay cầm tách cà phê, trông như sắp ngủ đến nơi.” Tôi nhớ lại cảm giác lạnh lùng đến mức khiến người ta hồn xiêu phách tán ấy mà Cung Minh lúc nào cũng lộ ra.

“Cô Cố, cô Cố, giờ cô phải đi sao?” Bác sĩ nhìn điệu bộ đứng lên chuẩn bị rời đi của hai chúng tôi, lập tức gọi giật Cố Ly trở lại.

“Chẳng đi thì sao? Tôi đợi suốt hai ngày trong bệnh viện của các người, ngày nào cũng truyền vào người tôi một đồng đủ thứ chất dịch lúc thì trong suốt khi lại lờ mờ – trước đó còn có bịch gì đó màu tím trông như nước nho tím ép, chẳng thèm hỏi tôi một tiếng đã truyền ào ào vào mạch máu, tôi còn chưa tính sổ với các người – giờ nói cho tôi biết nguyên nhân tôi ngừng thở hôm trước là tôi đột nhiên ‘ngủ’!” Cố Ly tay chống nạnh, giống như chiếc compa cắm ngay trước mặt bác sĩ.

“Cô Cố à, chúng tôi đề nghị cô nên làm một xét nghiệm toàn diện mức độ chi tiết hơn, thể chất của cô rất yếu, lại quá gầy, cô xem bạn cô khỏe mạnh thế kia, hơn nữa có vẻ khối lượng công việc của cô cũng rất lớn, chúng tôi đề nghị cô nên làm xét nghiệm toàn diện đi.”

“Cái chú này, người bạn này của tôi,” Cố Ly đưa tay chỉ tôi, “Cô ấy như thế mà bảo là khỏe mạnh? Thế gọi là béo phì được không? Một người mà chiếc quần bò size S mặc vào rồi thì chẳng thể ngồi xôm, có thể khỏe được bao nhiêu? Một người mà đứng lên cân sức khỏe có thể khiến kim cân quay mấy vòng sẽ khỏe đến mức nào? Làm người phải thật sự cầu thị, chú cũng nhiều tuổi rồi đừng đùa nữa, được rồi, hôm nay chú đừng giữ tôi nữa, tôi đã tốn hai ngày trong bệnh viện rồi, sau này nếu rảnh tôi sẽ quay lại làm xét nghiệm tổng thể, bây giờ tôi phải đi. Nếu tôi không tức tốc về công ty, thì hô hấp của tôi ẽ là lại phải tạm ngừng lần nữa – nếu dùng thuật ngữ phổ biến nhất này giờ để nói, thì là “bị tạm ngừng,” hiểu không lão già?” Nói xong, Cố Ly nói với hộ lý đang đứng phía sau mình: “Chị gái, lấy giúp tôi quần áo nhé, nhân tiện gọi giúp tôi chiếc taxi đến cổng luôn.”

Cô hộ lý trẻ mặt mày đỏ ửng, xấu hổ và giận dữ giống y củ đậu phộng đột nhiên bị bóc trần rồi quay lưng bỏ đi. Bóng dáng của cô ấy quá ư yếu ớt.

Điểm mà tôi cực kỳ khâm phục Cố Ly chính là ở đây, nó có thể tự nhiên biến những người bên cạnh thành Lucy. Có lần công ty mở cuộc họp, nó đang cúi đầu đọc tài liệu về cuộc họp, rồi lại điểm nhiên đẩy tách cà phê đã uống cạn sang trước mặt Cung Minh ngồi bên tay phải: “Rót cà phê giúp tôi,” giây tiếp theo, cả phòng họp như đông cứng, im phăng phắc, ba giây sau, Cố Ly ngẩng đầu lên, cũng bị chính hành động của mình dọa cho phát khiếp, nhất là còn trực diện đụng phải con người lạnh tanh như hai quả cầu pha lê bất động kia của Cung Minh.

May mà hôm đó nó vừa ăn cơm xong, đường huyết còn đầy đủ, nếu không e rằng nó đã một phen phải tạm ngưng thở.

Xuống đến đại sảnh lớn của bệnh viện, Cố Nguyên trong bộ vest phẳng phiu đang bước đến trước mặt. Anh ta và Cố Ly đều có bản lĩnh này, giữa cảnh trời nóng như thiêu như đốt, vẫn thoải mái mặc thứ trang phục kín mít dày cộp này, hơn nữa còn làm ra vẻ như bên trong bộ trang phục ấy chứa đầy nước đá, có thể liên tục tỏa hơi lạnh vù vù ra ngoài. Anh ta cảm hóa đơn viện phí đã thanh toán xong trên tay, vừa đối chiếu kiểm tra, vừa chào hỏi Cố Ly.

Tất nhiên, anh ta chẳng thèm để ý đến tôi. Mắt anh ta hướng về phía tôi như đang nhìn cái chốt phòng cháy treo trên tường. Chẳng ai lại chào hỏi với chốt phòng cháy, ngoài Đường Uyên Như đã uống say.

Cố Ly thoáng bối rối, khẽ khàng xoay mặt, miễn cưỡng nhìn qua tôi.

Bắt đầu từ hôm Cố Ly vì “đột nhiên ngủ” mà ngừng hô hấp trong phòng chụp ảnh rồi được đưa vào viện, tôi và Cố Nguyên luôn vương vào cảnh tượng bối rối như vậy.

Cố Nguyên chăm sóc bạn gái, tất nhiên phải ngày đêm theo sát. Kể từ hồi học cấp ba, anh ta đã là người bạn trai mẫu mực bên cạnh chúng tôi, về điểm này, chẳng cần phải nói. Khi Cố Ly ngủ, anh ta vẫn ngồi yên lặng bên giường bệnh đọc tạp chí tài chính kinh tế, và chính xác như chiếc đồng hồ báo thức khi cách một tiếng, anh ta lại nhẹ nhàng vén chăn, sờ lên mu bàn tay lạnh ngắt đang cầm dây kim tiêm của Cố Ly, kiểm tra xem vết truyền dịch có bị sưng vì lệch ven hay không. Sáng sớm, khi tôi lên vào phòng, luôn nhìn thấy trên chiếc giường kê bên cạnh Cố Ly trống trơn, Cố Nguyên chẳng bao giờ ngủ

trên đó, mà dịch ghé lại ngồi xuống cạnh giường bệnh của Cố Ly, đang nắm tay Cố Ly, chỉ cần Cố Ly động đậy, anh ta sẽ tỉnh ngay. Ánh nắng đang vuốt ve trên gương mặt lạnh lùng tựa băng tuyết của anh ta, khuôn mặt góc cạnh rõ rệt tỏa chiếu sự dịu dàng nồng bỏng, sáng lấp lánh, giống như nước sôi sùng sục.

Trong hai ngày Cố Ly nằm viện, tôi đóng vai trò người đưa tin siêu tốc riêng của nó.

Vì nó và Cố Nguyên, hai người bắt đầu từ hồi đại học, đều là chiến binh chuyên cần. Bảo họ trốn học là chuyện không thể được, trừ khi có chuyện quan trọng hơn, chẳng hạn Cố Nguyên phải đi tham dự buổi gặp mặt thương mại do gia đình họ tổ chức, ở đó có thể học được những mảnh lời, cách luận lách xoay chuyển tình thế trong giới làm ăn (...) mà dù có ngồi nghe 500 tiết học trên giảng đường cũng không thể nào có được. Hay như Cố Ly, nó đã hẹn với trung tâm SPA cao cấp nổi tiếng toàn Thượng Hải của Portman (...).

Vì thế, phòng bệnh đơn cao cấp của Cố Ly, trở thành địa điểm làm việc mới của hai người. Họ đem laptop bày ra trên giường bệnh, đèn xanh của hai chiếc USB 3G nhấp nháy liên tục, cả phòng đều như chìm trong thứ âm thanh “tùng”, “tùng”, “tùng” khi tải files đính kèm hoàn tất trong quá trình gửi nhận email, mới đầu nó khiến tôi cảm thấy mình như đang ở sảnh uống trà của công ty trong buổi cơm trưa, âm thanh lỏ vì ba ở đó chẳng khác gì cảnh ở đây. Tất nhiên, tiếng điện thoại của họ cũng là thứ chẳng bao giờ kết thúc.

Còn tôi, như đã nói ở trên, đang đóng vai một nhân viên chuyển phát nhanh, tôi chuyển văn bản mà Cung Minh yêu cầu đưa cho Cố Ly, Cố Nguyên, sau đó lại đem những văn bản mà hai người họ đã chỉnh sửa xong cần Cung Minh ký tên chuyển về cho Cung Minh ở công ty.

Lúc này, tôi đang đợi trong phòng bệnh, nghe hai người họ lách ca lách cách gõ bàn phím máy tính như hai chiếc máy đánh chữ tự động, thỉnh thoảng giữa chừng còn đứng lên xách bịch nước biển cho Cố Ly, diu nó vào phòng vệ sinh – đây là việc duy nhất Cố Nguyên để tôi làm, vì anh ta không thể nào ngang nhiên bước vào toilet nữ, dù tôi tin rằng phái nữ trong toilet chưa chắc đã phản đối, vì tưởng tá anh ta rất được. Trừ việc vào toilet nữ ra, những việc khác, anh ta đều không cho tôi động tay, bung trà, rót nước, đặt com, đầm lưng, yêu thương vỗ về (...), anh ta giống như người hầu đa năng dị thường hay một lão quản gia quý tộc Anh.

Nhưng anh ta chẳng bao giờ nói chuyện với tôi.

Cái kiểu chiến tranh lạnh ngấm ngấm lạnh lẽ này sắp khiến đỉnh đầu tôi nứt tung ra rồi.

Cho nên, nhân khoảng thời gian Cố Ly đi thay quần áo, tôi trông sang Cố Nguyên, vận hết dũng khí nói: “Cố Nguyên này.”

Anh ta chẳng thèm để ý lời tôi.

Đương nhiên anh ta sẽ không để ý đến tôi, thậm chí còn gõ mạnh mấy cái xuống bàn phím như thể đang khiêu khích.

Tôi đang trông mong gì ư? Anh ta cúi đầu tiếp tục nhìn bảng tính xanh xanh đỏ đỏ trên màn hình laptop, tất nhiên tôi biết anh ta đang cố ý dùng sự lạnh lùng, giả bộ không nghe thấy để cười nhạo với tôi. Còn tôi cũng chẳng phải ngọn đèn thiếu dầu, lẩn lộn mấy chục năm với Cố Ly, chưa ăn thịt lợn thì cũng đã thấy lợn chạy, tôi một tay gạt phăng tờ hóa đơn xanh xanh đỏ đỏ trong tay anh ta: “Cố Nguyên, tôi muốn nói chuyện với anh!”

Anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt ánh lên vẻ chế giễu, như tia nước mưa lạnh ngắt quét qua mặt hồ mù khói vậy, anh ta nhếch mép, nửa cười nửa không: “Cô gọi tôi?”

“Đương nhiên là gọi anh, tôi gọi anh hai lần rồi đấy. Có cần đến khoa Tai Mũi Họng bốc số thứ tự không? Tôi đi xếp hàng giúp.” Ngọn lửa dồn nén mấy tháng qua đang bùng hực trong lòng tôi.

“Cô biết không, Lâm Tiêu,” Cố Nguyên vẫn thản nhiên nhìn tôi, ánh nắng gay gắt lúc chính Ngọ xuyên qua cửa chớp ban công bệnh viện soi lên lưng anh ta, nhuộm đen sì cả bóng anh ta, đề lên cơ thể tôi nặng trĩu tình triện, sắc mặt anh ta bị ánh sáng chiếu ngược nuốt chửng chỉ còn lại đường viền lạnh băng, “tôi không thèm tranh cãi với cô.”

“Nguyên do, giờ thấy thế nào rồi?” Tôi bị kích động đến mức cũng nhếch mép cười khềnh một tiếng đáp lại, tôi cảm thấy mình giờ không phải là mình nữa, giây phút này linh hồn Cố Ly như đã nhập vào tôi, “Vì Giản Khê và tôi đã chia tay, mà tôi biến thành kẻ thù giết cha của anh? Chúng ta không đợi trời chung?”

“Cô đọc nhiều tiểu thuyết yêu đương quá đấy,” Cố Nguyên vẫn bình thản lạ thường. Anh ta càng bình tĩnh càng tôn thêm vẻ kích động đến mức xấu xí khó coi của tôi. Ngọn lửa trong tôi lại bùng lên cao hơn. “Trước hết, tôi và Giản Khê là bạn, khi cô là bạn gái của cậu ấy, tự nhiên trở thành bạn tôi. Còn bây giờ các người chia tay rồi, tự nhiên tôi cũng có quyền lựa chọn không còn là bạn của cô nữa. Có vấn đề gì không?”

Tôi chớp mắt một cái: “Chẳng có vấn đề gì cả. Nhưng giờ tôi và Cố Ly là bạn, anh là bạn trai của nó, vậy trong tình huống này, anh có cần thiết lần nào gặp nhau cũng phải làm cho cảnh tượng căng nhắc giọng gào như vậy mới thấy vui hay không? Anh cho rằng mỗi lần anh ném về mặt ấy ra, người bối rối chỉ có tôi thôi sao? Người bị anh ném cái về hời hợt kia chỉ có tôi thôi sao? Anh nhầm rồi, còn Cố Ly nữa đấy. Anh giày vò tôi, cũng đồng thời đang giày vò nó đấy. Hơn nữa, anh còn yên lòng đắc ý như vậy.” Tôi đột nhiên nhớ đến thứ gì đó, ánh sáng dịu nhẹ mà lung linh chợt lóe lên trong đầu tôi, “À, đúng rồi, có thể anh cũng không yên lòng đắc ý, nên anh mới hỏi han ân cần, quan tâm săn sóc nó để bù đắp cho nghiệp chướng trong lòng anh, làm ra vẻ như giữ thể diện trước giường bệnh, có giường không nằm, có nước không uống, khổ nhục kế cứ thế mà tuôn ra.” Nói xong một tràng, toàn thân chợt rùng mình ớn lạnh. Tôi cảm thấy mình lúc này rất giống Cố Ly. Tôi kéo chiếc túi về trước ngực mình, sẵn sàng phòng vệ bất cứ lúc nào, vì sắc mặt của Cố Nguyên đã sùng vù, da đầu căng lên, khiến tóc của anh ta dựng đứng, giống như còn sự tự bị chọc giận, tôi cảm thấy anh ta có thể đánh tôi bất cứ lúc nào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, anh ta vung nắm tay ra, tóm chặt cổ áo tôi: “Cô có biết tôi từng xếp hàng thâu đêm cùng Giản Khê, chỉ để mua đôi giày

bóng đá giới hạn số lượng để làm quà tặng sinh nhật cho cô không?”

Tôi khẽ cười khẩy một cái, đáp: “Thế anh có biết tôi từng làm bao nhiêu việc vì sự hòa thuận của anh và Cố Ly không? Anh mở cái đầu này ra, dùng nó mà nói chuyện, Cố Nguyên, tôi chỉ có thể nói anh đi chết đi.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên, trên gương mặt kiêu ngạo mà lạnh lùng, một giọt lệ nóng hổi trào ra rơi xuống mu bàn tay anh ta, mặt anh ta thộn ra, rõ ràng thấy bất ngờ. Trong chuyện “khóc” này, tôi và Nam Tương đều có bản lĩnh bẩm sinh. Vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ để đối phó với đàn ông, luôn là nước mắt. Vạn Lý Trường Thành được xây nên từ thân xác máu thịt của hàng ngàn vạn đàn ông Trung Quốc chẳng phải đã bị cô gái yếu đuối Mạnh Khương Nữ[2] ấy khóc cho đổ đổ sao? Lấy nhu khắc cương, khe nhỏ sông dài, ở phương diện này Cố Ly phải học tập chúng tôi.

[2] Mạnh Khương Nữ là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Chuyện kể rằng, thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là thư sinh Giang Nam tên Phạm Hy Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn than khóc thấm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.

Cánh tay Cố Nguyên buông thõng: “Tôi thấy bất công cho Giản Khê! Đã sống cùng cô nhiều năm như thế, sau đó thì sao chứ? Còn cô bây giờ, hàng ngày vẫn cười ha hả, vẫn mặc quần áo đẹp, xuất hiện ở chốn đèn xanh lửa đỏ, tiếp tục kêu ong gọi bướm. Tôi thật xem thường cô, Lâm Tiêu.”

“Vậy tôi phải thế nào anh mới vui? Ngày ngày giam mình trong nhà uống rượu, ôm bồn cầu mà ối, sau đó đi làm trong trạng thái thần trí lơ mơ, rồi bị ông chủ sa thải, về nhà la khóc đòi treo cổ, đem thuốc diệt chuột ra đổ vào ngâm làm cà phê uống, như vậy anh mới hài lòng? Anh nghĩ anh là ai? Người dơi ư? Người xấu chưa bị trừng trị thì anh ngủ không yên hả? Với ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh, cứ nửa đêm anh lại ra phố bắt cướp phải không?” Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt tuần tú của anh ta, chính đôi mắt này đã khiến Cố Ly chết mê chết mệt, đến mức không thấy được ánh nhìn lạnh nhạt mà tôi phải chịu đựng.

Cố Nguyên buông cổ áo tôi ra, thần sắc trên mặt cho thấy anh ta đang thấy hối hận vì sự xốc nổi vừa rồi của mình. Anh ta nên biết hối hận, bất cứ đàn ông thời nào động tay động chân với phụ nữ, đều phải biết hối hận, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Tôi vừa định nói gì đó, liền bị một người kéo lại, loạng choạng lùi về sau mấy bước.

Tôi ngược đầu lên, Cố Ly đang đứng ngay trước mặt tôi, giống như cái bóng lạnh lùng kiên cường như thép, nhưng cũng cực kỳ an toàn.

“Hai người tha cho tôi được không?” Cố Ly lạnh lùng nhìn Cố Nguyên, sau đó xoay người sang nhìn tôi, “Cậu cũng tha cho tớ được không?”

Cố Nguyên chẳng nói lời nào, quay người đi ra. Sau đó ngồi lên chiếc xe màu đen không vệt bụi bỏ đi.

Tôi theo sau Cố Ly, đưa tay lau sạch nước mắt – vì tôi biết nước mắt chỉ có thể đối phó với đàn ông, còn nó vô dụng với Cố Ly. Đối phó với Cố Ly phải ôm chặt chân nó sau đó liều mạng chịu đựng acid sunphuric mà nó phun ra đầy miệng, chịu đựng qua một trận là được, sau đó nó sẽ vuốt ve mái tóc của bạn, nhìn bạn với ánh mắt thương cảm, sẵn sàng vào sinh ra tử vì bạn, trung thành, dũng cảm như Lưu Hồ Lan.

Còn chưa ra khỏi cửa chính bệnh viện, đã trông thấy Lam Quyết đứng ngay gần như con ngựa cung kính chờ đợi nó phía xa xa, hơn nữa còn là con ngựa bạch ngẩng cao đầu.

Từ nhỏ tôi đã thích bọn con trai mặc áo sơ mi trắng, mùa hè hàng năm, trên đường đầy rẫy thiếu niên tuần tú mặc áo sơ mi trắng với ánh mắt sâu thẳm, thời điểm đó tôi và Cố Ly luôn thấy thoải mái hào hứng, y như đón Tết vậy. Chúng tôi thích kiểu ăn mặc tượng trưng cho sự thuần khiết, an toàn, sạch sẽ, mơ mộng đó. Còn Nam Tương thì khác, bạn trai nó hoàn toàn trái ngược những tính từ này, Tịch Thành lúc nào cũng mặc quần bò khoét lỗ, T-shirt màu đen có gắn đinh, tóc để dài, khuôn mặt râu quai nón trông có vẻ vừa tàn tạ vừa bản bần, con người như đang cuộn trào dòng nham thạch màu đỏ đen sôi lên xèo xèo, vừa lạnh lùng vừa sôi sục.

Có điều cũng may, cảm tạ trời đất, con người ấy đã biến mất khỏi cuộc đời chúng tôi. Bạn trai hiện giờ của Nam Tương, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của bọn tôi, Vệ Hải, bức tượng David bằng đá hoa cương di động, sạch sẽ, đẹp trai, quan trọng nhất là đơn giản, đồng thời còn cực kỳ cơ bắp.

Tôi và Cố Ly ngồi lên chiếc Benx màu đen của nó, Lam Quyết mở cửa trước, nhanh chóng đeo găng tay trắng, đóng vai tài xế. Anh ta ngoái đầu lại, trình bày cho Cố Ly về mấy bản dự toán quảng cáo và hạng mục chi tiêu ở quý tiếp theo mà bộ phận tài vụ phản hồi lại mà nó cần phải xem, tất cả đều để trong chiếc túi ở ghế sau. Giọng của anh ta nghe không hề thanh tao như gương mặt, ngược lại còn có cảm giác khàn khàn như gi sét, thật hút hồn người.

Tôi nhìn nghiêng khuôn mặt anh tuần của Lam Quyết và vết bớt màu xanh như màu cỏ nhện dưới cằm anh ta, thầm nghĩ, thằng nhãi Neil kia lần này lời lớn

rồi.

Về đến công ty, xe vừa dừng lại, Cổ Ly đã nhanh như bay bước xuống xe xông thẳng vào tòa nhà, tôi còn chưa kịp nói với nó câu nào nó đã mất tăm mất dạng như làn khói trước sự phản quang của cửa kính.

Về bàn làm việc của mình, thu dọn những thứ đang chất đống lộn xộn trên bàn, sau đó đọc tin nhắn mà Kitty gửi cho tôi, thời gian đi ra cuộc họp chiều là một giờ ba mươi phút, thế rồi tôi lập tức quay đầu đi về phía quán ăn nằm cạnh công ty, cả buổi sáng chạy tới chạy lui đã bào mòn rất nhiều năng lượng, buộc tôi phải bổ sung thêm một chút – có trời mới biết chiều nay còn có sóng gió gì nữa không, dù thế nào đi nữa, từ những cuộc điện thoại ập đến liên hoàn của Cung Minh, mọi người có thể thấy sự việc không hề đơn giản.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ, vừa lật xem bản ghi nhớ công việc vừa chờ món ăn mà tôi đã gọi. Một tiếng leng keng vang lên, cánh cửa mở ra, tôi ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt thanh tú tựa búp sen vừa nhô lên khỏi mặt nước của Nam Tương hiện ra trước mắt, tôi khoát tay gọi: “Nam Tương! Ở đây!”

Nam Tương quay lại nhìn thấy tôi, rõ ràng nó rất ngạc nhiên, rồi bước nhanh đến chỗ tôi, kéo ghế ra ngồi đối diện tôi.

“Sao cậu lại ở đây?” Tôi hỏi Nam Tương.

“Công việc trợ lý của triển lãm tranh do “M.E” thực hiện mà cậu giới thiệu cho tớ, hôm nay mời phỏng vấn, cậu quên rồi à?” Nam Tương vừa dùng ánh mắt pha chút giận dữ nhìn tôi, vừa nhận thực đơn mà nhân viên phục vụ đưa cho.

“À? Là hôm nay à? Tớ quên bém mắt, tớ còn nghĩ phải mấy hôm nữa kia.” Tôi đưa tay day day huyệt thái dương, mấy hôm nay bận chăm sóc Cổ Ly, chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và công ty, mệt rũ xác rồi, “Có điều, chẳng phải trước đó cậu đã đi phỏng vấn công việc gì đó rồi sao, hình như cũng có liên quan đến công ty chúng tớ hay sao ấy? Thế kết quả ra sao rồi, có tin gì chưa?”

“Đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Chẳng hy vọng gì đâu.” Nam Tương gọi món xúp gà, thêm một ly nước mật ong, nghỉ một lát, lại hủy, “Cho tôi một cốc nước lọc là được.” Nó đặt thực đơn xuống, đặt túi xách lên ghế ngồi bên cạnh, “Đứng rồi, Cổ Ly sao rồi?”

“Sáng nay vừa ra viện, về công ty rồi, giờ này chắc là đang vừa bay vừa nhảy mà gửi điện báo, đu tàu hòa, vọc súng máy cũng nên.” Nghĩ đến mỗi lần Cổ Ly đặt chân vào cảnh kinh thiên động địa của bộ phận nó, tôi lại thấy đầu đau như búa bổ.

“Buổi phỏng vấn hôm nay có kết quả chưa?” Tôi hỏi.

“Cũng được, vì tớ tốt nghiệp chuyên ngành mỹ thuật, hơn nữa chỉ là công việc trợ lý tạm thời, nên họ cũng không đòi hỏi quá cao, nếu ai có điều kiện cá nhân tốt sẽ không xem trọng việc này đâu, công việc chẳng hấp dẫn lắm, “M.E” chắc không thích người như thế. Nên tớ cảm thấy mình vẫn có hy vọng. Điện thoại thông báo.”

“Ồ.” Tôi gật gật đầu.

Thức ăn của tôi vừa đem lên, điện thoại đã lập tức đổ chuông. Đường Uyên Như gọi.

“Lâm Tiêu, tớ đang đứng dưới công ty của các cậu.” Trong điện thoại, giọng nó nghe như đang đóng phim – đừng hiểu nhầm, tiêu chuẩn của điện ảnh thời nay ngày càng thấp, từ sau hôm tôi nhìn thấy Phù Dung ti ti trên áp phích quảng cáo phim ở Studio City, thâm tâm tôi đã thử điều chỉnh cực tốt, dù có ngày An Ni Bảo Bối (Baby Annie) kết hợp cùng Quách Đức Cường diễn trong phim Cô gái tên Uyên Quân, tôi cũng không lấy làm lạ – nhưng chắc chắn tôi sẽ không mua vé, tôi làm người vẫn có lương tri.

Tôi nghe thấy giọng của Đường Uyên Như, da đầu chợt tê dại, linh cảm bất an đang trào dâng trong lòng.

Mỗi lần nó gọi điện đều dẫn đến muôn vàn tai họa xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Nó chẳng khác nào từ trái nghĩa của chim báo tin vui: chim báo tin buồn.

Tuần này nó đã gọi cho tôi hai lần: Hôm thứ hai, nó dùng giọng điệu vừa ra ý tranh công lại vừa khoe khoang nói cho tôi biết, nó đã kiếm được chiếc máy giặt kiểu mới đem về nhà, để thử nghiệm chức năng “phun sương ion làm mềm vải” và “tia tử ngoại tần số cao sát khuẩn,” “Tớ đã đem hai chiếc váy liền quần nhàn nhúm mà cậu thay ra bỏ trên ghế sofa cho vào giặt” – hai chiếc váy liền quần nhàn nhúm ấy là đồ tôi lấy từ công ty về chuẩn bị sáng hôm sau đem đi chụp ảnh ngoại cảnh. Khi mượn chiếc váy bằng chất liệu the đen của thương hiệu Givenchy về, trợ lý trang phục của đối phương khi đưa cho tôi đã nhắc đi nhắc lại là không được làm bẩn, không được ủi phải giữ nguyên những nếp nhăn đã được xử lý đặc biệt đó, vì thế trang phục này không được giặt...

Hôm thứ tư, nó gọi cho tôi, giọng điệu cực kỳ hưng phấn mà lại mang vẻ ảm áp ngọt ngào riêng có của phụ nữ Thượng Hải: “Chao ôi, Lâm Tiêu, cậu nói xem cái này thật tuyệt, cậu nói xem, cậu nói xem, cái này thật là, cậu nói xem...” Trong khi nó lặp đi lặp lại khoảng mười mấy lần câu “cậu nói xem” như thế, màn hình di động của tôi hiển thị cuộc gọi của mẹ đang gọi đến, tôi nhận cuộc gọi chen ngang này, liền nghe thấy tiếng khóc rống vọng ra từ điện thoại: “Lâm Tiêu à, hôm nay mẹ gặp Đường Uyên Như, nó bảo muốn đi cắt tóc, rồi có sóng có chết lỗi mẹ đi cùng, chết mất thôi, con bé ấy quá khỏe, sức vóc chẳng khác gì kẻ cướp. Tiêu Tiêu à, đầu tóc mẹ lúc này thật sự không tiện gặp ai, mẹ không biết phải dùng ngòi bút nào để tả hình dáng mẹ lúc này nữa...” Tôi ngắt cuộc gọi rồi quay lại với cuộc gọi của Đường Uyên Như, còn chưa kịp mở miệng chất vấn nó đã làm gì mẹ tôi, thì đầu dây bên kia đã truyền lại giọng bô lô ba la không dứt của nó, hóa ra từ bấy đến giờ nó chẳng để ý tới việc tôi tạm ngắt cuộc gọi của nó để nghe cuộc gọi khác, “Lâm Tiêu à, tớ bảo nè, kiểu tóc thịnh hành nhất năm nay của Sassoon chính là kiểu này, một phát cắt bằng mái tóc! Hơn nữa còn có ba bậc! Bậc nổi trội nhất, là sau gáy khuyết vào một lõm! Nhìn từ xa giống như đập nước mới mở một nửa vậy!... Cậu bảo tớ á? Hi, tớ không đâu, kiểu tóc này chỉ hợp với người trung tuổi, tớ chỉ đi gọi đầu thôi.” Tôi tức tối cắt ngang cuộc gọi của nó, sau đó quay lại tiếp tục nghe mẹ tôi khóc.

Mấy phút sau, Đường Uyển Như đã thân nhiên ngồi đối diện tôi và Nam Tưng, nó giương mấy cái móng tay lên, rồi dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng lật từng trang từng trang thực đơn ra chiều chăm chút, kiểu như đang thưởng thức bộ sưu tập tranh vĩ đại của Monet vậy, nó thẹn thùng gọi một bát hồng thiêu nhục[3] và hệ bung lười bò, rồi thêm một ly nước mật ong (món đáng ra Nam Tưng đã gọi trước đó), hơn nữa còn chau mày ẻo lả nói với nhân viên phục vụ: “Nước mật ong không cho đường, tôi không thích uống đồ ngọt.”

[3] Món này giống như thịt kho tàu, ăn khi còn nóng, với nguyên liệu chính là thịt ba rọi, vị ngọt chứ không mặn, ăn rất ngây.

Phục vụ: “...”

Đường Uyển Như không hề để ý đến vẻ bối rối trên mặt nhân viên phục vụ, nó quay đầu lại, nhìn tôi và Nam Tưng. Tuy động tác của nó lúc nào cũng yêu điệu và tao nhã như thế, nhưng cái đuôi ngựa gọn gàng đang búi rất chặt trên đầu nó khiến huyết thái dương bị kéo căng đến mức phát sáng, hơn nữa chiếc áo ba lỗ màu trắng mà nó đang mặc, cũng làm những đường gân trên các múi cơ ở cánh tay nó tương phản rõ nét dưới ánh nắng mặt trời, trông như người công nhân vừa chuyển xong các thùng nước lọc từ tòa nhà văn phòng bước ra vậy.

Nhân viên phục vụ vừa đi, thần sắc Đường Uyển Như đột nhiên từ một phu nhân ung dung quý phái, chớp mắt đã biến thành nữ điệp viên trong phim Điệp viên 007, vô cùng thần bí.

Nó nhìn tôi, rồi lại nhìn Nam Tưng, sau đó nhồi ngườì lên mặt bàn chống khuỷu tay, khẽ nói với tôi: “Lâm Tiêu, tớ nhờ chút được không?” Cảm giác như nữ thích khách trong phim kiếm hiệp.

Tôi muốn đem ly nước mật ong hất lên mặt nó.

Tôi đặt đĩa xuống, chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn: “Cậu đang ở triều đại nào vậy? Mới cưỡi ngựa đến đây hả? Thượng Hải nhiều đèn xanh đèn đỏ như vậy, không quen à? Có hai bên đường cũng ít, muốn gọi cho ngựa của cậu một phần rau muống không?”

“Tớ đang nói chuyện nghiêm túc!” Đường Uyển Như trừng mắt lên với tôi, rồi lại nhìn Nam Tưng.

“Có gì cậu nói đại đi, Nam Tưng đâu phải người ngoài. Giữa chúng ta còn có bí mật gì chứ? Mặt trong bấp bề của cậu có cái bốt dài như con chuột nhắt mà chúng tớ còn biết, thì có việc gì không thể nói?”

Nam Tưng ngồi bên đang uống nước lọc, cúi đầu ăn mì, có vẻ nó không muốn nghe.

Đường Uyển Như ngồi lại ghế, hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Chu Sùng Quang chưa chết, đúng không?”

Tôi và Nam Tưng giống như vừa bị tát nước sôi, ngẩng đầu lên, tôi chắc chắn con người khi ấy đang đảo qua đảo lại liên hồi như vừa trải qua một tai họa khủng khiếp, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ xương sống khi ưỡn thẳng phía sau lưng Nam Tưng.

“Hơn nữa, anh ta hiện giờ chính là anh chàng người mẫu, Lục Thiêu.” Đường Uyển Như cực kỳ nghiêm túc nhìn tôi, “Đúng không?”

Cố Ly ngồi xuống ghế trong phòng làm việc của mình.

Nó đang hít thở bầu không khí (...) được điều hòa nhả ra, cảm giác như mình được sống lại. Nó vừa uống cà phê rang cháy pha bột màu vàng mà nó mua ở Nhật Bản, vừa lật xem giấy tờ chuẩn bị cho buổi triển lãm tranh của bộ phận kế hoạch chuyển đến hiện tại đang đặt trên bàn, lật tới lật lui, nó đã trông thấy phurôn chiều hồn tung bay không ngừng, lờ lợc quẩn rũ kẹp trong xấp văn bản – Nam Tưng.

Tôi đang nhìn Đường Uyển Như ngồi đối diện, chưa biết phải trả lời thế nào. Câu hỏi vừa rồi của nó như hung khí giết người đang đâm đĩa máu, lúc này được chuyển sang tay tôi, nó cho tôi hai đường có thể đi: hoặc là giải thích rõ ràng để chứng minh bản thân trong sạch, hoặc là giết chết nó để diệt khẩu.

Trong mười mấy giây ngắn ngủi ấy, Cố Ly đã gọi đến.

Cảm ơn trời đất, tôi đã tìm được cứu tinh. Có điều, sau khi nhận cuộc gọi, tôi mới hiểu, đúng là cứu tinh đã xuất hiện, nhưng là để va chạm vào trái đất.

“Là cậu giới thiệu Nam Tưng đến phòng vấn ở công ty chúng ta?” Giọng Cố Ly ở đầu dây bên kia cực kỳ tức tối.

“Ừ, Nam Tưng đang tìm việc, tớ thấy công ty đang tuyển dụng trợ lý ngắn hạn trong thời gian triển lãm tranh, tớ nghĩ Nam Tưng vốn học mỹ thuật, hơn nữa triển lãm tranh cũng giúp ích nó, có thể tiếp xúc với nhiều người trong ngành này...”

Tôi còn chưa nói hết, Cố Ly đã lập tức cắt ngang – thực ra điều tôi muốn nói còn nhiều nữa, vì tôi muốn tranh thủ thời gian để nghĩ cách đối mặt với Đường Uyển Như đang ngồi đối diện tôi như tượng Phật kia, Cố Ly nói về kỳ lạ: “À, thế ư? Cậu bảo là Nam Tưng nhờ cậu tìm giúp? Bản lĩnh gồm nhĩ, Lâm Tiêu.” Nói xong, nó cúp máy đánh rụp một cái.

Điện thoại ngắt bất ngờ khiến tôi chẳng hiểu gì, ngẩng đầu nhìn Nam Tưng, nó hươ hươ đôi đũa trên tay, tỏ vẻ mù mờ không hiểu.

Điện thoại của tôi vừa ngắt, điện thoại của Nam Tưng ngay tức khắc đổ chuông. Là Cố Ly gọi.

“Hôm nay cậu đến công ty bọn tớ ứng tuyển à?” Tôi nghe thấy giọng nói sắc lẹm như ngâm lưỡi lam trong miệng của Cố Ly vang lên trong điện thoại của Nam Tưng.

“Cố Ly, tớ và Lâm Tiêu đang ngồi cùng nhau, bọn tớ đang ăn trưa. Lúc nãy cậu gọi cho tớ tớ nghe thấy rồi. Sao, có vấn đề gì không?” Nam Tương vừa nhìn tôi, vừa dùng chất giọng nhu mì mà dịu dàng dễ nghe trả lời. Tôi biết nó cẩn thận đề dặt không muốn chọc giận Cố Ly – dù chúng tôi đều không biết, nó đang điên đến mức nào.

“Dự án này là tớ phụ trách. Sao cậu không đến tìm tớ?”

“Tớ không biết là dự án do cậu phụ trách, có trời chứng giám, làm sao tớ có thể biết cậu đang làm dự án này chứ?” Nam Tương chống trán, đặt điện thoại lên bàn, ấn vào nút bật loa ngoài, rồi ra dấu với tôi, sau đó tiếp tục nói, “Tớ không biết cậu đang tức giận điều gì. Và lại, cũng không phải tớ chủ động tìm Lâm Tiêu nhờ giúp đỡ, tớ thấy nó nhắc tới công ty cậu có chức vụ đó, tớ mới thử ứng tuyển xem sao thôi.”

“À, ra vậy? Thế là nó chủ động giúp cậu, cũng tức là nó đang lo cho cuộc sống của cậu, còn tớ chẳng đoái hoài gì, là ý đó đúng không?”

Nghe đến đây, xem như tôi đã hiểu được ngọn ngành. Tôi khoát tay ra hiệu Nam Tương, ý là bảo nó đỡ dành Cố Ly, rồi nhanh nhanh kết thúc cuộc nói chuyện này, tôi biết Cố Ly đang tức giận rồi.

Nam Tương đang định nói, Đường Uyển Như lập tức nhào người lên, the thé vào di động của Nam Tương: “Cố Ly, tớ cũng ở đây ba chúng tớ đang ăn trưa ở quán ăn dưới công ty các cậu nè!”

“Tình cảm chị em của các cậu thật tuyệt! Hồi đó chắc Quỳnh Dao quen biết ba cậu, nên mới viết ra Tình thâm thăm mưa mặt mừng! Chúc các cậu ăn trưa vui vẻ!” Cố Ly hằm hằm cúp máy.

Tôi tròn tròn mắt nhìn Đường Uyển Như. Không thèm đếm xỉa đến lời nó.

Tôi nhìn sắc mặt Nam Tương, biết chắc nó cũng đã hiểu.

Cố Ly luôn như vậy, từ trong xương tủy luôn có cảm giác phải gánh vác trách nhiệm với cuộc đời của mọi người. Chẳng hạn trong chuyện Nam Tương tìm việc, nếu Nam Tương muốn tìm người giúp đỡ, người đó phải là Cố Ly, nếu không phải là Cố Ly, chỉ ít người này cũng không thể giống tôi – một kẻ có năng lực kém hơn Cố Ly, dù Nam Tương thực sự tìm đến người như tôi để nhờ giúp đỡ, chỉ ít tiền đề phải là Cố Ly sắp xếp để tôi giúp nó.

Nếu không, nó sẽ cảm thấy cuộc sống của chúng tôi không cần đến nó nữa.

Vì như thế chẳng khác nào con chó săn lông vàng đột nhiên có thể tự ăn uống thỏa thích, tự cắt tỉa móng chân, tự thắt vòng cổ đi dạo phố, không còn ngoan ngoãn nằm ở cửa chờ chủ về, không còn quấn quýt quanh chân chủ bất cứ lúc nào, người chủ ấy nhất định sẽ cảm thấy khó chịu.

Tôi rất hiểu Cố Ly lúc này.

Cho nên tôi và Nam Tương đã hẹn nhau, tôi nay về nhà sẽ ca tụng công đức của Cố Ly, để nó hiểu nó mãi là nữ hoàng the one and the only[4] trong tim chúng tôi.

[4] Có nghĩa: số một và duy nhất.

Còn việc trước mắt là Như Như đang ngồi đối diện với tôi.

Tôi hỏi nó: “Cậu biết từ bao giờ?”

Đường Uyển Như ngừng năm giây, sắc mặt trắng bệch, rồi nhả từng chữ trả lời tôi: “Vừa mới.”

Tôi thấy khó hiểu: “Là sao?”

“Thực ra trước đây tớ đoán,” Đường Uyển Như uống một ngụm nước, như để đang làm dịu cảm xúc của bản thân, “sáng hôm đó tớ thấy anh chàng người mẫu đang nổi ấy đón cậu ở tiểu khu, cử chỉ của hai người thân mật khác thường, với sự hiểu biết của tớ, cậu không thể thân mật đến mức ấy với một người vừa quen, trong đời cậu cũng chỉ có bốn chàng trai làm được như thế, Giản Khê, Neil, và bố cậu. Còn một người là Sùng Quang trước kia. Nhưng anh ấy chết rồi. Tớ cảm thấy anh ta rất giống, cho nên mới đoán vậy. Thực ra tớ cũng đoán mò thôi... mãi đến khi cậu hỏi tớ biết từ bao giờ, tớ mới xác định, người đó chính là Chu Sùng Quang.”

Tôi chợt nhận ra mình đã đánh giá thấp trí thông minh của Đường Uyển Như.

Tôi đã đánh giá thấp trí thông minh của mọi người.

Vì thế hiện giờ tôi chỉ có thể mài một thanh kiếm thép sắc bén, sau đó tự nuốt vào bụng.

“Việc này cậu đã nói cho Cố Ly biết chưa?”

“Chưa. Tớ chưa nói với ai, tớ muốn hỏi cậu trước.” Giọng Đường Uyển Như lại trở về vẻ kỳ quái lạ lùng vốn có, con ngươi mờ ám chuyển động tán loạn tứ phía, “Tớ biết chuyện này không đơn giản, tuyệt đối không được rút dây động rừng.”

“Mau lòi sai nha[5] của cậu về đi!” Tôi bị làm cho bực tức.

[5] Người trong các nha môn thời phong kiến chuyên lo việc truy nã bọn tội phạm.

Cố Ly cầm điện thoại ném phịch lên mặt bàn, sau đó rút cây bút máy từ ống bút, vặn nắp ra, rồi khoát tay như rồng bay phượng múa lên hồ sơ của Nam Trung, đánh một dấu chéo to tướng.

Nó nhấn nút điện thoại trực tuyến trên bàn, bảo: “Lucy, thông báo cho người của bộ phận kế hoạch, trợ lý tạm thời của triển lãm tranh lần này tuyển cô gái có mã hồ sơ A07 Lưu Bình Thuộc. Những người khác, cho về, không cần.”

Vừa nói xong, Cố Nguyên đẩy cửa bước vào: “Em tìm anh có việc?” Sắc mặt anh ta vẫn lạnh băng, rõ ràng tâm trạng bức dọc lúc ở bệnh viện của anh ta vẫn chưa hết.

“Đừng làm loạn nữa, em mấy tuổi rồi?” Cố Ly nhìn anh ta, nét mặt càng chùng xuống. Nó cầm chiếc điều khiển từ xa của cửa chớp, bấm nút kéo rèm che kín mít các cửa kính lại, sau đó cài đặt điện thoại và hệ thống gọi trực tuyến ở chế độ im lặng. Nó bước ra cửa, trông về vị trí Lam Quyết ngồi, không có ai, ghế trống không, sau đó quay người bước vào rồi đóng cửa, ấn nút khóa, chốt cửa lại.

“Em muốn biến nơi đây thành mật thất, sau đó mưu sát anh hả?” Cố Nguyên nhìn Cố Ly như bắt đầu lên con đường kinh, sắc mặt dịu xuống, anh ta nói một câu pha trò hòng khiến dây thần kinh khi này đang căng như dây đàn của Cố Ly chùng xuống một chút.

Cố Ly kéo Cố Nguyên, đi đến ngồi xuống ghế sofa.

Nó nhìn Cố Nguyên, trong mắt hầu như không tồn tại ánh sáng, trông như nhuộm thứ chất lỏng màu đen lạnh ngắt mà tĩnh lặng: “Cố Nguyên, Chu Sùng Quang chưa chết, anh ta còn sống.”

“Em nói gì?” Con ngươi của Cố Nguyên “răng rắc” một tiếng rồi kết thành băng đá.

“Anh còn nhớ, buổi tối đó vào năm ngoái, chúng ta đột nhập vào phòng Cung Minh, giấy tờ mà chúng ta thấy trong máy của anh ta không?” Cố Ly mặt mày trắng bệch, cảm giác tuyệt vọng không chút giả dối đang di chuyển hỗn độn trong mắt. Nó giống như ngọn núi băng sừng sững đứng đó hàng vạn năm trước, lúc này đang tan chảy sụp xuống.

“Chúa tể...” Cố Nguyên đưa tay ra nắm chặt tay Cố Ly, đôi môi tái nhợt, “vậy có nghĩa là, vậy có nghĩa là...”

Cố Ly gật gật đầu, cuối cùng Cố Nguyên đã hiểu ý của nó.

Họ đang chia sẻ nỗi sợ hãi giống như đang trong cơn ác mộng sâu thẳm đen ngòm.

Cơn ác mộng này, từ khoảnh khắc Cố Ly ở trong phòng chụp ảnh, đối diện với Lục Thiệu, nó có thể cảm nhận được linh hồn của Sùng Quang bắt đầu từ giây phút ấy, bùng cháy dữ dội như một khối Tam muội chân hỏa[6]. Nước mưa ào ào kéo đến cũng không thể dập tắt được sự thiêu hủy đã được định trước này. Nó không hề sốc ngù, cũng không sốc vì ngưng hồ hấp tạm thời. Nó chỉ đột nhiên được khơi thông hai mạch Nhâm – Đốc[7], mở rộng nhãn thần.

[6] Tam muội chân hỏa chính là hỏa trong mộc + hỏa trong đá + hỏa trong không khí, hay nói cách khác, trên là lửa của vua, giữa là lửa của bề tôi, dưới là lửa của dân. Muốn dập lửa này phải dùng chân thủy, tức là ngọc lộ của trời đất, hoặc là nước của bốn biển mới dập được. Người xưa dùng từ này để ám chỉ ngọn lửa thần thánh, uy lực vô cùng, có thể thiêu đốt hết mọi sự xấu xa. Trong truyện Tây Du Ký cũng có nhắc đến thứ lửa này, và đây cũng là bảo bối của Hồng Hải nhĩ.

[7] Mạch Nhâm là mạch của các kinh âm, mạch Đốc là mạch của các kinh dương. Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì hai mạch này là hai mạch chính trong cơ thể con người.

Nó đã nhìn thấy được một nghi thức tanh mùi máu được bao phủ dưới màn sương đen kịt.

Tất cả cửa sổ đã đóng chặt.

Rèm cửa đều đã kéo kín.

Chẳng còn nghe thấy tiếng gió nào. Giống như mọi âm thanh đều hẹn nhau cùng vắng mặt trong thời khắc ngoạn mục này.

Cuối cùng mùa xuân đã kết thúc.

Hơi nóng bắt đầu xuất hiện, bành trướng không kiêng dè trên từng tác kẻ hở của thành phố này.

Không phải nghi ngờ gì nữa, mỗi tia nắng sẽ tụ lại thành tai họa, bùng nổ tan tác thành biển lửa vô biên vô tận. Nuốt chửng trời và đất, nuốt chửng bạn và tôi, nuốt chửng mơ và mộng, nuốt chửng hoa và rắn.

Giống như vụ nổ lớn trong buổi bình minh của vũ trụ, từ kích cỡ như đầu cây kim, bùng một tiếng tan tác thành vùng hỗn mang không biên giới.

Tương lai là tro bụi xám đen mịt mù.

Hãy đốt đi.

Chương 8

Tôi vốn chưa nói cho anh ấy biết, khi hai chúng tôi đứng bên đường, động tác anh ấy nhẹ nhàng mở ô che mưa, sao mà quyến rũ đến thế – nhiều lần trong mơ, trước mắt tôi vẫn là bàn tay anh đang cầm ô, từng đốt ngón tay thon dài, làn da trắng nõn, thần sắc tự nhiên điềm tĩnh, nhưng vẫn mang sự cương nghị chiều chuộng vốn có, mùi hương tỏa ra từ cơ thể anh, thứ mùi hương pha trộn giữa hương thanh của cỏ khô và nồng nàn của hoa hồng, khiến bầu không khí trong không gian bé nhỏ dưới tán ô trở nên khô ráo và thoải mái.

Thượng Hải chớm hạ, trời hay đổ mưa. Từ cuối xuân sang đầu hạ, đến khi gió thu dần phát lên, suốt mùa hè, tựa hồ như Thượng đế đều quên vãi vòi nước trong vườn hoa sau cung điện.

Bước ra khỏi quán ăn, nhìn màn mưa đang tí tách rả rích trước mặt, vội lục tìm trong túi xách mới phát hiện mình chẳng mang ô. Nếu không phải tham dự cuộc họp quan trọng, chắc chắn tôi sẽ chẳng nề hà chuyện đi giữa trời mưa như vậy. Thời còn là sinh viên đại học, tôi thường xuyên xuất hiện với bộ dạng ướt như chuột lột trong những ngày trời đổ mưa như thế. Sau này đi cùng Giản Khê, chẳng còn bị mưa ướt nữa. Vì sáng nào, trong lúc đánh răng, anh ấy đều có thói quen bật đài nghe dự báo thời tiết. Hôm nào có mưa, anh ấy sẽ chuẩn bị sẵn chiếc ô màu đen tuyền trong túi xách. Tôi vốn chưa nói cho anh ấy biết, khi hai chúng tôi đứng bên đường, động tác anh ấy nhẹ nhàng mở ô che mưa sao mà quyến rũ đến thế – nhiều lần trong mơ, trước mắt tôi vẫn là bàn tay anh đang cầm ô, từng đốt ngón tay thon dài, làn da trắng nõn, thần sắc tự nhiên điềm tĩnh, nhưng vẫn mang sự cương nghị chiều chuộng vốn có, mùi hương tỏa ra từ cơ thể anh, thứ mùi hương pha trộn giữa hương thanh của cỏ khô và nồng nàn của hoa hồng, khiến bầu không khí trong không gian bé nhỏ dưới tán ô trở nên khô ráo và thoải mái.

Nhưng bây giờ anh ấy không còn bên tôi nữa rồi.

Hãy đối diện với sự thật đi. Tôi tự nhủ với mình, việc tôi làm bây giờ là ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi trong màn mưa, sau đó vào nhà tắm công ty hong người dưới máy sấy tay khoảng ba mươi phút, nhân tiện hong khô luôn mái tóc.

Đúng lúc ấy, một chiếc ô màu đen đã bật lên che cho tôi.

Tôi quay sang nhìn, đôi mắt đen láy ướt rườn rượt của Nam Tương đang nhìn tôi: “Tớ đưa cậu đi.” Giọng nó toát lên nỗi đáng chất, với tình cảm bao năm giữa tôi và nó, nhất định nó cũng hiểu, vừa rồi tôi đã không làm chủ được mình khi để hồi ức về Giản Khê nhấn chìm trong mưa.

Đường Uyên Như vẫn ngồi trong nhà hàng, nó không phải đi làm, cũng chẳng phải phỏng vấn, cho nên có thể vừa uống trà chiều vừa đợi mưa tạnh. Nó vẩy tay tạm biệt chúng tôi sau bức tường kính.

Qua màn mưa tựa những chuỗi ngọc kia, tôi nhìn gương mặt tươi mới đầy đặn của Đường Uyên Như. Lần đầu tiên tôi ý thức được rằng, khi bọn tôi đều không thể cưỡng lại việc bước vào xã hội rộng lớn mà ướt sũng tựa màn mưa trước mắt này, cũng chỉ có nó vẫn lưu lại thời sinh viên, không phải đi làm, không phải dậy sớm, không phải đi giày cao gót rồi lấm bẩn, chen ngang trên những lối đi chật hẹp trong công ty, không phải sút đầu mề trán trên con đường gọi là đường đời.

Khi chúng tôi bị mưa to làm cho ướt nhẹp, nhếch nhác thấm hại vô cùng, nó vẫn mỉm cười với chúng tôi phía sau bức tường kính, bầu không khí thoáng mát khô ráo mà thoải mái vẫn bao quanh nó, trong nhịp thở lặp đi lặp lại giữa động tác vung tay cất bước, vẫn là thời áo trắng tung bay, hồn nhiên không vướng bận.

Tôi rất ngưỡng mộ nó.

Tôi biết Nam Tương cũng vậy, vì tôi nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ phía sau tôi.

Những hạt mưa bị gió thổi thành những vệt nhỏ lẩn dài trên cửa kính.

Đến trước cổng công ty, Nam Tương đang định chào từ biệt, tôi đột nhiên nghĩ ra liền nói với nó: “Hay là cậu lên cùng tớ, Cố Ly cũng đang ở đây, có thể quyết định chuyện cậu ứng tuyển vị trí trợ lý luôn. Cậu cũng biết, nó khẩu xà tâm Phật, miệng nanh nọc chứ dễ mềm lòng, giờ lên đó hô hai câu ‘Cố Ly vạn tuế’, không để tôi nay về nhà nhìn nó liếc ngang liếc dọc cả buổi.”

“Vậy có tiện không?” Nam Tương vừa cụp ô lại, vừa hỏi tôi: “Ngang nhiên đi cửa sau trước mặt mọi người trong công ty như vậy, người ta không nói gì sao?”

“Nói gì chứ, chỉ là một trợ lý tạm thời thôi mà, ai thèm để ý.” Nói xong câu này tôi mới nhận ra mình đã đâm cho Nam Tương một dao, “Tớ không có ý đó.” Tôi nhìn gương mặt Nam Tương quả nhiên có chút bối rối, nói lời xin lỗi.

Thực ra trong lòng tôi cũng không thoải mái chút nào. Vì đằng sau câu nói đã thoát ra khỏi miệng này, rõ ràng ẩn chứa sự khinh miệt ẩn sâu trong tiềm thức – nhưng tôi có tư cách gì để khinh miệt người khác? Tôi cũng chỉ là một trợ lý. Sự khác biệt giữa tôi và Nam Tương cũng chỉ ở chỗ, sau chữ trợ lý

thiếu hai chữ “tạm thời” mà thôi.

Tôi kéo Nam Tương theo, đẩy cánh cửa kính nặng trĩu của tòa nhà.

Tôi lại lần nữa nhận ra vẻ đẹp của Nam Tương.

Từ lúc bắt đầu bước vào sảnh chính tòa nhà, cho đến thang máy, trong hành lang, chỗ tiếp tân... mọi người đi qua đi lại đều đổ dồn ánh mắt về Nam Tương, một nửa ánh mắt đến từ cánh đàn ông, là thèm khát; một nửa đến từ cánh phụ nữ, là ghen tị. Tôi không kìm nén nổi liền nghiêng đầu qua nhìn nó, mái tóc nó lấm tấm mấy giọt mưa, trông càng thêm đen nhánh, mái tóc vừa dày vừa đậm, uốn cong tự nhiên xòa trên bờ vai, khuôn mặt không hề trang điểm, đôi mi vừa mềm vừa dài như hai chiếc lông tơ ở cánh chim thiên nga đen, môi nó như cánh hoa màu hồng phấn được tắm gội trong sương mai, căng mọng quyến rũ, sắc nét mê người, nét tươi sáng mềm mại bập bềnh trên mặt nó, khiến nó như mỹ nữ vừa từ tranh thủy mặc bước ra, đôi mắt đen láy, hàm răng trắng ngà, mang vẻ đẹp căng mọng sau khi đã được ánh trăng tắm gội.

Thời gian cách buổi họp mà Cung Minh đề nghị còn khoảng nửa tiếng.

Tôi dẫn Nam Tương đến phòng làm việc của Cố Ly, đẩy cánh cửa kính ra, thấy Lam Quyết ngồi sau máy tính ngẩng đầu lên nhìn tôi, lúc này anh ta đã mặc bộ trang phục mới là một chiếc áo sơ mi màu nâu sẫm, trên ve áo khảm hai đường tơ tằm màu đen, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, đến chiếc cà vạt caro kinh điển kia, tôi chưa dùng nhưng cũng biết là hàng của BURBERRY. Tôi thờ dài thườn thượt, cùng là trợ lý, một người thì trông như đang ở trong pháo đài, còn người kia lại như đang ở trần Tân Kiều – Tùng Giang.

“Có Cố Ly không?” Tôi nhìn gương mặt tạp chí của Lam Quyết rồi hỏi.

“Ồ trong phòng.” Lam Quyết mỉm cười, hàm răng trắng bóng trở nên cực kỳ quyến rũ trên nền chiếc áo sơ mi tối màu, cả người anh ta trông như thỏi chocolate cám dỗ người ta. Giọng anh ta luôn trầm thấp như vậy, giống như cây ghi-ta đã gi sét phát ra thanh âm rất đôi kêu gọi.

Tôi và Nam Tương liếc nhìn nhau, rồi mỉm cười như đã hiểu ý, sau đó quay sang đồng thanh nói với Lam Quyết: “Neil bảo chúng tôi gửi lời chào đến anh.”

Thế là cây ghi-ta trước mặt soạn một cái bè mặt đã ừng ờ. Anh ta vội vớ chiếc cốc bên cạnh, bồi rối uống nước.

Tôi há hê quay người đi về phía cửa phòng Cố Ly, vừa đi được vài bước đã bị Lam Quyết gọi giật lại: “Cô thấy miếng giấy màu đỏ trên núm khóa cửa ghi gì không? Tức là đã khóa trái cửa bên trong rồi, mà ý nghĩa của việc khóa trái cửa thông thường là bảo cô đừng quấy rầy họ...”

“Họ nào?” Huyết thái dương của tôi bỗng nhảy dựng lên, “Anh nói Cố Ly không ở một mình? Không phải là Cung Minh chứ? Giữa ban ngày ban mặt...”

Tôi còn chưa nói xong, đã bị Nam Tương đứng sau cắt ngang: “Đừng làm ồn Lâm Tiêu, cậu cũng đọc nhiều tiểu thuyết xem nhiều phim ảnh, phải hiểu chứ, dù là trong phim, vào những tình huống thông thường, nhân vật chính cũng chỉ ở cùng với anh chàng bảo vệ anh tuấn cao lớn, hầu nữ xinh đẹp yếu điệu, hoặc kiểu người như đầu bếp tao nhã quyến rũ, cậu đọc ở đâu ở cùng kẻ toán chưa?”

Tôi quay người lại, nhìn Nam Tương: “Cậu nói rất có lý.” Sau đó quay đầu hỏi Lam Quyết: “Ai trong đó vậy?”

“Là Cố Nguyên... cô cũng biết, nam nữ bắt đầu yêu say đắm,” anh ta ngừng trong giây lát, rồi làm một động tác tỏ vẻ nhìn qua là hiểu, “cho nên tốt nhất cô đừng gõ cửa.”

“Được đấy, trông hai người họ thế mà bảo là bắt đầu yêu say đắm à, có mà cháy sập tắt rồi ấy.”

Tôi quá hiểu Cố Ly, chuyện hôn nhân giữa chốn công khai với nó là việc khó chịu đến mức nào. Nhưng đừng nói nó quá bảo thủ, mà ngược lại, yêu cầu của nó với chuyện yêu đương nam nữ rất cao. Nếu nó muốn thân mật với Cố Nguyên, ánh sáng xung quanh nhất định phải được kiểm tra trước đó vài hôm, đến nền bên cạnh cũng phải đốt lên, cánh hoa hồng trên giường phải tươi mới thơm, tắm gội thay trang phục, đánh răng thấp hương, cảnh tượng ấy trông chẳng khác nào biến mình thành vật hiến tế, đặt mình lên thớt trong trạng thái bóng loáng.

Bảo nó công khai ăn nằm cùng Cố Nguyên trong khi đèn điện sáng trưng giữa trưa thế này thật là chuyện không tưởng. Huống chi, nó từng vô số lần nói với tôi: “Tớ khẳng định trong phòng làm việc của tớ có treo ảnh chân dung Cung Minh.” Dù hầu như nó đã lật tung tất cả đệm mút lót dưới thảm sàn lên để kiểm tra, thời chiến tranh lính trinh sát vào trận rà mìn cũng chẳng tỉ mỉ như nó.

Tôi đưa tay lên gõ cộc cộc cộc lên cửa, cửa phòng vẫn đóng im ỉm.

Tôi quay đầu lại nhướn mày tỏ vẻ hoài nghi đối với Lam Quyết.

Lam Quyết đưa tay lên phân bua.

Tôi lại gõ cửa, vẫn không có ai trả lời.

Thôi bỏ đi. Tôi quay người rời đi, khi bước ngang chỗ Lam Quyết, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp kia của anh ta rồi nói: “Đợi chút nữa Cố Ly mở cửa thì anh gọi điện cho tôi nhé, anh bảo, tôi có việc tìm, bảo nó đợi tôi, tôi đến đây rồi cùng đi họp với nó.”

Lam Quyết gật đầu, tôi đang định đi, thì ánh mắt rơi sụp xuống xấp hồ sơ đặt trên bàn anh ta.

“Đây là hồ sơ phòng Kế hoạch mới chuyển đến à?” Tôi chỉ ngón tay vào xấp hồ sơ đó.

“À đúng, hồ sơ trợ lý triển lãm tranh đến ứng tuyển sáng nay.” Lam Quyết cầm xấp hồ sơ lên, đưa cho tôi, “Nhân tiện cô chuyển đến chỗ Tổng biên tập Cung Minh giúp nhé.”

“Đã chọn được người rồi ư?” Tôi vừa hỏi Lam Quyết, vừa quay lại mỉm cười với Nam Tương, nháy nháy mắt, nụ cười nở rộ trên mặt Lam Tương, tôi có thể thấy được niềm hạnh phúc của nó phát ra từ trong sâu thẳm trái tim, với nó điều này rất quan trọng.

Ít nhất có thể khiến cho nó gọi một ly nước mật ong trong nhà hàng mà không phải lo lắng. Tôi chợt nghĩ đến cảnh tượng khiến tôi không thể đổi mặt mà chỉ có thể lẩn tránh trong im lặng ấy. Trông thấy khuôn mặt tỏa sáng của Nam Tương, bất giác tôi cũng mỉm cười, giống như bị nhiễm vậy, niềm vui dâng trào trong lòng như thể nước mật ong dưới ánh mặt trời chiều, niềm hạnh phúc ngọt ngào ấm áp. Vừa mở xấp hồ sơ ra, niềm vui đã tắt ngấm. Cốc nước mật ong ấm áp kia đã biến thành cốc nước chanh pha nước đá, đổ ụp vào lòng tôi.

Tôi nhìn thấy dấu gạch chéo cực lớn trên bức tranh thủy mặc màu xanh đen kia của Nam Tương. Nét bút mạnh bạo xuyên thấu, xé rách một điểm trên bức ảnh chụp gương mặt xinh đẹp của Nam Tương.

“Cái này Cố Ly đưa cho anh à?” Tôi nhìn về mặt của Lam Quyết, rõ ràng không muốn đối mặt với tôi lắm, sau khi gật gật đầu, anh ta liền quay đi nhìn sang chỗ khác.

Tôi không tưởng tượng được mặt tôi lúc này như thế nào nữa, nhưng chắc chắn không hề ưa nhìn. Tôi càng không dám tưởng tượng về mặt Nam Tương lúc này ra sao, tôi thậm chí không đủ dũng khí để quay đầu lại nhìn nó, nó đang đứng sau lưng tôi, chẳng nói chẳng rằng, ngay cả tiếng thở cũng nhẹ đến mức khó nắm bắt.

Làm sao nó có thể bình tĩnh như vậy? Tôi chỉ thấy sau lưng tôi là vẻ tĩnh lặng tựa như đóng lá rụng, như cánh rừng rậm mênh mông sau khi mưa tuyết tạm ngưng, mọi âm thanh và sự ấm áp đều bị lớp tuyết dày sự đem đi mất, chỉ còn lại màu trắng ngợp mắt tràn ngập khắp nơi, như sắp chộp mù mắt của người ta.

Cuối cùng mạch suy nghĩ của tôi đã bị bàn tay của Nam Tương kéo lại. Bàn tay mảnh mai xinh đẹp ấy khẽ khàng giật cổ tay áo tôi, giống như đang giật trái tim tôi. Thứ mà bàn tay lạnh toát ấy truyền lại là cảm giác mệt mỏi sau khi buông xuôi, sự bình thản sau khi thất vọng. “Đi thôi.” Giọng nó nhẹ bằng như lớp bụi bám trên đồ sứ được thận trọng thổi bay đi, nhưng lại nhẹ nhàng cứa vào tim tôi.

Tôi nghĩ tiếng đập cửa thình thình của tôi đã khiến Nam Tương và Lam Quyết phát khiếp. Trước đây, trong công ty này tôi như người cá bé nhỏ đi lại rón rén, nhả nạt kín tiếng, cẩn thận nghiêm túc, sống dưới đôi cánh kiêu hãnh ngạo nghễ của Cố Ly, như chú gà con được gà mẹ che chở vậy.

Lam Quyết đứng bên cạnh tỏ ý ngăn cản tôi, nhưng lại bị khí thế của tôi làm cho khiếp đảm, bối rối chẳng biết phải làm thế nào, chỉ có thể đứng lạng ở đó mặt mày đỏ ửng, rồi liên tục vận tay.

Tôi đập liên tục lên cửa phòng làm việc Cố Ly, tiếng đập thình thình nghe chừng đủ để gửi bức điện báo 500 chữ. Sau khoảng một phút đập cửa liên hồi, cánh cửa khẽ khàng mở ra.

Phía sau cánh cửa là khuôn mặt của Cố Nguyên, lạnh lùng mà trắng bệch, anh ta nhìn tôi, đầu mày đang chau lại, ánh mắt hiện rõ vẻ thờ ơ mà khó chịu: “Cố Ly hiện không rảnh, đợi chút hãy nói.”

Tôi chưa kịp nói gì, Cố Nguyên đã ngay tức khắc đẩy cánh cửa trước mặt tôi đánh sầm một cái – tôi đứng há miệng tròn mắt trước cửa phòng, giống như thứ Cố Nguyên đẩy không phải là cánh cửa, mà là khuôn mặt tôi. Tôi đã bị cái bạt tai vô hình rút cạn sức lực.

Nam Tương và Lam Quyết đứng quanh tôi, họ chẳng nói gì, trong bầu không khí tĩnh lặng này có một thứ dễ cháy đang tăng lên nhanh chóng, không màu không mùi mà thâm thấu dữ dội, cả căn phòng như chiếc lò vi sóng trong suốt mà nhiệt lượng đang tăng liên tục, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Tôi cúi đầu lặng thinh khoảng nửa phút, sau đó vung chân đạp vào cửa rầm một cái như thác đổ.

Mãi sau này, tôi vẫn nhớ về buổi chiều đầu hạ giống như lò vi sóng sau khi đã tăng nhiệt ấy, sấm chớp báo mưa oi bức bên ngoài cửa sổ, mùi vị quen thuộc tỏa ra trên mái tóc Nam Tương, ánh mắt lấp lánh của Lam Quyết, ánh đèn chân không sáng trắng lạnh lẽo trên trần nhà, tiếng ù ù khi máy điều hòa vận hành, tất cả đều rõ nét đến kinh ngạc, tôi luôn nghĩ, sự phẫn nộ của tôi trong chiều hôm ấy rốt cuộc bắt nguồn từ đâu, có lẽ từ ánh mắt ráo hoảnh khó chịu của Cố Nguyên, có lẽ từ ánh mắt thất vọng của Nam Tương, nhưng sự thật, trong lòng tôi hiểu rõ, sự phẫn nộ của tôi bắt nguồn từ ánh mắt của Cố Ly khi cuối cùng nó cũng chịu mở cửa, cũng như những lời mà nó đã nói với tôi.

Sau này, cuối cùng tôi cũng hiểu, chính từ giây phút đó, giữa chúng tôi, đường ranh giới thiên định không thể vượt qua ấy cuối cùng đã được vạch ra độ sâu chính thức theo cách ấy, từng dao, từng dao, từng dao. Mỗi chữ Cố Ly nói, đều như những nhát rìu sắt không lồ bổ xuống trong thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, trên mảnh đất mà chúng tôi đặt chân, dao lớn rìu to hơn ngàn quân đang băm vằm. Cát bay đá chạy, sấm sét ngàn cân, khắp chốn tang thương, nhưng mọi tiếng động lại im bặt.

Còn những cơn mưa như trút nước trên miền không dứt đã tưới cho những khe sâu mới toanh, nhưng cũng cắt đứt đường lui và hy vọng cuối cùng của chúng tôi.

Nơi đó, chính nơi đó.

Một dòng sông rộng lớn mới khai thông đang khóc thầm.

Sau này, tôi cũng quên không biết mình đã đưa Nam Tương xuống dưới tòa nhà với tâm trạng thế nào. Đi qua những lối đi giữa các ô vuông nhỏ hẹp của công ty, đi qua hành lang xa hoa trải đá hoa cương lạnh ngắt, bước vào thang máy, bước ra thang máy, bước vào sảnh chính, bước ra sảnh chính. Suốt đường đi, tôi và Nam Tương tay trong tay, giống như chị em cùng chung hoạn nạn. Thực ra tôi không có tư cách nói như vậy, người nếm trải hoạn nạn là nó, còn tôi chỉ đứng bên cạnh nhìn. Nhưng như thế càng khiến tôi đau lòng hơn.

Khi đó, tôi cảm thấy giống như lần tiễn biệt sau cùng, không phải là vách ngăn giữa sống và chết, nhưng là vách ngăn giữa thế giới này với thế giới khác, trong tôi cuộn trào linh cảm sợ hãi mà chưa xốt ấy: lúc này, đích thân tôi đưa nó vào thế giới khác mà chúng tôi không thể đạt đến, thế giới không liên quan đến cái chết, thế giới liên quan đến sinh tồn.

Nam Tương đứng bên đường, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của nó núp trốn dưới bóng chiếc ô màu đen, có lẽ do mưa to hay vì nước mắt của tôi đã nuốt chửng những đường nét rõ rệt trên mặt nó, trong tâm nhìn chỉ còn lại hình dáng nhạt nhòa của nó, tiếng xe buýt vang lên xình xịch, đậu sát lề đường, trong toa xe chật chội như thùng cá Sardine, chất đầy người với vẻ mặt tê dại. Nam Tương quay đầu lại nở nụ cười với tôi, dưới cơn mưa, đường nét khuôn mặt nó ướt sũng, rất giống thứ dầu bóng dưới ngòi bút của họa sĩ trường phái ấn tượng mà nó thích, tuy tôi không thấy rõ mặt nó, nhưng đôi con ngươi kia lại rõ nét mà sáng ngời, lấp lánh đến thế.

Khi cửa xe buýt đóng lại, bóng nó biến mất phía sau cửa xe. Tôi đột nhiên há hốc miệng, nước mắt hòa quện cùng nước mưa chảy vào miệng, trong cổ họng giống như có bàn tay đang cố sức bóp nghẹt yết hầu tôi. Đầu óc tôi đang cố nhớ lại những ngày tháng đại học, từng tấm từng tấm, chẳng khác nào một album, cài chặc trong não tôi, mỗi bức ảnh đều như một lát cắt pha lê sắc bén, truyền tải hình ảnh thời thanh xuân, truyền tải năm tháng tốt đẹp vô song của chúng tôi. Vô số tiêu bản pha lê đập vào tâm nhìn của tôi, giống như chiếu xuyên qua tấm kính phóng đại, thứ mà tôi thấy trong mắt mình, chỉ có ba nét chữ bị nước mưa làm nhòe đi:

Tạm biệt nhé.

Một mình tôi lặng lẽ quay vào thang máy, nhìn trong gương, mái tóc bị nước mưa làm cho ướt sũng, dính bết lên đầu tôi, đôi mắt như mùa hạ bị ngâm qua nước khử khuẩn của hồ bơi, một khoanh tròn lớn đỏ ửng, đôi mi bị nước mắt làm ướt như lông vũ dính lại với nhau. Tôi biết, tôi trong mắt Cố Ly vừa rồi, chính là bộ dạng này – bộ dạng mà nó chẳng bao giờ có.

Nó chưa từng khó chịu, cũng chưa bao giờ bối rối, đôi mi nó luôn vuốt cong từng cọng rõ rệt, mái tóc nó mãi mềm mại xõa xuống, làn da nó mãi căng mẩy không tí vết.

Cho nên nó mới dùng giọng điệu kia, kết hợp với gương mặt ấy, nói với tôi: “Chẳng phải chỉ là chức trợ lý tạm thời sao, có chuyện gì lớn đâu. Lâm Tiêu, chẳng phải cậu rất giỏi nhân nại sao, chẳng phải cậu rất thích giúp đỡ người khác sao, vậy cậu giúp đi!”

... Vậy cậu giúp đi! Sau đó lại lần nữa, hai cánh cửa kia đóng sầm ngay trước mặt tôi. Trong tiếng rầm rúng động ấy, có một số thứ theo đó cũng vỡ vụn.

Tôi giam mình trong phòng trà, rót nước pha cà phê đợi dùng khi họp. Chiếc máy pha cà phê chạy lộc cạch lộc cạch, mùi cà phê nồng nàn tràn ngập căn phòng bé nhỏ.

Tôi ngồi trên sofa đơn, khuỷu tay đặt lên đầu gối, úp mặt vào lòng bàn tay.

Tôi nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân khoan thai mà chắc nịch, đang định ngẩng lên, một bàn tay ấm áp đã nhẹ nhàng đặt lên đầu tôi, giống như miệng công đột nhiên mở ra, cổ họng tôi như hét lên trong tiềm thức thành tiếng mơ hồ: “Giản Khê?”

Bàn tay trên đầu tôi trong chớp mắt lạnh ngắt đi.

Tôi ngược mắt lên, Sùng Quan đang đứng sừng sững trước mặt tôi. Đôi mắt sâu hẹp của anh ấy trào dâng vẻ trầm lặng như đá sỏi đang lăn lạo xạo. Anh ấy ngồi xuống trước mặt tôi, động tác chậm rãi, dịu dàng lạ thường, đáng vẻ cẩn trọng như sợ làm kinh động gì đó, ánh nắng ngoài cửa sổ rọi lên lưng áo sơ mi trắng của anh ấy, cuộn lên lớp bụi trần phát sáng.

Đôi mắt anh bất động nhìn tôi, vẻ mặt giống như đang xem một vở kịch cảm động đầy thương cảm.

“Sao anh ở đây?” Tôi cố vận hành cổ họng, giọng gào cất lời. Chắc chắn anh ấy đã nghe thấy cái tên Giản Khê mà tôi vừa gọi trong vô thức, nhưng tôi không muốn đối mặt.

“Hôm nay có chụp ảnh,” đôi chân mày màu nâu của anh ấy đã được trang điểm, phần mày nâu vàng khiến đường nét càng thêm sắc sảo và rõ nét, nhìn ở khoảng cách gần, cảm giác như đang xem một bộ phim, “vừa chụp xong, muốn lên đây thăm em.”

“Sao anh biết em ở đây?” Tôi quệt quệt mắt, rồi gồng mình lấy sức hít một hơi thật sâu để bình tĩnh trở lại.

“Là họ nói em ở đây pha cà phê.” Sùng Quan kéo chiếc ghế dựa ở góc tường ra, rồi ngồi xuống cạnh tôi, theo thói quen anh ấy lại đưa tay luồn qua mái tóc tôi, vòng qua sau cổ, vịn lấy vai rồi kéo tôi tựa gần vào anh ấy, tôi cảm nhận được mùi hương tỏa ra nơi ve áo sơ mi của anh ấy, thứ mùi hương riêng có trên làn da của chàng trai trẻ tuổi, giống như biển cả xanh thẳm có vương vị mặn vậy.

Tôi gật gật đầu, chẳng nói gì nữa. Nhịp tim và tâm trạng của tôi đều dần khôi phục theo mùi hương của anh ấy. Giống như cả gian phòng đều là mùi của anh ấy, ngay cả mùi hương của cà phê cũng chẳng còn.

“Sau khi tan làm em có kế hoạch gì không?” Anh ấy nghiêng đầu nhìn tôi, sắc mặt như muốn nói chuyện nghiêm túc.

“Tạm thời thì chưa, sao vậy?” Tôi nhìn lại, đôi mắt anh càng dài và hẹp hơn, so với đôi mắt to cùng hàng chân mày đậm của vẻ đẹp điển hình trước đây, anh ấy của hiện tại càng khiến anh trở nên phức tạp, thần bí hơn. Cùng với cảm giác xâm chiếm lại như che giấu, và sự ôn hòa dịu dàng trước kia, nay thêm phần khó đoán lạnh thấu xương. Nhưng ánh mắt ấy vẫn ôn hòa thuần hậu.

“Anh đưa em đi xem phim nhé, sau giờ làm.” Anh ấy nhìn tôi, nét mặt vẫn nghiêm túc, giống như đang tuyên thệ vậy. “Chúng mình lâu rồi chưa đi chơi cùng nhau.”

“Vâng, phim gì? Chẳng vạng à?” tôi bị bộ dạng của anh ấy làm cho bật cười.

“Chắc là không chiếu đâu. Hơn nữa, quý hút máu có gì hay ho đâu?” Anh dẩu môi.

“Tất nhiên anh không thấy hay rồi, vì giờ anh có khác gì quý hút máu đâu, mắt xanh tóc vàng, hơn nữa làn da còn trắng hơn cả em.

“Ừm, dù sao anh cũng chết một lần rồi, không phải sao?” Anh ấy quay đầu đi, không nhìn tôi nữa. Tôi thấy nét mặt anh toát lên vẻ uất ức, đau lòng, lòng ngực như hồ nước bị xả van, càng lúc càng trống rỗng.

“Chắc anh nên ra ngoài phơi nắng nhiều hơn, sẽ không trắng như vậy nữa.” Tôi nói ra chiều xin lỗi, định đùa một chút.

Anh ấy xua xua tay, giống như đang đuổi thứ gì đó đáng ghét: “Giờ anh... không tiện xuất hiện bên ngoài.” Anh ấy vừa nói vừa đứng lên, cầm lấy bình cà phê đã pha xong, đưa tay ra với lấy chiếc cốc sứ màu trắng trên tủ bên cạnh, rót một cốc cà phê đen rồi uống cạn, không thêm sữa, cũng chẳng thêm đường. Về điểm này, anh ấy và Cung Minh quả thật khác nhau quá nhiều.

“Anh không giận.” Anh ấy nhìn tôi, đôi chân mày nhô cao đồ bóng dài hẹp nơi hốc mắt trông càng thêm quyền rũ, anh ấy chìa ngón tay ra chỉ vào mặt mình: “Chỉ là sau khi... phẫu thuật xong, nét biểu cảm trên mặt luôn không tự nhiên cho lắm, khi cơ thể bày tỏ cảm xúc gì đó, chúng đều tỏ ra quá nặng nề, không đủ thanh thoát. Nhưng nét mặt như vậy lên ảnh trông khá ảm đạm. Người ta thích thế.”

Tôi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh ấy, trong lòng như một tờ giấy bị người ta vo tròn, đang vang lên âm thanh sột soạt, sột soạt.

“Anh vẫn không thể nói cho em biết, tại sao anh lại... thay đổi đáng vậy, hoàn toàn biến thành một người khác như vậy?” Tôi ngược ánh mắt về trông đợi, rồi như không kìm nén nổi đã đề cập đến chủ đề mà lâu nay chúng tôi vẫn luôn né tránh.

“Anh không biết phải nói thế nào.” Anh ấy khẽ đáp, sau đó không nói gì nữa. Tôi biết, anh ấy đã nhẹ nhàng kết thúc đề tài này tại đây.

“Tan ca anh ở dưới cao ốc đợi em, anh lái xe.” Anh ấy nhìn tôi, hồi lâu sau cũng nở nụ cười, xem chừng, là nụ cười rất gượng gạo, vừa có vẻ nghiêm túc lại vừa khiến người ta thấy mà đau lòng.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ, anh ấy cố gượng cười với tôi, thậm chí trông còn hơi thái quá, đến mức như đang gượng che giấu điều gì đó. Tôi lặng lẽ đưa tay ra, chạm lên tay anh ấy, rồi siết chặt.

Ánh sáng trước mắt đột nhiên bị che đi một nửa, bóng râm trùm xuống, cảm giác nóng bỏng từ cơ thể Sùng Quang phả thẳng tới, tôi còn chưa kịp khép đôi môi đang mở ra vì ngạc nhiên, thì hàm răng trắng tấp mà trắng ngần của Sùng Quang đã nhẹ nhàng cắn lấy môi dưới của tôi, giống như dòng điện truyền đến, chớp mắt đã lan ra phá hủy mọi xúc giác trên cơ thể tôi. Tâm tư trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, lan tỏa trong đại dương xanh ngắt mang chút vị mặn của anh ấy. Chỉ còn lại cảm giác rõ nét trên làn môi, anh ấy dịu dàng xâm chiếm, cắn nhẹ trên môi tôi, bàn tay anh ấy vừa do dự nhưng lại rất kiên định đặt sau lưng tôi.

“Đừng tránh anh...” Giọng nói trầm thấp mà cuốn hút hòa cùng hơi thở nồng nàn, giọng nói khe khẽ như thủ thi bên tai vừa như muốn độc chiếm lại vừa như đang ra lệnh truyền vào miệng tôi.

Nhưng giống như cảnh quay trong các bộ phim truyền hình dài tập nhằm chán khách, đúng thời khắc quan trọng điện thoại lại đổ chuông – tôi đột nhiên nhận ra kỳ thực những bộ phim truyền hình ấy hoàn toàn không chán đến thế, chúng đã tái hiện chân thực cuộc đời hoang đường của bọn tôi.

Tôi đứng trước chiếc gương đặt trên máy pha cà phê sửa sang lại mái tóc như vừa bị sét đánh của mình, sau đó hít một hơi thật sâu để nét ửng đỏ trên mặt như thiếu nữ anh hùng trên thảo nguyên mau chóng tan đi, cùng lúc ấy, Sùng Quang ngồi xuống phía sau tôi, thông qua gương tôi có thể thấy được nụ cười như mỉa mai rất hài hước của anh ấy.

Tôi vội bỏ anh ấy ở lại, chạy đến chỗ họp, lúc ra khỏi phòng vẫn còn bị giọng nói hút hồn và thơm mát tựa mùi cà phê dính sát theo tôi: “Tan ca anh đợi em dưới cao ốc, đừng quên đây.”

Tôi bê một bình cà phê đầy bước vào phòng họp.

Hầu hết mọi người đã ổn định chỗ ngồi, chỉ có Cung Minh là chưa tới, Cố Ly và Cố Nguyên lặng lẽ ngồi đối mặt nhau phía gần cuối bàn họp. Cả hai đều đang cúi đầu gõ gõ gì đó vào laptop, trông có vẻ rất ăn ý. Hai người họ đều chẳng thêm để ý đến tôi, tất nhiên, tôi cũng sẽ không bận tâm đến họ. Trên mặt tôi vẫn còn in hai cánh cửa lớn mà họ đã đẩy sầm lúc trước.

Tôi rót cà phê vào ly của từng người, sau đó ngồi xuống chỗ của mình, chờ cuộc họp bắt đầu.

Tôi quan sát xung quanh, bàn hợp bóng loáng, không có bất cứ tài liệu nào, điều này ít nhiều có vẻ bất thường.

Tôi ngẩng đầu lên, ngược ánh mắt thăm dò về phía Kitty, chị ta nhún nhún vai, trông điệu bộ cũng không biết gì.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cố Ly, đường nét trang điểm vẫn vô cùng tinh tế, hàng mi ánh mắt chẳng có bất cứ tí vết nào, giống như giây phút vừa ra khỏi nhà vào buổi sáng, tôi nhìn nó, cảm giác lạ lẫm chưa từng xuất hiện trước đây bất chợt ủa đến – có lẽ, nó vẫn luôn như vậy, chỉ là tôi không ý thức được sự khác nhau giữa nó với chúng tôi mà thôi. Ý nghĩ đó không ngừng xuất hiện trong đầu tôi, giống như tảng băng khô gặp nước vậy, cuộn trào lên vô số bọt khí lừng lờ lạnh ngắt, tôi cảm thấy mình giống như chiếc tủ lạnh đang đặt trên mặt bàn hợp.

Đúng lúc ấy, cửa chính phòng họp mở ra, Cung Minh bước vào.

Giống như bao cuộc họp khác, anh ta luôn chau mày, tiết kiệm nét biểu cảm của ánh mắt, vẫn trong bộ quần áo không một nếp nhăn như mới lấy về từ tiệm giặt ủi, cổ tay áo được xắn nhẹ lên trên cẳng tay, để lộ ra những múi cơ tuyệt đẹp, cả vạt thắt khít trên cổ, chiếc ghim cà vạt phát sáng giữ chặt cà vạt không hề nhúc nhích.

Tất nhiên khi Cung Minh chậm rãi ngồi xuống với vẻ mặt không chút cảm xúc, bầu không khí của phòng họp vụt chốc như bị hút sạch. Nhịp thở của từng người trong chớp mắt đều ngừng lại. Ánh mắt cùng đồ dồn về phía Cung Minh, con ngươi đen láy khẽ run rẩy.

Anh ta từ tốn ngồi xuống, không làm gì, cũng chẳng nói gì, nhưng lại như đã cẩn trọng đặt lên bàn hợp một quả lựu đạn không biết khi nào sẽ phát nổ.

Dạ dày tôi như bị người ta nhét một con tê tê vào, lúc này nó đang cố sức quay ngang quay dọc để xé rách lồng ngực tôi.

Cung Minh ngồi ở ghế phía cuối cùng của bàn hợp – không ngồi lên ghế chủ tịch, anh ta nhìn ghế chủ tịch trống không, rồi lại nhìn đám người đang bất động như thể tượng sáp trong phòng, rồi bắt đầu chậm rãi, từ tốn nói:

“Nội dung của cuộc họp hôm nay, chủ yếu là việc chuyển giao công việc tiếp sau đây, nhân tiện cũng chính thức tuyên bố với mọi người, tôi không còn là tổng biên tập của ‘M.E’ nữa, kể từ tháng này, tôi sẽ phụ trách công việc Giám đốc nghệ thuật của ‘M.E’, còn vị trí tổng biên tập sẽ do người mới lên thay.”

Lúc này, cửa chính phòng họp nhẹ nhàng mở ra.

Đôi giày cao gót đang gõ trên nền đá, thanh âm như một chuỗi tiếng phát tin điện báo: tổng biên tập mới đã đến.

Tôi trông thấy nét mặt như tro tàn của Cố Ly, ánh mắt nó lập lờ nổi sợ hãi, còn khi nó quay sang nhìn Cố Nguyên, vạt chốc ánh mắt đã biến thành sự tức giận, rõ ràng vẻ mặt của Cố Nguyên nói cho nó biết, anh ta đã sớm biết chuyện này.

Giây phút ấy, tôi đột nhiên trào dâng thứ khoái cảm phụ thù mãnh liệt, à không, chưa đủ, hình ảnh Nam Tương cô đơn lùi thui khuất sau cánh cửa xe buýt đang chấp chôn vắn vơ trong đầu tôi, khóe mắt ướt rượt, mái tóc bị mưa to gội cho ướt sũng, nguyện vọng bé tí tẹo không đáng nói của nó đã bị chà đạp, bị sỉ nhục, tất cả như một đội quân hùng hậu ủa vào não tôi.

Cố Ly, tớ biết làm thế nào để cậu có thể cảm nhận được tất cả điều này đây không phải là cơ hội tốt nhất mà trời đã ban cho tớ sao?

Cậu đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Những ngày này, cả Thượng Hải đều đắm mình trong màn mưa, tiếng mưa tí tách tấp vào tường kính của những tòa cao ốc, giữa đêm khuya thanh vắng vang vọng lại như một khúc dương cầm trong bộ phim của ngày xưa. Còn nhịp tim của bao người đều trở nên hỗn loạn, giống như từ từ tan ra giữa bọt khí không lồ. Ánh mây đen không lồ đang cuộn cuộn vùn vùn không ngừng trên bầu trời, bị gió mùa thổi tung lên như một dải lụa đen đang tháo chạy. Tôi nhìn bầu trời đen đặc ngoài cửa chớp ban công, chợt thấy da đầu mình như tê dại đi, giống như vô số lưỡi kéo vô hình lúc này đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Cuối cùng Thượng Hải đã bước vào những ngày khó chịu nhất trong năm – mùa mưa dầm.

Nhưng mùa này, ấn tượng về nó không rõ nét như mùa đông. Mùa đông Thượng Hải ủa về thường kéo theo từng đám lá rụng giống như tai họa giáng xuống, lá ngô đồng màu đỏ tươi và lá long não màu lục sẫm giống như bướm bướm bu kín mặt đường tĩnh lặng, nước mưa làm chúng ướt rườn rượt dính lên mặt đường, cùng với nhiệt độ cao làm chúng mục rữa đi thành mùi thảo mộc thanh khiết. Còn cả những chiếc lá kim khô ủa thành từng bó giống như tàn hương, phủ xuống mặt đất một lớp dày chi chít, đó là những cây tùng lá kim Canada được trồng dày đặc trong các khu phố cao cấp hoặc vườn hoa trung tâm thành phố Thượng Hải.

Màn sương trắng bao la vô tận của mùa đông bao trùm thành phố này suốt ngày đêm, hơi thở của mọi người, khói trắng của ô tô, luồng khí của máy điều hòa, tất cả đều hòa với màn sương trắng xóa của trời đất. Thượng Hải vào mùa đông lạnh buốt, thờ ơ, sắc sảo, trống vắng, nhưng cũng mang thứ hơi hướng hoan lạc điên cuồng, vận dụng hết mọi khả năng trước khi ngày tận thế đến. Người ta nói “Merry Christmas” với nhau, rồi cuộn trong những chiếc áo choàng màu đen không lộ sau bữa tiệc party, rồi lặng lẽ đứng đơn độc một mình trong mưa lạnh gọi một chiếc taxi màu vàng để về nhà.

Còn khi mùa mưa dầm đến sẽ ôn hòa hơn nhiều, nó chậm rãi, ẩm ướt, nhóp nhép, không dễ nhận ra.

Giống như giờ hóa học tiết hai buổi chiều của lớp hồi cấp ba. Vườn trường rộng lớn mênh mông xuất hiện những đường nét mờ ảo mông lung trong làn hơi nước bao la bát ngát, cái nóng bao trùm trên khoe mắt khiến tư duy của người ta hỗn loạn, mặt trời biến thành nước, rưới lên trái đất. Sự xuất hiện của tất cả những thứ này, chỉ cần một vài cơn mưa lớn, những đợt gió mùa tràn về thổi tan những rặng mây hỗn loạn trên nền trời lúc chạng vạng thành chu sa, tiếng sóng vỗ rì rào ngoài biển lớn khi triều dâng vang lại, thì mùa vui vẻ cuối xuân đầu hạ cũng đã đi qua.

Cùng với đó – khi ngủ bạn cũng sẽ chẳng thể hy vọng cảm giác mát mẻ lúc nửa đêm sẽ đến đúng hẹn nữa, trong màn đêm oi bức chỉ có thể bật máy lạnh, nhưng trước lúc bình minh lại phải choàng lên người một chiếc áo khoác lông cừu, hoặc ôm chặt cánh tay người ấy trong gió lạnh tê tái. Còn mái tóc vừa mới gội xong, cũng không nên hy vọng sau khi thay xong quần áo, đi xong bát tất, nó tự nhiên khô ráo xỏa ra trong ánh nắng rực rỡ đầu hè nữa, vì nó vẫn ướt nhẹp dính chặt trên gáy, bạn phải lôi chiếc máy sấy tóc từ học tủ ra.

Những ngày này, cả Thượng Hải đều dầm mình trong màn mưa, tiếng mưa tí tách vào tường kính của những tòa cao ốc, giữa đêm khuya thanh vắng vang vọng lại như một khúc dương cầm trong bộ phim của ngày xưa. Còn nhịp tim của bao người đều trở nên hỗn loạn, giống như từ từ tan ra giữa bột khí không lồ. Ánh mây đen không lồ đang cuộn cuộn vùn vùn không ngừng trên bầu trời, bị gió mùa thổi tung lên như một dải lụa đen đang tháo chạy. Tôi nhìn bầu trời đen đặc ngoài cửa chớp ban công, chợt thấy da đầu mình như tê dại đi, giống như vô số lưỡi kéo vô hình lúc này đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Phòng họp lặng ngắt như tờ.

Chỉ có chiếc máy điều hòa trung tâm trên đỉnh đầu đang ù ù phả hơi lạnh.

Mọi người như đều thất chặt khí quản của mình vậy – không ai muốn phát ra tiếng động trước để “phá tan sự tĩnh lặng” này.

Cung Minh ngồi ở vị trí gần ghế chủ tịch, ánh mắt điềm nhiên buông xuống mặt bàn, đôi mi mềm mại ấy như có thể bị gió thổi bay. Nét mặt anh ta không hề tỏ ra tức giận, cũng chẳng thấy vẻ thất vọng; không chán nản cũng chẳng vui mừng – gương mặt không lộ ra chút cảm xúc nào. Anh ta chỉ yên lặng ngồi đó, như một người mẫu phía sau sàn diễn không biết làm gì mà tranh thủ thời gian rồi đọc một cuốn tiểu thuyết.

Tôi thận trọng ngước mắt lên, vừa đúng lúc gặp gương mặt của Diệp Truyền Bình. Bà ta ngồi ở vị trí ghế chủ tịch, ánh mắt như đang che chắn cho một con báo vàng. Tôi nhìn bà ta xong, lại quay sang nhìn Cố Nguyên ngồi đối diện tôi, không hổ là mẹ con ruột, trong mắt hai người họ, đều toát lên vẻ hung hãn tàn nhẫn mà vô cùng điềm tĩnh đang lặng lẽ ngủ vùi, điều này hoàn toàn khác về bản chất với kiểu chanh chua, cay nghiệt nhẹ nhàng tròn mắt, thùng rỗng kêu to như thể Jerry của Cố Ly. Nếu cần một ví dụ thì nhiều lắm Cố Ly cũng chỉ có thể đi trên đôi boots cô thấp để nhón hoắt hiệu GUCCI nhảy một điệu Waltz trước mặt đối thủ, nhưng Diệp Truyền Bình lại có thể sau khi ăn xong patê gan ngỗng của bữa tối, móc ra một khẩu súng từ chiếc túi dạ hội da rắn chỉ có thể bỏ vừa một chiếc di động kia rồi nhắm thẳng mang tai của bạn mà bình thản bóp cò.

“Tôi đã điều tra tình hình thu chi của ‘M.E’ trong ba năm qua, cũng đã nghiên cứu tình hình đầu tư của các nhà quảng cáo trên tạp chí hàng năm, và kinh phí để tiến hành các hoạt động và quan hệ công chúng ba năm, kết quả điều tra đã có, tôi chỉ có thể nói, tôi vô cùng thất vọng.” Diệp Truyền Bình vừa lật một xấp văn bản màu đen do trợ lý chuyển qua, vừa bình thản nhìn mọi người có mặt trong phòng họp.

“Vậy bà có nghiên cứu sự thay đổi của tạp chí ‘M.E’ ba năm nay không? Từ khi bắt đầu tạp chí chỉ có thể mời được ngôi sao hạng hai trong nước phỏng vấn, đến tháng trước đã mời được Charlize Theron – hoa hậu ảnh Oscar vừa đại diện cho hãng nước hoa Dior đến phỏng vấn trọn vẹn 12P, từ chụp ảnh đến bài phỏng vấn, toàn bộ đều do lực lượng nội bộ công ty, thưa bà Diệp, bà thất vọng điều gì?” Đôi môi Cố Ly mấp máy, dưới ánh đèn, đôi môi nó trông như đóa hoa mùa xuân, mang một vẻ đẹp nguy hiểm. Lưng nó ưỡn thẳng ra, bộ trang phục công sở hiệu Emporio Armani kia cực kỳ vừa vặn với thân hình uyển chuyển của nó, giống như bộ áo giáp gọi cảm màu đen bọc lấy toàn thân, nó tự tin mà lại lạnh nhạt, lẳng lơ mà lại sắc sảo.

Nhưng tôi biết, Diệp Truyền Bình luôn là con ác mộng của nó, là lời của cuộn giấy vệ sinh đã dùng hết mà nó mò thấy sau khi đi giải quyết nỗi buồn xong, là miếng kẹo cao su mồi dính chặt dưới đế giày, là câu “Số mấy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau” trăm phát trăm trúng của nó. Lúc này Cố Ly chỉ là một con hổ giấy, một con búp bê được bơm đầy hơi, con tức giận và cảm giác tự ti đang căng phồng trong cơ thể, khiến nó hồng hào uyển chuyển ra vẻ ta đây, nhưng nếu ánh mắt có thể biến thành chiếc kim thép, tôi nhất định phải chọc mấy lỗ thông hơi sau lưng nó, như vậy, thì cái vẻ phờ trương thanh thế kia của nó mới nhanh chóng thoát hết ra ngoài trong tiếng xì xì từ những lỗ thủng, cuối cùng biến thành một đồng nhẵn nhúm rúm ró.

“Tôi nghĩ cô vẫn chưa hiểu lời tôi nói. Tôi quan tâm đến tình hình thu chi, tình hình quảng cáo, cũng quan tâm đến việc phát triển hình ảnh công ty. Nhưng tôi thật sự không quan tâm, cũng không cần phải quan tâm mỗi kỳ tạp chí in những nội dung gì, là tin lá cải nóng hổi Phạm Băng Băng bị người ta chụp lén, hay Jobs lại giới thiệu thứ đồ chơi nào đó khiến người ta như uống nhầm thuốc gây ảo giác đến mức mất hết lý trí xếp hàng thâu đêm suốt sáng, nội dung nào có thể khiến các nhà quảng cáo cam tâm tình nguyện móc tiền mua trang quảng cáo, thì làm cái đó. Tôi nói thế đã đủ rõ chưa?” Diệp Truyền Bình chống khuỷu tay lên mặt bàn, cả người rướn nhẹ về phía trước, bà ta thu ngắn khoảng cách giữa mình với Cố Ly – một cuộc đàm phán ngoạn mục, phá vỡ khoảng cách an toàn của đối thủ, khiến đối phương cảm thấy bất an sau khi mất đi khoảng cách an toàn, rồi nhân lúc đối phương còn chưa kịp điều chỉnh lại khoảng cách thích hợp, đã lại tiếp tục tấn công – “Tôi nghĩ cô với tư cách là giám đốc bộ phận quảng cáo, giám đốc Cố, cô cũng phải giống tôi, chỉ cần quan tâm đến những chuyện thuộc phạm vi quyền hạn của mình là đủ rồi. Đã rõ chưa?”

Cố Ly không trả lời. Tuy lưng nó vẫn ưỡn thẳng, trang phục không hề có nếp nhăn, nhưng tôi biết rõ, nó bắt đầu xì hơi, những lỗ kim châm bé tí xíu không nhìn thấy bằng mắt thường, nhất định đang cười nhạo chỗ nào đó trên cơ thể nó. Nét mặt nó vẫn nguội lạnh, nhìn Cố Nguyên ngồi đối diện, giống như gương mặt anh ta không hề tồn tại, nhưng nó vẫn chầm chầm như xuyên thấu anh ta như nhìn vào một nơi nào đó trong không trung, thoạt nhìn nó

vẫn là bức tượng kim loại lạnh ngắt – nhưng đôi mi run rẩy đã bán đứng nó.

“Giám đốc Cố, đã rõ chưa?” Diệp Truyền Bình nhìn Cố Ly đang trầm lặng, chợt khẽ mỉm cười, bà ta nhẹ nhàng dịch chuyển trọng tâm cơ thể về lại ghế ngồi, trên mặt mang một thứ cảm xúc kỳ lạ khó hiểu, nó giống như thăm mĩa rắng – “Cô còn non lắm.”

Không khí trong phòng họp như đóng băng, Diệp Truyền Bình bình thần nhìn Cố Ly, kiểu đòi co này ngay từ đầu đã chẳng có ý nghĩa nào, ngay cả người như tôi cũng có thể nhận ra đây là bản phán quyết thắng thua sớm đã được ghi ở trang đầu tiên, việc xem xong chỉ là vấn đề thời gian, mà không, giống quá trình mang tính hình thức hơn. Thời gian trầm lặng càng lâu, sự si nhục mà nó mang lại càng lớn. Cố Ly nhìn Cố Nguyên ngồi đối diện, đôi mắt anh ta như hai dòng suối toát lên cảm giác bi thương, và cả sự vội vã lo lắng, nhưng nét mặt lại không hề biến động.

“Hiểu rồi.” Ánh mắt Cố Ly khẽ khàng khép lại, giọng nói như vô cảm – tôi biết, đây là sự tôn nghiêm sau cùng của nó.

“Cuộc họp hôm nay, chỉ là khởi đầu việc tiếp quản công ty này của tôi. Sau này, tôi sẽ căn cứ yêu cầu để điều động nhân sự thỏa đáng. Nếu hôm nay có đề nghị gì, các vị có thể nói cho tôi biết.” Ánh mắt Diệp Truyền Bình như chiếc lông đuôi chim công tắm đỏ, quét qua mặt từng người bọn tôi. Tôi biết rằng, thời cơ của tôi đã đến.

Tôi đang hăng một tiếng, về mặt kính trọng nhìn Diệp Truyền Bình. Tôi biết mình chẳng dám nhìn Cố Ly hoặc Cung Minh, tôi biết ngay trong khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của họ, tôi sẽ mất đi mọi dũng khí mà tôi đang có lúc này, tôi nói: “Nếu nói có đề nghị gì, thực ra tôi cho rằng, với một công ty, mối quan hệ giữa bộ phận quảng cáo và bộ phận tài vụ là cực kỳ nhạy cảm, tôi nghĩ các vị ít nhiều đều biết mối quan hệ yêu đương giữa Cố Nguyên và Cố Ly, trong hầu hết doanh nghiệp, yêu đương ở nơi làm việc là chuyện nên tránh, huống hồ là hai bộ phận có quan hệ trực tiếp, ra số vào số liên nhau. Tôi nghĩ, có nên suy nghĩ lại vị trí của họ hay không?”

Sau khi nói hết những lời đã luyện tập lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần trong đầu vừa rồi, tôi mới ý thức được, năng lượng mà nó cần để thoát ra khỏi miệng vượt xa so với dự tính của tôi. Khi nhả xong chữ cuối cùng khỏi miệng như chuẩn bị thiếu dưỡng khí đến nơi, rõ ràng tôi có thể cảm nhận được nét mặt khó tin của Cung Minh và Cố Ly – không cần nhìn họ, tôi cũng có thể đoán được cảm giác méo mó lạnh tanh ấy đang bùng bùng trong không khí. Tay đặt lên đầu gối dưới mặt bàn, tôi biết chúng đang run. Tôi cảm thấy, nói những lời này, thực ra chẳng khác gì cầm kéo chọc thẳng vào cổ họng mình, với lại cầm kéo chọc vào cổ mình thực ra còn dễ hơn chút.

“Rất đáng lưu ý.” Diệp Truyền Bình chống tay vào huyệt thái dương, trong mắt nhìn tôi lấp lánh thứ ánh sáng cực kỳ phức tạp, “Tôi sẽ cân nhắc kiến nghị của cô.”

Tôi mỉm cười. Sau đó nhìn sang Cố Ly, tôi muốn thấy bộ dạng suy sụp của nó, tôi muốn thấy trên gương mặt như được đúc từ thép kia của nó viết đầy những chữ như thất bại, thất vọng, khuất phục... khắc đầy những cảm xúc vừa rồi trên mặt Nam Tương. Nhưng không hề có. Nét mặt nó vẫn bình thản, và giống vừa rồi, ánh mắt nó vẫn theo tầm cúi đầu, nhìn lên mặt bàn họp, tôi chẳng thấy có điểm gì khác biệt trên mặt nó, thứ duy nhất có thể nhìn thấy là sự thương hại và tiếc rẻ. Càng khiến tôi ngạc nhiên hơn là trên mặt Cung Minh, cũng viết đầy sự thương hại. Tôi cảm giác như một nghệ sĩ xiếc đang đi trên dây thép giữa tầng không, tiếng vỗ tay đỉnh tai nhức óc mà tôi trông đợi đã không xuất hiện, tôi như bước hụt chân trong sự thinh lặng ấy.

“Có điều, cô là?” Diệp Truyền Bình nhìn tôi.

“Lâm... Lâm Tiêu. Tôi là trợ lý của ngài Cung Minh.” Tôi kéo ánh mắt khỏi mặt Cố Ly, thoáng thấy bối rối.

“À, vậy sau này cô không cần tham gia những cuộc họp cấp cao kiểu này nữa. Các trợ lý khác cũng vậy. Sau này bất cứ cuộc họp nào do tôi triệu tập, người tham gia chỉ đến cấp giám đốc và chủ quản bộ phận.”

Diệp Truyền Bình thu ánh mắt lại, nửa cười nửa như không, nét mặt ấy như chiếc mặt nạ của cao thủ quan hệ công chúng cực kỳ điêu luyện, đặt bất cứ chỗ nào cũng không phạm lỗi, có thể hiểu theo nhiều cách khác nhau. Tôi bối rối ngăn người tại chỗ, hai gò má tức tức nóng ran, khoái cảm đặc ý vì phục thù lúc này đã ướt dính trên mặt tôi, nhóp nhép mà bóng rắt, giống như tôi tự cho mình thông minh nhưng lại thắng thường nhờ một bãi nước bọt lên mặt mình vậy.

“Tập chí M.E sắp tới sẽ đối mặt với việc điều chỉnh và sửa đổi ở nhiều mặt, như mọi người cũng biết, tạp chí giấy hiện nay đang đứng trước sự tấn công mạnh mẽ của ngành xuất bản điện tử, Kindle đã đốt ngọn lửa đầu tiên, iPad đã tưới thêm dầu vào lửa, sau đó các tập đoàn xuất bản toàn thế giới đều bị đẩy vào lò thiêu vừa khai trương đang long trọng đón khách này. Ngài Constanly trước đây đã thu mua một nhà xuất bản văn nghệ và một công ty chế tác điện ảnh, tương lai, ‘M.E’ sẽ đóng vai trò đầu nguồn của ngành, chứ không chỉ xuất bản tạp chí, còn phải xuất bản tiểu thuyết, rồi biến tiểu thuyết thành kịch bản, sau đó quay thành phim điện ảnh, phim truyền hình, tương lai sẽ từng bước mở rộng phát triển ra các sản phẩm xung quanh. Tiếp đó, tôi sẽ căn cứ vào sự thay đổi của những ngành này, để biên chế mới lại đội ngũ hiện tại.” Diệp Truyền Bình ngồi tựa lưng lại xuống ghế, “Nửa tiếng tiếp sau đây, tôi hy vọng các vị tập trung lắng nghe. Hơn nữa, quan trọng nhất là, nếu không cần thiết, xin đừng cắt ngang lời tôi.”

Tôi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng cuộc họp cũng kết thúc khi trong đầu tôi là một mớ hỗn độn. Hầu như tôi chẳng nghe thấy nội dung cuộc họp tiếp sau đó, trong đầu tràn ngập tiếng cười nhạt và tiếng thờ dài. Những đám mây đen cuộn cuộn bên ngoài cửa sổ bị gió thổi tan hết, mưa cũng đã tạnh. Ánh mặt trời ngoài cửa chiếu xuyên qua bức tường kính rộng ruột Low-E màu lam rọi vào phòng họp, đáng lẽ ánh nắng phải nóng hừng hực, thế mà lại lạnh lùng và thê lương đến đáng sợ. Ánh mặt trời sau khi thẩm thấu qua lớp kính màu lam, trông như lớp trang điểm trên mắt có gái đã bị nước mắt làm cho nhòa đi.

Thính giác của tôi hoàn toàn biến mất trong vạt nắng màu lam lạnh này, cảm giác như mình chìm sâu xuống đáy biển trống vắng. Miệng của từng người trước mặt tôi đang mở mở khép khép, họ hoa tay múa máy để nhấn mạnh giọng điệu, để tăng sức thuyết phục cho quan điểm của mình, họ lật lật tài liệu trong tay như gió thổi làm lay động những chiếc lá rụng phủ đầy mặt đất, nhưng trước mặt tôi âm thanh của mọi thứ đều đã biến mất.

Tôi nhìn gương mặt của Cung Minh, Cố Ly, Cố Nguyên, lúc này tôi mới nhận ra, nét mặt của họ đều giống nhau – như khuôn với từng đường nét đang

thể hiện trên mặt Diệp Truyền Bình. Họ đều đang duy trì vẻ bình tĩnh nửa cười nửa không, tựa như đang thận trọng nhưng lại cực kỳ ung dung, họ cúi đầu thấp, ghi chép đủ thứ cần ghi nhớ lên laptop của mình, nét mặt ấy khiến họ trông như đang ký một bản di chúc, cũng như đang viết mấy câu thần chú ác độc, lại như đang viết một bức thư tình cho người mình yêu thương – tôi ngưỡng mộ họ có thể tỏ ra như vậy, tôi thật sự ghen tị.

Đến thời khắc này, tôi mới hiểu rõ, khi một người có thể biểu lộ cảm xúc bằng kiểu nét mặt có khả năng chuyển tải vô hạn như vậy, tức là anh ta mới thật sự bước vào mặt trận cao cấp. Tôi cho rằng cuối cùng mình đã trả đũa được Cố Ly, mình đã chọc cái túi chứa đầy khí của nó thủng lỗ chỗ, nhưng trên thực tế, họ đều đang đứng trên đỉnh núi cách tôi rất xa, đang điên cuồng chà đạp tôi dưới chân núi, đang biểu lộ nét mặt thương hại mà ở tầm của Thượng đế mới có thể có được.

Tôi không hiểu được thế giới của họ. Nhưng điều này hoàn toàn không phải là việc bị ai nhất.

Mà việc bị ai nhất là, trước đó tôi hoàn toàn không biết điểm này, nhưng họ lại biết rất rõ.

Khi cuộc họp sắp kết thúc, Diệp Truyền Bình cầm tạp chí “M.E” của tuần trước, dựng đứng tờ tạp chí trên mặt bàn, bàn tay khẽ vịn trên góc tạp chí, quay trang bìa về phía mọi người: “Tạp chí tuần trước, đã ra trễ bảy ngày so với kế hoạch, tôi không biết nguyên nhân tại sao...”

“Đó là vì...” Cung Minh đang định mở miệng.

“Tôi không quan tâm.” Ngón tay của Diệp Truyền Bình gõ gõ lên bìa tạp chí, cắt ngang lời Cung Minh, “Tôi chỉ biết như vậy sẽ khiến các nhà quảng cáo vô cùng tức giận, họ đã tính rất chính xác thời gian tung quảng cáo ra thị trường, việc này có liên quan mật thiết đến chu kỳ tung sản phẩm ra thị trường của họ. Cho nên, tôi hy vọng, tuần tới, trong ‘Sổ ghi nhớ tổng biên tập’ của mình, anh hãy viết một bức thư xin lỗi, đồng thời, chuyển bản sao bức thư xin lỗi đó vào hòm thư của nhà quảng cáo.”

“Nhưng dù ra trễ bảy ngày, tạp chí lại thỏa mãn được tâm lý của độc giả, vì nguyên nhân này, cũng đã giúp tạp chí tuần qua vừa phát hành đã bán hết veo, tạo được kỳ vọng và quan tâm của độc giả. Đối với tạp chí, thì thoảng làm một lần như vậy, chẳng phải cũng rất tốt sao?” Ánh mắt của Cung Minh như một gương mặt, lạnh lùng mà khó dò.

“Viết thư xin lỗi.” Diệp Truyền Bình khẽ cười nhìn Cung Minh. “Đừng quên gửi bản sao.”

Cung Minh hít sâu một hơi, cúi đầu viết vào sổ ghi chép, không nói gì thêm.

“Tôi nghĩ không cần thiết, vì hiện tại chúng ta chưa nhận được khiếu nại của nhà quảng cáo, nếu chủ động viết thư xin lỗi, chẳng khác nào nhắc họ, khiến sai sót của chúng ta sẽ lan rộng hơn, như vậy có vẻ không hay lắm.” Cố Ly nhìn Cung Minh đang cúi đầu im lặng, không kiềm chế được đã nói chen vào.

“Tôi đang định nói đến cô đây, Cố Ly,” Diệp Truyền Bình nhẹ nhàng đứng lên, “với tư cách giám đốc của bộ phận quảng cáo, mọi khách hàng quảng cáo đều là Thượng đế, tạp chí phát hành trễ một ngày, thì ngay 0 giờ của ngày hôm sau, cô đã phải gọi điện xin lỗi. Dù tổng biên tập không ý thức được vấn đề này, cô cũng phải ý thức được. Trong bản sao thư xin lỗi các nhà quảng cáo do Cung Minh soạn, cô hãy cùng ký tên bên dưới.”

Cố Ly lặng thinh, cuối cùng gật gật đầu.

Diệp Truyền Bình đứng dậy, tuyên bố cuộc họp kết thúc: “Cuối cùng, đính chính một chút, tôi chỉ giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc của công ty này, còn tổng biên tập tạp chí ‘M.E’ vẫn do Cung Minh đảm nhiệm, tôi đã nói, tôi không quan tâm nội dung in trên giấy là gì, tôi chỉ quan tâm thứ được in ấy có thể đem lại những gì cho công ty. Còn nữa, Cung Minh tiếp tục giữ chức tổng biên tập, cho nên phòng làm việc của anh ta không cần phải di chuyển, dù sao phong cách của phòng đó cũng không phải kiểu tôi thích. Người phụ trách hành chính của công ty, sau khi cuộc họp này kết thúc, hãy dọn sạch căn phòng này, sau này đây chính là phòng làm việc của tôi.”

Đôi mắt Diệp Truyền Bình lấp lánh dưới ánh nắng lạnh tanh sau khi được lọc qua bức tường kính, trên mặt vẫn là nét biểu cảm nửa cười nửa không ấy.

Mọi người tham gia cuộc họp nói gót nhau rời khỏi phòng, ai nấy đều đầy ắp nỗi niềm riêng.

Khi tất cả đã rời đi được một lúc, Cung Minh đứng lên, bước đến bên Diệp Truyền Bình lúc này đang dùng di động kiểm tra lịch trình làm việc, nói: “Sau này tôi còn tiếp tục làm tổng biên tập, tôi hy vọng nếu trong công việc có vấn đề gì, bà có thể nói riêng với tôi, tránh chỉ trích công khai trước mặt mọi người. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến uy tín của tôi, cũng không tốt cho quản lý và xây dựng đội ngũ.”

Diệp Truyền Bình khóa máy xong, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Anh biết phải làm sao để tránh tình huống này tái diễn không?”

Cung Minh nhú mày: “Làm sao cơ?”

“Thì đừng để nó xảy ra nữa.” Diệp Truyền Bình bỏ di động vào túi xách, khi rời khỏi phòng họp, bà ta quay đầu lại nhìn Cung Minh: “Ngày mai anh có kế hoạch gì chưa?” Rồi không đợi Cung Minh trả lời, vì bà ta hoàn toàn không phải đang hỏi, mà là đang thông báo, “bất kể anh có kế hoạch gì, hãy cancel hết đi, trưa và tối mai tôi đã hẹn đàm phán hợp tác với hai tổ chức điện ảnh và truyền hình, anh đi cùng tôi.”

Khi bước qua chỗ Kitty, bà ta lại ném một câu: “Nhớ chuẩn bị giúp hai bộ vest khác nhau cho ông Cung. Nhớ phải áo sơ mi dài tay.”

Hiện tại chưa đến sáu giờ, nhưng bầu trời đã như bị tạt mực, bóng đêm đen thẫm đã lan ra khắp nơi. Nam Tương nhìn ra ngoài cửa sổ xe buýt, xe đang chạy vào đường Hoài Hải Tây náo nhiệt, bức tường kính gắn đèn LED khổng lồ mới toanh của Cartier tỏa ra ánh sáng màu lam ở ngay ngã tư, ai đi qua đường khi đến đây cũng bị thứ ánh sáng màu lam hút hồn này quét qua mặt – trông họ cũng mê hồn như thứ ánh sáng đó.

Mảnh đất biệt thự phía đối diện từng một thời thuộc tô giới Pháp, lúc này đã bị một vòng tường màu trắng bao lại, trên tường là vô số hình thù hoa văn được vẽ bằng những nét chấm phá cách điệu, kết hợp với dải lụa in chữ HERMES kéo dài tường như không đứt – sau một năm nữa, nơi đây sẽ biến thành tòa nhà lớn nhất châu Á của Hermes.

Thành phố này ngày càng tập trung mọi sự giàu có, dục vọng và vật chất ngày càng nhiều thêm, xoay tròn rồi tụ lại trên vùng trời tắc đất tắc vàng trung tâm thành phố, cuối cùng nặng trĩu đè xuống đầu mọi người. Chẳng ai chạy thoát được

Đài phát thanh trên xe buýt liên tục đưa tin cảnh báo con bão “Compa” sắp đổ bộ vào đất liền. Cả thành phố bao trùm trong bầu không khí tê lương hoảng sợ như ngày tận thế chuẩn bị ập xuống, giọng nữ phát thanh viên rành rọt như ma ám phát đi phát lại những thông tin khiến người dân thành phố nghe mà rùng rợn: “Biển Hoa Đông sóng lớn dâng cao 9m!”, “Toàn bộ các trường trung học và tiểu học của Thượng Hải nghỉ học lánh nạn!” Kiểu dự báo bản tiếng đe dọa từ chiếc loa trên xe buýt cứ chọc nhói vào màng nhĩ. Chiếc xe chở người đang lừng lững tiến về phía trước trong ánh hoàng hôn với không khí trầm lắng, về xa hoa trụy lạc phủ khắp con phố bên ngoài cửa sổ xe, ánh lên mặt mọi người đang tỏ ra uể oải.

Nam Tương tựa đầu lên cửa sổ xe, khép mắt lại. Hàng mi trên đen láy dính sát hàng mi bên dưới, giống như mấy chiếc lông vũ màu đen bị ướt sũng.

Vừa mở cửa chính căn nhà, còn chưa vào đến phòng khách, Nam Tương đã nghe thấy giọng ra vẻ kia của Đường Uyên Như – đúng, chính là cái giọng mà lần nào nó gặp được anh chàng đẹp trai nào cũng sẽ khởi động theo bản năng ấy. Cổ Ly hình dung giọng của nó vô cùng chuẩn xác: “Đem xốt cà ri bôi khắp người Lâm Chí Linh, rồi đặt vào lò vi sóng quay trong vòng 3 phút, tiếng rít chói tai phát ra từ trong lò, chẳng khác nào giọng của cậu lúc này.”

Nam Tương thay dép lê, đặt túi xách lên chiếc tủ chỗ cửa ra vào, bước vào phòng khách, liền nhìn thấy Cổ Hoài trong bộ quần tây đen và áo sơ mi trắng phẳng phiu. Cậu ta vốn được xem là tay vô công rồi nghề, nhưng lại ăn mặc chẳng khác nào thương nhân. Lúc này, cậu ta đang đứng đối diện Đường Uyên Như, mỗi tay Đường Uyên Như cầm một tấm ảnh giơ lên trước mặt cậu ta, còn Cổ Hoài đang đứng khoanh tay, như đang trầm tư điều gì. Nam Tương liếc nhìn cặp mõng tròn lẩn mà chắc nịch được bọc trong chất liệu ka-ki mỏng manh mà cậu ta mặc, rồi thở một hơi dài, nó rất hiểu tâm trạng kích động lúc này của Đường Uyên Như, chỉ cần bóng lưng này thôi cũng đủ khiến gò má nóng ran còn hormone thì đang không ngừng tiết xuất, huống hồ Đường Uyên Như lúc này đang đứng trực tiếp với gương mặt tinh tế sắc lẹm kia. Nam Tương ngược mắt nhìn Đường Uyên Như, mà thấy con tim đau nhói.

Như Như lúc này đang giơ cao hai tấm ảnh, có ý đồ hấp dẫn ánh mắt của Cổ Hoài sang phía mình, nên nó ưỡn ngực ra, thỉnh thoảng còn hất mái tóc, từ bên vai trái, soạt một cái hất qua vai phải, quất mạnh lên mặt mình, sau mấy giây, lại dựng sức quật trở lại, trông còn bi tráng hơn các nữ liệt sĩ kháng khái trượng nghĩa dưới ống kính quay chậm trong các bộ phim điện ảnh cách mạng. Trên môi nó dính mấy sợi tóc đen, chắc chắn lúc này nó tự thấy mình quyến rũ lạ thường.

Nghe có tiếng người bước vào, Cổ Hoài quay đầu lại, trông thấy Nam Tương, liền nhẹ nhàng khoát tay, khoe miệng nhếch nhếch, hàm răng trắng muốt ngay ngắn như cặp vô sò nhỏ, cất tiếng: “Ồ, về rồi à.” Cổ áo sơ mi của cậu ta bật ra hai nút, để lộ khoảng ngực màu tiêu mạch chắc nịch. Nam Tương thở một hơi dài, cậu ta cũng như chị gái Cổ Ly, đều là vật cưng của Thượng đế. Ai nói Thượng đế công bằng? Xếp Cổ Ly, Cung Minh, Cổ Nguyên vào chung một đội, thì có thể khiến mọi người đều phải ngậm miệng (sau đó ném cà chua vào họ).

“Hai người làm gì vậy?” Nam Tương lấy một chiếc ly trong tủ, khom người trước bình đun nước sôi rót một ly, ngồi trên ghế sofa, nhìn Đường Uyên Như đang tóc tai bù xù, mặt mũi đỏ ửng, rồi lại nhìn Cổ Hoài vẻ mặt háo hức, rồi hỏi.

“Em đang nghiên cứu, hai bức tranh này, bức nào đẹp hơn.” Cổ Hoài nói đến đây, chợt nhớ điều gì đó, quay đầu sang nhìn Nam Tương, trong mắt phản chiếu ánh đèn treo trên trần nhà, lộng lẫy vô cùng, “Ồ, em quên mất chị là dân chuyên ngành mỹ thuật, chị chọn giúp em nhé.”

“Chọn làm gì?” Nam Tương đứng lên, bước đến phía Cổ Hoài, ánh mắt rơi lên hai tờ giấy in kia, trên cơ thể Cổ Hoài đứng bên cạnh đang tỏa ra hương vị khỏe khoắn của chàng trai trẻ, không phải mùi nước hoa kiểu phụ nữ, mà là thứ mùi nguyên thủy nhất trên da thịt.

“Ồ hành lang số 3 tòa cao ốc Ngoại Than đang triển lãm những bức họa của họa sĩ này, trong đó có một vài bức là bán công khai, hai bức này nằm trong số đó mà em thích, có điều chưa quyết định mua bức nào.” Giọng của Cổ Hoài nghe như thứ kim loại lạnh lùng, nhưng lại tỏa ra vẻ nhiệt thành mà bình tĩnh.

“Tác giả là Hoàng Thừa Viễn nhỉ? Khi bọn chị còn đi học đã xem triển lãm tranh sơn dầu của ông ấy rồi. Hai năm gần đây lại bắt đầu sốt lên.” Nam Tương vừa uống nước vừa nhìn hai bức tranh nói: “Theo quan điểm của mọi người, thì bức bên trái là tiêu biểu nhất, vì phần lớn tranh của Hoàng Thừa Viễn đều vẽ tĩnh vật bên bờ nước như vậy. Nhưng những bức vẽ kiểu này rất nhiều, không hiếm, khả năng tăng giá cũng nhỏ. Ngược lại, bức bên phải, thoát nhìn thì không giống phong cách của ông ấy lắm, tranh của ông ấy ít khi thấy nhân vật nghịch hướng ánh sáng như vậy, nhưng chính vì thế, khả năng tăng giá lại nhiều hơn.”

“Cool!” Cổ Hoài hấp háy đôi chân mảy rậm, huýt một tiếng sáo về phía Nam Tương, ngược lại Nam Tương lại tỏ vẻ ngạc nhiên, thường ngày như một thần chết trẻ tuổi sẵn sàng đem linh hồn người ta đi bất cứ lúc nào, thế mà lúc này lại mang cảm giác mỉa mai ngoan cố của một thiếu niên. Nụ cười của cậu ta như đã từng quen biết, chỉ là chưa thể nhớ là đã gặp ở đâu.

“Vậy chị có thể đi cùng em đến triển lãm không? Đúng lúc em chỉ có một mình, chưa có bạn đi cùng. Lát nữa em mới đi.” Cổ Hoài thọc tay vào túi áo, đứng với tư thế vừa thoải mái lại ưa nhìn.

“Số 3 tòa cao ốc Ngoại Than? Chị không đi đâu. Giờ chị không tìm được chiếc váy ngắn nào để có thể bước vào tòa nhà đó một cách thuận lợi mà không bị bảo vệ chặn lại. Số 3 đường Thất Phố thì có thể.” Nam Tương đổ ụch xuống sofa, đi lại cả ngày khiến nó cũng mệt mỏi lắm rồi, nó cuộn tròn trên ghế sofa, xoa tung búi tóc buộc sau gáy, mái tóc dài dày đen mượt, giống như đang xoa xuống cuộn xoắn bồng bềnh tựa rong tảo. Làn da trắng nõn như tuyết đầu mùa được mái tóc đen tôn thêm, lộ ra sự đối sánh đen trắng rõ ràng.

“Tủ quần áo của Cố Ly đang mở kìa, chị chỉ cần tùy chọn lấy một cái váy ngắn đã cắt nhãn hiệu là được, chị ấy chưa kịp mặc hết số quần áo mới mua về thì mùa hè cũng qua rồi. Tin em đi.” Cố Hoài bước tới trước sofa, khom lưng xuống, gương mặt anh tuần kia dưới luồng sáng ngược chỉ còn lại một vài đường nét cao cao thấp thấp. “Giúp em đi.”

“Không vấn đề!” Đường Uyên Như bật dậy khỏi ghế sofa.

Cố Hoài hít một hơi lạnh, còn chưa kịp nói gì, Đường Uyên Như đã như cơn gió xoáy, cuốn vào phòng quần áo của Cố Ly. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Cố Hoài tái xanh tái mét, đôi mắt dài hẹp mê người long lanh lộng lẫy trước đó, lúc này đang trũng lên tròn ve, ướt rườn rướt, giống như con nai đang sợ hãi, cậu ta chỉ vào Nam Tương nói: “Nếu chị để một mình Đường Uyên Như đưa em đi, em sẽ lập tức dùng cả vật treo cổ lên chiếc đèn chùm trong phòng này đây.”

Nam Tương thờ một hơi dài, rồi ngồi nhón lên ghế sofa, vừa búi mái tóc rối bù lại, vừa nói: “Chị đi cũng được, nhưng chị không muốn trang điểm, mệt lắm, cậu đừng chê chị làm mất mặt đây.”

“Chị không trang điểm đã đẹp lắm rồi.” Cố Hoài đứng thẳng người, ánh nắng trong khoảnh khắc soi sáng vóc dáng cậu ta, nụ cười của cậu ta giống như ánh mây quầng rừ.

Cố Hoài vừa ngồi trong phòng khách đọc tạp chí, vừa nghe đủ thứ âm thanh leng keng phát ra từ nhà tắm, nếu chỉ dựa theo âm thanh mà phán đoán, thì hoặc là đang trang điểm, hoặc là đang nhảy sạp với bảy tám quý bà trong đó. Nhưng trên thực tế, Cố Hoài biết, đó chỉ là Đường Uyên Như đang trang điểm. Có lần Cố Hoài đẩy cửa phòng vệ sinh ra, liền thấy Đường Uyên Như đang ở tư thế giống như tam giác chống ngược hoảng sợ đứng sững trên máy giặt, Cố Hoài giật bắn cả người, còn cho rằng Đường Uyên Như nhìn thấy gián nên sợ quá lập tức nhảy lên máy giặt, nhưng kết quả chỉ là...

“À, chị đang đánh phấn nền.”

“Phải trèo lên máy giặt đánh?”

“Ừ mà, ở đó sáng. Nhìn từ góc độ này sẽ thấy thêm đường nét.”

“...”

Luồng sáng chiếu lên trang tạp chí bị che đi một nửa, Cố Hoài ngẩng đầu lên, thấy Nam Tương đang đứng trước mặt mình. Nó đã chọn lấy chiếc váy ống cúp ngực đuôi xòe bằng sa đen, mái tóc thắt thành búi buông bông bênh sau gáy, khuôn mặt không đánh phấn, để lộ ra vẻ tươi mát sau cơn mưa lớn, như cánh hoa ngọc lan trắng vừa bung nở, chiếc váy rất ngắn, cặp đùi thon dài trắng nõn kia của nó đủ để thu hút mọi ánh nhìn của đàn ông, khiến ánh nhìn đó căng phồng lên – có lẽ thứ căng phồng lên không chỉ có ánh nhìn. Cổ nó đeo sợi dây chuyền bạc tinh tế, trên dây chuyền có gắn viên đá màu hồng phấn, vừa khớp nằm ở vị trí rãnh ngực đang phập phồng lên xuống.

Đôi mắt của Cố Hoài nhìn chằm chằm vào Nam Tương, chẳng nói năng gì.

“Cậu cũng quá không tôn trọng người khác rồi đấy!”

Nam Tương trợn mắt nhìn Cố Hoài đang dán vào phần ngực của mình, rồi đưa ngón tay chỉ vào mặt mình. “Mắt tôi ở đây.”

“Viên đá trên sợi dây chuyền kia của chị đặt ngay chỗ ấy, không phải là để chỉ dẫn người ta nhìn vào đó sao? Chẳng khác gì bảng chỉ dẫn, khác nhau chẳng qua là trên viên đá có khắc ba chữ ‘nhìn ở đây’.” Cố Hoài đưa hai tay lên vòng ra sau người, khẽ so vai (động tác này cậu ta thực hiện rất ư quỵr rừ), “Huống hồ em ngồi đây, mắt vừa khít độ cao này, chị muốn đứng trước mặt để dùng ngực cản trở ánh mắt của em, thì có khác gì Hoàng Kế Quang lấp lỗ châu mai. Em chính là lỗ châu mai ấy, lỗ châu mai có thể nói gì đây, cũng chỉ có thể im lặng để bị lấp thôi.”

Nam Tương: “...”

Ba phút sau, Đường Uyên Như cũng đã xong. Nó mở cửa phòng vệ sinh đánh cạch một tiếng, Nam Tương cảm nhận rõ rệt luồng khí xoáy đang cuộn cuộn, giống như đoàn tàu đang tông thẳng về phía mình vậy.

Đường Uyên Như đứng trước mặt Cố Hoài, dùng lực hất mái tóc rối tung từ vai trái qua vai phải, tạo nên vẻ đẹp rối loạn giữa làn gió.

Con người của Cố Hoài hơi hơi run rẩy, nói một cách nghiêm chỉnh là: “Rất đẹp!”

“Cậu cũng quá coi thường người ta rồi đấy!” Đường Uyên Như hờn mát một câu với Cố Hoài đang dán mắt nhìn mình, rồi đưa tay ra chỉ chỉ vào ngực. “Chị chỉnh cả nửa ngày đấy!”

Nam Tương: “...”

Cố Hoài thờ dài một hơi, “... Em phải đi tìm một sợi dây để thắt cổ.”

Nam Tương: “Cậu định treo cổ trên đèn chùm sao?”

Cố Hoài: “...”

Cố Hoài lục được chiếc cà vạt nhãn hiệu DOLCE & GABBANA màu xanh sapphire của Cố Nguyên, rồi thắt lên trên ve cổ áo. “Chắc em không cần

cổ tay áo đầu.” Vừa nói vừa cầm cổ tay áo tùy tiện xắn lên một đoạn, để lộ cánh tay với những đường cơ rõ nét. Cả người toát lên vẻ hiện đại, nhưng lại không gây cảm giác quá kiêu cách.

Khi ba người vừa định ra cửa, chuông cửa vang lên.

Nam Tương bước đến mở cửa, một bàn tay cầm bức thư chuyển phát nhanh đưa lên trước mặt nó.

Nam Tương xé bì thư ra, liền thấy một xấp văn bản đánh máy, vừa xem qua mấy dòng, nó đã hít ngược một hơi khí lạnh.

Dù là thư của Harry Potter ở Học viện Hogwarts dùng bút lông ngỗng viết, cũng chẳng thể dọa người ta chết khiếp ngay tắp lự như thế. Nam Tương nhìn bức thư của nhà xuất bản tạp chí “M.E” trong tay, lướt đến nội dung trên đó, chợt thấy choáng váng. Nó xem đi xem lại hai lượt, mới tin đó thực sự là thông báo tuyển dụng liên quan đến mình do bộ phận thiết kế gửi đến. Nó đọc nội dung ở dòng cuối cùng được viết bằng tay trên bức thư: “Nam Tương, chào cô, nhận được thư này, hãy gọi vào điện thoại của tôi, tôi là Diệp Thiên ở bộ phận thiết kế thuộc ‘M.E’.”

Nam Tương lúi đi động ra, rồi gọi vào số điện thoại lưu trên bức thư. Sau hai tiếng tu tu, điện thoại đã kết nối.

“Xin chào, tôi là Nam Tương, tôi vừa nhận được thư, nhưng tôi không hiểu...”

“Ồ, Nam Tương à, chào cô, chào cô. Là thế này, trước đây giám đốc Cố, tức là Cố Ly bạn thân cô, nhờ tôi tìm một việc trong bộ phận thiết kế giúp cô, tuần trước cô ấy đã gửi cho tôi bản lý lịch của cô, rất kỹ càng tỉ mỉ, sự chuyên nghiệp và năng lực của cô chúng tôi đều rất thích. Cô ấy vốn dĩ muốn sắp xếp cô vào bộ phận của cô ấy, hoặc là trong dự án do cô ấy phụ trách. Nhưng sau này cô ấy thấy sẽ tạo ra dị nghị của người khác, không tốt với cô, cho nên, cô ấy bảo tôi sắp xếp, vì bộ phận của tôi và cô ấy chẳng liên quan gì đến nhau, như vậy người khác cũng sẽ không cho cô vào công ty bằng cửa sau. Tôi và Cố Ly ấy à, là bạn học cùng lớp thời đại học, cô chắc cũng học cùng trường với chúng tôi, ha ha, vì chuyện này mà cô ấy tìm tôi tới ba lần đây...”

Cố Hoài nhìn Nam Tương cầm di động đứng lặng thình thịch trước mặt, không biết đã xảy ra chuyện gì, cậu ta sốt ruột vỗ vỗ vai nó: “Chị sao thế?”

Phòng họp sau khi mọi người tản đi hết càng thêm rộng thênh thang. Tôi nhìn căn phòng trống trải, không thể tưởng tượng được nơi đây sẽ biến thành phòng làm việc chỉ để cho một người sử dụng. Nó quá rộng, lớn đến mức có thể lấy làm địa điểm phóng tàu Thần Châu 5.

Cố Nguyên, Cố Ly, Cung Minh, Kitty, tôi, chỉ còn lại năm người chúng tôi, vẫn ngồi đó trong thình lặng, chẳng ai nói với ai tiếng nào, nhịp thở dài ngắn nghe rất rõ rệt.

Hoàng hôn bên ngoài cửa sổ đã sa xuống đường chân trời giao thoa với hiên nhà, bóng đêm tựa triều dâng từ ngoài cửa sổ kính tràn vào, mấy người chúng tôi lặng lẽ im ắng tựa như đang say ngủ ngồi đó trong biển bóng đêm, không biết qua bao lâu, Kitty đứng dậy, bật đèn trong phòng họp. Ánh đèn trắng bạch lóe lên mấy cái, rồi bật sáng xé nát bóng đêm và sự tĩnh lặng nơi đây.

Ánh mắt tôi quét qua mặt từng người từng người, sau đó lại quét vào căn phòng. Tôi lại bắt đầu tưởng tượng trong vô thức, từ sau ngày hôm nay, nơi đây sẽ biến thành phòng làm việc của Diệp Truyền Bình. Bàn làm việc của bà ta, sofa bà ta tiếp khách, tủ lạnh, tủ quần áo của bà ta. ... ba năm trước, khi chúng tôi còn ngồi trên giảng đường đại học, tôi và Cố Ly từng dùng giọng điệu tựa như mẹ kể bàn luận về công chúa Bạch Tuyết, để nói về bà ta như thể cùng chung kẻ thù, hồi đó, hai chúng tôi vẫn là thiếu nữ thanh xuân không sợ trời chẳng sợ đất, dù lý do không sợ trời chẳng sợ đất của hai chúng tôi có khác nhau, tôi đơn giản là vì không biết, còn nó đơn giản vì là người kế thừa thế hệ thứ hai của một gia đình giàu có. Vậy mà trong nháy mắt, chúng tôi đã ngồi trong phòng họp lạnh tanh trầm lặng này, mẹ kế trước kia của công chúa Bạch Tuyết, giờ đã biến thành công chúa Bạch Tuyết. Còn tôi và nó, đã biến thành gì? Tôi không tìm được đáp án.

“Cố Ly, đi, đi ăn cơm thôi, anh muốn nói chuyện với em” Gương mặt Cố Nguyên dưới ánh đèn huỳnh quang trắng sáng choang, trông như một món hàng để vỡ.

“Vâng, anh hẹn thời gian với Lam Quyết đi.” Cố Ly ngồi đối diện, vẫn là nét mặt như khi vừa bắt đầu cuộc họp, nét mặt ấy có thể được hiểu bằng ngàn cách khác nhau.

Cố Nguyên chẳng nói gì, lặng lẽ kéo ghế ra đứng lên, xoay người bước rời khỏi văn phòng. Nhìn từ góc độ và ánh sáng này của tôi, bóng dáng anh ta trông như một bức tường màu xám, tôi tin rằng, rất nhiều thứ, bắt đầu từ lúc này, đã ngăn cách phía ngoài bức tường.

Lại ít đi một người.

Tôi nhìn Cung Minh, anh ta ngồi đứng trong một khoảng bóng râm, chẳng thấy rõ nét mặt. Bóng đen khiến thân thể anh ta trở nên mong manh, cũng trở nên lạnh giá. Gió lạnh thổi mạnh trên đỉnh đầu gần như sắp biến anh ta thành một khối băng.

“Lâm Tiêu, vừa rồi cậu có ý gì?” Cố Ly ngẩng đầu lên, nhìn tôi, dưới ánh đèn viên mắt nó ửng đỏ. Nhưng tôi biết, đây chỉ là ảo giác của tôi mà thôi, sao nó buồn được chứ? Sao nó kích động được chứ? Sao viên mắt nó ửng đỏ được chứ? Đây đều là cảm xúc của nhân loại, làm sao nó có được chứ? Thứ vật chất màu tối đang trào dâng trong lòng, tấn công mãnh liệt vào não tôi, đem đến một thứ khoái cảm. Trong lòng tôi đang cuộn cuộn điên cuồng, giống như cảm giác khi xé rách vết thương, pha trộn cảm giác đau đớn và khoái lạc, đó là cảm giác sáng khoái hay được nhắc đến.

“Tớ chẳng có ý gì. Chỉ là cuối cùng tớ đã hiểu, chúng tớ đều ở trên một gò núi nhỏ, còn cậu đang ở trên mây.” Tôi bình tĩnh mà lạnh lùng đáp. Tôi thâm hiểu lý trí của mình đã hoàn toàn biến mất, vì cấp trên của tôi cũng đang ngồi đây, tôi lại đang ở trong phòng họp của công ty, bất kể hiểu theo cách nào đi nữa, thì tình cảnh tiếp ngay sau đây đều là những việc cực kỳ nghiêm túc, nhưng tôi lại xem nó như chuyện xảy ra trong phòng khách nhà mình, việc giằng xé của tôi và Cố Ly.

Cố Ly từ từ đứng lên, tư thế và động tác của nó đều vô cùng chậm rãi, giống như vì ngồi lâu mà đôi chân đã mất hết cảm giác, nó rời khỏi bàn họp như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn nào đó. Nhưng nét mặt nó vẫn bình thản, chỉ là đôi mắt ướt đầm kia, lại không tương xứng với đáng vẻ sắc sảo lạnh lùng ấy, nó đang thấy quá bề mặt.

Nó nhìn tôi, nói chính xác hơn là chỉ liếc mắt về phía tôi đang ngồi, không hề nhìn vào mắt, mà đang nhắm vào vị trí nào đó trên đầu gối hoặc cổ chân tôi, tóm lại là ở chỗ nào gần đó. Trong giọng nói của nó như đang bị nhét một sợi bông mềm mại: “Tớ từng cho rằng cậu hiểu được ở trên mây, có nghĩa là gì.” Nói xong, nó quay người đi. Rõ ràng, nó cũng là người thất bại. Nó cũng hoàn toàn quên bầu không khí làm việc tiếp sau đây, nó bộc lộ cảm tính của mình một cách trần trụi trong hơi lạnh của mùa hè, giống như một cái cây, phơi trần bộ rễ của mình trên mặt đất. Nó bước qua, đứng trước mặt tôi, rõ ràng đang kích động, thậm chí tôi còn lơ mơ cảm thấy nó sẽ mất kiểm soát – tôi ý thức được, như vậy là chuyện đáng buồn cười biết bao, nó là Cố Ly, làm sao có thể mất kiểm soát? Người có thể bình tĩnh ngồi xem di chúc ngay trong tang lễ của cha mình, làm sao có thể mất kiểm soát?

Lúc này di động của tôi nằm trên mặt bàn phòng họp lặng lẽ nhấp nháy đèn có người gọi đến, cái tên Nam Tương đang hiển thị trên màn hình, nhưng tôi đã tắt âm thanh, nên chẳng phát hiện thấy.

Cố Ly nhìn tôi, rồi nói thẳng: “Người ở trên gò núi nhỏ, trượt chân lăn xuống, sẽ chỉ bị cây cối cào xước, hoặc là ngã sừng mất cá chân, nhưng bọn họ sẽ sống tiếp, sẽ khỏe trở lại, sẽ không cảm thấy sợ mà sẽ tiếp tục leo lên gò núi nhỏ. Nhưng người sống trên mây, ngã xuống rồi, thì chỉ có chết. Chẳng ai cho họ cơ hội sống lại lần nữa.”

Hai giọt lệ chảy xuống, không hề ấm áp, mà chớp mắt đã bị hơi lạnh thổi cho buột giá. Ngực tôi như nước sôi bị đun lên sùng sục, vô số câu chữ hỗn độn trào lên cổ họng, cuối cùng vọt ra khỏi miệng tôi, chỉ có ba chữ nhẹ tênh: “Đáng đời cậu.”

Tôi cảm thấy nhất định mình bị điên rồi.

Sau khi tôi nói xong ba chữ này, Cố Ly chẳng nói nửa lời, quay người đẩy cửa không chút do dự, rồi một mình lặng lẽ rời khỏi phòng họp. Đèn trần hành lang chưa bật sáng, chỉ có đèn an toàn màu đỏ sẫm ở góc tường đang phát sáng, tràn lan một vạt màu đỏ tươi trên nền đá hoa cương, tựa như máu tươi đang tràn ra mặt đất. Đôi giày cao gót của nó dính đầy máu, rồi biến mất sau cánh cửa thang máy.

Tôi nhìn Cung Minh ngồi đối diện, anh ta đứng dậy mà mặt không cảm xúc, nhìn tôi, cuối cùng cũng chẳng nói gì, bỏ đi. Mặt anh ta lại lần nữa xuất hiện thần sắc trước đây, tôi nghĩ mình chẳng bao giờ quên được, thần sắc thương hại ấy, thần sắc đồng tình ấy, giống như đang nhìn bệnh nhân tâm thần bị cách ly qua kính cửa sổ vậy.

Kitty cũng xoay người rời phòng họp, trước khi đi chị ta quay đầu sang nói với tôi một câu: “Đồ dờ hơi.”

... Nhiều năm sau, tôi nghĩ, nếu lúc đó tôi nghe điện thoại của Nam Tương, thì mấy đứa chúng tôi có phải tiến đến cực điểm như hiện nay không? Nếu lúc đó, tôi đuổi theo Cố Ly ra ngoài, nhìn thấy bộ dạng mặt mũi của nó đang ngồi trên thang gác phòng thoát hiểm, tôi có bước đến gần nó, rồi lặng lẽ ngồi xuống ôm lấy nó hay không, giống như chúng tôi đã vô số lần ôm nhau trong những tháng ngày thanh xuân hay không.

... Nhưng Thượng đế sẽ chẳng bao giờ cho chúng tôi, cơ hội một lần “nếu như”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Những ngày này đều như vậy, nói chính xác là từ sau trận ảm tử với Cố Ly ở công ty lần trước, thì đã như vậy rồi. Tôi từng hỏi tưởng lại cảnh tượng của buổi hoàng hôn ngày đó rất nhiều lần, cảnh chiều hôm đông đặc, ánh đèn an toàn rọi đỏ ửng hành lang, vết chân nhuộm máu từ đôi giày cao gót của Cố Ly, loang ra đỏ tươi trên nền đá hoa cương, ở tầng sâu nhất của cõi mộng, rìa xa nhất của cơn mơ, nơi nông nhất của ảo cảnh, thậm chí khi tôi tỉnh táo, hình bóng của Cố Ly cũng hiện ra rõ nét trên võng mạc, cái bóng đáng từ từ xa dần càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một mũi kim thép màu đen đâm thẳng vào lồng ngực, mỗi lần hít thở đều khiến tôi cảm thấy nhói đau.

Suốt cả mùa hè, Thượng Hải đều đổ mưa.

Nước mưa thấm thấu lên từng tắc đất của thành phố. Quần áo của tôi móc trên giá phơi, không biết bao lần cứ đến lúc gần khô thì lại có một cơn mưa ập tới, tất cả quần áo lại ướt sũng.

Trên đường, đâu đâu cũng là lá cây ngô đồng ướt sũng dính chặt trên mặt đường. Mấy trăm năm trước, khi chúng từ nước Pháp di thực qua đây, chắc chắn chúng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày có thể nhập gia tùy tục mà phủ kín từng tấc đất đỏ của Thượng Hải, chúng đã tô điểm cho cái thành phố Phương Đông này trở nên xinh đẹp lạ thường, mang theo cả nét lãng mạn vô giá, chúng lay động dục vọng, chúng bao bọc tất cả đã tâm lang sói trần trụi và cảnh tàn sát khốc liệt sắc lẹm trong tiếng lao xao khe khẽ mà mặt mũi – giống như tiếng hát thánh thót đang cố che giấu nét thô lương lúc nửa đêm, giống như mùi cơm thơm ngon đang che đậy cho sự nghèo khổ của ngõ hẻm.

Nét rạng rỡ của liễu Bắc Kinh, vẻ quý phái của mẫu đơn Lạc Dương, phong thái lộng lẫy của phù dung Thành Đô, vẻ nóng bỏng của bóng dừa Hải

Nam, đều không thể sánh kịp với sự quý giá của ngôi đồng Pháp ở Thượng Hải, chúng thán nhiên ôm lấy những cột đèn đồng đen ngòm hai bên đường, ôm những lữ khách độc hành trong đêm tối, ủ ấm những người khó ngủ giữa đêm khuya, chúng chia rộng cảnh lá xum xuê, khẽ khàng che lên những khung cửa sổ sáng đèn trong đêm, giống như đang bảo vệ một bí mật rung động lòng người.

Tôi nằm trên giường, tay đang cầm một cuốn tiểu thuyết nước ngoài mới đọc được một nửa, tôi không ngủ được – mỗi lần mắt ngủ, tôi sẽ lấy trộm một cuốn tiểu thuyết trong tủ sách đa phần là tiểu thuyết nước ngoài tôi nghĩa khó hiểu của Nam Tương, lật xem vài trang, lập tức lăn ra ngủ khò, hữu hiệu hơn nhiều so với dùng thuốc ngủ, nhưng hiện giờ ngay cả vũ khí giết người của tôi cũng đã mất đi tác dụng.

Những ngày này đều như vậy, nói chính xác là từ sau trận âm ỉ với Cố Ly ở công ty lần trước, thì đã như vậy rồi. Tôi từng hồi tưởng lại cảnh tượng của buổi hoàng hôn ngày đó rất nhiều lần, cảnh chiều hôm đông đặc, ánh đèn an toàn rọi đỏ ửng hành lang, vết chân nhuộm máu từ đôi giày cao gót của Cố Ly, loang ra đỏ tươi trên nền đá hoa cương, ở tầng sâu nhất của cõi mộng, rìa xa nhất của cơn mơ, nơi nồng nhất của ảo ảnh, thậm chí khi tôi tỉnh táo, hình bóng của Cố Ly cũng hiện ra rõ nét trên vồng mạc, cái bóng đáng từ từ xa dần càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng biến thành một mũi kim thép màu đen đâm thẳng vào lồng ngực, mỗi lần hít thở đều khiến tôi cảm thấy nhói đau.

Nghĩ kỹ lại, hôm Diệp Truyền Bình trở thành tổng giám đốc công ty chúng tôi, rất có thể nó lọt vào nhóm ba ngày xui xẻo nhất đời tôi.

Ngay tại bàn họp, Diệp Truyền Bình đã sỉ nhục sai lầm của tôi ngay trước mặt mọi người, với bộ mặt của con chồn sóc, bà ta đã nói với tất cả “trợ lý cấp thấp không cần tham gia họp sau này nữa.”

Khi ấy ánh mắt Cung Minh nhìn tôi như thể đang nhìn một bệnh nhân tâm thần, không nói một lời, trong mắt hẳn đầy sự thương hại kẻ cả, và vẻ mệt mỏi màu xám, tôi biết, thứ màu sắc ấy gọi là “bỏ đi”.

Kitty lạnh lùng ra đòn tổng kết với tôi, trên cặp môi tô son màu hồng tươi nhẹ nhàng nhả ra ba chữ: “Đồ dở hơi.”

Sau đó, trong thanh âm của câu nói “đáng đời cậu” kia của tôi, Cố Ly đã để lại cho tôi một cái bóng.

Vận xui xẻo của tôi chưa kết thúc, ngược lại chỉ vừa mới bắt đầu, tôi cảm thấy mình mới là người ứng với câu “đáng đời cậu”.

Một loạt báo ứng đã bắt đầu từ khi tôi tan ca rời khỏi thang máy của tòa cao ốc. Thang máy dừng ở trạm trung tâm của tầng 12 và tầng 13. Công nhân bảo trì cạy cửa ra, yêu cầu tôi leo lên phía trên, hai công nhân này mặc đồng phục giống như mấy tay đàn ông bản thủ trong phim cấp ba của Nhật vậy, vui vẻ hớn hờ đứng ở tầng 13 chờ tôi, bọn họ cho rằng đây là việc cực kỳ đơn giản. Nhưng tôi phải giải thích thế nào để họ hiểu việc này với một cô gái mặc váy công sở bó sát và đi giày cao gót đế nhọn, cũng khó khăn chẳng khác gì bảo họ leo lên tòa tháp Oriental Pearl Tower bằng tay không – tất nhiên, không bao gồm Cố Ly và Kitty, những tuyến thủ chuyên nghiệp có thể mang giày đế cao 14cm nhọn hoắt chạy vượt rào, từ nhỏ bọn họ đã trải qua bách trận, đi giày cao gót mà cứ như đi trên đất bằng, cái dáng vẻ lão luyện điêu nghệ, như cá gặp nước của họ đối với giày cao gót, khiến người ta tin sái cổ rằng bất kể khi họ ngủ hay tắm, đập sóng hay lặn nước, đều luôn đập trên đôi hung khí nhọn hoắt tựa mũi dao ấy, cho dù bạn nói gàn rằng họ đi giày cao gót bước ra khỏi tử cung của mẹ, tôi cũng tin.

Ngay sau khi leo được lên trong bộ dạng nhẽ nhại bản thủ, hai gã công nhân vạm vỡ cường tráng xộc tới nói với tôi: “Tốt rồi chị gái, chị chỉ cần đi bộ xuống 13 tầng nữa là có thể về nhà rồi”... Bạn xem, bọn họ cũng cảm thấy đây là việc rất dễ hệt như thò tay vào túi lấy kẹo vậy. Tôi cởi giày ra, kéo mạnh cánh cửa của lối thoát hiểm đen ngòm.

Tiếp sau đó, trên đường tôi về nhà, một chiếc taxi chạy vọt qua vũng nước bên đường, thế là bức tường nước dựng đứng ập thẳng lên người tôi. Hồi đó khi con bão “Compa” đổ bộ vào Thượng Hải, những cơn sóng lớn đánh vào đê chắn sóng cũng chẳng mãnh liệt đến thế. Tôi thấy mình giống như Bạch Tố Trinh bị Đại Hải đánh cho phải hiện nguyên hình trong phim Thanh Xà vậy, hoàn toàn quên mất phản ứng, đứng ngây như trời trồng bên đường. Ngược lại là mấy bác gái tay xách đồ ăn về nhà đang đi phía sau tôi, rít lên theo thế, giống như người bị nước tạt phải là họ vậy.

Rồi sau đó, tôi mở túi xách ra lấy khăn giấy lau bộ mặt ướt nhẹp của mình, khi đang lục tìm, di động từ trong túi văng ra, rơi bộp trên đất, màn hình tinh thể rắc lên một tiếng rồi nứt thành một mạng nhện. Màn hình soạt một cái đã tắt ngấm, xem chừng như nó đang trần trời già biệt tôi.

Lúc này, tôi lại thấy thư thái hơn chút. Cảm giác người ta sau khi gặp phải một chuỗi đã kích liên tục, cường độ mạnh, tần suất lớn, chất lượng cao, đều sẽ sinh ra thứ cảm xúc cảm tử kiểu như Mạnh Khương Nữ khóc ở Trường Thành, khóc hết phiên này đến phiên khác, thậm chí tôi đang nghĩ, liệu có thể xui xẻo hơn được nữa không? Còn có thể kịch tính hóa hơn nữa không? Có bản lĩnh thì hãy lái chiếc xe rửa đường lao lên vỉa hè cán chết tôi ngay tại trận đi, để xác tôi trưng bày trong âm thanh hài hòa của câu “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ” được bạn bè quốc tế từ khắp các nước kéo đến tham quan triển lãm thế giới nghiêng mình tưởng nhớ. Dám không? Làm được không?

Khi về đến nhà mở cửa ra, ngài Thượng đế vô tình mở miệng nói với tôi như thể người phát ngôn của Chinamobile: “Ta dám.”

Nam Tương cầm bức thư của “M.E” vô cùng quen thuộc với tôi kia – ngày nào tôi cũng gửi đi không dưới mười thư như vậy – rồi mở thư ra với vẻ mặt phức tạp, sau đó chuyển nội dung lá thư cho tôi, giống như một quan tòa đang mặt chau mày ủ chuyển phán quyết từ hình cho phạm nhân đang nản lòng thoái chí.

Đây vẫn chưa phải là đòn cuối cùng, bất cứ buổi biểu diễn nào cũng đều có encore, đó là cao trào hạ màn khiến mọi cảm xúc đều dâng trào tột cùng, mọi người đều ca vang.

Khúc encore ngày hôm đó, là tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Nam Tương bước đến bên sofa, cầm điện thoại lên nghe: “Ừ, đang ở đây.” Sau đó nó nhìn về phía tôi nói, “Tìm cậu đấy. Là Sùng... Lục Nghiêu.”

Tôi bất giác nhớ lại, lúc này lẽ ra tôi phải ở cùng anh ấy trong rạp chiếu phim, chúng tôi đã hẹn tan ca anh ấy đợi tôi ở dưới cao ốc, còn tôi sau khi bước

ra khỏi lối an toàn, thì quên bống chuyện này, cứ thế rời khỏi công ty. Tôi đã bỏ lại Sùng Quang một mình đứng đợi ở đó.

Tôi nhận lấy điện thoại, khi nghe thấy giọng dịu dàng trầm ấm của anh ấy vọng vào tai, nước mắt tôi đã chảy xuống.

Tối đó, tôi và Nam Tương ngồi mãi trong phòng khách đợi Cổ Ly về, nhưng màn đêm ngoài cửa sổ dần đông đặc, người qua đường dần thưa thớt, cả con phố Nam Kinh Tây nhộn nhịp đã ngủ say, mà Cổ Ly vẫn chưa về. Cảm giác tội lỗi trong lòng tôi và Nam Tương càng lúc càng mãnh liệt theo sự chuyển dịch của thời gian.

“Cậu nói xem Cổ Ly có làm chuyện ngốc nghếch gì đó vì không chịu nổi đã kích không?” Tôi cuộn mình trong sofa, ôm lấy chiếc đệm tựa lưng hiệu FENDI bằng cả tháng lương của tôi, lập bập hỏi Nam Tương.

“Cậu nói Cổ Ly à? Hay đang nói Lâm Đại Ngọc?” Nam Tương đầu tóc bù xù, trông như nữ yêu tinh trong động Bàn Tơ, “Cho dù nó muốn làm chuyện ngốc nghếch, cũng chỉ là cầm một cốc cà phê nóng rưới lên đầu gã đàn ông trung niên có ý đồ chen ngang, hoặc vào khu trưng bày của LV ở Hàng Long công về một chiếc vali du lịch.”

Tôi nghĩ, cũng đúng. Người bình thường khi tâm trạng không vui, hoặc khi đã kích, thường mượn rượu giải sầu, uống đến say mềm, còn Cổ Ly khi tâm trạng khó chịu, lại tao nhã cầm rượu vang đỏ đổ vào cổ Đường Uyển Như từng ly từng ly một, sau đó dần thấy dễ chịu trở lại.

Đêm đó, tôi và Nam Tương đợi mãi như thế trên ghế sofa, rồi ngủ lúc nào, tôi cũng không biết. Rốt cuộc hai chúng tôi đã ngủ cả đêm trong phòng khách.

Khi sáng hôm sau tỉnh lại, toàn thân đau nhức, khi mở mắt ra, đã nhìn thấy Cổ Ly đang đứng trước mặt tôi, tay nó đang cầm một con dao mờ sáng loáng (...), nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mắt long lên sòng sọc như thể yêu tinh chuột đã tu luyện ngàn năm: “Nói đi, cậu muốn lột da, hay là chết nguyên vẹn.”

Vừa mới bảnh mắt, còn chưa kịp rửa mặt, thần trí còn chưa tỉnh táo, đã bất ngờ đối mặt với câu hỏi khủng khiếp và nghiêm túc như vậy, tôi nói như thể xỏ từ gan ruột ra: “Đề xem tình bạn nhiều năm nay của chúng ta.” Tôi chồm lên siết lấy thắt lưng của Cổ Ly, rồi ra chiều đại nghĩa lăm lăm, “Cậu giết Nam Tương trước được không?!”

“...” Nam Tương nằm đối diện trên ghế sofa cũng đã tỉnh, nhưng vừa mới bảnh mắt, câu đầu tiên nó nghe thấy chính là “Cậu giết Nam Tương trước được không?” thoát ra từ miệng tôi – chị em tốt của nó, tôi nghĩ nó cũng thấy khó chịu.

“Tớ chỉ đang chiến trứng ốp la làm sandwich, hỏi các cậu có cần cắt bỏ viền bánh mì nướng, hay là giữ nguyên?”

Cổ Ly mỉm cười vừa bí ẩn vừa đoan chính, như Mona Lisa đang cầm chiếc dao mổ vậy. Nói xong, nó quay người lại yểu điệu bước vào trong bếp... vừa mới bảnh mắt, nó đã trang điểm xong xuôi, trên người vận chiếc áo liền váy bó sát người bằng lông cừu màu đen với những đường kim tuyến sẫm màu, để lộ khoảng lưng phía sau, trông như không mặc áo ngực vậy (nhưng tôi tin trước ngực nó nhất định đã dán băng dính, trong băng dính nhất định đã rịt hai cá bra), đeo đôi giày cao gót nhọn lông nhuyển da hươu màu lam sẫm (chính là cái đôi Miu Miu gót nhọn như mũi kéo xuất hiện trên bức tường cực lớn chỗ cửa chính khách sạn Portman), trên tóc cài một cây trâm mũi nhọn chìa thẳng về trước còn hình dáng thì kỳ dị, trông như trên đầu nó đang đội cả tòa tháp Oriental Pearl Tower.

Tôi lập cập dịch đến bên Nam Tương, rồi nghiêm túc hỏi: “Tớ nghĩ nó hạ độc vào trứng ốp la, cậu có thấy thế không?”

Nam Tương lắc đầu, mắt mũi lấp liếm: “Không, nó chỉ tiện tay đã có độc sẵn, đổ thêm một miếng trứng ốp la mà thôi...” Nói xong nó ngoái đầu lại, vừa vò mái tóc bung xòa quăn rũ, vừa trưng gương mặt mềm mại bất kể là ba giờ sáng tỉnh mơ hay bảy giờ chạng vạng tối vẫn quăn rũ mê hoặc của nó, nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu đi tắm rửa súc miệng đi nhé, giờ cậu như mùi của chiếc ba lô cotton của Đường Uyển Như sau khi chơi thể thao xong ra ném vào trong hộp bàn suốt một tuần quên đem về hồi năm thứ ba trung học vậy, sự khác biệt duy nhất giữa cậu và cái áo ấy chính là cậu còn chưa mốc.”

“Vừa mới bảnh mắt, nói chuyện gì vậy? Tớ nghe thấy tên tớ.” Đường Uyển Như vù một tiếng, xuất hiện ghế sofa giống như một linh hồn, chẳng ai thấy rõ động tác của nó, nó đã xuất hiện trong nháy mắt. Nó nằm nghiêng như tư thế của nữ hoàng Cleopatra của Ai Cập, cắt ngang tôi và Nam Tương, còn mặc một chiếc áo ba lỗ.

“Nam Tương nói tớ có mùi giống áo ba lỗ của cậu.” Tôi nói ra vẻ đau lòng.

Đường Uyển Như gật gật đầu, vuốt ve mái tóc tôi, rồi nhìn lại Nam Tương, lạnh nhạt nói: “Đã nhiều năm như thế, vẫn là Nam Tương biết khen ngợi người ta nhất, chỉ một câu băng quơ, cũng khiến mọi người ngọt đến tận cuống họng.”

Tôi và Nam Tương đều bật dậy bỏ đi. Yêu quý sinh mạng, rời xa Uyển Như.

Tiếng dao nĩa liếc vào đĩa sành, nghe âm thanh đó luôn đẩy lên cảm giác kinh hãi. Mỗi lần nghe thấy đều khiến da đầu tôi trong chớp mắt săn lại, cảm giác giống hệt như tết cái đuôi sam quá chặt, đến mức sắp kéo tôi thành mất phượng hoàng đỏ vậy. Những âm thanh giống thế còn có tiếng móng tay cào vào bảng đen, tiếng thìa sắt quẹt vào bát sứ trắng men, tiếng tay ma sát với bong bóng... còn cả tiếng đọc thơ của Đường Uyển Như nữa.

Tôi và Nam Tương ngồi lặng trước mặt Cổ Ly. Chúng tôi nhìn Cổ Ly mà trong lòng ngổn ngang suy tư, nó an nhàn thản nhiên, ánh đường sáng loáng, đôi mắt rũ xuống, điềm đạm từ bi, trông như Quán Thế Âm đang ăn sáng. Bạn có thể tưởng tượng được không, khiến người ta quá kinh hãi ấy chứ: một con chuột tinh ánh mắt sáng rực rỡ ngồi trên đài hoa sen rũ mắt mỉm cười.

Sau khi Cổ Ly ăn hết phần ốp la trước mặt, nó lau lau miệng, rồi bắt đầu buổi răn dạy và quở mắng tôi và Nam Tương. Trong suốt thời gian dài đến mười phút, chẳng có bất cứ khoảnh khắc ngừng nghỉ nào, cũng chẳng có bất cứ sai lầm nào, đồng thời giữ điệu cân bằng ổn định, không có lên xuống.

Riêng với Nam Tương, chủ yếu tập trung vào mấy điểm, ví dụ: “Cậu gặp khó khăn sao không đến tìm tớ? Tìm Lâm Tiêu thì được ích gì? Kể từ hồi đại học, nó ngoài sở trường làm hỏng những việc tớ đã lên kế hoạch chu toàn ra, thì cái được duy nhất của nó cũng chỉ là khi gặp gián có thể liên tục la hét với âm lượng cực lớn, đến mức tiếng hét đó có khả năng dọa lui địch thủ. Chỉ trong tình huống không tìm được thuốc diệt muỗi, cậu tìm nó giúp mới là lựa chọn sáng suốt nhất.” Hay như, “Hơn nữa một trợ lý triển lãm ngắn hạn có gì đáng làm? Đừng nói là ngắn hạn, cho dù là trợ lý chính thức, cũng không phải như Lâm Tiêu, ngày nào cũng đeo giày cao gót đi khắp Thượng Hải để tìm cho ra thứ cà phê ‘có thể pha ra màu tím’, hoặc bật nhạc Jazz cho mấy chậu cây Cung Minh trông nghe. Có việc nào giống việc của người đầu?” Hoặc ví như, “Lẽ nào tớ không phải là một người thân thiết mà lại ôn hòa? (Nam Tương: “...”) Khi cậu tìm kiếm sự giúp đỡ ở tớ, tớ đã từ chối cậu lần nào chưa (Nam Tương: “...”) Trông tớ lẽ nào giống người có chấp lạnh lòng không hiểu lý lẽ sao? (Nam Tương: “...”) Tớ sao nào...”

Còn khi đến lượt tôi, lại cực kỳ đơn giản mà tập trung, nếu tổng kết bằng một câu thì có thể khái quát: “Lâm Tiêu này, trí tuệ của cậu chỉ có thể dùng để đi nuôi gà thôi.” Tất nhiên, nó luận chứng từ chính diện, phản diện, trắc diện, nói có sách mách có chứng, nêu sự thực, đưa lý lẽ, cuối cùng nói đến mức bản thân tôi cũng rất tán đồng, nhiều lần nhin không nổi muốn đứng lên tìm chiếc khăn tay hoa nhỏ màu trắng để trùm tóc lại, sau đó bê một bát gạo đi rắc vào trong ổ gà.

Suốt cả quá trình ấy, Đường Uyển Như cứ như một pho tượng Phật, nặng trình trịch không nói chen nửa lời ngồi bên cạnh Cố Ly. Nó vừa bóc quả trứng luộc, vừa cầm trứng chấm vào tương cà rồi ăn, trông rất là... đặc biệt.

Chính trong khoảng thời gian Cố Ly thao thao bất tuyệt đó, tâm trạng của tôi và Nam Tương càng lúc càng tốt lên. Đôi môi lóng lánh tựa máu tươi của nó, bật tới bật lui bô lô ba la, giống như một đóa hoa ăn thịt người không ngừng phun acid rào rào ra ngoài, còn tôi và Nam Tương thì tắm mình trong màn sương acid đó, trông có vẻ vô cùng hạnh phúc, nét mặt như những đóa hướng dương đang ngược lên đón ánh nắng ban mai ấm áp.

Vì bọn tôi đều quá hiểu Cố Ly, khi nó còn muốn si nhục bạn, khi nó còn muốn dùng những lời mắng nhiếc sáng tạo vô cùng vô tận đủ mọi cung bậc để nhả ngọc phun châu lên người bạn, thì có nghĩa trong lòng nó vẫn xem bạn là người thân nhất. Nếu có một ngày, nó bắt đầu khách sáo với bạn, lễ độ quá mức, giống như con búp bê Nhật Bản đã được lập trình sẵn trình tự lễ nghĩa, nhất cử nhất động đều tỏ ra phù hợp mà không thất lễ, thì có nghĩa nó sắp rời khỏi bạn.

Chính lúc tôi và Nam Tương gần như sắp mừng rơi nước mắt vì trút được gánh nặng, thì Cố Nguyên từ trong phòng bước ra, ánh mắt anh ta nhìn về phía chúng tôi tỏa ra một luồng nhiệt mơ hồ, không mấy trong trẻo, mà vô cùng mập mờ và phức tạp, kiểu ánh mắt này giống như đoạn thi luật không hài hòa bất chợt xuất hiện trong trường cảnh tựa như phim chị em tinh thần của chúng tôi, vậy là, Cố Ly đã ngừng lại, quay đầu qua, mỉm cười trông về phía anh ta.

“Sao em dậy sớm vậy?” Cố Nguyên nở nụ cười gượng, ánh mắt hàm chứa vẻ cung nệm nhún nhường, nhìn Cố Ly.

“Ừ, vậy à, dậy sớm ăn sáng. Anh muốn ăn chút không?” Cố Ly nhìn Cố Nguyên, mỉm cười nhả nhặn mà xinh tươi, đôi mắt lấp lánh dưới lớp trang điểm tinh tế của nó, đang phát sáng tựa những hòn bi ve, thứ ánh sáng của sự trông rỗng.

Tìm tôi đột nhiên chùng lại.

Những ngày tháng sau đó, cách cư xử đối đãi lịch thiệp dị thường này của Cố Ly và Cố Nguyên, đều diễn ra liên tục. Thực ra hoàn toàn không thể nói là đối đãi, mà nói chính xác hơn, phải là Cố Ly đã đơn phương cách ly Cố Nguyên ra khỏi thế giới của mình, đồng thời ngày qua ngày, đang cố sức đẩy anh ta ra xa hơn.

Tôi và Nam Tương âm thầm chứng kiến tất cả, có nhiều khi, chúng tôi không sao chịu đựng được thêm nữa muốn đưa tay ra cứu vãn, nhưng chúng tôi luôn ghi cương ngựa trước dốc cao, quay đầu trước sóng cả. Mâu thuẫn của chúng tôi với Cố Ly vừa được hóa giải chưa được bao lâu, cho dù phải tự châm lửa đốt mình, cũng phải đợi chúng tôi mặc xong áo chống cháy đã, nếu không với uy lực của Cố Ly, chỉ trong mấy giây tôi và Nam Tương có thể biến thành một đồng tro tàn đứng trong lọ sành rồi.

Có điều, tôi và Nam Tương vẫn là người có lương tri, hơn nữa chúng tôi biết trong chuyện này, thực ra Cố Nguyên chẳng làm gì sai. Diệp Truyền Bình có thể vào ra như phòng khách nhà mình, bình thân điểm nhiên ngồi lên chiếc ghế cao nhất trong Hội đồng quản trị của “M.E”, không phải là lỗi của Cố Nguyên. Tôi tin rằng sau vụ việc kỳ dị này, nhất định đang mập mờ âm hồn của Cung Huân. Cho nên, tôi và Nam Tương đều đã ngấm ngấm lo liệu xong, đợi một thời gian nữa, đến lúc hai đứa chúng tôi an toàn rồi, chúng tôi mới xuất ngựa, để làm trung gian cho hai người họ làm lành với nhau. Những chuyện kiểu này, trong những năm tháng của chúng tôi, thật tình đã làm quá nhiều rồi, xe nhẹ chạy đường quen, hay làm khéo tay, làm đến mức hữu xạ tự nhiên hương. Về phương diện này, nói không phải khoe, tôi và Nam Tương là chuyên gia lành nghề. Cũng như hồi đại học, tạo ra cơ hội khiến họ suy yếu, sinh bệnh, thất bại, tất mấy điều hòa hay đẩy vào hồ nước, chiêu thức xưa phong cách cũ, chẳng qua đối đối tượng thành Cố Nguyên mà thôi.

Sau mấy ngày mưa dầm liên tục, cuối cùng cũng có một thứ bảy rực rỡ nắng vàng.

Vì đang trong kỳ nghỉ hè, nên cả Thượng Hải đều chật ních người, du khách trời nam đất bắc đều nhân cơ hội trường học nghỉ hè, trước khi triển lãm thế giới kết thúc, đưa con cái cùng đến ngắm một vòng phong cảnh Thượng Hải. Cả khu Ngoại than lúc nhá lúc nhúc toàn người là người, xem ra chẳng có khác biệt lớn lắm so với ga tàu mùa giáp Tết. Tâm trạng của Cố Ly lúc này cực xấu, thứ mà nó ghét nhất chính là bọn trẻ con: “Tớ thừa thấy du khách đem theo thuốc súng hoặc những bình acid đến tham quan Thượng Hải, còn hơn là đem theo lũ con nít đến, bọn chúng gây thù chuốc oán với Thượng Hải quá nhiều rồi!”

Khu Ngoại Than tắc đứ tắc vàng, lúc này đã biến thành thiên đường của bách tính, từ số 1 đến số 27 của Ngoại Than đã từng kiêu hùng giữa bốn phương, lúc này lại như nàng công chúa tuyết trần chốn cung điện lưu lạc vào dân gian bần hàn vậy, bất cứ ai cũng có thể ngắm nhìn. Bạn xem, thế giới này chính là như vậy. Lên voi xuống chó xoay vòng, cạp có hùng mạnh đến đâu cũng có ngày lợt xuống đồng bằng và bị chó đười, phượng hoàng có lộng lẫy đến đâu cũng có thể ngã nhào xuống rừng liễu mờ sương khói biến thành chim sè tầm thường.

Phía trước nhà hàng Hòa Bình được trang hoàng như mới, một anh chàng canh cửa mặc áo vest cao cấp đang chau mày sự mặt, vì du khách kéo đến quá đông khiến cả đại sảnh nhà hàng biến thành Carrefour thời hoang tàn, càng gay go hơn là, những du khách này vào chỉ để chụp ảnh kỷ niệm, Carrefour tốt xấu gì cũng còn có doanh thu, còn nhà hàng Hòa Bình lúc này, chỉ hận là không thể đóng cửa được, khách vào cần phải quẹt thẻ ngân hàng trước.

Nhưng thành phố này luôn có cách để chung ra mặt tàn khốc của nó, Roosevelt Club vừa khánh thành ở số 27 Ngoại Than, cái dòng họ từng làm tổng thống Mỹ này, nay đóng hộ khẩu ở đây, trên sân thượng của đỉnh tòa nhà được xem là lớn nhất Ngoại Than, đang giăng một tấm lưới lọc “Phí hội viên mười tám vạn”, cho nên, bạn vẫn có thể ở Ngoại Than trong thời gian đỉnh cao du lịch này, ngồi cô độc một mình trên sân thượng dưới ánh mặt trời rực rỡ, cúi xuống ngắm nhìn dòng sông Hoàng Phố, nhìn các kiểu kiến trúc kỳ lạ như thể ma quái ở phía đối diện đang lấp la lấp lánh, rồi cảm thán sao mà cô đơn đến thế.

Chính trong ngày cuối tuần rực rỡ nắng vàng như vậy, Nam Tương đã quyết định đi sửa mái tóc của mình. Đây có thể nói là thời khắc lịch sử, vì trong ký ức của tôi, kể từ hồi cấp ba, Nam Tương chưa từng đụng đến chiếc phướn gội hõn đen láy óng ả này của nó. Nếu không phải nó đồng ý với sự sắp xếp của Cố Ly, quyết định vào làm biên tập mỹ thuật trong “M.E”, thì tôi tin trước khi nó tao nhã ngủ trong nấm mồ kia, mái tóc này vẫn sẽ đi theo nó trong từng chiến dịch chinh phục đàn ông.

Vì quyết định này, tôi và Cố Ly cùng Đường Uyển Như, đều cùng nhau vui vẻ tiến lên. Đường Uyển Như thì khỏi nói, bất kể hoạt động nào không vi phạm hiến pháp quốc gia, nó đều “vui vẻ tiến lên”, chúng tôi không cần lo lắng nó sẽ từ chối, thứ chúng tôi lo lắng chỉ là nó có “vui vẻ quá mức” hay không thôi. Nhưng Cố Ly suy nghĩ một hồi rồi cũng “vui vẻ” đồng ý, về điểm này tôi và Nam Tương lại càng bất ngờ. Nhưng trong lòng tôi biết rõ, thực ra từ hồi tốt nghiệp đại học đến nay, cơ hội để bốn chúng tôi tụ họp cùng nhau ngày càng ít, cho nên, trong ngày cuối tuần tươi đẹp như vậy, có thể cùng những chị em tốt của mình đốt thời gian, rong chơi giữa cuộc đời, há không tuyệt sao?

Nhưng có một điểm, tôi và Nam Tương cần phải nói cho Cố Ly biết. Nam Tương móc trong túi ra hai tấm thẻ Vip và tờ phiếu mua hàng, nói với Cố Ly: “Đây là cửa tiệm mới khai trương, do bạn học đại học của tớ bảo tớ đi, nó nói tớ đến lần đầu sẽ được miễn phí, nhưng tiệm này...” Nam Tương hít một hơi thật sâu, siết chặt tay Cố Ly, rồi tiếp tục nói với vẻ đau khổ: “Tiệm này, ở Phố Đông! Cố Ly, có lẽ cậu nên suy nghĩ thật kỹ!”

Sắc mặt Cố Ly trắng bệch, lo lắng trùng trùng: “Ra ngõ đã đen đuôi thế này, tớ dị ứng lắm.”

Tôi cảm thông ôm Cố Ly: “Kiên cường chút đi!”

Cố Ly ngồi trong chiếc BMW của nó, nét mặt nghiêm túc trang trọng như một liệt sĩ đang ôm bọc phá xông vào trận địa của địch. Còn Đường Uyển Như lại đặc biệt quan tâm, luôn ngồi sát bên cạnh, siết chặt tay nó, ghé bên tai nó nhắc tới nhắc lui: “Cố Ly, cậu thả lỏng đi, thả lỏng đi... hít sâu vào... cảm nhận một chút, đừng sợ hãi, hít sâu vào, cố lên...” Sau khi nghe suốt mấy phút, tôi luôn ảo giác có thể tiếp sau nữa nó sẽ nói “dạng chân ra nào”.

Cố Ly chẳng thèm đoái hoài đến Đường Uyển Như, đôi con ngươi đau khổ của nó lúc này đang quét tới quét lui trên đại lộ Phố Đông thênh thang, những tòa cao ốc khổng lồ, người đi đường thưa thớt, lan can phòng hộ ngăn cách giữa đường, bụi bặm tung bay và những con đường xi măng chẳng thấy màu xanh... nó thở một hơi dài, nói: “Thật đáng sợ, quá đáng sợ... ở đây giống Bắc Kinh thế!”

Đến trước cửa tiệm cắt tóc mới khai trương kia, ngẩng đầu lên thấy trên mặt tường phía ngoài cửa tiệm là một hàng tranh mẫu chụp mấy chàng trai ăn mặc thời trang đang cầm ván lướt sóng, đánh bóng chuyền bãi biển, đi chân vịt... xếp thành hàng, thân thể trắng kiết, những múi cơ bụng cuộn cuộn và các gương mặt vừa nhìn đã biết được chạm trở từ đám thần tượng Âu – Mỹ mà ra kia, đủ để tạo nên sức hấp dẫn tuyệt đối cho những cô gái qua lại trên đường. Trên tấm biển hiệu cực lớn của tiệm là dòng chữ tiếng Anh “BEACH BOY” như rồng bay phượng múa.

“BITCH BOY? Trai bao sao? Tiệm này cũng to gan nhỉ, thời nay tin tức chống đồi trụy cứ xa xả như thế, sao bạn học của cậu còn chưa bị dẹp vậy? Chắc có người che chở chứ gì? Nhất định là chân tay của quan chức cao cấp nào rồi.” Đường Uyển Như ngước đầu lên, nhìn hai chữ tiếng Anh đó, vừa đọc, vừa nói ra chiều lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Tôi và Cố Ly, Nam Tương, ba chúng tôi đều lạng lẽ đồng loạt lôi kính râm ra đeo lên, rồi bước nhanh bỏ rơi nó mà bước vào trong tiệm.

Vừa đặt chân vào cửa tiệm, bạn của Nam Tương đã đón đả như hoa cúc mùa thu tiến đến đón tiếp: “Chao ôi, Nam Tương đại mỹ nữ của lòng tôi, con gió nào thổi cậu đến đây vậy?” Anh ta mặc bộ vest với những đường ly thẳng tắp, trông như một con ngựa vằn âu lo đã uống nhầm thuốc, tôi có thể hiểu được, từ sau khi vào “M.E”, tôi luôn gặp những người quan hệ xã giao kiểu này, lúc nào bọn họ cũng duy trì giọng nói ở cao độ mức bốn tư này, bất kể là vừa mới ngủ dậy, hay bận suốt ngày vừa mới ngã lưng, chỉ cần điện thoại gọi đến, hay gặp được “khách hàng tiềm năng”, giọng của họ đều tức khắc điều chỉnh đến tần số này, hơn nữa, dù họ nói nội dung gì, đều có thể duy trì thứ ngữ cảm thoảng chút sợ hãi và hưng phấn đó, mỗi câu đều mở đầu bằng “Oh my God!” và kết thúc bằng “Really?”

... Oh my God, mẹ anh nằm viện à? Thật không vậy?!

... Oh my God, sao anh lại ở đây? Anh cũng ra ngoài mua đồ ăn à? Thật không vậy?!

... Oh my God, anh dắt chó đi tắm à, tôi cũng tắm cho chó của tôi ở cửa hàng thú cưng đó đấy, thật không vậy?!

... Oh my God, di của anh cũng bị ung thư tuyến vú à? Di tôi cũng vừa mất đấy! Thật không vậy?!

... Oh my God, bây giờ anh cũng làm quan hệ công chúng à? Thật không vậy?!

Nam Tương kéo con ngựa vằn âu lo ấy sang phía chúng tôi rồi giới thiệu: “Đây là bạn học của tớ, Eric. Eric, ba người này là bạn thân của tớ, chúng tớ đều học chung cùng trường, đây là Lâm Tiêu, đây là Đường Uyên Như, đây là Cố Ly.”

Ánh mắt của Eric lập tức quét qua Đường Uyên Như, sau đó dừng lại vài ba giây trên người tôi, rồi tiếp tục quét sang Cố Ly, khoảnh khắc nhìn Cố Ly ấy, trông con người của anh ta như chiếc bóng đèn đã cắm phích, bật sáng lên sau khi có điện.

“Oh my God, là Cố Ly à, thật không vậy?! Chúng mình từng cùng học môn Công chúng đấy, ‘Nghiên cứu cơ cấu xã hội hiện đại’, tớ ngồi trước cậu, cậu còn nhớ tớ không?” Eric rõ ràng muốn khóa chặt Cố Ly thành “khách hàng tiềm năng”, vậy nên anh ta ngay tức khắc điều chỉnh giọng nói của mình sang chất giọng chuyên nghiệp. Tôi có chút thương xót mà khẽ lắc đầu, chưa định nói cho anh ta biết, Cố Ly là người tự cho là mình sẽ bị dị ứng khi đến Phố Đông. Đồng thời nó còn cho rằng khi nghe điện thoại ở Phố Đông còn bị tính phí kết nối đường dài. Nó còn bảo Phố Đông không có tàu điện ngầm. Khi nghe nói Trung tâm Tài chính Quốc tế Thượng Hải đã hội tụ số thương hiệu thời trang vượt qua cả Hàng Long, nó đã tỏ ra khó tin cho rằng: “What’s wrong with those people?”[1]

[1] Những người đó bị làm sao vậy?

Cố Ly bỏ kính râm xuống, quan sát Eric một chút, trên mặt xuất hiện nụ cười mỉm giả tạo, trông như một bình nước suối đã uống cạn. Nó bối rối duy trì nụ cười ấy, mãi đến khi nụ cười biến thành hai nếp nhăn hằn sâu lưu lại nơi khóe miệng, nó cũng chẳng nói gì.

“Cậu thật sự không nhớ tớ ư?” Eric trưng ra vẻ mặt “chuyên nghiệp” vừa vô cùng thất vọng, nhưng trong thất vọng lại hàm chứa hờn dỗi, trong hờn dỗi lại lộ chút vui mừng, trong vui mừng lại ẩn chứa vẻ oán trách.

“Có phải hồi đấy tớ từng bảo cậu không được uốn thẳng người, nếu cản trở việc tớ ghi chép, tớ sẽ lấy kẹo cao su vò lên tóc cậu, đúng không?” Cố Ly nghiêng đầu qua, giống như đang rơi vào hồi ức.

“Đúng, đúng, đúng!” Eric trông như đột nhiên được chích một mũi tiết gà.

Tôi và Nam Tương nhìn nhau mỉm cười, nhún nhún vai.

“À, tớ nhớ ra rồi.” Cố Ly bừng tỉnh, sau đó lập tức nói một câu như chẳng cần suy nghĩ, “Thế giờ cậu ở đây gọi đầu cho người ta à?”

Eric đứng sững lại vài giây giống như người vừa bị bắn một phát vào thái dương, sau đó lại sống dậy, đáp: “Cố Ly cậu thật biết đùa, tớ làm quản lý ở đây.”

“Quản lý cửa tiệm?... Nghe có vẻ công việc không thuận lắm, chức này làm gì? Dạy người ta gọi đầu như thế nào à?” Cố Ly lia mắt một lượt khắp cửa tiệm, rồi hỏi một cách tự nhiên.

Nam Tương cầm phiếu mua hàng trên tay dúi cho một nhân viên trong tiệm, tôi biết, nó muốn tranh thủ cắt tóc trước khi Cố Ly chưa kịp chọc giận bạn học của nó, và Eric tuyên bố phiếu mua hàng vô hiệu.

Tôi nhìn ánh mắt của Nam Tương đã hiểu được ngay ý tứ trong lòng nó, vì thế tôi mới đưa tay kéo cả Cố Ly và Đường Uyên Như bước thẳng vào trong. Nam Tương đi gọi đầu mà như trút được cả gánh nặng.

Số người trong tiệm không nhiều cũng chẳng ít, tôi lờ lờ kéo Cố Ly đi một lúc, vòng đến khu làm móng tay. Dù đợi ở đây cũng khá mất thời gian, nhưng được cái ít người, lại có thể ngồi trên sofa nghe nhạc đọc tạp chí, đồng thời còn có người giúp bạn trang trí móng tay khiến bạn hài lòng thỏa ý, bắt kẻ bạn hy vọng khám đầy kim cương lên móng, khi xòe mười ngón tay ra có thể chiếu sáng cả màn đêm, hay muốn đánh cho bộ móng thành vũ khí phòng thân, để tiện khi đi đêm về hôm gặp bọn bắt hươu có thể kịp thời tấn công đáp trả, các chuyên gia làm móng đều có thể làm được.

“Chi bằng chăm sóc móng một chút.” Tôi kéo Cố Ly, bước qua hắt cằm lên nhìn hàng sơn móng tay đủ màu sắc.

“Cũng được,” Cố Ly thuận đà ngồi xuống, cúi đầu quan sát tay tôi, “bàn tay này của cậu, cần phải dọn dẹp một chút, nói thế nào nhỉ? Đôi tay này trông có vẻ quá cực khổ, người không biết, sẽ cho rằng cậu vừa thu hoạch xong hai mẫu ba sào đất ở quê đấy. Mau mau, chăm chút cho đôi tay đi, cô đốt than.”

Tôi ngồi xuống mà tâm tư ngổn ngang. Tôi không cam lòng, nói: “Cậu đừng có xem thường người đốt than, nông thôn thời nay đều hiện đại hóa rồi, gạt lúa đều dùng máy, tay của họ mà xòe ra còn nõn nà hơn cả người thành phố ấy chứ.”

Đường Uyên Như ngồi bên cạnh gật đầu hùa theo: “Lâm Tiêu nói đúng đấy, tớ thường thấy hình ảnh xúc động lòng người như thế trong chương trình Tiếp cận khoa học của đài CCTV3, trên cánh đồng xanh ngút tầm mắt, những người máy gang thép khổng lồ đang xoay chuyển bánh răng, rầm rầm rầm, vô số lúa mì đã được thu hoạch vào trong toa.” Đường Uyên Như biểu đạt cực kỳ sống động, cảm giác như đang đọc thuộc lòng bài văn tả cảnh của học sinh tiểu học. Nhưng ánh mắt hào hứng của nó đột nhiên lưỡng lự giây lát, sau đó hỏi chúng tôi một câu rất ư khó hiểu, “Có điều tớ cũng rất tò mò,

cậu nói xem giữa đồng không mông quạnh như thế, những chiếc máy ấy muốn khởi động, thì cắm điện ở đâu?”

Tôi và Cố Ly lần nữa lặng lẽ đeo kính râm lên.

Cố Ly làm ra bộ người mù, muốn chỉ đường cho Đường Uyển Như, nên nó ra bộ thân thiết níu lấy Uyển Như, nói: “Như Như, cậu xem, ở đây rộng như thế, cậu cũng đi dạo chút đi, kiếm một dịch vụ nào đó, làm cho bản thân đẹp hơn, trẻ hơn. Đừng lo cho bọn tớ, bọn tớ tự lo được. Nhân khi còn trẻ, là thời gian cậu phải sống vì bản thân mình đấy! Mau đi đi, em Như!” Tôi nhìn Cố Ly, lờ lờ thốt ra có tình có lý, tôi chỉ nhìn thôi mà cũng sắp bị thuyết phục đến nơi.

Đường Uyển Như tỏ vẻ đồng tình, trông như đã giải đúng chỗ ngứa của nó. Nó bảo: “Ừ nhỉ, huấn luyện sinh viên thể thao nhiều năm như vậy, ai cũng nói tớ già hơn các cậu, già hơn tuổi thực của tớ, Cố Ly, ở đây có nhiều dịch vụ lắm, cậu nói xem rốt cuộc tớ phải làm gì, mới có thể khiến bề ngoài trông phù hợp hơn với tuổi tác?”

Cố Ly trầm tư giây lát, rồi nói vô cùng nghiêm túc: “Sửa ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư của cậu thành năm 1974.”

Đường Uyển Như: “...”

Sau khi tôi và Cố Ly sửa xong móng tay, trông hai đứa chẳng khác nào hai con cua, mười ngón tay cổ sức nhướn lên, cứ như đang giờ nhanh vuốt lên bước đi tìm Nam Tương. Nam Tương đã gội đầu xong, lúc này đang ngồi bên thợ làm tóc, chờ hót tóc, mái tóc đen bóng của nó sau khi gội xong càng thêm đen bóng như chiếc nghiền mực cao cấp, trông mềm mại quyến rũ như hình ảnh họa đồ các thiếu nữ thời xưa.

Còn tôi và Cố Ly ngồi cạnh nó, nét mặt điềm đạm, nhưng tư thế kỳ dị, hai chúng tôi cổ sức duỗi mười đầu ngón tay ra, thi thoảng còn rảy rảy mấy cái, để cho móng tay chóng khô, việc này khiến hai chúng tôi trông như hai người đang nhảy nhạc Jazz. Còn Đường Uyển Như đứng chống nạnh phía sau, trông chẳng khác nào một quân đốc.

Thợ làm tóc lấy khăn quấn một vòng quanh cổ Nam Tương, hỏi: “Người đẹp, muốn cắt kiểu gì đây?”

“Kiểu mốt ấy!” Tôi cướp lời, “Nhưng không được mốt quá.”

Thợ làm tóc: “...”

“Phải quyến rũ!” Đường Uyển Như góp thêm, nháy mắt ra hiệu, nó nói như người trong nghề, “Nhưng đừng quyến rũ quá!”

Thợ làm tóc: “...”

“Phải trông chuyên nghiệp hóa!” tôi khoanh tay, “Nhưng không được chuyên nghiệp quá.”

Thợ làm tóc: “...”

Lúc này, Cố Ly không nhìn được nữa, nó trợn mắt trắng dã, nét mặt vừa khó chịu lại khinh khỉnh, khoát khoát tay phóng khoáng với tôi và Đường Uyển Như, ra điều bảo chúng tôi lui xuống, khí thế của nó quả thực quả đủ ý, giống như Võ Tắc Thiên, khiến tôi suýt chút nữa không kìm được mà mặc niệm trong cổ họng một tiếng “Vâng! Thưa Hoàng hậu!”

Cố Ly hất mái tóc, rồi nói: “Hay là thế này đi, nó cần một kiểu tóc, để khi đặt chân vào party, vừa đủ thu hút sự thèm muốn của đàn ông, nhưng đồng thời không tạo nên nét phản cảm của bọn gay, nhưng không được kích thích tính dục của bọn Lesbian.”

Thợ làm tóc: “Tôi hiểu rồi.”

Tôi và Đường Uyển Như lén thở một hơi dài. Bọn tôi đã thất bại.

Cố Ly càng thêm đắc ý, tiếp tục phát huy: “Hon nữa, kiểu tóc này không được quá lảng lơ, quá bốc đồng, phải có khả năng quyến rũ đàn ông Phở Tây, nhưng ở những khu vực bảo thủ cổ hủ như Phở Đông lại không bị xem là đi thóa mà phải đánh nhau.”

Thợ làm tóc có chút bức bối: “Hiện giờ các cô đang đứng trong tiệm làm tóc ở Phở Đông đấy, có nhận ra không hả?”

Cố Ly gật đầu: “Thế nên hiện giờ anh có thể hiểu được sự lo lắng của tôi rồi đấy. Đến Phở Đông, hon nữa đi ra vành đai, tôi đã phải mạo hiểm đến mức nào? Việc này đối với tôi, là lần mạo hiểm lớn nhất trong đời, kể từ sau vụ tôi cùng Lâm Tiêu tham gia chương trình niềm vui nhà nông gì đó ở ngoại thành lúc năm thứ hai đại học. Có thể thấy tôi coi trọng tình bạn đến thế nào!”

Tôi: “... Thôi cắt đi!”

Trong khoảng thời gian mái tóc của Nam Tương dần ngắn đi từng tấc, Đường Uyển Như đã ngồi thien trên ghế sofa, giống như đã nhập vào thế giới suy tưởng, (sau này nó cho tôi biết, nó đang xem chương trình Tiếp cận khoa học phát trên tivi...) và tôi ngồi bên chẳng biết làm gì đành lật xem một cuốn tạp chí lá cải, còn Cố Ly, tiếp tục đứng sát bên Nam Tương, chỉ cho thợ cắt tóc biết phải làm thế này phải thế kia trên mái tóc của Nam Tương, tôi thấy sắc mặt của người thợ kia càng lúc càng trắng bệch, lo anh ta sẽ cầm kéo trong tay đâm cho Cố Ly một nhát – nếu thật sự như thế, thì anh ta chết chắc, anh ta sẽ bị Cố Ly cắn nát cả da lẫn xương rồi nhổ vào bãi cỏ xanh ven đường cho bọn ngựa ăn.

Lúc này, di động đổ chuông. Tôi bật màn hình đọc tin nhắn, cả người giật bắn như bị người ta đâm cho một nhát kéo sau cổ vậy. Tôi cảm di động gí sát

dưới mũi Cổ Ly, khi nó thấy rõ nội dung tin nhắn, tôi cảm thấy rõ ràng nó đã hít ngược một hơi thật dài, trong nháy mắt đỉnh đầu nó như bật tung lên, chẳng khác gì nắp của chiếc bình trà bị hơi nóng đẩy bật lên rồi lại đẩy xuống.

Trên màn hình di động, tin nhắn của Kitty ngắn gọn rõ ràng: “Cung Minh nhập viện. Mau đến ngay.”

Tôi nhìn Cổ Ly, nói: “Tớ phải đi ngay phải không?”

Cổ Ly gật gù đầu: “Mau đi đi. Có chuyện gì gọi điện cho tớ, tớ phải đợi Nam Tương cắt tóc xong, không yên tâm được khi giao khuê nữ ấy vào tay đàn ông này được. Xong việc ở đây tớ sẽ lập tức qua tìm cậu.” Xuyên qua gương mặt lo lắng trùng trùng của nó, tôi có thể thấy bộ dạng nghiêng răng ken két, chẳng chít gần xanh nổi đầy trán của anh chàng cắt tóc đang đứng sau nó.

Tôi bước ra khỏi tiệm, vội vã vẫy taxi, lòng như lửa đốt hướng về phía Phố Tây. Trên con đường tám làn xe rộng thênh thang, hầu như chẳng có xe nào qua lại, nắng vàng rực rỡ, thế giới sắc nét vô ngần. Tôi cuộn mình trong chiếc xe lao như bay trên xa lộ, giống như con bọ cánh cứng nhỏ đang bay với tốc độ siêu nhanh trên đường.

Còn giây phút này, trên con phố nhỏ hẹp tại Phố Tây, dưới bóng hàng cây ngô đồng Pháp cao lớn hai bên đường, có một người khác cũng đang nóng lòng sốt ruột giống tôi, cậu ta gọi cho Nam Tương hai cuộc điện thoại, nhưng kết quả, không có người nghe máy.

Nam Tương nhìn màn hình điện thoại, một số máy lạ đang nhấp nháy, nó cầm di động lên, nghiêng nghiêng màn hình cho Cổ Ly xem, rồi nói: “Chẳng biết là ai, cứ gọi mãi cho tớ.”

Cổ Ly nói: “Thì nghe thử xem.”

Nam Tương lắc đầu: “Tớ không thích nhận cuộc gọi của số máy lạ, nếu có chuyện gì hấn sẽ nhắn tin thôi.”

Cổ Ly gật gù đầu: “Tớ có thể hiểu được. Ở Phố Đông này, tốn cước gọi đường dài vì một người lạ hoắc, quả là không đáng lắm. Tắt đi cho lành.” Nó giờ tay ra, cầm di động nhấn phím tắt.

Nam Tương: “...”

Bóng cây lay động đong đưa, từng vệt nắng vụn vỡ thi thoảng nhảy múa trên mặt cậu ta, sống mũi thẳng cao nhưng thanh tú toát lên đường nét tươi sáng trên khuôn mặt ấy. Cậu ta lắng nghe tiếng đập máy vang lên trong điện thoại, sắc mặt lộ vẻ khó hiểu nhưng vẫn cố chấp, tiếp tục nhấn nút gọi lại.

Nam Tương nhấc điện thoại lên, thờ một hơi dài: “Tên này cũng cố chấp quá nhỉ?” Vừa định lắc đầu, đã bị thợ làm tóc dùng lực ấn ngồi im, Nam Tương thuận tay cầm di động đưa cho Cổ Ly, “Cậu nghe giúp tớ, hỏi xem hấn rốt cuộc là ai.”

Cổ Ly nhận lấy điện thoại, vừa bật lên, còn chưa kịp nói gì, bên tai đã vang lên tiếng vui mừng khôn xiết của đối phương: “Ôi dào, cuối cùng chị cũng nghe máy, điện thoại của chị khó gọi thật đấy, như là trúng số độc đắc vậy. Hôm trước đã hẹn chị đi xem triển lãm tranh, chị còn nhớ không? Giờ em đang ở công viên Lỗ Tấn, trong Bảo tàng Mỹ thuật đang có một cuộc triển lãm, rất hay, chị có muốn...”

Đối phương còn chưa nói hết, Cổ Ly đã quãng một câu “Gọi nhầm rồi” sau đó ngắt máy cái rụp.

Dưới bóng cây, gương mặt của chàng trai trẻ rất đổi kinh ngạc, cậu ta đưa tay lên dụi dụi mũi đang bị gió thổi cho phát ngứa của mình, rồi như kìm không được liền bật cười trong bối rối.

Cổ Ly ngắt xong điện thoại, thầm cảm thấy giọng ấy nghe quen quen. Nó lại lần nữa nhìn số máy kia trong nhật ký cuộc gọi trên màn hình, rồi lúi di động của mình ra, sau đó gọi lại theo số ấy, khi vừa nhấn nút gọi đi, thì chuỗi số trên màn hình đã ngay tức khắc biến thành hai chữ tiếng:

Cổ Hoài.

Cổ Ly quay sang nói với Nam Tương: “Tớ ra ngoài gọi điện thoại một lát,” sau đó bước ra cửa, nó lúi di động của mình ra gọi điện.

“Cổ Hoài, chị Cổ Ly đây. Em đang làm gì vậy? Hôm nay chị đang rảnh, em đang ở ngoài à? Chúng ta đi ăn cơm trưa với nhau được không? Cổ Ly nhìn ra đại lộ rộng thênh thang ngoài cửa tiệm, đôi mắt híp lại dưới ánh nắng chói chang, cảm giác giống như Bạch Tố Trinh đã uống quá nhiều rượu hùng hoàng vậy[2].

[2] Trong Tây Hồ truyện, sư Pháp Hải trong chùa Kim Sơn cho rằng Bạch Nương là yêu quái sẽ làm hại dân hại nước và thông báo cho Từ Tiên biết. Vào tết Đoan Ngọ, Từ Tiên bắt ép Bạch Nương uống rượu hùng hoàng, sau khi uống rượu nàng lập tức hiện nguyên hình là rắn.

“Ồ chị à, em vừa tỉnh giấc, còn chưa dậy. Có gì trưa em gọi lại, em ngủ tiếp đây.” Đầu bên kia, Cổ Hoài nói với giọng rệu rã, sau đó tắt máy.

Cổ Ly cầm di động, đứng lạng trong lát, rồi quay lại nhìn vào tiệm, Nam Tương ngồi trước gương, lúc này đã thấp thoáng có thể thấy được mái tóc dài trên đầu nó trông khá tinh tề đồng thời vừa toát lên khí chất nữ tính nồng nàn, nhìn nghiêng khá đẹp, Nam Tương nhìn thấy Cổ Ly trong gương, nó mỉm cười, nắng chiếu lên mặt Cổ Ly, khiến một bên mặt còn lại chìm trong bóng râm.

Nó đẹp đến mê hồn.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua trong làn gió thu bắt đầu phe phẩy, lá cây ngô đồng dần chuyển sắc vàng, thậm chí cảm giác như ửng đỏ mỗi khi hoàng hôn

buồng xuống.

Gió thổi qua thành phố này, bị những tòa nhà chọc trời muôn hình vạn trạng cắt ngang thành những dòng khí to nhỏ khác nhau, như một mảnh vải nguyên vẹn, bị vô số lưỡi dao cắt rách ra vụn, phân chia tứ tán, những dòng khí to nhỏ khác nhau như những tia nước nhỏ giọt, vuốt ve từng góc cạnh, mỗi tầng đất của thành phố này, trong sự vuốt ve đó, lá cây rơi đầy mặt đất. Rồi mỗi khi có những chiếc xe chạy qua, lại phát ra tiếng rào rào như sa mạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hằng ngày, trong khoảng thời gian bận rộn ấy, chúng tôi đều cảm thấy khó chịu, chỉ hận một nỗi không thể biến thành Tôn Ngộ Không có thể tùy ý nhỏ lông thổi ra một đàn khi thay thế, hay trong kỳ nghỉ đông, có thể ngủ đủ hai mươi tiếng ở nhà trong giấc mộng mộng lung mơ màng. Dù cảm quan của chúng tôi có thể nhạy bén đến mức nghe thấy âm thanh của chiếc kim khâu rơi xuống đất ở nơi cách xa ngàn dặm, hay bị tước mất năm giác quan, sống trong tâm tôi dằng dặc như những linh hồn mình trong một bát xúp Nga đặc sánh, thì thời gian vẫn cứ khách quan mà vô tình tích tắc tích tắc trôi đi. Nó sẽ không chậm lại. Nó chỉ càng nhanh thêm.

Cuối cùng mùa thu đã trở lại. Bao trùm lên những con phố khắp Thượng Hải là cảm giác âm trầm, vắng lặng.

Cho dù hội chợ triển lãm thế giới ồn ào, âm ỉ vang dội, cũng không thể làm nhạt đi nét vắng lặng nhuộm vàng đang bủa vây bầu trời Thượng Hải. Triển lãm thế giới chỉ có thể chiếm được một góc của Hoàng Phố, và dù người trên khắp thế giới đều tề tựu đến Thượng Hải, cũng chỉ có thể gào thét khàn giọng, chen vai thích cánh trong một góc khuất nhỏ nhoi. Thượng Hải quả là rộng lớn, nhưng trong phạm vi ấy, cảnh tượng náo nhiệt như vậy lại càng toát lên nét vắng vẻ lạnh lẽo thể lương. Bọn họ âm ỉ vang trời trong một góc nhỏ nhoi, giống như tiếng con sóc chuột đang cắn vỡ hạt quả thông giữa chốn thâm sơn cùng cốc vậy.

Ngược lại nó khiến sự vắng vẻ vốn dĩ phải lạnh tanh lạnh ngắt này, bắt đầu trở nên hanh khô càng lan rộng.

Giây phút này, ngập tràn trong mũi tôi là mùi thơm của cà phê nóng hổi bên trong cửa hàng Starbucks.

Từ khi tôi trở thành trợ lý riêng của Cung Minh, cái thứ mùi ngọt ngào tựa tơ tằm màu nâu này luôn quấn chặt lấy tôi, không rời nửa bước, như một con quỷ ngoan cố đeo bám trên lưng tôi. Người không quen tôi, không chừng sẽ cho rằng tôi mê cái khoản nước hoa mùi cà phê một cách biến thái khủng khiếp.

Tôi đứng chờ trong tâm trạng chán ngán trước quầy Starbucks. Xem ra đây là cửa tiệm mới khai trương chưa lâu, bàn và sofa vẫn toát lên cảm giác cứng nhắc mới toanh, chúng còn chưa bị vô số khách hàng nhân rồi lưu lại dấu vết. Mùi vị của người ta, mùi vị của năm tháng, mùi vị cuộc đời, chúng đều chưa nếm trải. Chúng vẫn chưa kịp trở nên mềm mại, trở nên mơ hồ, trở nên xộp mềm, trở nên cũ kỹ trong sự mài giũa của thời gian, biến thành một vật khiến người ta có cảm giác thư thái thoải mái muốn ngủ tựa như hương thơm của cà phê Starbucks.

Nhưng đừng lo lắng, chẳng lâu nữa chúng sẽ có thời.

Trên thế gian này, chẳng thứ gì có thể giữ mãi đáng vẻ mới tinh mà lại sạch sẽ như lúc nguyên sơ. Tất cả mọi thứ, thứ có sinh mạng, hay thứ không có sinh mạng, dù không chết, cũng sẽ già.

Nhân viên phục vụ rút ra hai miếng nhựa trong suốt, rồi chuyển hai tách cà phê Latte sau khi đã đập nắp cẩn thận cho tôi. Tôi xách chiếc túi giấy màu xanh đen, đẩy cửa kính bước ra, gió mát đầu thu phả thẳng vào mặt, khiến tôi có cảm giác như vô số sợi tơ lạnh tanh ngăn ngụt tung bay trên mặt.

Tôi lê bước trên con đường quen thuộc, ba năm rồi, con đường này vẫn chưa có bất kỳ sự thay đổi nào, những cây tùng đỏ lá kim cao lớn vẫn lặng lẽ đứng hai bên đường, vô số lá khô tựa mũi kim vẫn vô tình rơi rụng, rớt xuống nền đất rồi bện lại với nhau thành một tấm thảm dày; xung quanh là những cột đèn đường đã ít nhiều hoen gỉ, ngập trong màn sương sớm của mùa thu trông chúng như những người mặc áo đen, trẻ tuổi, vừa gầy vừa cao; ven đường có rất ít kiến trúc, trong không khí vương một thứ mùi vị rừng rậm hiếm thấy của Thượng Hải.

Tôi mỉm cười chào hỏi một y tá đang bước đến, gương mặt trẻ tuổi của cô ấy giữa bầu không khí màu lam xám mong manh trông như một quả táo căng mọng.

Khoảng ba năm trước, có một khoảng thời gian tôi cũng thường xuyên vào ra bệnh viện này, đầu tiên là vì cha ruột của Cố Ly, ông ta nằm ở đây, từ một người sống sờ sờ, toàn thân ấm áp, biến thành một thi thể lạnh ngắt. Sau đó vì Sùng Quang cũng vào nằm ở bệnh viện này, hồi đó, tôi còn là một trợ lý quen mới vào “ME”, ngày ngày đều phải sống trong vực sâu hồi thúc bản thảo của Sùng Quang. Khi ấy, Sùng Quang còn là chàng trai cao lớn với đôi mắt và mái tóc đen láy, toàn thân toát lên vẻ mạnh mẽ riêng của đàn ông, vẻ mạnh mẽ ấy lại được bao trùm dưới cái bóng cực lớn của thần chết, khiến anh ấy càng trở nên sắc sảo và lay động người ta. Hồi đó, trong tim tôi ngập tràn cảm giác tuyệt vọng, từng ngày trôi qua, tôi nhìn về tuần tú của anh ấy mà như nhìn bình nước truyền không lồ đang treo ngược trên bầu trời, chất lỏng bên trong chính là thứ nuôi dưỡng anh ấy. Phía dưới khung trời bao la, ngập tràn tiếng tích tắc đinh tai nhức óc của chiếc đồng hồ đếm ngược sinh mạng của anh ấy khiến người ta nghe thấy mà muốn nổi điên.

Anh ấy của hồi đó, ngày nào cũng cuộn mình trong chiếc chăn đơn, ôm chiếc gối, mặc quần áo vải bông mềm, đờ đẫn nhìn bức tường, tất cả đều một màu trắng muốt, anh ấy lặng yên mà trong suốt trong thế giới màu trắng ấy, trông như một áng mây sạch sẽ tinh khiết.

Anh ấy của hồi đó, ngày nào trên mu bàn tay cũng chích một kim, tiêm chất lỏng lạnh ngắt chảy vào cơ thể trẻ trung ấm áp ấy, anh ấy đọc sách, nghe iPod, viết nhật ký, thần thờ nhìn ra mặt hồ trống vắng.

Anh ấy của hồi đó, toát ra một mùi hương riêng, thứ mùi vị bẩm sinh hàm chứa hương cay và nồng hậu của một loài thực vật. Còn anh ấy của bây giờ, với tư cách là người mẫu, ngày ngày xịt lên người đủ thứ nước hoa theo yêu cầu của các hãng trang phục khác nhau, có khi là Chanel, có khi là nước hoa của Parma, còn thứ ẩn chứa sâu thẳm bên dưới làn da của anh ấy, càng ngày càng nhạt.

Anh ấy của hồi đó, ngồi trên giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vị trí còn trống bên cạnh, gỡ một bên tai nghe xuống, rồi đưa cho tôi, mời tôi cùng chia sẻ với thế giới của anh ấy. Còn tôi thì thật sự đã bước vào thế giới của anh ấy – dù phía sau tôi đang lưu lại hình bóng ướt nhẹp của Giản Khê, anh ấy cũng từng ngóng trông về phía tôi, lệ trong mắt cũng từng nóng hổi hổi.

Vậy mà ba năm đã trôi qua, thêm lần nữa tôi quay lại đây. Còn khoảng thời gian trước đây, tôi vốn dĩ chưa từng đặt chân qua đây, không phải là vì tôi không có bệnh, mà vì dù có bệnh đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không đốt tiền ở cái nơi giết người không thấy máu này. Thực ra trong ba năm ấy, tôi đã bị ốm không ít bận, cảm cúm, sốt nóng là chuyện xảy ra thường như cơm bữa, tôi cũng càng ngày càng quen với việc vừa ngâm nhiệt kế vừa đến tiệm giặt là lấy trang phục cho Cung Minh, uống thuốc pha lẫn cả phê hoặc nước uống tăng lực. Nhưng tôi vẫn chưa vượt qua được Kitty, có khi chị ấy đau bụng kinh tới mức hai mắt tối sầm, vẫn lướt đi sóng đôi cùng Cung Minh, cũng có khi sốt cao đến 39 độ, chị ấy vẫn cùng Cung Minh đi nhảy bungee, nó treo ngược khuôn mặt vừa trắng bệch vừa bình thản kia bên dưới cầu, khiến tôi mỗi lần tình cờ đi ngang qua dưới tấm bia tường niệm các anh hùng, khi trông thấy những bức tượng liệt sĩ nhấp nhô ở đó, thì đều nhớ đến chị ấy. Ba năm đã qua, tôi cũng đã từ một trợ lý học việc nhỏ nhoi, trở thành một nữ người nhện có thể đi giày cao gót dùng tay không leo lên đến đỉnh tháp Oriental Pearl Tower trong mắt những người mới ở công ty.

Năm tháng thực sự trôi qua quá nhanh.

Con người ta còn thay đổi nhanh hơn.

Hằng ngày, trong khoảng thời gian bận rộn ấy, chúng tôi đều cảm thấy khó chịu, chỉ hận một nỗi không thể biến thành Tôn Ngộ Không có thể tùy ý nhỏ lông thổi ra một đàn khi thay thế, hay trong kỳ nghỉ đông, có thể ngủ đủ hai mươi tiếng ở nhà trong giấc mộng mộng lung mơ màng.

Dù cảm quan của chúng tôi có thể nhạy bén đến mức nghe thấy âm thanh của chiếc kim khâu rơi xuống đất ở nơi cách xa ngàn dặm, hay bị tước mất năm giác quan, sống trong tăm tối dằng dặc như những linh hồn mình trong một bát xúp Nga đặc sánh, thì thời gian vẫn cứ khách quan mà vô tình tích tắc tích tắc trôi đi.

Nó sẽ không chậm lại.

Nó chỉ càng nhanh thêm.

Một tháng trước, khi nhận được điện thoại của Kitty, tôi và Cổ Ly, Đường Uyển Như cùng Nam Tương, bốn đứa tôi còn đang ở trong một tiệm làm tóc vừa khai trương ở Phố Đông, chờ Nam Tương chuẩn bị cắt đi cái phurôn chiêu hồn để thay da đổi thịt, lúc đó, tôi nhớ ánh nắng còn rất gắt, khi mùa thu sắp về mà nó vẫn đủ uy lực quay nướng bê tông đến mức nóng sôi. Nhưng chớp mắt một cái, sáng nào Nam Tương cũng cùng tôi đi trên đôi giày cao gót tựa compa bước vào tòa nhà của “M.E”, chúng tôi mặc váy đen ngắn xấp xỉ nhau, để đầu tóc như nhau, gọi điện thoại gửi tin nhắn với tần suất gần tương đương nhau, sự khác biệt duy nhất chính là tôi trang điểm còn nó lại để mặt mộc – nhưng như thế trông nó càng đẹp hơn. Nữ Oa đáng chết! Về việc này, Cổ Ly có một câu nói kinh điển, và còn may là nhắm vào Đường Uyển Như, chứ nếu nhắm vào tôi, thì sự đã kích mà tôi phải gánh chịu có lẽ sẽ đủ để tạo ra một cấp độ nhận thức cao hơn về thế giới này. Nó nói: “Hồi đó khi Nữ Oa nặn đất thành người, thực ra cực kỳ nghiêm túc, cũng rất công bằng, chỉ là khi bà ấy nặn cậu không cẩn thận đã hắt xì hơi một cái thôi.”

Có điều nói về Cổ Ly, nó hiện giờ đã có thể cảm hoa mỉm cười[1], tựa như cười mây qua núi hẹn với Diệp Truyền Bình cùng nhau brunch[2], bọn họ có thể vừa cắt miếng bít tết vừa uống nước có ga kiềm chế cảm giác thèm ăn như thể hai chị em thân thiết. Ai có thể tưởng tượng được, ba năm trước khi còn học đại học, nó đã bị chiếc xe con đen bóng lộn của Diệp Truyền Bình xả đầy khói vào mặt, người đầy bụi bặm đứng trước cửa ký túc xá mà mắt rung rung lệ. Hồi đó nó còn đặt ghế sofa hiệu IKEA trong phòng khách. Nó còn có thể vui sướng dạt dào dạo bước trong đại sảnh người chật như nêm của IKEA, lưu luyến quên đường về trước những món đồ gia dụng lấy “giảm ước, tỉ số giá cả/tính năng, mới mẻ gọn nhẹ, thiết kế Bắc u, nhận thức toàn cầu” làm từ chìa khóa. Ba năm sau, nó lại lưu luyến quên đường về khu vực triển lãm đồ gia dụng của cửa hàng tiên phong tại Bến Ngoại Than của Armani, từ chìa khóa của nó cũng tức tốc biến thành “đắt, rất đắt, vô cùng đắt”. Phải nói rằng, khả năng thích ứng của nó thật là siêu phàm thoát tục, trên trái đất mấy trăm triệu năm trước, mấy con trùng đầy biến nhỏ bé bước lảo đảo lên bờ; trải qua sự tiến hóa lâu dài, rồi đến quá trình chọn lọc tự nhiên, những loài trùng nhỏ nhoi chiến thắng hoàn cảnh khắc nghiệt, thích ứng sinh tồn khi đó đã tiến hóa thành hai chủng tộc, một là gián, chủng tộc còn lại là Cổ Ly.

[1] Niêm hoa nhi tiểu hay Niêm hoa vi tiểu nghĩa là cảm hoa mỉm cười, đây là một giai thoại thiên, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đưa cảnh hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhạn mỉm cười.

[2] Ăn bữa sáng kèm bữa trưa.

Trong khi đang vẫn nhớ lại cuộc sống của mình ba năm nay, tôi đã bước đến cửa chính bệnh viện, cái bệnh viện này mấy năm nay hầu như chẳng thay đổi gì. Thực ra cũng chẳng cần thay đổi, ngay từ khi bắt đầu nó đã được xây dựng để bất cứ lúc nào cũng có thể treo một tấm bảng đồng lên nữa là thành bảo tàng mỹ thuật hoặc viện bảo tàng. Bạn từng thấy bệnh viện nào có một cái hồ cực lớn chưa? Ở đây có đấy, giữa hồ còn có một bức tượng Hygea cao ba mét – vị thần sức khỏe trong thần thoại Hy Lạp cổ đại. Bạn đã thấy trên mái vòm sảnh chính của bệnh viện nào vẽ bằng tranh sơn dầu

chưa? Ở đây có đây. Bạn thấy bệnh viện nào để lấy một số khám bệnh mà phải tốn hai trăm bảy mươi đồng chưa? Ở đây có đây.

Tôi bước bên hồ, con đường trải đá vẫn không chút bụi trần, so với ba năm trước, tôi thậm chí còn cảm thấy thời gian dường như chẳng để lại chút dấu vết nào trên bề mặt, nó vẫn bằng phẳng, sạch bóng, chẳng hề biến dạng – nó chính là gương mặt của Cố Ly được duy trì hằng ngày bằng cách uống thứ thuốc chống ôxy hóa tính kiềm yếu, thoa thử kem lỏng được xem là tinh hoa bạch kim căng da hiệu La Prairie. Nếu có thể, tôi nghĩ Cố Ly còn muốn gỡ cả mặt nó xuống, ngâm trong formalin. Có một dạo nó còn luôn nghiên cứu, tra cứu tài liệu về chiếc quan tài bằng thạch anh nổi tiếng nhất Trung Quốc ở Bắc Kinh kia, nó nói là tạp chí cần làm một chuyên đề về việc này. Nhưng với sự hiểu biết của tôi về nó, e rằng... Anyway, tôi nghĩ nếu nó tiếp tục như vậy, sẽ có ngày nó trở thành người tiên phong trong sự nghiệp phòng chống thói rửa của Trung Quốc, đồng thời lưu danh ngàn năm.

Giờ đã ngừng một đêm rồi, đến giờ vẫn chưa thôi lại. Sương mai vẫn còn nặng trĩu áp sát trên mặt hồ, những khóm cây thường xanh bao quanh vẫn tươi tốt um tùm, trên cành cây kết đầy những hạt sương trĩu nặng. Mặt hồ dường như cũng đang hàm chứa rất nhiều sự tĩnh lặng trong bầu không khí mát mẻ của mùa thu, giống một tấm gương lớn mà Thượng đế trên cao đã thuận tay đặt xuống thảm cỏ xanh. Tôi vừa đi sát mép hồ, vừa ngắm người trông theo bóng mình đồ dài trên mặt hồ. Ba năm trước, Cố Ly buồn đau cực độ đã nhảy từ đây xuống hồ, khi đó bề ngoài trông nó có vẻ sáng suốt, bình tĩnh, nhưng trong lòng lại chia năm xẻ bảy dưới đòn tấn công thần tốc, như một chiếc laptop cao cấp trông bề ngoài sắc nét bóng bẩy nhưng trong đĩa cứng đủ các loại virus thành Troy đang tàn phá. Đáng về khi nó nhảy xuống đầm đìa ung dung vô cùng, đến mức tôi và Đường Uyển Như khi trông thấy còn chỉ nghĩ là muốn nhảy xuống bắt cá. Đợi mấy giây sau khi tôi và Đường Uyển Như có phản ứng trở lại, thì cả hai đứa đã hoảng loạn sợ hãi thộn người, đứng trân bên hồ như khúc tượng gỗ, giống như hai người máy bị ngắt nguồn điện. Cũng may khi đó Giản Khê đã ngay lập tức nhảy xuống hồ, mò nó lên.

Nhắc đến Giản Khê, trong lòng tôi lại lần nữa bùng lên cảm giác bị thương như đã được pha loãng ra rồi. Chẳng khác nào một ly rượu vang bị cho thêm nước lạnh, chẳng còn đủ sức làm say người ta, nhưng vẫn cảm nhận được mùi rượu mát rượi, nó có thể nhuộm say hồi ức, nhuộm thành mùi vị khiến bạn không tài nào chịu nổi; hoặc nói như một cuốn tiểu thuyết bị kịch mà tôi từng đọc qua vô số lượt, mỗi khi đọc lại, thì chẳng còn lệ nóng rưng rưng, nhưng trong lồng ngực vẫn như có một nắm đấm nhỏ, đang khe khẽ gõ cửa.

Tôi bước vào phòng bệnh của Cung Minh, đẩy cửa ra, đã thấy anh ta bước xuống giường bệnh, lúc này đang ngồi xếp bằng trên chiếc ghế sofa lớn rộng và mềm mại đặt bên cửa chớp ban công, trên tay cầm một quyển tạp chí thiết kế nước ngoài vừa xuất bản. Âm thanh lật trang tạp chí của anh ta rất nhẹ, dưới ánh nắng ban mai, xương chân mày của anh ta trông khá cao, hốc mắt sâu. Chỉ cần bất động như thế, anh ta lập tức biến thành người mẫu với gương mặt trắng bệch, ánh mắt se lạnh ở trang trước tạp chí VOGUE kia. Nhưng lúc này, anh ta chỉ là một bệnh nhân. Tôi chợt nhận ra, anh ta và Sùng Quang của mấy năm về trước có một điểm giống nhau lạ thường. Dù trong người không hề chảy chung một dòng máu, nhưng trong linh hồn họ, lại phát ra thứ mùi tương đồng nhau ấy.

Biết hình dung sao đây...

Tựa hồ họ đều đến từ một bến cảng xa xôi ở phương Bắc, trên vai vương đầy hương thơm của hoa tuyết mùa đông, ngay cả hơi thở cũng toát lên cảm giác bất ngát bao la như những dãy núi ở nơi đó, con người là ngôi sao rực sáng dưới bầu trời mông manh của cao nguyên, họ mang những đường nét sắc sảo phải có trong thế giới lạnh lùng của phương Bắc, cả dáng điệu lạnh đời hoang vắng. Họ khoác lên mình thảm lông Ba Tư, áo choàng lông cáo trắng, khiến nét bí ẩn trên người họ có những hình xăm không dễ gì hiểu được. Họ như thuộc tầng lớp quý tộc cô đơn buồn tẻ, bị vàng bạc châu báu hương liệu bủa vây, chất chứa sự hiu quạnh ngập tràn. Họ đứng ở đâu, thì nơi đó bắt đầu tung bay những bông tuyết nhỏ vun.

Trong linh hồn họ, đều có mùi ấy.

Thân hình vốn cao lớn của Cung Minh lúc này đang co quắp lọt thỏm giữa chiếc ghế sofa, như một chấm nhỏ.

Gương mặt tiêu tụy hơn nhiều so với hồi mới nhập viện. Chiếc chăn nhung dệt lông cừu cao cấp màu trắng tuyết đắp hờ trên đùi, đó là chiếc chăn tôi mang từ nhà vào cho anh ta. Hồi đó tôi ngồi ghế sau rộng thênh trên chiếc Benz với tâm thế còn rất tiểu thị dân, nằm ngang trên ghế, kéo chăn lên người, hưởng thụ chút cuộc sống của kẻ giàu có. Qua kính chiếu hậu tôi lơ mơ thấy được nét mặt của tài xế, anh ta ngồi thẳng lưng mặt mày nghiêm túc, mắt không liếc lại, tôi nghĩ nhiều năm nay anh ta đã được Cung Minh huấn luyện đến mức dù trong xe có chở Trương Mạn Ngọc, bên cạnh có Beckham đang hát bài Mùa bán tình yêu, chắc chắn anh ta cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Tôi vừa bước vào, anh ta khẽ khàng nhướng mắt lên, rồi gật gật đầu với tôi, động tác nhỏ đến mức khiến người ta hoài nghi không biết anh ta có gật đầu thật hay không. Anh ta vẫn không giống Sùng Quang năm đó, dù khi đã khoác lên người bộ quần áo màu trắng của bệnh viện, anh ta vẫn có thể dễ dàng biến cái nhà tù màu trắng này thành một căn phòng biệt lập trong tòa nhà văn phòng trên đường Hoài Hải Trung. Anh ta nhún Kitty chuyển đến hai chiếc máy tính để bàn, một máy fax, một máy in. Thậm chí anh ta còn triệu tập một đồng nhà thiết kế của công ty đến bệnh viện để mở một cuộc họp nhỏ. Tôi nghĩ nếu anh ta còn nằm viện kiểu đó, rất có nguy cơ cả công ty sẽ chuyển đến gần bệnh viện để làm việc.

Tôi đặt cả phê lên chiếc tủ nhỏ màu trắng, máy in bên cạnh đang ren rén rén nhả giấy, tôi cúi đầu nhìn lướt một chút, phong cách thiết kế trang nội dung của tạp chí "M.E" vô cùng quen thuộc, chắc là bản thảo của số tuần tới. Tôi nhặt những tờ đã in xong rồi xếp lại, sau đó lấy một tách cà phê ra khỏi túi giấy, bước qua đưa tạp giấy cho Cung Minh, liền đó lấy một túi đường nhỏ, xé ra rồi đổ vào tách Latte ấy. Khi tách cà phê bật nắp mở ra, hương vị nồng nàn như dòng suối xao động âm áp và dễ chịu đang trào dâng trong bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng.

Chúng tôi chẳng nói câu nào. Thực ra chỉ cần ở riêng với Cung Minh thôi đã khiến tôi thấy vô cùng căng thẳng rồi. Trên người anh ta toát ra một thứ khí chất như Voldemort vậy, dù đứng ở đâu, anh ta đều như một khối băng khổng lồ. Tôi cúi đầu tìm kiếm đi động, làm ra vẻ vô cùng bận rộn, sau đó tiện tay gửi một tin nhắn cho Kitty: "Khi nào chị đến vậy?"

"Đang trên đường đến." Mười mấy giây sau khi tôi nhắn, tin trả lời của chị ấy đã lặng lẽ xuất hiện trên màn hình, bởi di động của tôi đã cài đặt chế độ im lặng rồi.

Sau nửa phút, tôi lại nhận được một tin nhắn khác của chị ấy: "Đừng có mưu tính tán chuyện với Cung Minh, anh ta không tìm cô nói chuyện, thì tuyệt đối

không được khơi mào đấy. Nhưng nếu anh ta chủ động tìm cô trò chuyện, thì bầu không khí dù có tệ nhạt đến mức nào, cô cũng luôn phải có trách nhiệm làm nó nóng lên, liên tục dẫn dắt cuộc nói chuyện. PS. Phải nhớ, (để) đi động (ở chế độ) im lặng.”

Đúng lúc ấy, Cung Minh đột nhiên hắng giọng, khiến tôi giật bắn cả người, cho rằng anh ta muốn tìm tôi trò chuyện, nhưng anh ta chỉ đổi tư thế rồi tiếp tục lật xem tạp chí. Tôi thờ phào một tiếng, chỉ với động tĩnh nhỏ nhỏ vừa rồi ấy cũng khiến tôi cảm thấy mình như một con cua to xác đột nhiên bị người ta đập vỡ vỏ ngoài, óc não văng tung tóe.

Tôi với lấy tách Latte khác, bật nắp ra, uống một ngụm lớn, chất lỏng tựa những sợi tơ ấm nóng cuộn vào trong cổ họng.

Trong chớp mắt tách cà phê chỉ còn tro đáy. Nhưng đoàn xe trước mắt vẫn rỗng rần xếp hàng, hầu như chẳng nhúc nhích gì cả. Cả đoàn xe nối đuôi nhau trên đường, trông như một con rắn đã uống say. Tiếng còi xe đây đó cùng hợp lại, giống như chiếc máy khoan điện đang cắm trên huyết thái dương.

Kitty tiện tay bóp nát tách cà phê bằng giấy, rồi ném vào chiếc túi giấy bên cạnh. Chị ta đưa tay lên xem đồng hồ, tình trạng giao thông của Thượng Hải thời điểm hơn bảy giờ đáng bị xếp vào tội chống lại loài người. Đôi giày cao gót nhọn hoắt trên chân chị ta, liên tục thay đổi giữa thao tác đạp thắng xe, sang số, nhấn ga, chị ta cảm thấy như mình sắp đạp thủng sàn xe đến nơi.

Đúng lúc này, chiếc xe trước mặt phụt ra một luồng khói đen đặc, hai mắt Kitty tối sầm, cảm giác như vừa bị quăng vào trong một đường hầm.

Trong tòa nhà văn phòng ở đường Hoài Hải Trung, trên chiếc bàn họp dài ngoằng đã xếp đầy những tách cà phê to nhỏ khác nhau, mùi vị của cà phê từ sáng sớm tinh mơ đã bao trùm trong mỗi tòa cao ốc văn phòng lớn nhỏ, sáng nào cũng đều bị thứ mùi như vậy đốt cháy, kích thích, sau đó mọi cảm xúc đều dần trở nên phản kích không thể cưỡng lại. Mùi hương ấy sẽ liên tục tiếp diễn cho đến chiều muộn, nửa đêm, hùng đông, cuối cùng tan dần, các tòa nhà văn phòng lại trở về với sự tĩnh lặng, giống như một con quái vật khổng lồ mệt mỏi sau khi đã gặm gù suốt một ngày liền.

Cố Ly nhìn lũ cấp dưới mặt chau mày ừ, cả một dãy chuyền sản xuất quảng cáo, dưới sự phá hủy của cuộc khủng hoảng tài chính đã trở nên cực kỳ mong manh. Các nhà quảng cáo đều đang ra sức cắt giảm chi tiêu, bóng dáng của những nhà quảng cáo hùng mạnh về tài chính, tranh nhau đăng quảng cáo trên trang đầu trước đây giờ trở nên quá xa xỉ, xa vời chẳng khác nào thời đại chấp chính của Từ Hy thái hậu, các nhà quảng cáo lúc này, ai nấy cũng đều tỏ vẻ khách sáo: “Ôi ôi, không sao, không sao, trang nhất cứ nhường lại cho họ đi. Các cô có trang quảng cáo nào đang chiết khấu không?”

Không khí trầm lắng nặng nề bao trùm cả căn phòng.

Chiếc điện thoại ở giữa bàn họp đột nhiên đổ chuông, một nam trợ lý ấn nút speakers, giọng của Diệp Truyền Bình pha với tiếng rè của điện thoại vang lên: “Đừng ngồi ngây ra đấy nữa, các người có ngồi đấy cho đến khi Mỹ biến thành nước cộng sản, thì khách hàng quảng cáo cũng sẽ không tự đến mở cửa công ty chúng ta đâu. Nghĩ cách đi.” Điện thoại ngắt cách một tiếng. Để lại đám người mặt mày xám ngoét trong phòng, thể diện hay tôn nghiêm gì đó, chẳng ai còn để ý đến những thứ này nữa, nguyên nhân khiến mặt họ xám ngoét là vì quá đối. Kể từ tối qua, suốt một đêm dài, đến khi ánh mặt trời ngày mới xuyên phá lớp cửa chớp công ty, dưới tia từ ngoại phát ra từ đôi mắt của Cố Ly, chẳng ai dám rời đi. Có điều, Cố Ly có thể dựa vào quang hợp để duy trì tinh thần khỏe mạnh vĩnh hằng của mình, thì những nhân viên khác chẳng qua chỉ là loài người thôi – loài người sẽ không thể ngăn cản được Cố Ly.

Cố Ly kéo ghế ra: “Mọi người đi ăn sáng đi, sau khi ăn xong trở về công ty tắm rửa, thay quần áo, sau đó ngủ một lát để bổ sung tinh thần và sức lực, rồi viết một bản tiến độ trong phạm vi công việc của mình cũng như bản kế hoạch mới trong tháng kế tiếp, những việc này cộng lại hai tiếng đủ không? Vậy đúng mười một giờ, trở lại công ty họp tiếp.”

Mọi người: “...”

Cố Ly giẫm trên đôi giày cao gót, lộp cộp lộp cộp lướt một mạch ra khỏi phòng họp. Tuy mặt nó không hề biến sắc, giữa hai chân mày vẫn lộ ra thái độ bất cân mà Võ Tắc Thiên hay Từ Hy thường thể hiện trên mặt, nhưng người hiểu nó, chẳng hạn như tôi, nhất định sẽ biết rằng, lúc này nó chỉ là một con hổ giấy, tức tốc rời khỏi hiện trường gây án, vì nó biết nếu đi chậm một chút, chắc chắn nó sẽ bị đánh tan xác. Kiểu tác phong này, hồi còn ở đại học, nó đã tôi luyện đến mức thành thục.

Năm đó, khi với tư cách sinh viên nữ xuất sắc thay mặt các sinh viên Học viện tài chính phát biểu với sinh viên mới nhập học năm thứ nhất, nó đã hùng hồn khảng khái mà nói rằng: “Các bạn nghe kỹ đây, những thứ như bit tất gì gì đó, những phụ kiện đi động đáng yêu gì gì đó, những chiếc váy màu hồng phấn gì gì đó của các bạn, chút nữa sau khi kết thúc buổi lễ này, về đến ký túc xá hãy đốt sạch đi. Kể từ hôm nay, các bạn không được vênh mặt lên trời, hớn ha hớn hở làm gì, có thời gian rảnh rồi đi huênh hoang này nọ, chỉ bằng đi xem biểu bảng báo cáo. Sung không rụng vào miệng, cũng không rụng vào trong căn nhà gỗ nhỏ bên bờ biển đầu, gần bờ biển chỉ có biệt thự, chỉ những người đi giày cao gót mới vào đó được! Còn bạn nữa, bạn gái tết tóc hai bên đứng ở hàng đầu ấy, bạn để kiểu tóc này, có từng nghĩ đến cảm nhận của mọi người xung quanh không? Bạn đã từng tìm hiểu xem cảm xúc của con bò là như thế nào chưa? Tuy chúng ta học kinh tế cần lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng cũng không được kiêu ngạo thái quá thế đâu?” Nói xong, con hổ giấy này lướt một mạch khỏi hiện trường, lộp cộp lộp cộp... cực kỳ điều luyện.

Năm đó, giữa mùa hè nóng nực, nó mặc váy siêu ngắn cực thấp, trên người xịt đầy COCO CHANEL NO.5 mà thứ ấy với đám sinh viên nam khí huyết đang sung mãn kia thì chẳng khác nào xuân dược[3], rồi dong đưa điệu đà bước vào ký túc xá nam, trên tay xách một hộp Haagen-Dazs, đối mặt với những cơ thể nam tính trẻ trung chỉ mặc độc chiếc quần lót bó sát lộ lộ trước mắt, mặt nó không hề biến sắc, ánh mắt e ấp tình xuân, nó nhìn Vệ Hải ra mở cửa, anh chàng cơ thể trắng kiện này cũng chỉ mặc một chiếc quần lót, nó giống như đóa hoa nở rộ giữa tháng Ba bay vào, đặt ly kem xuống, rồi lại nhẹ nhàng lướt ra, để lại Cố Nguyên như sắp vỡ đôi ngay tại trận, trong ánh mắt sắc lẹm long lanh của Cố Nguyên, con hổ giấy này đã lặng lẽ bỏ đi, như khi nó hùng hổ xuất hiện, vung vẩy tay áo, như mây xuống phố... nó lướt một mạch, lộp cộp lộp cộp... cực kỳ điều luyện.

[3] Từ dùng chỉ những loại thuốc khi dùng vào sẽ gây kích thích ham muốn tình dục.

Năm đó, nó nhanh mồm nhanh miệng, vừa sáng sớm trông thấy giáo sư môn Luật kinh tế đến, liền thân thiết chào hỏi: “Em chào thầy, nghe nói vợ thầy

hôm qua xách một chiếc giỏ hồng của PRADA ngã từ trên cầu vượt bộ hành xuống thảm xanh ạ? Ha ha ha ha... PRADA và bọn cây xanh kia không bị sao chứ”, sau đó con hổ giấy này lướt nhanh một mạch, lộp cộp lộp cộp... cực kỳ điêu luyện.

Nhiều năm như vậy, nó luôn sống trong tâm thế liếm máu đầu dao này. Nó chưa bị giết, điều đó đủ để chứng minh phần mộ tổ tiên nhà nó phải chắc chắn biết nhường nào. Nhiều năm như vậy, tôi luôn cảm thấy từ một số góc độ nào đó, nếu nhìn một cách biện chứng, nếu phân tích một cách khách quan, nếu bỏ qua hiện tượng để nhìn bản chất, thì tôi cảm thấy nó và Đường Uyên Như thực sự giống nhau, không phải duyên kiếp, không chung một nhà. Tôi từng si nhục nó: “Cố Ly, điểm khác biệt giữa cậu và Đường Uyên Như chính là ở chỗ có đang mặc Dior hay không mà thôi.” Nó cười nhạt một tiếng, rồi đáp: “Cậu nhầm rồi. Điểm khác biệt giữa tớ và Đường Uyên Như ở chỗ, là có mặc hộp với Dior hay không mà thôi.”

Tôi ngẩng dung nhan biết nhìn xa trông rộng của nó, tôi thua rồi.

Cố Ly rời khỏi phòng họp, về đến phòng làm việc của mình, nó tức tốc vợ lấy di động, túi xách, áo khoác – ba món đồ điển hình khi ra khỏi nhà, sau đó lại tức tốc biến mất trong tòa nhà “M.E”. Lam Quyết nhìn Cố Ly bay vào ra cửa như một trận cuồng phong không mây không khói (vung vẩy tay áo, như mây xuống phố) như thế, anh ta chợt giật mình, vội vàng chạy theo: “Giám đốc Cố, cô đi đâu vậy? Tôi lái xe giúp cô.”

“Được, mau đi thôi, tôi đợi anh ở gara.” Cố Ly bay vun vút rồi nhanh chóng biến mất phía cuối hành lang, vừa ngoái lại liền buông thêm một câu rất tùy hứng, “À đúng rồi, đem theo luôn con dao trên bàn làm việc của tôi nữa.”

Lam Quyết: “...”

Bầu trời dần rõ nét hơn.

Cái sắc lam xám rất riêng của buổi ban mai ấy từ từ bị pha nhạt đi, cảm giác sương mù như được giăng mắc mờ ảo tràn ngập trong không khí, và biến mất hoàn toàn dưới ánh mặt trời. Ánh nắng mùa thu có gì đó đặc biệt cũng na ná với thành phố rộng lớn hậu công nghiệp hóa này, trông như một chỉnh thể tự nhiên chân thực, nhưng nhìn lâu lại khiến người ta cảm thấy giả tạo. Mặt trời chói chang trông chẳng có sự khác biệt nào so với giữa hè tháng sáu, nó vẫn cheo leo trên vòm trời, vẫn trên những áng mây kia ngạo nghễ trông xuống thế giới dưới chân, nó vẫn dùng những tia sáng để vuốt ve mỗi tác đa thịt, nhưng rồi chỉ đem đến cảm giác tê tái. Nó long lanh soi rọi trên mặt hồ, nhưng mặt hồ bằng giá chỉ đáp trả lại những tia sáng phản chiếu càng lạnh lùng hơn mà thôi.

Lục Thiêu ngồi trên thảm cỏ nơi anh ấy thích nhất trong công viên Tĩnh An. Đeo cặp kính râm, đội mũ len đen, cả chiếc khẩu trang đang đeo trên mặt nữa. Trông như thế, anh chỉ là một người nước ngoài bình thường. Nhưng chỉ cần bỏ kính xuống, hoặc tháo khẩu trang ra, diện mạo xuất hiện liên tục tràn ngập trên các tạp chí và truyền hình kia, có lẽ đủ sức thu hút một cơ sở thiếu nữ chạy theo thời trang, xương xẩu lồm chồm.

Thực ra, suýt chút nữa anh đã quên mất là bao lâu rồi mình chưa được nhân nhả tán bộ trên phố như thế, bao lâu rồi chưa được thoải mái đi xem trọn vẹn một bộ phim như thế, bao lâu rồi chưa được sáng khoái ăn uống ở quán ven đường như thế. Trước đó chưa từng, bây giờ cũng không thể. Bản thân bây giờ, chẳng khác nào một bí mật không thể để người khác trông thấy, sống trong bóng tối, sống trong một trạng thái thời gian đêm ngược luôn luôn phải đề tâm cảnh giác.

Anh ấy nhồm đậy, móc chìa khóa xe ra khỏi túi. Đột nhiên anh ấy muốn đến một nơi.

Tôi ngồi trên chiếc ghế dựa đối diện với Cung Minh, nói là ghế dựa, nhưng thực ra còn to hơn cả ghế sofa. Không gian tĩnh lặng trong phòng khiến người ta lầm tưởng thời gian đang trôi qua vùn vụt với trạng thái của một thứ chất keo bán đông đặc. Cà phê kích thích cơ thể đã giúp tôi thoát khỏi trạng thái lơ mơ hỗn độn của buổi sáng sớm mà tỉnh táo hơn nhiều.

Trong khoảng thời gian Cung Minh nằm viện, tuy tôi và Kitty vẫn bận tối mắt tối mũi, nhưng suy cho cùng anh ta không phải là siêu nhân, lượng công việc chắc chắn sẽ không thể nhiều như lúc bình thường được. Vậy nên dạo này, tôi cũng có chút thời gian rảnh rỗi, chẳng hạn như lúc này, để tôi có thể hồi tưởng lại đôi chút cuộc sống của mình. Lâu nay, tôi luôn phải làm việc với tốc độ về đích của vận động viên điền kinh chạy cự ly ngắn, chẳng khác nào một con chuột mù bị đốt lửa sau đuôi phải nhe nanh há miệng lao về phía trước, nhưng khi tôi dừng lại hồi tưởng về cuộc sống của mình, dường như có thể cảm nhận được rất nhiều hạt cát tích tụ lại trong trái tim, theo dòng máu chảy vào các bộ phận của cơ thể, lắng đọng lại trên người tôi vô số sự thương cảm gồ ghề trúc trắc.

Sau khi trời vào Thu, cuối cùng Đường Uyên Như cũng chuyển khỏi biệt thự của chúng tôi.

Thực ra chẳng có nguyên nhân nào cả, chúng tôi không tranh cãi, cũng chẳng ghét bỏ nhau – nói trắng ra, đã nhiều năm trôi qua, với cá tính của Đường Uyên Như, nếu ghét thì đã ghét từ sớm rồi – vấn đề giữa chúng tôi nằm ở chỗ, khi mỗi chúng tôi đều vội vã chia tay thời sinh viên, khoác lên mình những bộ đồng phục màu đen đơn điệu chen mình trong chiếc thang máy bé tẹo của những tòa cao ốc với gương mặt còn tiêu tụy, thì nó vẫn cố thủ trong thời kỳ lãng mạn xưa kia. Nó vẫn thích đọc loại tiểu thuyết tình cảm ướt át, vẫn khóc ở những phân đoạn xúc động, đến mức mẹ nó cũng không nhận ra nó nữa, tôi nào nó cũng lôi chúng tôi tụ tập vừa uống cà phê, hồng trà, vừa tám chuyện lan man về những ngôi sao (nam) của làng giải trí toàn quốc, trong đầu nó vẫn chờ đợi Cố Ly lái ra đủ loại đồ uống đến tên còn chưa từng nghe từ trong chiếc tủ tựa cái hộp Pandora kia ra để pha cho mọi người, thậm chí nó vẫn hào hứng trông đợi một ngày nào đó Cố Ly bóc lên một thứ cảm xúc hoài cổ, mời chúng tôi cùng ngồi xếp bằng trên thảm Ba Tư trong phòng khách tập Yoga.

Nhưng thực tế lại là, đứa nào cũng về nhà muộn cả, mà về đến nhà rồi thì vội vã vào bếp pha một tô mì ăn liền hoặc lấy một trái táo trong tủ lạnh, sau đó ngồi xếp bằng trước máy tính gõ bàn phím lách ca lách cách, hay cột tóc đuôi ngựa dốc ngược lên trời, rồi day day huyệt thái dương đến ửng đỏ lên, sau đó ngồi trên đất, khổ sở ứng chiến với đồng giấy in trải ra đầy trước mặt.

Cuối cùng Đường Uyên Như đã sống cuộc sống hiện tại bằng linh hồn của quá khứ, nó đang thay thế tất cả chúng tôi lưu lại trên trục thời gian của một thời, khi nó nhìn chúng tôi, ánh mắt toát lên vẻ thương cảm, và mong mỏi cái điều mà ngày cả bản thân nó cũng không có hy vọng.

Thậm chí ngay cả Nam Tương từng luôn bầu bạn với nó, cũng gia nhập vào phe của chúng tôi. Mỗi sáng sớm, chúng tôi uống sữa mạch nha trên bàn ăn, trước khi đi làm thì dốc cạn ly cà phê đậm đặc vào cổ họng, chúng tôi tranh thủ chút thời gian bên bàn ăn để thảo luận về những tin đồn bên lề trong “M.E” và những kế hoạch khó bề tưởng tượng, cảm xúc bùng nổ như hồi đại học khi chúng tôi tán gẫu xem đường kính nốt ruồi trên mặt chủ nhiệm hướng dẫn có vượt quá một đồng xu hay không.

Sau khi Đường Uyển Như tỉnh giấc, luôn phát hiện, người mặc váy ngủ đứng trong phòng khách, chỉ còn lại một mình nó. Trên bàn ăn trong bếp, còn lưu lại ba bộ đồ ăn, Lucy đang ngâm nga rửa chén, bọt nước rửa chén phủ đầy cả bồn rửa tay.

Mỗi sáng thức giấc, đón tiếp nó luôn là một phòng khách như vậy.

Mãi đến một tối của tuần trước, khi mấy đứa chúng tôi ở trong phòng khách say sưa bàn về những tài liệu cần chuẩn bị cho cuộc họp ngày mai, thì nó bước ra khỏi phòng tắm với chiếc khăn quấn trên đầu, trên mặt bôi một lớp mặt nạ như bùn màu đen, trông như đêm nửa con gà ác cho vào trong máy ép trái cây đánh nát rồi đắp lên mặt vậy. Nó ngồi xuống bên chúng tôi, ồm ồm nói rằng: “Cố Ly, cậu phải sửa lại vòi sen nhà tắm đi, nó phun nước ra quá mạnh quá to, cảm giác mỗi khi tắm như đang bị người ta hiếp dâm ấy!”

Cố Ly còn chưa kịp khởi động phần mềm phản công của nó, thì Như Như đã bồi thêm một câu: “May là tuần tới tớ chuyển đi rồi, tớ cũng tìm được phòng rồi. Cách các cậu không xa.”

Trong âm hưởng lời nói của nó, mọi người đều lần lượt ngẩng đầu lên.

Xe dừng lại, Cố Ly chẳng đợi Lam Quyết mở cửa, tự mình đẩy cửa xe ra rồi bước xuống. Nó khoát khoát tay với Lam Quyết: “Anh đi tìm chỗ đậu xe. Sau đó hãy tìm tôi.” Lam Quyết gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn anh tuấn biến mất phía sau cánh cửa kính màu đen đang đóng lại. Cố Ly soi mình qua cánh cửa kính, lớp trang điểm sau khi đã trải qua thử thách suốt một đêm, vẫn rạng rỡ tươi sáng.

Cố Ly nhìn quanh một lượt, cảnh tượng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, khiến trong lòng nó đột nhiên dấy lên biết bao suy tư.

Bị một hồi chuông cửa đánh thức khỏi dòng hồi ức, mở cửa ra, sau khi định thần nhìn kỹ, đầu óc tôi như đạn bắn tung tóe – lại lần nữa tôi đã ngay tức khắc biến thành một con cua khổng lồ bị búa đập vỡ vỏ.

Ngoài cửa, Sùng Quang – chính là Lục Thiêu hiện nay – cũng đang trợn mắt há mồm nhìn tôi. Trong mấy giây như vậy, sự tương tác trong não bộ của chúng tôi, chẳng biết đã cuộn lấy bao nhiêu đám mây hình nấm. Chắc hẳn anh ấy cũng chưa từng nghĩ tới việc tôi sẽ ở đây.

Cung Minh thấy tôi đứng ngăn người ở cửa, không kiềm chế nổi đã bước ra hỏi: “Ai vậy?”

Khi nhìn rõ khuôn mặt đang đứng ngoài cửa, anh ta cũng thộn ra như tôi.

Ba con cua lớn đứng ở cửa ra vào, trầm lặng trên trời.

Phải giải thích tình cảnh này thế nào đây? Tôi mau chóng điều động tất cả trí tuệ của mình, hòng đưa ra một phản ứng chính xác, nhưng với trí tuệ của mình, tôi thấy quá khó. Cái cảm giác ấy giống như Đường Uyển Như vẫn đang lăm rằm luẩn quẩn trong đầu tôi:

Đầu tiên, Cung Minh không hề biết tớ đã biết chuyện Sùng Quang vẫn chưa chết, còn Sùng Quang cũng chẳng nói cho Cung Minh việc tớ đã biết chuyện anh ấy chưa chết, đồng thời, theo lý mà nói, tớ cũng phải tỏ vẻ tớ không biết Sùng Quang chưa chết; nhưng cái anh chàng người mẫu Lục Thiêu này chẳng thân chẳng thích với Cung Minh đột nhiên đến thăm anh ta, cũng không thể nào giải thích được, vậy tớ tỏ vẻ ngạc nhiên là đúng rồi, nhưng sự ngạc nhiên này, liệu có bị hiểu nhầm là tớ đã biết Lục Thiêu chính là Sùng Quang không? Hay nói cách khác, thực ra Cung Minh biết tớ đã biết Sùng Quang chính là Lục Thiêu, nhưng tớ và Sùng Quang lại cho rằng Cung Minh không biết chúng tớ đã biết Sùng Quang chính là Lục Thiêu...

...nào tôi đang ngạt thở rồi.

Cung Minh: “... Anh là Lục Thiêu? Anh đến đây làm gì?”

... Tôi thəm run lên, nhưng đồng thời tôi cũng biết, trong lòng Cung Minh cũng đang run lên, anh ta tuy là người đẹp của núi băng, nhưng lại là diễn viên hạng quèn. Khi nói dối, đôi mi anh ta run lên trông như đôi cánh con ong đang bay.

Lục Thiêu ngượng nghịu nhìn tôi, rồi bối rối nói: “... Ồ... muốn đến bàn chuyện hợp tác...”

Ba người giống như ba tên hề đứng trên cầu thăng bằng, chỉ đang xem ai ngã xuống trước.

Nhưng Thượng đế luôn là người không hề nghi ngờ vô cớ, ông ta luôn kỳ vọng người đời có thể có trí tuệ cao hơn, tâm lòng rộng lớn hơn, cuộc sống dramatic hơn mình. Có gì hỗn loạn hơn cục diện hiện tại không?

Có.

Trong hành lang vang lại một tràng âm thanh lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Khi tôi thấy gương mặt của Cố Ly ngoài cửa, hệ thống tính toán logic vẫn luôn miễn cưỡng duy trì trong đầu tôi nãy giờ đã hoàn toàn sụp đổ. Nhưng tôi tin, trí tuệ của ba người họ rõ ràng cao hơn một người như tôi, vẫn đang duy trì quá trình tính toán logic tốc độ cao:

Cung Minh không biết Cố Ly đã biết Sùng Quang chưa chết, Sùng Quang hoàn toàn không biết Cố Ly đã biết mình chưa chết, Cố Ly cho rằng tôi không biết Sùng Quang chưa chết nhưng thực ra tôi đã biết Sùng Quang chưa chết, hơn nữa Cố Ly hoàn toàn không thể xác định được Cung Minh có biết bản thân mình đã biết Sùng Quang chưa chết hay không...

Bộ não của tôi sau khi vừa mới khởi động lại, lại chết mấy lần nữa.

Tôi đứng tại chỗ, duy trì trạng thái chết máy, tôi thề rằng trong không gian tĩnh lặng này tôi có thể nghe thấy âm thanh chuyển động rắc rắc rắc rắc của đĩa cứng trong bộ não ba người họ...

... Khi tôi cho rằng trên đời có lẽ không thể xuất hiện cục diện nào hỗn loạn hơn cục diện này nữa, Thượng đế đã bật cười. Ông ta cười nhe hàm răng trắng bóng, đầu lưỡi quăng quật âm âm.

Trong căn phòng tĩnh mịch này, khi Lam Quyết và Kitty lại bước vào, cục diện đã diễn biến thành một cuốn tiểu thuyết khoa học giả tưởng giết người trong mật thất và du hành xuyên thời gian. Tôi nhìn Lam Quyết và Kitty, thật khó đoán định trong chuyện này, họ là người hiểu chuyện hay là người ngoài cuộc, Lam Quyết và Kitty đều không biết, Lam Quyết biết Kitty không biết, Lam Quyết không biết Kitty biết, Lam Quyết và Kitty đều biết, bất cứ một sự thay đổi tổ hợp sắp xếp, rồi cộng thêm với tổ hợp logic của bốn người gồm Cung Minh, Sùng Quang, Cố Ly và tôi vừa rồi đã đặt ra, đều sẽ dẫn đến $2.2(2n-1)$ khả năng. Sùng Quang nhìn Kitty, Kitty nhìn Cung Minh, Cung Minh nhìn Lam Quyết, Lam Quyết nhìn Cố Ly, Cố Ly nhìn tôi, tôi nhìn tất cả bọn họ... thậm chí tôi còn cảm thấy Lam Quyết và Kitty đang lo lắng nhưng không thể hiện ra trên sắc mặt, thông tin trong ánh mắt của họ truyền cho nhau giống như một chuỗi số nhị phân, nhìn thì thấy, nhưng đọc không hiểu.

Nếu nói cục diện hiện tại là một cuốn tiểu thuyết, tôi nhất định sẽ đánh tác giả của cuốn tiểu thuyết ấy.

Cục diện bế tắc trong căn phòng vẫn tiếp diễn, tôi là người ngã gục trước tiên trong số đó. Việc tôi có thể làm, chính là đợi xem cục diện bế tắc trước mặt cuối cùng sẽ sụp đổ ra sao, xem ai có thể kiên trì đến cùng.

Trong sự tĩnh lặng tràn ngập căn phòng, thứ tiếp tục vang lên là tiếng rắc rắc khi máy tính bắt đầu quét dọn ổ đĩa cứng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Trong phòng, chẳng ai nói lời nào, ngay cả tiếng vi vu của gió cũng muốn tháo chạy ra ngoài cửa sổ, chỉ còn lại tiếng nước chảy không ngừng, nó róc rách lấp đầy thời gian, lấp đầy những khe hở bối rối, lấp đầy khoảng cách giữa người với người. Giống như gió giăng kín bầu trời. Giống như mưa khỏa lấp vực sâu. Giống như bí mật sinh sôi vô tận len khắp mọi hốc cây trong rừng thẳm.

Bộ tiểu thuyết viễn tưởng này, đã được khép lại đánh cách một tiếng trong tiếng ho của Cung Minh. Tôi nghĩ anh ta không hề muốn để mọi người mặc sức tọc mạch vào bí mật và đầu mối bên trong. Thậm chí ngay cả trang bìa anh ta cũng không muốn bị người ta nhìn thấy. Nếu có thể, tôi nghĩ nhất định anh ta sẽ đem bộ thiên thư kỳ quái này đổi thành một trang bìa trên đó có ghi bốn chữ cỡ lớn “Tân Hoa Tự Điển” màu xanh đen. Anh ta có quá nhiều việc muốn che giấu, là một kẻ ngốc như tôi cũng có thể cảm nhận được. Cho nên tôi tin, Cố Ly chắc chắn biết nhiều chuyện hơn tôi. Dòng thứ chín chương thứ ba triết học cuộc đời của nó chép: Vô sự bất đẳng tam bảo điện, bất thị Diêm Vương bất xao môn[1].

[1] Vô sự bất đẳng tam bảo điện, Bất thị Diêm Vương bất xao môn: Không có chuyện gì hệ trọng thì không đến điện Tam Bảo, không phải Diêm Vương không gõ cửa. Ý nói không lo chuyện bao đồng, làm đúng phận sự, không phải việc của mình không xen vào, không làm việc không đúng lúc đúng chỗ.

Cung Minh hắng giọng, dáng vẻ cực kỳ bình thản: “Sao mọi người đều đến vậy, thật trùng hợp. Lục Thiêu chào anh, rất vui được gặp anh, nhưng hôm nay tình hình sức khỏe của tôi không tốt lắm, hơn nữa còn có mấy việc chưa xử lý xong. Lần này chắc không bàn bạc được rồi, rất xin lỗi. Đợi tôi ra viện, tôi sẽ hẹn anh ngay. Nếu có thể hợp tác với anh, “M.E” chúng tôi vô cùng vinh hạnh.”

Cung Minh vừa nói xong, Lục Thiêu cũng gật gù đầu đáp, tỏ ý cung kính với mọi người, rồi lui ra khỏi phòng. Trước khi đi, anh ấy khẽ đưa mắt ra hiệu với tôi. Nhưng tôi chẳng tài nào nắm bắt được tín hiệu đó, mọi tế bào não của tôi trước đó mấy phút đều chết sạch rồi. Lúc này, ngay cả số chứng minh nhân dân của mình tôi cũng chẳng thể nhớ nổi. À không, đừng nói là số chứng minh nhân dân, ngay cả giới tính trên giấy chứng minh của tôi là gì chưa chắc tôi đã biết.

Chuyện của Sùng Quang đã khiến mọi chuyện rối rắm phức tạp trong tình huống này giảm đi trông thấy. Nhưng bầu không khí trong phòng bệnh vẫn chẳng dịu đi, chẳng qua chỉ khiến mức độ căng da đầu của người ta từ cấp bậc “buồng an ninh” trước đó hạ xuống thành “phòng tra tấn” mà thôi. Trong không gian chẳng lớn cũng chẳng nhỏ này đang chứa đầy các dụng cụ tra tấn vô hình, cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ có người bị ném lên trời gô lại, rồi thành thật khai báo.

“Cô tìm tôi có việc?” Cung Minh ngồi xuống ghế sofa to rộng, trông điệu bộ kia cũng đủ biết anh ta đã thiết lập lại thành công tuyến phòng vệ an toàn của mình – Sùng Quang vừa đi, điều đó đồng nghĩa anh ta chẳng còn gì đáng để lo lắng nữa, bất cứ cục diện thế nào anh ta đều có thể kiểm soát được. Về điểm này tôi không chút nghi ngờ, cho dù lúc này Cố Ly là một phần tử khủng bố trên ngực quần đầy thuốc nổ muốn xông vào cùng chết với anh ta,

tôi tin Cung Minh có thể bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra, và trong vòng ba phút đã có thể bước vào giai đoạn đàm phán ngay được.

Chỉ có Sùng Quang.

Cung Minh là chiến thần bất bại Achilles, còn Sùng Quang chính là gót chân chí mạng trên người anh ta – năm đó khi nữ thần biển cả Thetis mẹ đẻ của ông ta túm chặt lấy mắt cá chân của ông ta và đem ông ta vào trong dòng Acheron, nếu bà ấy biết trước cái gót chân duy nhất chưa nhiễm nước của dòng Acheron đó sẽ trở thành nhược điểm duy nhất của ông ta, thì tôi tin rằng bà ta nhất định sẽ không hề do dự mà buông tay, để đứa bé ấy chìm hẳn vào dòng sông này.

“Đúng vậy.” Cổ Ly đáp lại. Tôi nhìn mặt nó, cảm giác nó và Cung Minh phải là một mảng xộp lớn trên sông.

“Vậy sao cô không gọi điện thoại trước? Cô không cảm thấy trực tiếp chạy qua đây tìm tôi, rất không đúng mực sao?” Cung Minh đang mặc bộ quần áo bệnh nhân kẻ sọc bằng chất liệu thuần cotton, mái tóc bung mềm, trông giống một thanh niên văn nghệ có chút bất thường, nhưng nét sáng ngời trong đôi mắt ấy đã bán đứng anh ta. Ánh mắt anh ta giống như hai con dao phẫu thuật.

“Tình huống khá đặc biệt, cho nên đến trực tiếp. Nói qua điện thoại không rõ hết được, hơn nữa, nếu anh biết tôi đến là vì việc gì, tôi tin anh cũng sẽ không muốn tôi chọn cách dùng điện thoại để nói với anh.” Cổ Ly chẳng hề suy sụp trong ánh mắt không gì không xuyên thấu của Cung Minh kia, trước khi đến đây, chắc chắn nó đã tập đi tập lại vô số lượt trong đầu rồi. Trước khi đẩy cánh cửa lớn này ra, nó nhất định đã tầm qua trong dòng Acheron.

“Tôi biết cô muốn hỏi gì tôi.” Mí mắt của Cung Minh sụp xuống một nửa, ánh nắng rơi trên đôi mi khiến có thể thấy rõ từng cọng lông, giống như râu tua vênh thẳng tắp của cô Kim Tuyền trong hang núi nắng ráo.

“Sao?” Ngược lại Cổ Ly không ngờ anh ta sẽ nói như vậy.

“Nhưng tôi đề nghị cô tìm một hoàn cảnh tương đối riêng tư, vì chuyện cô muốn biết, sẽ không khiến cô cảm thấy vui vẻ, cũng không khiến dòng họ của cô thêm vinh danh.” Cổ áo bệnh nhân của Cung Minh khẽ phanh ra, khiến tôi lơ mơ có thể cảm nhận được thứ mùi vị tựa hồ như trong phòng mổ lan ra – mùi thuốc sát trùng sạch sẽ đến mức khiến người ta khó chịu. “Tôi đề nghị, không được có người ngoài.”

Cổ Ly hít một hơi thật sâu, lồng ngực căng lên một chút, nó quay sang nói với Lam Quyết: “Anh đi xe về công ty trước đi, giữ chìa khóa xe cho tôi là được, đợi lát nữa tôi tự về.”

Lam Quyết gật đầu, lặng lẽ đóng cửa đi ra. Cổ Ly quay đầu lại, nhìn Cung Minh, sau đó ánh mắt chuyển sang phía Kitty.

Cung Minh khẽ nhếch mép lên, trông giống đang cười, nhưng đôi chân mày của anh ta lại thoáng có chút gượng gạo, nét mặt có chút phức tạp. Anh ta gật đầu với Kitty, Kitty như hiểu được liền quay người rời khỏi phòng bệnh. Trông chừng, rõ ràng cô ta đã thở phào một hơi.

Trong căn phòng chỉ còn lại ba người: Cung Minh, Cổ Ly, tôi.

Cục diện phức tạp trong nháy mắt đổ sụp thành một cục diện bế tắc kiểu tam giác, trong đầu tôi lập tức suy xét, tôi phải tìm một cái cớ thế nào để mau chóng chuẩn khỏi đây. Tôi tự cho rằng mối quan hệ của mình với Cổ Ly đủ vững chắc, nhưng chỉ cần hai chúng tôi không phải sinh ra cùng một từ cung, thì tôi vẫn mãi là “người ngoài”.

Tuy trong lòng nhận thức như thế, nhưng tôi vẫn không muốn nghe những chữ bảo tôi phải tránh đi từ miệng Cung Minh, tôi biết như vậy có vẻ hơi bất bình thường và “cô là cái thá gì”, nhưng tôi thà thức thối đảo đảo, chứ không muốn bị Cung Minh cách ly. Tôi thừa nhận mình làm không đến mức vũ trang toàn bộ, chuyên nghiệp cực đỉnh, một phần xúp ba đồng sáu hào tư cũng đòi viết hóa đơn giống Kitty. Tôi đối với Cung Minh, đối với Sùng Quang, tình cảm của tôi đối với hai anh em họ càng ngày càng phức tạp, tôi không biết mình phát hiện ra điểm này từ khi nào, tôi chỉ biết, đầu tôi lại vừa bị đẩy vào nước.

Hơn nữa, trừ việc sợ Cung Minh bảo tôi rời đi ra, thực tình tôi còn sợ Cổ Ly bảo tôi ở lại hơn. Bản năng tự vệ trong tôi mách bảo rằng, tuyệt đối không được xen vào chuyện trước mắt. Câu ấy nói thế nào nhỉ, nơi có người, thì có giang hồ. Cùng một đạo lý, nơi có bí mật, thì ắt có thuốc trừ sâu, phải xem bạn có muốn cạm chén hay không. Ba lần bảy lượt, trăm vạn nghìn vụ, vô số bận, Cổ Ly và tôi đã tay trong tay đón tiếp hết quả lựu đạn này đến quả lựu đạn khác bay thẳng về phía mình, từ khi học cấp ba đến nay nó và tôi đã tay trong tay nhìn người ta nhảy lầu, đến khi học đại học tôi và nó đã tay trong tay nhìn khói sau đuôi xe của Diệp Truyền Bình phụt cho một chữ “Đo”[2] rõ to trên mặt, suốt dọc đường về, thê thảm vô cùng, nghĩ lại mà phát sợ. Nó là con chuột Jerry[3] vũ trang toàn thân, tay cầm bình khí người mặc áo giáp, nhưng tôi chỉ là một con chuột thường, tay không tác sát, cáo mượn oai hùm. Tục ngữ nói, khinh thương bất hạ hỏa tuyến[4]. Nhưng tôi đã bị thương rồi, tôi muốn rút lui.

[2] Ở đây cùng với ý giễu cợt, kiểu như đồ mặt dơ.

[3] Ý nói lạnh lẽo thông minh tính quái.

[4] Bị thương nhẹ thì không lùi khỏi trận tiền. Ý nói chiến đấu kiên cường đến cùng không nản chí.

Tôi vừa định mở miệng, Cổ Ly đã lên tiếng.

Nó chẳng thèm nhìn tôi, bình thản nhìn Cung Minh, nhưng lại nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu về công ty trước đi.”

Tôi ngẩn người ra.

Sự thù hận của con người thực ra được chia làm hai loại: một loại mang nhiệt độ của hỏa diễm son và sắt thép nung chảy, toàn thân từ trên xuống dưới mỗi tế bào đều đầy ắp sự nồn nóng muốn phải cùng sống cùng chết với đối phương, nghiền thành bã, thiêu thành than, thế phải cùng tan xương nát thịt mà hóa thành bụi khói đen sì thời khắp thế giới này mới thôi; còn một loại khác, thì mang cái vẻ ớn lạnh của gió thu và đêm dài, chẳng có chuyện phục thù đến mức điên cuồng mất nhân tính, chỉ có sự chán ghét hờ hững, sự xa lạ lạnh lùng, muốn quên đi hẳn ta, tránh xa hẳn ta, cảm thấy nhục nhã khi nhắc đến hẳn ta, muốn tránh khỏi thế giới của hẳn ta, từ đó mà không còn liên quan gì đến hẳn ta nữa.

Tôi hoàn toàn chắc chắn, sự oán hận của tôi đối với Cố Ly tuyệt đối không phải loại thứ nhất.

Khoảng một tuần trôi qua, Cung Minh đã ra viện, hôm đó vừa đúng dịp cuối tuần. Tôi gọi điện thoại hỏi Kitty, xem có cần tôi đi lo thủ tục xuất viện không, Kitty nói qua điện thoại là không cần, lo mà tận hưởng cuối tuần đi. Nhưng trong câu nói sau cùng, cô ấy khiến tôi chợt thấy không mấy thoải mái, cô ấy nói: “Mọi thứ đều nhờ có cô đấy.”

Cái cảm giác đó lại đến.

Cảm giác này khiến tôi cảm thấy mình có bệnh.

Theo lý mà nói, tôi phải cảm thấy vui vì không cần tăng ca cuối tuần, tôi phải vui vì không phải đối mặt với gương mặt lạnh tanh lúc nào cũng đề phòng cảnh giác của Cung Minh, tôi phải thỏa thích lăn lộn trên chiếc giường mềm mại trong nhà vừa xem những bộ phim sứt sùi ướt át của TVB vừa ăn đồ ăn nhanh mà trải qua một ngày cuối tuần ý nghĩa nhất. Nhưng được như vậy rồi, tôi lại cảm thấy lạc lõng. Đây chẳng phải là có bệnh là gì?

Giống như mấy ngày trước, khi ở trong phòng bệnh của Cung Minh, Cố Ly bảo tôi về công ty trước, cảm giác của tôi cũng y như vậy. Con người chính là một loài động vật kỳ lạ, bạn càng bảo nó thoải mái, thì nó càng muốn tự tìm phiền phức cho mình.

Có điều từ sau khi rời khỏi phòng bệnh của Cung Minh, Cố Ly cũng chẳng đề cập gì đến chuyện của ngày hôm đó nữa. Tôi chẳng tài nào biết được trong phòng bệnh hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, với kiểu tư duy siêu việt lạ thường của hai người họ, có xảy ra bất cứ chuyện gì tôi cũng chẳng mấy ngạc nhiên. Họ có khả năng tựa vào nhau đồng thời ngồi xếp bằng trên giường bệnh, dùng một sợi len chơi trò tạo hình bằng dây trên đầu ngón tay suốt cả ngày, cũng có thể trong vòng nửa phút đã tung quyền cước, tóm lấy Hồng Anh đại đao chém nhau vì vuốt buổi chiều. Thật sự, tùy cơ ứng biến. Giống như con mèo nổi tiếng thế giới Erwin Schrodinger ấy, trước khi chưa mở hộp ra, bạn sẽ không biết được nó là mèo sống hay mèo chết, một con mèo có thể cùng lúc ở trạng thái vừa sống lại vừa chết, nó muốn không nổi tiếng thế giới e cũng khó.

Suốt mấy ngày liền, tôi thăm dò ý tứ, nhưng cũng chẳng phát hiện Cố Ly có hành động gì bất thường. Trái tim cảnh giác của tôi cũng dần thả lỏng trở lại. Hơn nữa vì liên quan đến chuyện Cung Minh nằm viện, những việc cần giải quyết ở công ty cũng ngày càng nhiều, hiện nay sáng nào tôi cũng có thể giống như Kitty vừa chat MSN, vừa dùng QQ gửi văn bản, cùng lúc đính kèm file dữ liệu trên các bức thư điện tử, rồi đồng thời có thể rất chính xác chuyển một bản fax cho khách hàng, tất nhiên, suốt quá trình ấy còn có thể gọi di động, nếu cần thiết – nhưng Kitty luôn trội hơn tôi một bậc, cô ta cùng lúc làm nhiều việc như tôi, còn có thể thuận tay thay băng vệ sinh.

Trong những ngày này, lượng cà phê tôi uống ngày càng nhiều, khi cầm từng ly từng ly cà phê dốc ngược vào cổ họng, cái cảm giác ấy thực ra rất giống với việc rót dầu cho chiếc máy thu hoạch cỡ lớn. Với tốc độ như vậy, lọ cà phê rang mà tôi vừa mua bỏ trong ngăn tủ kia, đã nhanh chóng trở đầy. Nhờ tác dụng của cà phê, tôi duy trì được trạng thái long lanh của ánh mắt trong suốt thời gian làm việc, giống như hai chiếc đèn pin cực lớn. Giữa chừng còn có mấy lần khi Diệp Truyền Bình đi qua phòng làm việc, tôi loáng thoáng cảm giác bà ta mỉm cười với tôi. Đúng vậy, bà ta giống Cung Minh, Cố Ly, những quản lý cấp cao bọn họ, đều thích nhìn đám nhân viên cấp dưới điên cuồng tận sức kiếm tiền cho công ty như một con ngựa.

Nhắc đến Cố Ly, có một điểm tương đối khác thường là, từ sau khi ra khỏi phòng bệnh của Cung Minh, nó bắt đầu vào ra phòng làm việc của Diệp Truyền Bình thường xuyên và khó hiểu hơn – đúng, chính là cái phòng to tướng được chuyển đổi từ phòng họp sang ấy. Nó luôn bước chân vào với thần sắc lo lắng trừng phùng, sau đó bước ra với nét mặt vô cùng söt sáng.

Đã mấy lần tôi nhìn không được định hỏi nó, cách làm kiểu tự sát “chòn sóc chúc tết gà” này, rốt cuộc là thế nào? Tôi không muốn có một ngày đột nhiên nhận được thông báo, có một quả đạn sắp nổ tung bên tai. Nhưng Cố Ly và tôi đang duy trì một khoảng cách cực kỳ khéo léo, khoảng cách chần chừ này cực kỳ tốt – vừa không hạ gục được tôi, khiến tôi xuất hiện một cảm giác phần nộ như muốn ngóc đá cùng tan, đồng thời lại khiến tôi không đủ dũng khí, tiến đến gần chất vấn nó, nó dùng vẻ lạnh lùng thể lương chết người của mưa gió thu sang nào nê, để chặn đứng người ta cách xa ngoài ngàn dặm.

Sau khi tan ca ngày thứ Sáu, tôi đến siêu thị Cửu Quang, mua cà phê cho mình – tất nhiên, đây là thứ yếu, chủ yếu là mua cà phê cho Cung Minh, nếu không thì tôi đã trực tiếp mua ở cửa hàng tạp hóa dưới chân tòa nhà rồi. Tôi vừa hỏi thăm được cái loại cà phê Nhật Bản có trộn thêm bột vàng mà anh ta hay uống trước đây, trong siêu thị ở tầng phụ tòa nhà Cửu Quang có bán. Vì vậy tôi không phải vất vả lên mạng tìm kiếm người mua hộ. Tất nhiên, cà phê của hai chúng tôi sắp trên những kệ hàng khác nhau, cà phê của tôi nằm ở khu vực hàng trong nước, ở đó người mua đông nhưng nhúc, đập gót chèn vai, cái bẹ và tã lót có đủ, gan ngỗng cộng với cua đồng sắp lượ. Còn loại cà phê anh ta uống, thì sắp ở khu vực hàng nhập khẩu, ở đó ít thấy bóng người, lạnh lùng một khoảng, chim bay rừng lạng, cô quạnh lạ thường.

Trong sự cô quạnh lạ thường đó, tôi đã gặp Vệ Hải. Anh ta đang đứng bên giá đồ khu vực hàng gia dụng nhập khẩu từ Nhật Bản, trên tay đang cầm một món trông giống như một cái lọ.

Cách nhau đến mấy mét, tôi vẫn có thể nhìn thấy những múi cơ săn chắc đầy đặn trên người anh ta, cho dù sau khi tốt nghiệp đại học anh ta đã ngừng thi đấu, không còn tham gia luyện tập trong đội cầu lông nữa – điểm này giống Đường Uyển Như, nhưng anh ta vẫn duy trì được một thân thể quyền rũ mà hồi còn đi học được chúng tôi gọi là “David di động”.

Anh ta mặc chiếc áo ba lỗ thể thao bằng chất liệu cotton màu lam xám bó sát, những đường gân múi cơ ở cánh tay và bả vai nổi lên rõ nét, bóng mờ giữa các múi cơ vừa mơ hồ vừa mượt mà tựa như những hang núi được mưa to xối rửa tạo ra. Cơ thể anh ta trông cực kỳ tươi mới, hình như là vừa làm tóc,

mái tóc ngắn dày trông khá lộn xộn, nhưng trông rất có sức sống, khỏe khoắn, toát lên thứ khí chất riêng có ở những chàng trai trẻ tuổi. Tóc của anh ta khác với hơi hướng anh tuấn mềm mại của Cung Minh, Sùng Quang. Hai người kia chỉ là quý tộc ngạo mạn cuộn mình trong áo lông ở miền đất tuyết phương Bắc, còn Vệ Hải lại là người đi săn những con sóng với làn da rám nắng bên bờ biển.

Tôi bước qua chỗ đó, anh ta ngẩng đầu lên, phát hiện ra tôi, anh ta lập tức cười híp mắt và chào hỏi, tôi đã thấy rõ thứ anh ta đang cầm trên tay, là một hộp than hoạt tính dùng để làm sạch không khí.

“Anh mua thứ này làm gì?” Tôi nhuróng nhuróng mày với anh ta, “trong nhà vừa quét sơn à?”

“À, không phải nhà anh, là Đường Uyển Như vừa chuyển sang nhà mới, cô ấy vừa tìm được phòng, trước đó cô ấy đã quét sơn phòng ngủ thành màu hồng phấn, phoi cả tuần lễ rồi, nhưng vẫn có mùi. Cô ấy chuẩn bị ngày mai chuyển đồ vào nên anh muốn mua chút than hoạt tính, ít nhiều có thể giảm khí độc.”

“Thế nó không thể đợi thêm mấy hôm nữa à?” Tôi chau mày, Đường Uyển Như luôn thích làm ra vẻ cực kỳ bi tráng, bất luận là đọc tiểu thuyết hay xem phim, chỉ cần nghe thấy những từ kiểu như “huyết chiến sống còn” hay “giải quyết tận gốc”, “tráng sĩ chặt tay”, hoặc như “bướm bay thiêu thân”, thì nó toàn thân run lay bấy giống như vừa chích 200ml máu gà vậy. Trong số các hình tượng những cô gái cổ điển của Trung Quốc mà nó thích, đại đa số đều là DRAMA QUEEN kiểu như Mạnh Khương Nữ này, Thưởng Nga này, Vương Chiêu Quân này, Bạch Tố Trinh này. Sự khác biệt giữa họ và Đường Uyển Như chính là ở chỗ, những kỳ nữ này, đều có tính cách quá dramatic, nhưng vấn đề của Đường Uyển Như nằm ở chỗ nó cũng rất dramatic.

“Đạo gần đây cô ấy đều ở nhà bố mẹ, cô ấy nói qua điện thoại mà, sáng nào cũng nghe radio chào buổi sáng, ngoài giò cháo quẩy có thêm một quả trứng luộc, chập tối ăn cơm đúng giờ, xem tin tức thời sự, khuya chín giờ rưỡi là phải tắt điện. Cô ấy nói cảm thấy mình như trở về những năm tháng thời cải cách mở cửa vậy, bên hông lúc nào cũng dặt một cái máy nhắn tin.” Vệ Hải cười ha ha, đôi mắt đen láy híp lại, hàng mi rậm rịt. “Cô ấy nói tối qua về tỉnh trông thấy bố mua một cuốn Mao chủ tịch ngữ lục bản mới về nhà, vậy là cô ấy đã gọi cho anh, nói phải lập tức chuyển đi.”

“Ồ vậy à? Đường Uyển Như chẳng nói với em. Lần này sao nó lại tốt bụng muốn bỏ qua bọn em...” Tôi nói đến đây, chuông điện thoại đã reo. Bật màn hình di động lên, cái gương mặt khổ ải năm ngàn năm của nhân dân Trung Quốc kia của Đường Uyển Như đang nhấp nháy trên màn hình di động. Tôi nhận cuộc gọi: “Chào cô Đường, xem ra cô còn chưa có ý định bỏ qua tôi. Tôi đánh giá quá cao sự tu dưỡng đạo đức của cô rồi đấy.”

“Tiểu thư? Cô có biết lễ phép là gì không vậy Lâm Tiêu, chẳng khác nào đang trực tiếp gọi tôi là gà.” Giọng của Đường Uyển Như vang lên đinh tai nhức óc trong điện thoại.

“Này gà, cô tìm tở làm gì vậy?”

“...Lâm Tiêu, ngày mai đến giúp tở chuyển nhà, tở vừa đếm xong, tở chắc, mười ba thùng giấy, chỉ một mình tở thì chẳng biết làm đến khi nào mới có thể vào ở được, chắc khi đó toàn thể giới đều đã thực hiện xong chủ nghĩa cộng sản rồi.”

“Có phải cậu lắp camera trên trán Vệ Hải không vậy, tở vừa mới nhắc đến chuyện chuyển nhà của cậu với anh ta, cậu đang do thám bọn tở đấy à?” Tôi đẩy điện thoại ra xa tai một chút, giọng của nó quá to, khiến tôi luôn cảm giác như mình đang bê một chiếc radio kê sát vào tai vậy.

“Cái gì cứng với không cứng, cậu đang nói bầu vú hay là nhân dân tệ hả? Tở nghe không rõ, chỗ cậu tín hiệu kém quá. Sáng mai mười giờ, đến đúng giờ đó. Tở nhắn địa chỉ cho. Tở tắt máy đây, mai gặp lại.” Giọng của Đường Uyển Như xa dần, nhưng rõ ràng, nó đã quên tắt điện thoại, chỉ là buông điện thoại xuống mà thôi, vì tôi vẫn loáng thoáng nghe thấy âm thanh the the bên kia điện thoại, “Mẹ, mẹ đừng để dung dịch vệ sinh phụ nữ của mẹ cạnh lọ nước súc miệng của con có được không?!”

Tôi ngắt điện thoại, dang tay tỏ vẻ “chịu thua” với Vệ Hải, anh ta mỉm cười tỏ vẻ đồng tình ra chiều rất hiểu tâm trạng của tôi. Tôi nói: “Vậy hẹn mai gặp, mai em không phải đi làm, em cố gắng qua sớm một chút.”

Vệ Hải: “Không sao.”

Khi đang định từ biệt anh ta, tôi đã thuận miệng nói một câu: “Anh gọi Nam Tương chưa? Thế ngày mai em và Nam Tương cùng qua nhé.”

Nói xong câu này, sắc mặt Vệ Hải rõ ràng cứng đờ đi, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy sức sống ấy giống như là đã bôi một lớp sáp mỏng trong suốt, lúc này đã đông cứng lại trong hơi lạnh đang thổi ù ù: “Hay là... không cần gọi đâu.”

“Sao vậy? Hai cái miệng lại đấu nhau rồi à?” Tôi đứng là một con lợn.

“Cô ấy chưa nói với em?” Lớp sáp trên mặt Vệ Hải đã biến thành thủy tinh.

“Gần đây bọn em đều bận đến vắt chân lên cổ, em chẳng gặp được Nam Tương. Có điều, hai cái miệng đấu nhau là chuyện rất bình thường, nó không nói với em chứng tỏ không phải là chuyện lớn. Anh là đàn ông mà, đại lượng chút.” Tôi đứng là một con lợn ngóc nghếch, tôi đáng bị băm nát rồi nhét vào trong dùi, sau đó cắt thành từng khúc từng khúc treo lên mái hiên nhà chuẩn bị ăn tết.

“Ý tôi là, cô ấy không nói với em, anh và cô ấy đã chia tay rồi sao?” Sắc mặt của Vệ Hải dịu xuống, thờ phào một hơi, nhưng trông không giống vừa trút bỏ gánh nặng, mà là sự thất vọng, giống như chón ngoại ô tỉnh lặng sau khi con bão tràn qua, những chiếc túi nhựa vụn vật tung bay càng làm nổi bật sự hoang tàn.

Tôi thộn người ra.

Sự lừa dối chia làm hai loại: một loại là cô ta bóp méo đen trắng, đảo điên trái phải. Cô ta rõ ràng phủ lên mặt bạn một lớp sa tanh, nhưng cô ta lại nói cho bạn biết chỉ là đột nhiên nổi lên một trận sương mù; cô ta rõ ràng hắt một vệt máu lên lưng bạn, nhưng lại nói với bạn chỉ là trời đột nhiên đổ mưa. Kiểu lừa dối này là con dao găm chọc vào xương bả vai, là móng tay cào cào vào ngực, là hàm răng trắng đã cắn trên bắp tay.

Còn một loại lừa dối khác, là cách ly khỏi sự truyền tải thông tin, giống như rút hết mọi âm thanh của thế giới. Trong vũ trụ bao la lạnh giá, một vụ nổ siêu tân tinh, ngàn vạn cánh hoa lấp lánh bắn tung tóe, mấy trăm sinh vật mới nổi lên rồi lại suy vong, hàng ngàn nền văn minh sinh ra rồi lại mai một, mấy trăm triệu năm hoặc một giây thoáng qua, mọi âm thanh đều ẩn náu trong biển tin đồn mật mù tăm tối. Còn bạn đang quay lưng về phía vũ trụ này, bạn cho rằng thế giới sau lưng đều bình yên vô sự, chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tôi biết, Nam Tương chưa hề lừa dối tôi theo kiểu thứ nhất.

Sáng sớm hôm sau, khi xuất phát đến nhà Đường Uyển Như, tôi không gọi Nam Tương.

Một mặt là tôi cố ý làm vậy, còn mặt khác, tôi cũng chẳng có cơ hội. Đêm qua khi tôi đi ngủ, nó còn chưa về. Sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, nó đã ra khỏi nhà – hoặc có thể, nó suốt đêm không về nhà. Tôi không phân biệt được. Vì ngày nào sau khi ra khỏi giường, nó cũng thu dọn giường chiếu cực kỳ ngăn nắp, hoàn toàn không nhìn ra mấy phút trước đó, trên chiếc giường ấy là một cô gái nóng bỏng mềm mại thơm tho.

Thực sự tôi cũng chẳng biết khoảng thời gian này rốt cuộc nó đang bận gì. Nhưng ít nhiều tôi có thể tưởng tượng được, vì hồi tôi làm trợ lý thực tập, tôi cũng luôn ảo giác phải chăng mình là người tàn tật, tôi thật sự cảm thấy mình bị thiếu một tay, hai cái miệng, bốn con mắt, tám cái chân so với người khác.

Nhưng có một người khác đã thay thế Nam Tương đi cùng tôi đến nhà Đường Uyển Như, cùng giúp nó thu dọn đồ đạc.

Khi Đường Uyển Như mở cửa ra nhìn thấy người đó đứng cạnh tôi, trên đầu nó đang quấn một dải khăn trắng, trông như người đàn bà chưa ngoa lúc này đang chuẩn bị rút dao võ sĩ đạo ra mổ bụng tự sát, nhưng khi nó thét lên, thì trong chớp mắt nó lại biến thành một nghệ sĩ dân gian đến từ vùng Bắc Thiểm Tây.

Người đi cùng tôi, là Sùng Quang.

Anh ấy đeo chiếc khẩu trang màu đen, lộ ra đôi mắt màu xanh thăm thẳm, trông giống như mắt sói diêm đạm trong khu rừng vắng lặng.

Tôi thật sự cảm thấy có lỗi với Sùng Quang, lại lần nữa tôi quên cuộc hẹn với anh, chúng tôi vốn dĩ đã hẹn nhau cùng đi tham quan bảo tàng mỹ thuật Ngoại Than vừa tu sửa xong còn chưa mở cửa cho công chúng, ở đó đang triển lãm các tác phẩm mỹ thuật của Tăng Phạn Chí. May là anh cũng chẳng buồn, chỉ hơi chau mày, đưa tay vịn chắc vai tôi, rồi nghiêm túc nói: “Lâm Tiêu, ra ngoài rồi, thì sớm muộn gì cũng phải về đây.”

Giọng điệu của anh thấp trầm mà lời cuốn, giống như dây đàn Cello bị khảy vang trong vô thức. Nếu ánh mắt anh phiêu thêm chút nữa, tôi nhất định sẽ nghĩ rằng anh đang cợt nhả. Tôi vốn cảm thấy anh nhất định sẽ từ chối lời mời của tôi, đến giúp Đường Uyển Như chuyển nhà, vì tôi biết anh không thích xuất hiện chốn đông người, anh từng nói thà đợi trong căn phòng trừ đông của lò giết mổ Trùng Giang, chứ không muốn vào nhà hàng Panko ở quảng trường Nhân Dân.

Nhưng thật bất ngờ, anh lại đồng ý.

Còn tôi lại nghĩ, đúng lúc ấy anh đang hối hận.

Nói là anh và tôi cùng đến giúp Đường Uyển Như chuyển nhà, nhưng thực ra chẳng khác nào anh đến đón nhận một cuộc phỏng vấn độc quyền về những tin đồn liên tục được lan truyền kia, Đường Uyển Như giống như một thứ dây độc với những bông hoa tuyệt đẹp nở ra to như những chiếc sọt cứ bám riết không rời anh, cứ hai phút lại hỏi một câu, đói khát giống như đã bị phơi nắng ba ngày ba đêm ở trung tâm Sahara vậy.

Chính trong tình cảnh chất vấn liên tục không ngừng nghỉ của Đường Uyển Như, ngay cả Vệ Hải một anh chàng vận động viên thể thao vốn bị chúng tôi gọi là “thừa cơ bắp thiếu đầu óc” này, cũng như bùng tình hiểu ra người nước ngoài đang đứng trước mặt này, chính là Chu Sùng Quang nhà văn nổi tiếng trước đây. Tôi mượn có “hỏi dài dòng”, nhiều lần cắt ngang ánh mắt thăm dò của anh ta đối với tôi. Đồng thời tôi cũng lấy lý do “không nên dẫn lửa đốt mình”, bảo anh ta không được rêu rao ra ngoài, nếu không rất dễ “có thể ngày nào đó anh xuống lầu mua một bình Cola, hôm sau khi tỉnh dậy đã trông thấy một bao tải trôi theo dòng nước trên sông Tô Châu, trong bao tải chính là anh.”

... “À, cô nói cái tên Lục Thiêu này á, là tôi chọn bừa trong lúc câu giận thôi. Hồi đó chẳng nghĩ nhiều thế đâu, tôi nghĩ có lẽ trong tiềm thức đã nghĩ đến tên của cha tôi, tên tiếng Anh của ông ấy là Shaun, nên tôi mới nghĩ, vậy thì gọi là “Thiêu” đi. Hủy diệt cùng nhau? Không không, tôi không muốn thiêu đốt gì cả.”

... “Chỗ đau nhất là mắt, khi chích thuốc tê tôi đau đến mức sắp ngất đến nơi. Thực ra các bộ phận trên mặt tôi bao gồm cả vùng cảm cũng ít nhiều đều có chỉnh sửa, tuy không phải chỉnh sửa lớn, nhưng vì chỗ chỉnh sửa tương đối nhiều, nên nhìn tổng thể, gần như chẳng còn đáng đáp gì của trước đây nữa. Tôi bây giờ, chính là một người có tướng tá tây phương đúng chuẩn, chỉ ít cũng là người lai vô cùng rõ nét.”

... “Dưới chân mày tôi đã lót thêm một miếng xương, làm cho hốc mắt càng trở nên sâu hơn, nhưng như vậy sẽ khiến mắt tôi không còn to như trước đây nữa. Trước đây nhìn nam tính hơn, còn bây giờ, thì trông u sầu hơn, tôi nghĩ thế. Họ thích như vậy. Mỗi tôi được gọt cho mỏng đi, nếu theo sở thích tiêu chuẩn của giới thời trang thì đây chính là ‘môi mỏng tựa lưỡi dao’, họ cảm thấy làn môi như vậy có một sức hấp dẫn chết người.”

... “Cô nói màu mắt sao? Mỗi lần ra khỏi nhà tôi đều đeo kính áp tròng màu xanh, giờ nếu tôi gỡ kính ra, thì mắt tôi vẫn là màu đen. Màu con người thực ra cũng chẳng có cách nào đổi được.”

... “Trước đây tôi lớn lên ở nước ngoài, cho nên tiếng Anh chẳng thành vấn đề. Tôi còn biết chút tiếng Đức, nhưng nói không giỏi lắm”

... “Chiều cao vẫn như trước đây, chỉ là tôi luyện cơ bắp cho rắn chắc hơn một chút, nên trông có vẻ cao hơn thôi.”

Suốt cả buổi sáng, Sùng Quang bị Đường Uyên Như quán chặt lấy như vậy đấy, nhưng điều khó tin là, anh vẫn không hề tỏ nét mặt khó chịu, trên mặt anh lúc nào cũng thấp thoáng nụ cười âm ỉ tựa ánh mặt trời ngày đông, hàm răng trắng muốt làm tôn thêm nét mặt vui cười quyến rũ kia, giống như khoe môi của anh lúc này đang ngậm một nụ hôn. Giọng nói thấp trầm áp áp giống như chocolate nhưng to được dày công tạo ra. Thần sắc này khiến tôi nhớ đến anh trước kia. Hồi đó anh âm ỉ, dịu dàng, giống như tắm tắm lòng cừu, bất cứ lúc nào cũng có thể bao bọc lấy bạn trong một khối hương thơm mê ảo. Hiện giờ anh ấy cũng rất hiếm khi để lộ ra nét mặt dịu dàng này, phần lớn luôn thể hiện sự sắc sảo, lạnh lùng – trông giống Cung Minh.

Sau đó rất lâu, Sùng Quang mới nói cho tôi biết, hôm đó ở nhà Đường Uyên Như, thực lòng anh rất vui. Từ sau khi biến thành Lục Thiêu, ngày nào, khi làm việc bên ngoài, bao vây xung quanh cũng là một đám nhân viên làm việc, giống như dải từ trường có bức xạ cực độc, cách ly anh ra xa những người khác. Sau khi công việc kết thúc, anh trở về chung cư cao cấp được đặt dưới hệ thống giám sát an ninh cấp năm, ngay cả người bán rong anh cũng chẳng bao giờ được gặp – muốn mua gì chỉ có thể đi đến đại sảnh, sau đó có nhân viên chuyển đến cửa phòng khách. Chẳng có khách khứa, chẳng có tiệc tùng, chẳng có người thân.

“Có một khoảng thời gian, anh cảm thấy mình giống như đang sống trong một chiếc vỏ nhỏ bé cô độc. Anh giống một hạt đậu phộng bé nhỏ trôi dạt trong vũ trụ xám đen. Có khi trống rỗng đến đáng sợ, anh phải tự mình tạo ra một vài âm thanh, tiếng nhạc, tiếng phim, tiếng nước vòi hoa sen rào rào, tiếng ồn của đồ gia dụng xê dịch liên tục. Những âm thanh ấy khiến anh cảm thấy mình đang sống, khiến anh cảm thấy thế giới này vẫn đang tồn tại. Lâm Tiêu, em có biết không, có lúc anh cảm thấy mình thật sự đã chết.”

“Vậy Cung Minh đâu? Không phải Cung Minh luôn đến thăm anh sao?” Tôi lại như trở về những buổi chiều mưa dầm liên miên, những ngày tháng cuộn mình trong chân đọc tiểu thuyết của anh.

“Anh ấy cũng hay đến thăm anh. Anh ấy là người duy nhất còn đến hỏi han anh. Mỗi lần đến anh ấy đều đem đến cho anh rất nhiều tiểu thuyết, truyện ký nhân vật, truyện tranh. Anh ấy chưa từng đem báo đến, anh ấy nói những thứ trên báo đều vớ vẩn. Ngay cả tạp chí anh ấy cũng rất ít khi đem đến. Có thể anh ấy cũng không muốn để anh liên tục chứng kiến cái bản thân già dỗi kia của anh. Nhưng khi anh ấy đến thực tình cũng không giao lưu nhiều lắm, giữa bọn anh chẳng có nhiều chuyện để nói. Hơn nữa, có khi anh ấy còn đột nhiên bật khóc mà chẳng hiểu tại sao. À, mà không phải là kiểu khóc to đâu. Đầu tiên đôi mắt anh ấy sẽ ửng đỏ lên, giống như bị xông khói ấy, mỗi khi anh ấy rơi lệ, anh đều không tiện hỏi han lắm, vì anh hoàn toàn không rõ cuộc sống của anh ấy. Anh chỉ đứng đợi bên cạnh trong thinh lặng. Một lúc sau, anh ấy trở lại bình thường. Nhưng anh biết anh ấy thực ra sống rất mệt mỏi. Mệt mỏi hơn so với anh.”

Anh điềm đạm mỉm cười, trả lời tôi như thế.

Vệ Hải dùng dao thủ công rạch đứt băng dính trên từng thùng carton, sau đó xếp đủ thứ đồ lộn xộn trong những chiếc thùng ấy ra ngoài, tôi lo việc phân loại, đồng thời cầm miếng giẻ lau và một cái chổi lông gà quét sạch bụi bám trên đó. Cho dù trên chiếc thùng của Đường Uyên Như đều dùng bút lông đen cỡ lớn ghi rõ phân loại, nhưng khi Vệ Hải vừa rạch ra xong, ào một tiếng, luôn có điều ngạc nhiên. Chẳng hạn trong chiếc thùng có ghi “công cụ” kia, chất đầy dép lê, bàn chải đánh răng, nước súc miệng và ba quả cà chua tươi cùng hai củ gừng. Chẳng hạn trong thùng ghi “sách và tạp chí”, nhưng chúng tôi rõ ràng phát hiện thấy DVD, váy liền áo, đĩa cứng di động và hai ống cầu lông.

Đang rạch đến nửa chừng, Vệ Hải đã bị một cái thùng trên có ghi “lời nguyện cầu của thiếu nữ” làm cho đờ người, với sự khích lệ nhiều lần của tôi, anh ta mới run rẩy rạch chiếc thùng ấy ra, chiếc quần lót thêu ren màu hồng phấn và chiếc áo ngực màu da nằm phơi phới trước mặt, giống như vô số bùa chú có pháp lực cao cường, khiến Vệ Hải toàn thân run bắn còn làn môi thì tím tái, tôi nhìn bàn tay cầm dao rạch băng dính của anh ta cứ run rẩy mãi, tôi không nỡ đã bước đến giật lấy con dao, thật sự lo rằng anh ta không chịu nổi sự kích thích trước mắt mà cầm dao tự chọc vào cổ họng mình mất.

Thực ra ngay cả tôi sau khi đã trông thấy nhiều lần, còn chịu không được, vì trong đó còn có mấy chiếc quần lót, rõ ràng có thể được xếp vào diện “quần chèn kín”, tôi thật lòng cảm thấy cho dù Neil mặc chúng vào mà đi dạo trong Hắc Long cũng sẽ chẳng có bảo vệ nào chặn cậu ta lại. Tôi hỏi Đường Uyên Như mấy món đồ bảo tàng kỳ dị lạ thường này rốt cuộc là của yêu tinh phương nào, Đường Uyên Như gãi đầu một cái, rồi nói rất ư thần nhiên: “À, hai cái đó à, quần tắm biển.” – Bạn có thấy có gái nào mặc quần tắm biển không? Cảm giác chẳng khác nào khi bạn nghe thấy một chàng trai nói với bạn “à, hai cái đó à, bikini đi biển đấy.”

Tất nhiên, bên trong chiếc thùng “lời nguyện cầu của thiếu nữ”, chúng tôi cũng phát hiện hai hộp bánh khô Oreo và ba hộp Mylikes cùng một lọ thuốc mắt dùng cho kính áp tròng. Tôi nghĩ đối với một số fan cuồng tiểu thuyết viễn tưởng nào đó mà nói, những món đồ như vậy khi kết hợp cùng những thứ chứa trong “lời nguyện cầu của thiếu nữ” kia, cũng đủ tạo thành một bộ “Tập hợp Những câu chuyện án mạng bí ẩn” đáng kinh ngạc.

Tôi và Vệ Hải bối rối mà trầm lặng tiếp tục rạch hết thùng này đến thùng khác, cảm xúc thực tình chẳng khác mấy so với những quân nhân chống khủng bố xem cái chết nhẹ tựa lông hồng trong phim The Hurt Locker. Nhất là khi mở chiếc thùng có ghi “sự chờ đợi trầm lặng”, nhìn thấy bên trong có mười mấy quả xương rồng gai mập mập khỏe khoắn đang “trầm lặng chờ đợi” tôi và Vệ Hải.

Còn Đường Uyên Như và Sùng Quang thì ở trong nhà bếp vui vẻ thoải mái tán chuyện. Hôm nay tôi mới phát hiện, thì ra Sùng Quang không phải là phê phẩm cao cấp dài lưng tốn vải như trong tưởng tượng của tôi, anh biết cách dùng những miếng rửa chén khác nhau để rửa những chiếc đĩa không cùng chất liệu, đĩa sứ và đĩa thủy tinh được phân loại xếp chồng phơi khô, cũng biết cách đem những chiếc bát chồng lên nhau rồi lật úp trở lại, đợi sau khi nước chảy ráo sạch, đặt vào trong tủ chén. Anh thậm chí đã xử lý thành công những vết bẩn màu đen bám đầy trên mặt kiềng bếp gas, còn kiểm tra sự thông suốt của đường ống thoát nước, đồng thời anh còn biết cách cho thuốc khử khuẩn để tẩy rửa miệng tiếp nước của máy lọc nước – tôi thì thoàng quay đầu qua nhìn trộm chiếc áo ba lỗ màu trắng bó sát ấy, mồ hôi nhễ nhại, từng múi cơ trên cơ thể anh săn chắc hơn trước, mùi vị của anh mãnh liệt hơn trước. Tôi cảm nhận rõ rệt nhịp tim mạnh mẽ và hơi thở gấp gáp của mình, khiến tôi mấy phen ảo giác mình đang xem một bộ phim người lớn chủ đề là công nhân công nhân của Nhật Bản.

Khi mọi người đều đang bận rộn, Đường Uyên Như e thẹn dựa sát vào Sùng Quang, nhìn chăm chú, nghiêm túc lắng nghe, thi thoảng gật đầu, đôi lúc phụ theo: “À vậy sao?”, “Thật vậy à, em cũng vậy!”, “Thế anh thuộc chòm sao nào?”, “Nhóm máu nào?”, “Thế hồi nhỏ bố có đánh anh không?” – nếu đầu nó to thêm một chút, người gầy đi một chút, mái tóc ngắn đi một chút, tôi thật sự cho rằng mình đang xem chương trình “Lỗ Dữ có hẹn”, vì những từ này thật quá quen thuộc.

Sùng Quang giống như một khách quý chuyên nghiệp và cung kính, có nhu cầu gì đều đáp ứng, có vấn đề gì đều giải đáp, cực kỳ phối hợp, mặt mày phấn chấn thân thiết cảm động giống như một ca sĩ đang giao lưu với khán giả. Nhưng tất cả những điều này đều kết thúc trong câu hỏi bất ngờ của Đường Uyên Như: “Vậy sao anh phải giả vờ chết sau đó còn thay đổi diện mạo? Hồi đó bọn em đều sắp bị hù chết rồi đấy.”

Và lần này, anh không trả lời.

Sùng Quang mỉm cười điềm đạm, làn nước ẩm chảy ra từ vòi hoa sen đang dịu dàng vuốt ve các ngón tay có những đốt xương rõ ràng của anh, giống như một tấm vải trong suốt đang quấn chặt lấy tay. Anh cẩn trọng mà dịu dàng rửa sạch chiếc tổ trong tay, giống như đang vuốt ve khuôn mặt của con vật cưng. Trong phòng, chẳng ai lời nào, ngay cả tiếng vi vu của gió cũng muốn tháo chạy ra ngoài cửa sổ, chỉ còn lại tiếng nước chảy không ngừng, nó róc rách lấp đầy thời gian, lấp đầy những khe hở bối rối, lấp đầy khoảng cách giữa người với người.

Giống như gió giăng kín bầu trời.

Giống như mưa khỏa lấp vực sâu.

Giống như bí mật sinh sôi vô tận len khắp mọi hốc cây trong rừng thẳm.

Bạn thấy đấy, sự lừa dối trên thế giới này, thực ra chia làm hai loại.

Sự tĩnh lặng khiến người ta lo lắng bất an này, đã bị một hồi chuông cửa còn khiến người ta lo lắng bất an hơn phá tan. Từ kiểu bấm chuông cửa reo liên tục không ngừng ấy có thể đoán được, chắc chắn là Cố Ly. Cái cảm giác gấp gáp và sốt ruột với khi thể ngất trời khi ấn chuông gọi cửa nhà người quen của nó, ngay cả Hứa Tiên năm đó ra sức đập cửa trước Lôi Phong tháp, gọi lớn “hòa thượng đáng chết mau thả vợ ta ra” e rằng cũng không sánh bằng. Nhưng nếu nó đến một nhà người khách không quen biết, thì tiếng chuông gọi cửa lại trở nên lảng lơ muôn màu, hơn nữa còn cách một khoảng thời gian bằng nhau mới ấn lại một lần, giống như trong miệng đang lẩm râm râm mà thời gian vậy.

Tôi chưa hề nói cho nó biết hôm nay Đường Uyên Như chuyển nhà.

Tôi quay sang nhìn Đường Uyên Như, hiển nhiên, nét mặt của nó nói cho tôi biết là nó đã mời Cố Ly. Nó vẫn đang quấn chiếc khăn trắng trên đầu, hùng hống hồ hồ lao ra mở cửa, cánh cửa sắt chống trộm vừa mở ra, đã phải hứng ngay dịch độc đang phun rào rào vào mặt: “Đường Uyên Như, nhà cậu thuê ở khu gì vậy? Trên vách thang máy dán quảng cáo băng vệ sinh thì vứt rồi, tổ vừa thấy trong bụi cây xanh dưới đất, hai con mèo đang nằm phơi nắng, thiên địa lương tâm, bọn chúng chẳng sợ tổ chút nào, thậm chí tổ còn cảm thấy chúng chớp chớp mắt định chào hỏi tổ. Có điều không chỉ có điểm này, chúng còn khá hơn nhiều so với đám sinh viên thực tập kia ở công ty tổ. Cái đám nữ sinh đại học đến cả giày cao gót cũng chẳng biết mang ấy, lần nào trông thấy tổ cũng như là trên đỉnh đầu đang bị trời đất vấy đánh vấy, sắc mặt trắng bệch rồi the the tán đi theo các lối khác của tòa nhà. Tổ nghĩ tòa nhà có bốc cháy thì tụi nó cũng không chạy nhanh đến thế, còn nữa cái cửa chống trộm nhà cậu ấy, cậu phải đổi đi, khe hở giữa các thanh thép nằm ngang trên cửa rộng như thế, cùng lắm chỉ có thể chống được thứ trộm đầu to bụng bự như cậu mà thôi, còn với loại mặt nhỏ eo thon như chúng tổ đây, muốn chui lọt cánh cửa này dễ như bỡn...”

Suốt cả một tràng như vậy, nó nói liến thoắng, chẳng khác nào phát thanh viên của bản tin thời sự đang nhìn vào máy nhắc lời mà đọc thuộc lòng, tôi thật sự nghi ngờ việc nó đã diễn tập sẵn ở nhà trước khi đến đây. Khi nói xong một lô một lốc này, thời gian cũng trôi qua mấy phút, màng nhĩ tôi cứ nhức ong ong lên, Sùng Quang và Vệ Hải ngồi tựa lưng vào ghế sofa lặng thinh không nói, trông có vẻ yếu ớt, Đường Uyên Như đang há hốc miệng, chiếc khăn trắng vẫn trên đầu cuối cùng đã rơi xuống...

Còn Cố Ly ư, đang nói giữa chừng, nó đã thuận thực cầm chiếc túi xách hiệu LOEWE trông còn to hơn cả vali du lịch của nó bỏ vào trong tủ kính khóa lại, trước khi đóng khóa, nó lôi từ trong túi ra một vật trông giống chiếc áo choàng sát trùng màu xanh của đám bác sĩ phẫu thuật thường mặc quần lấy bộ váy liền thân lông cừu màu lạc đà trên người, sau đó lại móc ra một chiếc mũ an toàn màu vàng của công nhân xây dựng chụp lên đầu, rồi tao nhả đeo một đôi găng cao su màu vàng – kính râm thì khỏi phải nói, nó đã đeo từ khi bước vào cửa.

“Cố Ly, Đường Uyên Như chỉ gọi cậu đến chuyển nhà, không phải gọi cậu đến phanh thây.” Tôi nhìn trang phục của nó, mà thấy ngực đau nhói nhói.

Cố Ly quay đầu lại, nhìn tôi rồi nói ra vẻ nghiêm túc: “Lời của Đường Uyên Như cậu cũng tin?” Chiếc kính râm cực lớn của nó kết hợp với chiếc mũ an toàn màu vàng trên đầu, khiến nó trông giống một ngôi sao trên mạng trình diễn một tiết mục văn nghệ cho những người công nhân đang làm việc trên công trường không thể về nhà đón giao thừa. “Lần trước nó bảo chúng ta đến hái dâu tây, uống rượu đỏ, tận hưởng buổi chiều cuối tuần vui vẻ trong trang viên kiểu Pháp của thông gia nhà nó. Kết quả thì sao? Chẳng phải là dùng một chiếc máy kéo lôi chúng ta đến nông trường ở bên Thanh Phố ấy rồi phát cho mỗi người chúng ta một cái liềm đi làm cỏ à!”

Tôi nhìn cái cách ăn mặc mà đến cả Lady Gaga cũng sẽ bức tức bỏ đi của nó, thờ dài một hơi. Nhưng ngay sau đó, ý thức được một vấn đề còn nghiêm trọng hơn, tôi thừa nhận mình đã bị khí thế tựa gió cuốn mây tan khi Cố Ly vừa mới vào cửa trấn áp, trong khoảng thời gian ngắn đã bị đánh tan hồn phách, mất hết tư duy logic: tôi hoàn toàn không ý thức được, lúc này, người mẫu Lục Thiệu mới nổi toàn Trung Quốc đang đứng rửa chén trong nhà của Đường Uyên Như, có gì đó không hợp lý lắm.

Hơi thở của tôi đột nhiên dồn dập.

Nhưng Cố Ly lại vô cùng điềm tĩnh tự nhiên, ánh mắt nó quét qua quét lại trên gương mặt mấy chúng tôi, trông chẳng có sự khác biệt nào so với cái

khuôn mặt compa xảo trá thường ngày của nó. Nó lục tìm trong tủ của Đường Uyển Như ra một hộp trà xanh, bật nắp ra ngửi, rồi nhìn có vẻ miễn cưỡng gật đầu, xoay người qua cầm hộp trà đưa thẳng cho tôi: “Lâm Tiêu, pha một bình trà đi.”

Tôi chẳng bao giờ biết được trong hồ lô của nó bán thuốc gì. Nó giống như một con rắn thành tinh, chỉ cần niệm một câu “như ý như ý, theo tâm ý ta”, thì có thể thiên biến vạn hóa, thần quỷ khó đoán.

Tôi đang nghĩ xem có nên nhận hộp trà xanh trên tay nó hay không, thì nó đột nhiên như nhớ đến điều gì đó, quay người qua, nói với Lục Thiêu đang đứng trầm ngâm bên ghế sofa: “À đúng rồi, anh muốn uống cà phê chứ, Sùng Quang?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Shakespeare nói: “Thời gian sẽ đâm nát sự tinh tế hoa mỹ của tuổi thanh xuân, sẽ khắc đường chân trời lên trán người đẹp; nó sẽ nuốt chửng những thứ cực kỳ quý giá hiếm có của thể giới, những thứ đẹp tự nhiên. Chẳng gì có thể thoát khỏi lưỡi hái quét ngang của nó.” Tôi nghĩ ông ta nói rất đúng, nhưng có một thứ, sẽ không bị lưỡi hái của nó thu hoạch, đó chính là tình bạn của chúng tôi. Sau mười năm, chúng tôi nhất định còn có thể chụp một tấm ảnh theo cùng một cách. Tôi không may may nghĩ ngờ.

Cố Ly có rất nhiều điểm lợi hại hơn tôi.

Điều này là chuyện đã rõ như ban ngày. Nó giàu hơn tôi, nó gầy hơn tôi, nó đẹp hơn tôi, nó thông minh hơn tôi, nó đánh đá hơn tôi, nó dũng cảm hơn tôi. Những ví dụ kiểu này có liệt kê đến sáng cũng chẳng hết.

Nhưng tôi cũng có những điểm lợi hại hơn nó. Chẳng hạn tôi cảm tính hơn nó, tôi để tóc dài hơn nó (nhưng đồng thời kiến thức cũng ngắn hơn nó), gia đình tôi viên mãn hơn nó. Trước đó, tôi còn có thể sẽ cảm thấy tính nó quá nóng nảy, mà nóng nảy thì có khác gì giấy không gói được lửa, cho nên tôi cảm thấy tôi trầm tính bình tĩnh hơn nó.

Nhưng rõ ràng, tôi đã nhầm.

Sau khi biết được Sùng Quang chưa chết, hơn nữa còn chính là Lục Thiêu đang sống vui vẻ trước mắt, nó không hề tỏ thái độ gì đã hơn một tuần. Ánh mắt nó nhìn tôi trong veo như nước, giống như hồ nước trong mà nước chỉ sâu đến mắt cá chân, và có mấy con cá nhỏ đang tung tăng bơi lội, trông thấy rõ nét. Nhưng ai biết được, trong sâu thẳm ánh mắt nó đang ẩn chứa một con cá nhà táng.

Ngay sau khi tôi nghe thấy chính miệng nó nói ra hai chữ “Sùng Quang”, tôi gần như ngay lập tức buột miệng nói lại: “Sao cậu biết?”

Tôi vừa nói xong, Đường Uyển Như đã thở một hơi dài: “Ôi trời, đồ ngốc ạ!” Rõ ràng, nó muốn ngăn cản tôi nhưng không còn kịp nữa.

Cố Ly ngược khuôn mặt bé nhỏ buồn cười đang ẩn dưới chiếc mũ an toàn kia, đôi chân mày vượn thành một biểu tượng của NIKE nhìn Đường Uyển Như: “Nói như vậy, cậu cũng đã biết.”

Đường Uyển Như cũng không trả lời.

Cố Ly lại khề khàng quay đầu về phía Vệ Hải, sắc mặt Vệ Hải chẳng tỏ chút ngạc nhiên, chỉ có sự bối rối, chẳng dao động, chỉ có sự hoang mang. Cho nên – “Nhìn điệu bộ, ngay cả Vệ Hải cũng biết rồi?”

Trong sự trầm lặng của cả căn phòng, Cố Ly nhẹ nhàng gỡ chiếc kính râm xuống. Ánh mắt nó quét lần lượt qua gương mặt mấy người chúng tôi, hai bàn tay đeo găng cao su nhẹ nhàng xoa đi xoa lại, chẳng khác nào động tác khi nó thoa một lớp kem dưỡng da dày lên tay hằng đêm trước khi ngủ.

Tôi nghĩ, nó sắp bắt đầu phanh thủy rồi đây.

Nhưng tôi lại đoán nhầm.

Tôi phát hiện sự hiểu biết của tôi về Cố Ly mười mấy năm nay, gần đây càng ngày càng không chính xác. Trước đây tôi còn có thể đại khái đoán được hướng hành động tiếp theo của nó, nhưng hơn nửa năm nay, tôi toàn đoán sai hết lần này sang lần khác.

Nó chẳng hề nhe răng nanh ra lao vào cổ họng chúng tôi, cũng chẳng cầm con dao trắng hếu tao nhả chặt chúng tôi ra làm tám khúc. Nó thậm chí hoàn toàn chẳng đề cập đến chuyện này nữa. Bạn nói xem như vậy có khiến người ta chịu được không? Vậy là chiêu bài của trường phái nào đây?

Nhưng xét từ góc độ chuyển nhà, Đường Uyển Như mời Cố Ly, xem như là đúng rồi. Nó không phải là người đang chiến đấu, nó đã đem một đội giữ vệ sinh đến. Khi đội hình được huấn luyện chuyên nghiệp ấy xuất hiện trong căn chung cư cũ bé này, tôi thật sự cảm thấy giống như đang xem biệt đội hổ

bay được trang bị vũ khí laser và đồ bảo vệ nano đang thực thi nhiệm vụ “đưa bà lão và các bạn nhỏ qua đường”. Giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, Cổ Ly không đem dao mổ trâu, mà nó đem Ý Thiên Kiếm Đồ Long Dao đến – cho nên, Đường Uyển Như hay là cái chung cư này của Đường Uyển Như, chính là con gà xui xẻo ấy.

Vậy là khi đội ngũ chuyên nghiệp được huấn luyện có bài vở, mặc đồng phục trắng, mặt đeo khẩu trang cùng kính mắt này bắt đầu hành động, mấy người chúng tôi trước đó đều rút khỏi vị trí. Nhiệm vụ còn lại, chính là cùng Cổ Ly, ngồi uống trà nhàn nhã ở khu vực ghế sofa vừa mới dọn dẹp xong. Tất nhiên, trà xanh này đã không còn là trà lấy từ tủ của Đường Uyển Như nữa, vì trước đó sau khi pha một bình trà của Đường Uyển Như, Cổ Ly chỉ uống một ngụm, “chỉ ít tí cũng đã có sức ném thừ”, nói xong thì cầm bình trà bốc khói nghi ngút trút ngược vào bồn rửa bát. Liền đó, nó đề nghị: “Hay là để họ dọn dẹp đi, chúng ta đến khu sân vườn của khách sạn Phác Lệ uống trà chiều, thấy thế nào? Tớ nói với cậu, cái sân vườn ấy như thế thôi, còn có thể ngắm chim hoang dã nữa đấy, con chim ấy lớn vô cùng, có một đạo tặc còn cho rằng họ nuôi gà trong sân ấy đấy.” – Tất nhiên, đề nghị này đã bị chúng tôi tuyệt tình phủ quyết. Đường Uyển Như nói: “Ai cũng đi hết, họ trộm đồ thì làm thế nào?”

Cổ Ly thào đôi găng tay cao su ra, nhún nhún vai nói: “Cậu cho rằng họ đều ăn chay sao? Thu nhập của họ có thể cao hơn cậu nhiều đấy, những thứ này trong nhà cậu, họ lấy trộm về cũng chẳng dùng được việc gì, chỉ có thể quyên cho các tổ chức từ thiện. Từ tiêu chuẩn thu phí của họ có thể thấy, tớ không cho rằng họ là người biết làm từ thiện. Hóa đơn mà họ viết cho tớ quả thật là không được từ thiện cho lắm.”

Đường Uyển Như im lặng. Nhưng nó vẫn giữ sự tôn nghiêm cuối cùng, sống chết không chịu ra ngoài uống trà.

Vậy là Cổ Ly phải nhượng bộ, từ trong chiếc “vali hành lý” kia, nó lôi ra một hộp trà xanh vỏ hộp làm bằng chất liệu sơn mài phản quang của Nhật Bản, sau khi mở nắp, nó lại móc ra một cái kẹp, rồi cẩn trọng gấp từng cánh từng cánh lá trà nhỏ xíu ra, vì nó đang mặc áo choàng khử khuẩn, đeo găng tay, mang khẩu trang (còn có chiếc mũ an toàn buồn cười trên đầu nữa), cho nên, trông nó như một bác sĩ pháp y đang tiến hành kiểm tra tử thi: “Vậy uống trà của tớ đi.”

Tôi uống trà trong chiếc bình nó mới pha lại, nhiều cảm xúc xuất hiện cùng lúc. Đây là lần đầu tiên trong những ngày qua tôi và Cổ Ly ở cùng nhau trong một khoảng thời gian dài như vậy. Cho dù trước mắt là cảnh tượng thường ngày mà chúng tôi hiểu rất rõ, cũng rất thân thiết: một nhóm người tụ tập cùng nhau, nghe Cổ Ly kể những trích đoạn chanh chua cay nghiệt trong cuộc đời.

Nếu đổi lại là trước đây, tôi chắc chắn đã nằm nghiêng trên ghế sofa, tựa vào bạn trai mình, hoặc tựa vào Nam Trương, sau đó cười ngặt nghẽo, đồng thời không quên tận hưởng thức uống xa xỉ mà Cổ Ly cung cấp. Tôi sẽ cảm thấy ngày tháng như trong mộng, nhân thế bình yên, tôi sẽ cảm thấy Cổ Ly giống như một nữ thần Die Walküre trên chiến trường, mấy tên lính bé nhỏ chúng tôi chỉ cần đi theo sau lưng, cầm những thanh đao bé nhỏ bằng nhựa giả vờ hò reo la hét để trợ hứng, thì nó có thể đánh trăm trận trăm thắng, mãi mãi khai hoàn. Chúng tôi sống dưới sự che chở của nó, giống như những con sóc ngủ đông trong gốc cây ẩm áp, gió tuyết rất gần, nhưng lạnh giá lại cách xa nghìn trùng.

Nhưng giờ đây, cảm giác này chẳng còn nữa.

Tôi nhìn Cổ Ly, cảm thấy nó vô cùng xa lạ.

Tôi nhìn nó mắt mũi dáo dác, đầu óc đảo điên, cầm một chiếc khăn tơ tằm nhỏ hiệu Hermes hươu qua hươu lại, giống như viên cảnh sát giao thông, lại giống như tên hải tặc đang chỉ huy hàng hải. Tôi nghe những con “quái vật hỗn hợp của hải hươc và cay độc” đang bắn ra những hòn bi sắt nhỏ từ trong miệng nó, trong lòng lại không thể vui được.

Tôi cảm thấy tôi không còn an toàn nữa.

Tôi muốn vẫn nằm yên trong hốc cây, nhưng rừng rậm bên ngoài, đã bắt đầu bốc cháy.

“Chậu hoa kia đã bắn thế thì không cần nữa. Vừa rồi nếu tớ không nhìn nhầm, bên trong có phải có một con giun không?”

... Cô Cổ, đây là một cái bát.

“Không được đặt dung dịch vệ sinh phụ nữ trên bồn rửa tay, chẳng ra thế thống gì cả! Thứ này tất nhiên phải đặt trong tủ lạnh!”

... Cô Cổ, đây là nước súc miệng.

“Anh nói cái này là gì? Khăn chặn lông á? Đừng đùa chứ, đây rõ ràng là một tấm thảm sàn, nào, lột nó lên lột đi giúp tôi.”

... Cô Cổ, có thể mặt sau của thứ này có nhãn, ghi ba chữ “khăn chặn lông.”

“Phòng ngủ thì cần gì phải đặt chiếc máy rửa bát bên cạnh chứ? Cho dù chủ nhân quen nằm trên giường ăn khuya, nhưng cũng đâu có nghĩa nó chắc chắn sẽ chấp nhận rửa bát trên giường như vậy! Nào, nghe tôi, đặt trong phòng vệ sinh.”

... Cô Cổ, đây không phải là máy rửa bát, mà là máy điều hòa độ ẩm không khí.

“Máy điều hòa độ ẩm không khí? Máy điều hòa độ ẩm không khí cái gì? Trên thế giới này hoàn toàn chẳng có thứ này, các anh không được đặt tên đồ vật tùy ý như vậy, anh cho rằng anh là ai, Edison à? Tôi nói cho anh biết, máy điều hòa trên thế giới này đều có tính năng điều hòa độ ẩm tự động cả đấy.”

...

Cho nên, những người còn lại, chỉ có hai việc có thể làm: một, ngồi trên ghế sofa uống trà; hai, vừa uống trà, vừa xem Cố Ly đọc diễn tướng thanh.

Biệt đội phi hồ được huấn luyện tốc độ cao này bay ngang chạy dọc trong căn chung cư bé tẹo, chưa đến một tiếng đồng hồ, cả căn nhà trông đã sáng sủa hơn chút.

Một giờ nữa lại trôi qua, mọi thứ đều được sắp xếp xong, chỉ còn lại một thùng giấy cuối cùng có thể tích to khủng khiếp, nhưng nét mặt của các thành viên trong biệt đội phi hồ rõ ràng có chút do dự, vì trên thùng này viết sáu chữ to: “Thời khắc đẹp nhất trong đời”.

Biệt đội phi hồ không dám động vào, vì trước đó họ đã liên tục bị mấy thùng như “Năm tháng thanh xuân”, “Đau thương chảy ngược thành sông”, “Đây là tất cả tình yêu của anh trao em”, “nữ nhân hoa”... làm cho hoảng hốt.

“Các anh cứ đặt ở đó đi. Thùng này tôi tự thu xếp được rồi.” Đường Uyển Như nói với những người đang mặc áo choàng khử trùng.

Những người của đội vệ sinh chuyên nghiệp ấy trong chốc lát đã đi hết. Căn phòng chợt trống vắng, không gian dường như trở nên rộng hơn, thậm chí ngay cả nhiệt độ trong phòng cũng theo đó mà giảm xuống. Tôi tiện tay lôi một chiếc chăn lông đang vắt trên lưng tựa của ghế sofa quần lên người. Sùng Quang nhìn tôi, mặt không hề biến sắc bước thẳng qua phía tôi, rồi nhẹ nhàng đưa cánh tay khoác lên vai tôi, sau đó kéo tôi tựa lên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Nói xem, trong thùng này rốt cuộc là gì?” Cố Ly vừa gỡ bao tay và mũ an toàn xuống, vừa hỏi Đường Uyển Như, “Là thi thể hay là ma túy?” Nó vẫn khoác chiếc áo choàng khử khuẩn ấy, nhưng vì lúc này nó vừa bỏ mũ xuống, đầu tóc rối tung, nét mặt trắng bệch, trông như một phụ nữ mang thai sắp sinh đến nơi.

“Ma túy? Cậu cho tớ là Nam Trương sao.” Đường Uyển Như oang oang trả lời, nó nói thoải mái tự nhiên, không chút giữ kẽ, nhưng những người khác có mặt ở đó khi nghe thấy đều sồn gai ốc.

“Ồ đúng rồi, sao Nam Trương không đến nhỉ? Lại tăng ca rồi à?” Cố Ly nhớ lại, hất hất cằm với tôi.

“Chắc là vậy.” Đa đầu sẵn lại, tôi nhìn nét mặt của Vệ Hải, anh ấy cố tình im lặng, trông không có vẻ gì sẽ nói cho Cố Ly biết. Rõ ràng người trong cuộc còn không muốn nhắc đến, thì tôi càng chẳng có lý do gì để đứng ra báo cáo thiên hạ, cho nên, “cậu cũng biết đấy, trợ lý vừa vào ‘M.E’, bạn có khác gì nữ công nhân phường dệt Đông Quan đâu.”

Cố Ly gật gật đầu, có vẻ nó hoàn toàn không muốn truy cứu đến cùng. Rõ ràng nó đã bị cái thùng “thời khắc đẹp nhất trong đời” kia cuốn hút. Nó nghiêng nghiêng cằm, hai con mắt phát ra hào quang của chuột Jerry: “Đường Uyển Như, tớ nhớ trong phim có một đoạn lời thoại là ‘cậu biết các cậu nhất định sẽ lên giường, nhưng cậu không biết khi nào sẽ lên giường. Đây là thời khắc đẹp nhất trong đời’, nói xem, đồ trong thùng này, rốt cuộc là gì vậy? Nếu nó có liên quan đến đêm đầu tiên của cậu, thì chớ mở ra cho chúng tớ xem, nếu không tớ sẽ trực tiếp nộp chúng cho cục cảnh sát làm chứng cứ phạm tội.”

Đường Uyển Như nguyệt Cố Ly một cái, rồi dùng giọng điệu của hồ ly tinh Tô Đất Kỳ kia trả lời: “Bên trong, có cậu...”

Cố Ly lén liếc sang phía tôi, rồi kéo nửa tấm chăn đắp lên người. Nó lặng lẽ ngậm miệng lại.

Ánh mắt của Đường Uyển Như xê dịch trên mặt tôi: “Lâm Tiêu, bên trong, cũng có cậu...”

Tôi rõ ràng cảm thấy cánh tay của Sùng Quang đang ôm tôi chợt run lên.

... Tôi không ngờ rằng, cái thùng ấy chẳng biến thành khối nguyên tử nổ tan lý trí của chúng tôi, mà ngược lại, nó đã trở thành thuốc kích thích để tôi và Cố Ly hòa giải với nhau – nói là hòa giải, nhưng thực ra cũng hơi quá, vì chúng tôi chưa đến mức trở mặt thành thù, binh đao giáp chiến. Nên nói thế này thì đúng hơn, nó đã trở thành chất xúc tác để tôi và Cố Ly trở nên thân thiết trở lại. Sau này, rất lâu rất lâu về sau, thậm chí đến cuối câu chuyện này của nhóm, mỗi lần tôi nhớ lại buổi chiều hôm đó, khi Đường Uyển Như mở cái thùng đó ra, tôi luôn cảm giác thấy một thứ mùi vị, thứ mùi vị này giống như cỏ sinh mạng. Nó không đậm đặc, rất mỏng manh, yếu ớt đến mức khiến người ta thương cảm. Nó như một loài không thể thích ứng với môi trường khắc nghiệt, đôi mắt trừng lên kinh hoàng và hoảng loạn, mang theo oán hận và bối rối mà ngoan cường sinh tồn trên thế giới này.

Nó thuộc về chúng tôi, quá khứ.

Nó đánh thức sự tín nhiệm và sự yêu mến, sự ỷ lại và sự dung túng vốn có trong tôi đối với Cố Ly, hồi ức đã chinh phục tôi, quá khứ đã tóm chặt tôi. Kể từ lúc đó, tôi cũng chẳng còn hoài nghi và hờn ghét Cố Ly nữa. Nhưng tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày như vậy, khi cả thế giới đều lạnh lùng quay lưng lại với Cố Ly, bên cạnh nó, người còn lại, chỉ có mình tôi.

Trong thùng có vô số quá khứ.

Trong thùng có ảnh chụp của chúng tôi, nhật ký của chúng tôi, lưu bút bạn bè của chúng tôi, đồ trang trí mà chúng tôi đã từng trang trí trong ký túc xá, thẻ sinh viên của chúng tôi, thẻ com của chúng tôi, giáo trình của chúng tôi, thảm tập Yoga của chúng tôi.

Trong thùng còn có áo ngủ chúng tôi cùng mua. Đó là vào tháng 1 năm 2007, hàng mẫu của MUJI lần đầu được nhập vào Thượng Hải, giờ nhìn lại chúng đã rất cũ kỹ quê mùa, nhưng hồi đó có thể mặc được MUJI là mơ ước của đám thanh niên uống cà phê vỉa hè mà say đắm An Ni Bảo Bối nên lúc nào cũng muốn đi Lệ Giang để được tình một vụ, Cố Ly giống như một Parvenu[1] quăng một xấp tiền mặt mua cho chúng tôi mỗi người một bộ, nó đã quật nát trái tim của đám thanh niên bằng điện mạo trần trụi của mình.

[1] Parvenu, còn gọi là người giàu mới nổi, từ này được dùng chỉ những người giàu lên nhanh chóng trong một khoảng thời gian rất ngắn. Thường trước khi được chụp mũ là một Parvenu, những người này đa phần sống dưới đáy xã hội, họ đem những khoản tiền mà họ có được ném vào những món hàng xa xỉ hoặc cuộc sống hoang đường mà trước đây họ không dám mơ đến. Từ này cũng được dùng để chỉ những tên trọc phú, giàu nhưng kém hiểu biết và kiến thức.

Trong thùng còn cả một khúc thạch cao được gỡ khỏi tay Nam Tương hồi đó. Khi vừa vào đại học, Nam Tương chưa mua xe đạp, vậy nên tôi luôn chở nó đến lớp. Một ngày xuân nọ, bông liễu xì xì bay khắp vườn trường, mắt tôi bị kích ứng với thứ có lông bay trong gió này nên nước mắt cứ chảy mãi không thôi, thế là vào một buổi sáng, đầu óc còn lơ mơ, đang chạy xe mà tôi đã buông cả hai tay ra, để dụi dụi mắt, cho nên tôi và Nam Tương cả người lẫn xe, ngã xuống thảm cỏ xanh, cánh tay trái của Nam Tương bị gãy, còn tôi chỉ bị xây xước nhẹ. Nó đã nằm viện một tháng, khi ra viện, Cố Ly đã âm thầm thanh toán mọi hóa đơn viện phí.

Bốn chiếc cốc màu trắng mà chúng tôi đã cùng nặn thời đại học cũng ở đây, đó là món mà chúng tôi mua được trong cửa hàng đồ lưu niệm bình thường khi bốn chúng tôi cùng đi du ngoạn ở Chu Trang. Hồi đó chúng tôi cảm thấy, ngoài việc lên lớp học hành ra, có thể kéo Cố Ly ra đường vảnh đai, quả là một chuyện đáng ghi vào sổ sách, cho nên chúng tôi suy nghĩ dù thế nào cũng phải lưu lại chút kỷ niệm. Thế là chúng tôi làm bốn chiếc cốc này: chỉ cần cho nước nóng vào, hình ảnh của chúng tôi sẽ hiện lên thành cốc. Bức ảnh đó là do tôi dùng di động của Cố Ly chụp ngay tại hiện trường sau đó lưu vào máy tính. Năm đó, chỉ có cái của Cố Ly là di động thông minh, còn bây giờ, mấy người chúng tôi đều đang dùng quả táo.

Trong thùng còn có “Bản ghi nhớ quy tắc ở cùng phòng” do Cố Ly soạn thảo, tổng cộng 11 trang, gồm 7 mục lớn, 119 mục nhỏ. Từ những điều khoản như “Nghiêm cấm đưa bạn cùng giới về phòng qua đêm, bạn khác giới phải gửi đơn xin phép trước chờ phê duyệt”, đến “khi một điều khoản nào đó không thể đạt được thỏa thuận, lấy ý kiến đa số làm chuẩn, nếu xuất hiện tình huống hai chọi hai, lấy ý kiến Cố Ly làm chuẩn.” Trang cuối cùng của bản ghi nhớ, có dấu chỉ điểm của tôi, Nam Tương, Đường Uyên Như, trông chẳng khác nào kẻ ước bán thân, còn Cố Ly, lại ngang nhiên đóng một cái dấu mộc riêng lên trên.

Còn có rất nhiều rất nhiều hình ảnh khác.

Tấm ảnh sinh nhật tuổi 16 của tôi, đứng trước chiếc bánh kem hai tầng, tôi như một kẻ tị nạn đến từ Ethiopia, trông chẳng giống đang chuẩn bị thổi nến gì cả, mà hết một thôn phụ đã đứt bữa ba ngày. Cố Ly đứng bên cạnh, tỏ vẻ thỏa mãn và tự hào: vì bánh kem là do nó mua về tặng tôi. Đây là chiếc bánh sinh nhật to nhất đất nhất mà tôi từng thấy trong cuộc đời mười sáu năm của mình. Trong những buổi tiệc sinh nhật của rất nhiều năm về trước, tôi đều ở nhà ăn một bát mì trường thọ cho xong.

Có bức ảnh chụp tôi qua đêm ở nhà Cố Ly, khi lần đầu tiên tôi và Giản Khê cãi nhau long trời lở đất. Tôi mặc chiếc áo ngủ bằng tơ tằm, cuộn mình trong chăn của nó. Đôi mắt tôi ửng đỏ, giống như hai quả đào ngâm nước. Tôi nhớ khi đó Cố Ly đã băng quơ nói với tôi rằng: “Thế thì sao? Phải quậy chết anh ấy mới hả à? Cậu đúng là!” Nói xong, nó móc di động ra, giờ lên trước mặt tôi, chụp tấm ảnh này, “Lâm Tiêu, chụp lại để lưu niệm, kỷ niệm lần đầu tiên cậu đến qua đêm ở nhà tó.” Khi đó, ngực của hai chúng tôi đều rất nhỏ, bên dưới chiếc áo ngủ tơ tằm, chỉ có thể nhìn thấy như búp sen nhu nhú. Mặt tôi áp sát vào mặt nó, nhìn tôi quá xấu, còn nó trông thật đẹp.

Còn tấm ảnh chụp ngày đầu nhập học đại học, hai chúng tôi ngồi trên xe riêng nhà Cố Ly, xuống xe ở cửa chính, tôi lết hai túi vải to tướng và một cái vali cồng kềnh thêm một chiếc ba lô leo núi, còn Cố Ly nhẹ nhàng khoan thai với giỏ xách tay Chanel 2.55 đeo kính râm trông như đi dạo phố, cùng chụp chung trước cổng trường. Sau khi chụp chung xong, nó ra lệnh hai người ngồi sau xe bước xuống, chuyển bốn chiếc vali hộp kim nhôm hiệu RIMOWA của nó vào ký túc xá. Sau đó, nó đưa tay ra, xách giúp tôi một chiếc túi vải.

Còn có tấm ảnh tôi dùng di động chụp lại, Đường Uyên Như là người đi rửa. Trong ảnh, Nam Tương và Cố Ly ngồi cùng nhau, nhưng quay mặt lại với nhau, rõ ràng đang giận dỗi. Nam Tương trong ảnh đang rung rung nước mắt, giống như một đóa uất kim hương bị mưa xối ướt sũng, còn khỗ miệng Cố Ly có một vết bầm đen, nhưng ánh mắt nó vẫn lạnh lùng, nét mặt mãi giống như sương phủ ánh trăng, tuyết phủ đỉnh núi. Hai người họ vừa đánh nhau với Tịch Thành, quá trình vụ việc có thể nói ngắn gọn, là Tịch Thành cho Nam Tương một bạt tai, Cố Ly trông thấy không cam, bèn cầm lon nước coca hắt vào Tịch Thành, Nam Tương thấy không nỡ, bèn đứng ra can ngăn, kết quả Tịch Thành nhân cơ hội Cố Ly và Nam Tương tranh cãi, đã tóm lấy tóc Cố Ly, rồi bạt thẳng vào mặt nó một tát. Tiếp đó, Nam Tương không chút do dự, chộp ngay chai bia bên cạnh, đập thẳng vào đầu Tịch Thành: “Khốn kiếp, anh cho rằng Cố Ly là tôi hả, muốn là đánh sao!”

Còn có một tấm ảnh, là tôi và Cố Ly, hai đứa mặc váy liền áo màu đen, cài một bông son trà màu trắng bên tai. Bối cảnh là non xanh trập trùng bát tạn, và từng tấm bia mộ màu trắng. Đó là khi an táng cha nó, ảnh chúng tôi chụp chung.

Còn có một tấm ảnh Nam Tương và Cố Ly ra sức đê Đường Uyên Như trên sofa rồi đánh nó. Người chụp ảnh là tôi, tôi đã ghi lại thời khắc ngoạn mục này. Hôm đó sau khi Nam Tương tự học về muộn, nó đã mua suất ăn khuya ở cửa hàng sau trường, kết quả là trên đường trở về, ngay chỗ góc cua, đã gặp phải một tên khoe thân biến thái đang đạp xe đạp. Hắn ta tài nghệ siêu phàm, thân thủ lanh lẹ, vừa cười cợt dâm dăng vừa một tay lái xe chạy qua – tắt nhiên, tay còn lại của hắn đang bần móc của quý. Nam Tương về đến ký túc xá mà hồn vía vẫn chưa kịp định thần, cuộn mình trên sofa, tôi lấy cho nó một cái chăn, Cố Ly rót cho nó một ly nước nóng, rồi an ủi: “Cậu nên nghĩ theo hướng, nhìn một cách biện chứng, việc này xét theo một khía cạnh nào đó đã chứng minh sức hấp dẫn hoặc môn nữ tính nồng nàn trong cậu, nếu không thì sao hắn ta không đi móc của quý với mấy bác gái bán hàng rong ở Thiêm Tây kia.” Lúc này, Đường Uyên Như lao đến hỏi han, soạn một cái đã móc từ trong lòng ra một vật: “Nào, Nam Tương, ăn quả chuối tiêu áp chế nổi sọ nào.” Vậy là, sau khi Nam Tương thét lên một tiếng, liền cùng Cố Ly nhảy bổ qua, đánh nó.

Tấm ảnh cuối cùng rất lớn, được đặt trong một khung ảnh gỗ cao su màu cà phê. Trên ảnh, bốn chúng tôi mặc áo thun đội mũ vương, dưới ánh nắng gay gắt chói lóa của mùa hè, đứng trên bậc tam cấp cực lớn phía trước thư viện trường – khi “Gossip Girl”[2] bắt đầu thịnh hành trên cả nước, vô số nữ sinh cấp ba, nữ sinh đại học đều ào ạt bắt chước tư thế của Blair ngồi trên thang máy uống sữa chua, còn mấy chúng tôi đều chỉ niêm hoa vi tiếu, vì từ khi bắt đầu bước vào đại học, hằng ngày ngồi trên tam cấp cực lớn này tán gẫu, ngơ ngẩn, đọc sách, ngắm các chàng trai, chỉ khác là chúng tôi không uống sữa chua, mà là sữa đậu nành. Trong ảnh, hình như Đường Uyên Như vừa cười đến mức mặt mày nhăn nhúm, lỗ mũi héch ngược, chẳng may mà trời đổ mưa chắc nó có nguy cơ chết ngạt. Đôi giày màu lam sẫm tôi mua tặng kia, đã bị nó giặt thành màu đỏ tím, lúc này đang lấp ló dưới tà áo thun; vóc người của Nam Tương dù được cuộn trong chiếc áo thun cũng vẫn tiền hồ hậu ủng, thon thả vòng eo, lúm đồng tiền khi cười vẫn cứ căng đầy về đẹp

nồng nàn, mái tóc, chân mày, hàng mi, đồng tử mắt nó vẫn mờ ảo tựa như bức tranh thủy mặc, đen đến tận cùng, đen đến quỵn rừ. Còn tôi thì trông có vẻ ngờ nghệch, mái tóc bị gió thổi tung, mũ đội trên đầu mà trong như đang rung rinh muốn rớt, trong tay đang cầm một ly kem Starbucks. Còn Cổ Ly, nét mặt của nó luôn mang vẻ sốt sắng thường thấy, đôi môi hơi vênh lên, toát lên thứ cảm giác cách ly người lạ pha trộn giữa sự kiêu ngạo và xinh đẹp, trong đôi mắt nó hàm chứa mấy vì sao lạnh lùng, giống như vừa được người ta gọi ra từ trong tủ lạnh. Bên dưới tấm ảnh này, Đường Uyển Như đã viết một dòng chữ:

... Shakespeare nói: “Thời gian sẽ đâm nát sự tinh tế hoa mỹ của tuổi thanh xuân, sẽ khắc đường chân trời lên trán người đẹp; nó sẽ nuốt chửng những thứ cực kỳ quý giá hiếm có của thế giới, những thứ đẹp tự nhiên. Chẳng gì có thể thoát khỏi lưỡi hái quét ngang của nó.” Tôi nghĩ ông ta nói rất đúng, nhưng có một thứ, sẽ không bị lưỡi hái của nó thu hoạch, đó chính là tình bạn của chúng tôi. Sau mười năm, chúng tôi nhất định còn có thể chụp một tấm ảnh theo cùng một cách. Tôi không mấy may mắn nghỉ ngơi.

[2] Bộ phim truyền hình ăn khách của Mỹ, ở Việt Nam phim này có tựa đề là “Thế giới của nàng”.

Tôi thừa nhận, bị những tấm ảnh này, những vật cũ kỹ này, những khoảnh khắc xưa cũ được cất giữ trong lớp hồ phách này, kéo vào một mặt biển chua chát. Tôi ngửa mặt nhìn trời, bông bèo trên mặt nước tràn ngập những hạt muối trắng phau, cảm giác mình đang nằm trên một vùng bao la toàn nước mắt.

Chúng tôi chẳng ai nói với ai, chỉ khẽ khàng vuốt ve những tấm ảnh, những vật xưa cũ ấy. Thỉnh thoảng có người chen vào, nói một vài câu chuyện bất chợt nhớ ra, buồn cười, khó chịu, bối rối, hạnh phúc.

Thời gian ngưng đọng lại bắt đầu tan chảy thành nước, giống như khi mùa xuân về, băng tuyết trên đỉnh núi cao ngạo suốt mùa đông cuối cùng đã lộ ra nụ cười dịu dàng tươi đẹp, chúng hóa thân thành tơ lụa trơn bóng, trượt thẳng xuống hang núi, vuốt ve từng tác từng tác da của rừng thẳm. Sự oán giận của tôi với Cổ Ly, chính trong làn nước của thời khắc tan chảy này, đã được cọ rửa sạch sẽ. Chỉ còn lại một số phiền muộn nhạt nhòa, những phiền muộn này bắt nguồn từ suy tư của tôi với chính mình: trong những tháng ngày sau khi tốt nghiệp này, chúng tôi đã ra sao.

Đợi đến khi thu dọn xong thùng “thời khắc đẹp nhất trong đời” ấy, trời đã tối mịt.

Cổ Ly cởi áo choàng sát khuẩn, để lộ ra chiếc váy liền áo lông cừu màu nâu trên người, tôi nhớ rồi, đây là mẫu áo thu đông mới nhất của Valentino, là áo “M.E” mượn về để chụp ảnh, trước đó tôi còn ký vào giấy mượn. Thế mà nó lại đường hoàng ngang nhiên đem tang vật mặc lên người. Nó cởi bao tay và mũ an toàn, tự nhiên khoát khoát tay: “Đi thôi, tớ mời mọi người ăn cơm, để chúc mừng Đường Uyển Như chuyển nhà thành công, cũng là chúc mừng thời khắc đẹp nhất của chúng ta. Đường Uyển Như, cậu muốn ăn gì?”

Vừa nghe thấy Cổ Ly nói ra câu này, tôi liền phát hoảng.

Phải biết rằng, trước đây mỗi khi bọn tôi cùng ra ngoài ăn cơm, đều là Cổ Ly chọn, nó xứng đáng là Alpha Dog trong quần thể của chúng tôi, thứ đến, chính là Nam Tương, nó là quân gia số hai. Chỉ có mấy lần Đường Uyển Như đưa ra quyết định, thì điều khiến chúng tôi hận không thể nhét mình vào trong bụng mẹ để được sinh ra lần thứ hai.

Chẳng hạn lễ hội HALLOWEEN năm ngoái, Đường Uyển Như nằng nặc muốn dẫn chúng tôi đến một nhà hàng vừa tây, vừa thời thượng, vừa ăn ngon, lại phải chảnh. Kết quả, nó dẫn chúng tôi đến một quán ăn vỉa hè phía cửa sau tiểu khu nhà nó. Quán ăn ấy nhỏ đến mức chỉ có thể đặt vừa hai cái bàn, mấy chúng tôi cộng thêm bạn trai của mình, vừa bước vào, chớp mắt đã khiến quán này chật ních, trên tường dán đầy áp phích quảng cáo của các hãng di động Bird và Gionee, trong máy cát-sét đang vang vang giọng hát như thể bệnh tâm thần của Mộ Dung Hiểu Hiểu “ngày đó em muốn chia tay, chia tay thì chia tay”, trên tivi đang phát chương trình của đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam, lại thêm mấy người mặc trang phục cao cấp đen trắng đủ màu trông như vừa bước xuống khỏi sàn catwalk Milan như Cổ Ly, Cổ Nguyên, Neil, Lam Quyết... liền đến đây. Thật đấy, toàn bộ cảnh tượng trông giống trong một bộ tiểu thuyết viễn tưởng. Hơn nữa tôi nói quán ăn ấy nhỏ, thật sự không hề nói quá. Sau khi ngồi xuống, tôi phát hiện cái bếp to tổ chảng của bác đầu bếp đã gần như dính sát sau lưng, mỗi lần ông ấy hất đồ ăn trong chảo lên, tôi cảm giác như phía sau đang có từng cơn mưa dầu ăn dày đặc tấp vào lưng, nhiều lần tôi thậm chí còn cảm thấy mình đã ngửi thấy mùi tóc cháy khét lẹt của chính mình. Sau khi ông ấy xào xong đồ ăn, chẳng cần phải vẽ vờ gì, trực tiếp quay người, đồ thức ăn trong nồi vào đĩa ăn trên bàn của chúng tôi. Đến nay tôi vẫn không thể nào quên được tác phẩm viễn tưởng hoành tráng hôm ấy, sau đó một tuần, đúng cách tôi cả chục mét mà Cung Minh đã phải dùng tay bịt mũi, cái mùi dầu chiên trên người từ hôm ấy đã khiến tôi trở thành tâm điểm suốt thời gian dài trong công ty. Chỉ riêng Kitty còn có chút lương tâm, cô ấy nói: “Cái mùi nước hoa này của cô tuy tôi không thích, nhưng... tôi ca ngợi gan của cô thật to!”

Khi tôi định mở miệng ngăn cản, thì đã trễ.

“Bảo tớ chọn á? Trời ạ, tớ được ưu tiên vậy sao, trước đây mỗi khi ăn uống tiểu tiện hay đại tiện cùng các cậu, tớ chẳng có quyền phát ngôn gì, không ngờ vừa chuyển nhà tớ đã biến thành chủ nhân rồi, xem ra phụ nữ vẫn là phải độc lập, mới nhận được sự tôn trọng nhì!” Đường Uyển Như đang chuẩn bị tiếp tục phát huy, đã bị Cổ Ly cắt ngang: “Như Như, trước đây cậu chỉ ăn uống cùng chúng tớ thôi, còn như chuyện ‘tiểu tiện đại tiện’ của cậu, xin lỗi chúng tớ không can dự. Với lại hỏi cậu muốn ăn gì, cũng không có nghĩa cậu đã trở thành chủ nhân, cậu nên biết rằng, tớ cũng hay hỏi con vẹt Bangladesh tớ nuôi trên sân thượng muốn ăn gì, nhưng sau khi nó hót một hồi cộc kẹc, tớ vẫn như bao ngày khác quăng cho nó một củ sâm.”

Đường Uyển Như lập tức ỉu xiu, nó ngồi xuống, ngẩng đầu suy nghĩ, rồi nói: “Hay là ăn ở gần nhà thôi, bình dân thân thiện chút, gà trống ninh, hoặc bánh rán Tiểu Dương?”

“Cậu nghĩ cả ngày mà chỉ ra được hai đề nghị ấy à?” Đôi mắt tròn tròn của Cổ Ly như sắp lặn vào tít trong tận xương trán. “Cậu có biết ăn xong hai thứ ấy thì cả tuần liền trên người sẽ có mùi không? Khi cậu từ phía sau bước qua người ta, nếu không quay đầu lại, chắc chắn người ấy sẽ cho rằng sau lưng có một người đang bung một nồi lẩu ra ngoài bán. Cậu nên biết rằng, lúc này thứ mà bà chủ quán đó đang mặc là... Valentino đấy!” Nó cố ý ngắt quãng giữa chừng, tôi hiểu, thực ra vừa rồi thứ nó muốn nói không phải là “Valentino”, mà là “tang vật”.

“Cố Ly, cậu đừng có bắt bẻ, cậu cứ nghĩ như vậy, nếu lúc này có ai cầm một con dao kề sát cổ cậu, và có hai khả năng cho cậu lựa chọn, cậu sẽ chọn gà trống ninh, hay là bánh rán Tiểu Dương?”

“Có lựa chọn ‘ra tay mau, chém chết tớ đi’ không?” Cố Ly xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

“Được rồi được rồi, Như Như, cậu đừng làm ồn nữa, chọn chỗ nào gần gần chút.” Tôi lo xảy ra án mạng, nên mở miệng can ngăn, “Cậu phải giữ ngón đòn mà năm đó khi ở trường, cậu đã liều mạng ôm chặt chân của Cố Ly để nó đưa cậu đi ăn bữa sáng đất đỏ do nhà trường cung cấp, năm đó hai đầu gối của cậu bị kéo lê lết gần nửa sân vận động, không phải là vì tể Cố Ly một bữa sao, bây giờ sao cứ phải là gà trống ninh? Hãy lấy hết dũng khí của cậu ra, nói đại một nơi nào đó, chỉ cần không phải là nhà bếp của thị trường, Cố Ly nhất định có thể giúp cậu toại nguyện. Cố Ly đã lâu rồi chưa mời chúng mình cùng ăn một bữa ra trò, cậu phải mau nắm chắc cơ hội này.”

“Rất chính xác!” Đường Uyển Như chột như tỉnh ngộ, “Đã thế thì phải tính kế lâu dài. Lâm Tiêu, cậu có ý nào không, đừng ngại nói thẳng.”

“Tớ buồn nôn.” Tôi nói thẳng.

Sùng Quang ở bên cạnh tôi mỉm cười dịu dàng, tôi nghiêng đầu qua, đôi môi của anh ấy thật gọi cảm.

“Tớ nghe nói Ngoại Than đã khai trương một nhà hàng Anh, điểm độc đáo nhất của họ chính là mọi waiter đều treo trên lò xo, chuyển món ăn bay qua bay lại trên đầu bạn, giống như người nhện, vù, một đĩa sườn cừu từ trên trời hạ xuống, soạt, một chai champagne từ trên không xuất hiện, tớ xem blog của bạn bè, ôi tuyệt lắm! Đáng tiếc họ không tuyển nhân viên phục vụ nữ, nếu không nhất định tớ sẽ đi ứng tuyển, cậu nghĩ xem, ngày nào cũng bay tới bay lui như Chu Chi Nhược, thật thích thú biết bao, tớ tin, với sắc vóc và độ dẻo dai của mình... toàn bộ cảnh này tớ làm ngon!!” Đường Uyển Như khoát tay một cái đánh soạt.

“Có mà ngâm cứng.” Cố Ly uống một ngụm trà, rồi nói băng quơ.

“Hơn nữa, đây không phải là điểm mấu chốt nhất, điểm độc đáo nhất là những anh chàng đẹp trai mắt xanh tóc vàng, tất cả đều ăn mặc theo phong cách truyền thống của Scotland, con trai mặc váy, ngoại trừ thấy Neil mặc khi còn nhỏ, cậu còn có thể thấy ở đâu nữa không? Cái cảnh lạ ở chốn nhân gian này, lẽ nào bọn mình lại bỏ qua?”

“Bạn thân mến, nói thế nào nhỉ... nếu cậu đi gần nhóm thời trang của bọn tớ hơn, thì cậu phải hiểu, nói thế nào nhỉ... từ xưa đến nay, trong nước ngoài nước, từ Mark Jacobs đến Lý Đông Điền, từ Tiểu Thẩm Dương đến Thái Khang Vĩnh, đàn ông mặc váy chỉ cần đưa tay vơ một cái là có cả năm.” Cố Ly đặt tách trà xuống, cầm chiếc khăn tờ tẩm lên lau miệng, rồi nói ra chiều buồn rầu, “Hơn nữa, Như Như à, cậu biết váy Scotland nếu mặc theo phong cách truyền thống, thì bên trong họ sẽ không mặc nội y.”

“Thế thì sao? Ý cậu là gì?” Đường Uyển Như vặn trái người trên ghế tựa, nói: “Cảnh tượng như vậy thì càng phải đi!”

Cố Ly gật gật đầu, tỏ vẻ thân thiện: “Đẹp mắt thì đẹp mắt, cảnh tượng một đám những anh chàng bánh trai mắt xanh tóc vàng mặc váy bên trong không mặc nội y, nghe thì vô cùng hấp dẫn, nhưng bạn thân mến, nói sao nhỉ, cậu muốn để những bộ móng trắng hoác của họ bay trên đĩa thức ăn của cậu sao?”

Sùng Quang và Vệ Hải bên cạnh tôi, cùng phát ra hai tiếng ọc.

Trong mười mấy phút sau đó, Đường Uyển Như và Cố Ly vẫn tiếp tục trao đổi. Từ cuộc đối thoại của họ có thể thấy thực ra thần kinh của hai người họ đang cùng trên một tần số. Cuộc trao đổi vô cùng trôi chảy, người ngồi bên như chúng tôi hoàn toàn không chen vào được. Chẳng hạn khi Đường Uyển Như nói “Món rau muống của nhà hàng đó, dùng thử tương đặc biệt, cảm giác giống như được xào từ Nam nhũ trấp[3] vậy”, thì Cố Ly đã nối tiếp một câu “Sữa tươi nam á? Loại này rất hiếm, chắc là bán đắt lắm nhỉ?”

[3] Một loại nước sốt gia vị dùng để ướp, làm tăng vị đậm đà của món ăn, đặc biệt là các món thịt, thành phần cơ bản gồm chất điều vị, muối, bột ngọt và một số nguyên liệu khác.

Cuộc đối thoại liên tục không dừng, khó bề tưởng tượng ấy khiến Sùng Quang không chịu đựng nổi. Tôi nhìn đôi mắt anh ấy như sắp không mở nổi nữa, đầu tóc cũng đã như một đồng cỏ bị gió thổi rối tung đội trên đầu, rõ ràng da đầu đã sẵn chắc lại. Anh ấy đứng dậy, cùng lúc ra hiệu ngâm miệng (khi đó tôi thậm chí nói một câu “manly handsome[4]”) với Cố Ly và Đường Uyển Như, sau đó nói: “Theo anh, anh sẽ đưa các em tới một nhà hàng.”

[4] Đẹp trai nam tính, ra dáng đàn ông, bánh trai.

Tôi không ngờ Sùng Quang đưa chúng tôi đến khu dinh thự Tư Nam.

Tôi biết chỗ này, nhưng chưa từng đến. Không phải vì tôi không tìm ra, mà tôi tìm được, thậm chí nhắm mắt cũng có thể tìm ra. Vì trong danh sách những điểm đến yêu thích của Cung Minh gần đây mà tháng trước Kitty đã cập nhật cho tôi, có mấy nhà hàng đều nằm trong quần thể dinh thự Tư Nam này. Tôi cũng đã lên mạng và tạp chí, tìm hiểu thông tin liên quan đến khu dinh thự Tư Nam, để phòng khi Cung Minh bất ngờ hỏi đến.

Xe chạy vào một khu vực bóng cây ngô đồng Pháp rậm rạp. Gió thu chạng vạng thổi qua, từng chiếc từng chiếc lá vàng bay qua ngoài cửa sổ, trông có gì đó sâu muộn như trong một bộ phim cũ.

Cố Ly ngồi cạnh tôi, nói với Sùng Quang đang lái xe ở ghế trước: “Tôi chỉ mời mấy người đi ăn cơm thôi, tôi không nói muốn lấy máu đâu.”

“Yên tâm đi, nếu đắt quá, thì đem cho anh tôi thanh toán.” Sùng Quang cười, “Cô còn chưa từng làm chuyện này sao?”

“Nói cũng phải.” Cô Ly gật gù đầu, cảm thấy rất hợp lý.

“Khu phố này biến thành như vậy từ khi nào thế? Tôi nhớ trước đây đều là nhà cũ rách rưới.” Đường Uyển Như chồm người lên cửa sổ xe, gió thổi vào mái tóc, nó phản kích há hốc miệng, nét mặt vui vẻ trông như một chú chó Dachshund được người chủ dắt ra ngoài đi dạo.

“Trong vòng mười năm qua, nơi đây là vùng đất công trường được rào quanh bằng một giàn giáo màu xanh. Mười năm trước, nó là khu dân cư chật chội với 72 khách thuê nhà rất điển hình của Thượng Hải, kỷ lục cao nhất trong mỗi tòa nhà có khi đến 17 hộ gia đình cùng sinh sống. Cậu có thể tưởng tượng được không? Mật độ này cũng chỉ có ông hoặc kiến mới ở được nhì.” Tôi nhớ đến những thông tin đã tra cứu trên mạng khi trước.

“17 hộ gia đình ở trong một biệt thự? Thế thì quay đầu đã ngửi thấy mùi hôi miệng của hàng xóm rồi nhì. Hơn nữa, áo ngực giặt xong cũng chẳng cách nào treo bên ngoài được? Thế thì có biết bao người nhìn thấy áo ngực của cậu đây?” Đường Uyển Như nhào hết nửa người ra ngoài cửa sổ xe, trông như muốn tự sát.

Không nói chuyện với Đường Uyển Như, tôi cũng chẳng kim lòng được liền quay đầu nhìn quần thể biệt thự ánh đèn rực rỡ sáng ngoài cửa xe. Mười năm trước, chính quyền tuyên bố sẽ cải tạo quy hoạch lại khu này, và thời gian trôi qua trong nháy mắt, sau khi những hàng rào giàn giáo màu xanh thần bí kia được gỡ bỏ, một quần thể khách sạn cao cấp đã ra đời. Vô số cảnh quan đã tạo nên diện mạo kiến trúc ẩn giấu trong vô số bóng cây cực lớn. Từ nhà hàng với tên gọi Aux Jardins Massenet (trong tiếng Pháp có nghĩa là “Hoa viên”), đến phòng tranh với các tác phẩm nghệ thuật đương đại mà giá bán của chúng lên đến con số không tưởng, từ cửa hàng nổi tiếng bán hàng xa xỉ phẩm, đến chung cư cao cấp, ở đây đều có đủ. Nó thậm chí không tiếc chi vì mục đích để có cảnh quan đẹp hơn, mà đã xoay nguyên cả căn biệt thự ba tầng quay 90° để sắp đặt lại, trông chẳng khác gì Thượng đế chơi trò xếp gỗ. Khu dinh thự Từ Nam đã mọc lên ở Thượng Hải sau một đêm thần bí, nó có vẻ ngoài cổ xưa thâm trầm, nó khiến thời gian kết đọng lại thành hoàng bào của buổi đăng cơ, nó như được bàn tay của Thượng đế ban tặng cho một lớp thép vàng cao quý, nó khiến đại đa số những khách sạn cao cấp năm sao ngạo nghễ của Thượng Hải trong khoảnh khắc biến thành viện dưỡng lão của đại gia đầu khí Thiểm Tây xây dựng ở sân sau nhà riêng. Ở khu tổ giới trung tâm thành phố, một quần thể biệt thự như vậy, cảm giác chẳng khác gì đồng kim cương xếp chồng ở đó, chỉ có điều trên đồng kim cương ấy đã được phủ một chiếc khăn màu xám. Cảm giác như nó trần trụi trực rồi kêu gào bạn: “Tôi rất đắt, nhưng người khác không biết. Cho nên bạn mau đến đi.”

Thời gian mười năm có thể khiến một đồng hoang tàn, biến thành một tòa dinh thự.

Tôi bất giác nhớ đến những lời Đường Uyển Như đã viết bên dưới tấm ảnh khi tốt nghiệp, chúng tôi sau mười năm, sẽ như thế nào? Chúng tôi giống như bị giàn giáo bao vây trong một mạng lưới an toàn màu xanh, khi bàn tay của thời gian xé rách cái bọc của chúng tôi, vậy thì, chúng tôi sẽ thấy được thế giới thế nào?

Một đồng hoang tàn có thể biến thành dinh thự, tiến trình ngược lại cũng có thể xảy ra.

Người trong nhà hàng không nhiều. Khi lật thực đơn, tôi đã biết họ dùng giá cả độc ác đến mức nào để cách ly 99,9% khách hàng trên toàn Thượng Hải. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi trông thấy một hình bóng quen thuộc đang cuộn mình trong lễ phục ngắn màu đen.

Tôi không ngờ, sẽ gặp Nam Tương ở đây.

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là, người đi cùng Nam Tương.

Anh ta mặc chiếc áo khoác bằng lông cừu Tây Sơn màu xám sẫm, trông như muốn hút hết mọi ánh sáng xung quanh vào mình. Nét mặt của anh ta trắng bệch, giống như tuyết dưới thềm nhà. Giọng nói trầm thấp mà từ tốn, âm lượng rất nhỏ, nhưng mang một thứ ma lực khiến người ta muốn áp sát để lắng nghe. Anh ta cúi xuống nói bên tai Nam Tương, ngón tay thon dài thỉnh thoảng còn chỉ chỉ thứ gì đó trên cuốn sổ ghi chép bìa da màu xám trước mặt, nét mặt của Nam Tương trông vừa chuyên nghiệp lại dễ thương. Nó mặc bộ váy ngắn bằng lụa bóng màu đen không thấy rõ thương hiệu, nhưng cảm giác vô cùng cao cấp, dưới ánh đèn êm dịu bờ vai nó trở nên quyến rũ kinh ngạc, chỗ lõm xuống của xương quai xanh có thể chứa đầy ánh mắt của mọi đàn ông, vòng ngực của nó, cặp đùi của nó, đôi môi căng mọng tựa cánh hoa của nó. Ánh mắt của mấy gã đàn ông nước ngoài xung quanh, giống như đôi bàn tay của người chết đuối, cứ luôn bầu vút bám chặt lấy bóng nó. Mắt nó nhìn anh ta, hàm chứa một thứ giống như sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ dưới ánh trăng.

Anh ta là Cung Minh.

Cung Minh cởi áo khoác ngoài ra, trao cho Nam Tương, Nam Tương xoay người cầm đưa cho hầu bàn đem đi cất. Khi nó xoay người, Cung Minh đã ở bên, lặng lẽ kéo ghế ra cho nó. Đây là thói quen của gia tộc nhà họ, Sùng Quang cũng sẽ như vậy. Bất kể đối phương là người lớn hơn, hay là cấp dưới của họ, chỉ cần là phụ nữ ngồi cùng bàn ăn, họ đều sẽ kéo ghế ra, trong quá trình dùng bữa nếu có phụ nữ rời bàn đi vệ sinh hoặc gọi điện thoại, họ cũng nhất định sẽ cùng đứng lên, sau đó lại ngồi xuống. Nếu ở cùng xe, thì họ nhất định sẽ mở cửa xe giúp cho phụ nữ. Những lễ nghi cổ lỗ trông chẳng chút ý nghĩa này, đối với họ mà nói, giống như huân chương trên ngực kỵ sĩ, vết thương trên lưng chiến sĩ, là một thứ vinh hiển tối thượng.

Nam Tương ý tứ khép hai chân lại, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế ở trước Cung Minh, nó trải khăn ăn ra, đặt lên trên đùi mình, sau đó ngẩng đầu lên.

Lúc này, nó đã thấy chúng tôi đang ngồi trước mặt.

Chúng tôi ở đây là: Tôi, Đường Uyển Như, Cô Ly.

Nó không thấy Vệ Hải.

Tôi tẩy đi tẩy lại não mình, nó không hề nhìn thấy Vệ Hải. Nếu không nó sẽ không điem nhiên như vậy. Nó không thể điem nhiên như vậy. Nó không nên

điềm nhiên như vậy. Tim tôi như đang có một bàn tay đầy móng vuốt, bắt đầu cào cào vào tim tôi.

Sau khi Nam Tương thấy chúng tôi, nó tao nhã gật gù đầu, dưới ánh đèn, nét mặt nó giống như viên ngọc đang phát tán ra thứ ánh sáng tao nhã và êm dịu.

Sau đó, nó khề khàng quay mặt đi, không nhìn về phía chúng tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Nó có thể là bất kỳ ai. Nó có thể là nữ thần báo thù cuộn mình trong chiếc áo choàng dài màu đen, dùng thứ nước đen ngòm trong mắt nuôi dưỡng sự báo thù điên cuồng trong tim vạn vật; nó cũng có thể là Gaia – nữ thần đất mẹ, nó có thể được sinh ra giữa tầng trời theo sát phía sau nữ thần bóng đêm, sáng tạo nên đất mẹ, bầu trời và biển cả, nó là một trong những vị thần sáng tạo nên thế giới. Nó có thể là Pandora, nó cũng có thể là Athena. Nó đa tình lãng lợ, giả dối vô hạn.

Tôi từng nói, Nam Tương giống như chiếc hộp ma thuật Pandora.

Chẳng ai có thể dễ dàng cạy nó ra. Nhưng một khi nắp hộp bật mở, cũng chẳng ai đoán được, bên trong rốt cuộc sẽ nhảy ra con yêu thú gì, anpaca[1] hay là cá cóc, người nhện hay là Bạch Cốt Tinh, chẳng có phần dưới, cũng chẳng có đỉnh trên.

[1] Một loài thú có hình dáng gần giống với lạc đà, lại vừa giống ngựa, tên tiếng Anh là Grass Mud Hors, còn người Trung Quốc gọi nó là Thảo Nê Mã.

Việc Cung Minh và Nam Tương cùng ăn cơm với nhau trong dinh thự Tư Nam, chẳng khác nào làm đầu tôi phóng ra một quả bom hạt nhân có tính quyết định, giống như quả bom nguyên tử phóng về thành phố Hiroshima của Nhật Bản, và chỉ sau mấy ngày Nhật đã phải vấy cờ trắng đầu hàng. Lúc này chút lý trí còn sót lại trong tôi đang gắng gượng gào khóc, giống như trên chiến trường ngổn ngang thi thể, giống như lá chiến kỳ đang phát phơ không ngừng trong giờ phút sau cùng của cuộc chiến vậy.

Nhưng tôi đã đánh giá thấp năng lực sát thương của Nam Tương.

Sau khi hoàn thành công việc chỉ hướng cho quả bom ấy, nó lại lái một chiếc xe bọc thép, ung dung thỏa thích san bằng chiến trường đầm máu mấp mô này, lý trí của tôi bị đè bẹp dưới bánh xích không lồ, biến thành một đồng cát bằng phẳng.

Nó đứng lên, gật đầu về phía cửa, tôi nhìn theo ánh mắt nó, Cố Hoài mặc vest màu đen kịt, vừa gọi điện, vừa bước vào. Khi đến chỗ ngồi, cậu ta lịch sự tắt điện thoại, sau đó đưa tay qua bắt tay Cung Minh.

... Đây là nhóm gì vậy?

Đây là nhóm vừa hát vừa nhảy với ba người Thái Y Lâm, An Ni Bảo Bối, Viên Long Bình.

Tôi quay sang nhìn mấy người đang ngồi cạnh tôi, Cố Ly, Đường Uyển Như, Sùng Quang, Vệ Hải, chẳng ánh mắt của ai giống nhau. Tuy trong lòng mỗi người đều có mối toan tính riêng, nhưng họ cùng trầm lặng cực kỳ ảm ý.

Tôi chỉ thấy đáng tiếc cho món sườn bê tôi đó.

Sườn bê của nhà hàng này vốn rất nổi tiếng – nổi tiếng ngon, nổi tiếng sang trọng, nổi tiếng đắt đỏ. Nếu bạn biết giá của nó, bạn sẽ suy ra ngay cái miếng nhỏ xíu vuông vắn đen sì đang nằm trong đĩa này thực ra là một chiếc iPhone 4S. Nhưng tôi như một người mắc chứng chán ăn, đối diện với thứ sơn hào hải vị mà người ta ham hố này lại chẳng thấy hứng thú chút nào. Ngay cả thứ đang được cắt dưới dao nĩa của mình là thịt bò hay măng sậy, tôi cũng chẳng phân biệt nổi nữa, chứ đừng nói gì đến việc nhắm nghiền hai mắt, đóng kín mọi giác quan khác chỉ còn lại vị giác nơi đầu lưỡi và khứu giác đầu mũi để cảm nhận hết vị ngon của món ăn trước mặt như bao thực khách khác.

Mặt tôi như đang dính vào ba con người áo quần đúng điệu, cử chỉ lịch thiệp, đáng về ưa nhìn đến mức bất bình thường đang ngồi cách tôi mấy mươi mét phía bên trái trước mặt tôi kia, trông như một con nhái bên xấu xí lò dò trong bụi cỏ, dán mắt vào ba con bướm thanh thoát lạnh lẹ đậu trên lá cây.

Cố Hoài và Cung Minh có thể cùng xếp vào diện “trắng bạch”, nhưng điểm khác là, Cố Hoài giống như tử thần trẻ tuổi đến nhân gian để tìm niềm vui, từ đầu đến chân cậu ta khoác chất liệu đen, mái tóc đen ánh, con ngươi đen nhánh, đôi mắt rậm với hàng lông mi đen kịt, bộ trang phục giống như kéo tuýt cậu ta vào bóng đêm của một thế giới khác. Làn da trắng nõn tươi trẻ mà căng tràn của cậu ta dưới lớp sắc đen này, được tôn lên trông như lớp tuyết mỏng trắng muốt phủ trên đỉnh núi, đằng sau nụ cười mím bí hiểm nơi khoe môi kia hàm chứa một sự tao nhã khiến người ta không cảm thấy lạnh lạnh nhưng sẽ thoáng run rẩy, cậu ta giống như một tử thần mặc vest bằng chất liệu lông cứng của loài cừu đen, đem theo lưỡi hái nhưng lại giấu vào trong người. Còn thứ mà gương mặt gầy gò trắng bạch của Cung Minh để lộ ra lại là một vẻ đẹp mỏng manh. Mái tóc của anh ta mềm mại, đôi mắt hẹp sâu

đến quyền rũ quá đỗi, vì vậy cũng giảm đi sức sát thương, hơn nữa mỗi khi mỉm cười khoe mắt của anh ta sẽ để lộ những nếp nhăn mỏng manh riêng có ở đàn ông trưởng thành, đây là hình bóng của năm tháng mà kẻ vừa mới ra lò chưa sạch nước mũi như Cố Hoài không thể có được, đôi môi luôn khép mở giống như đang ngậm một đóa tử kim hoa vừa tinh tế vừa quyến rũ, dưới ánh sáng mái tóc của anh ta ửng lên một thứ màu như gỗ cao su tảo nhả, giống một tách cà phê Silk nồng nàn. Anh ta giống như một đại thiên sứ cuộn mình trong trang phục lông cừu núi mềm mại màu xám, thu gọn đôi cánh, cùng vàng trán mãi bao trùm sự đau buồn.

Còn Nam Tương ư? Nó có thể là bất kỳ ai.

Nó có thể là nữ thần báo thù cuộn mình trong chiếc áo choàng dài màu đen, dùng thứ nước đen ngòm trong mắt nuôi dưỡng sự báo thù điên cuồng trong tim vạn vật; nó cũng có thể là Gaia – nữ thần đất mẹ, nó có thể được sinh ra giữa tầng trời theo sát phía sau nữ thần bóng đêm, sáng tạo nên đất mẹ, bầu trời và biển cả, nó là một trong những vị thần sáng tạo nên thế giới.

Nó có thể là Pandora, nó cũng có thể là Athena. Nó đa tình lăng lợ, già dối vô hạn.

Tôi cảm thấy nếu tồn chút suy nghĩ, chắc có thể hiểu được Cố Ly. Nhưng tôi có dốc cạn sức lực và trí tuệ bình sinh đi nữa, cũng chẳng thể nào nắm bắt được Nam Tương.

Tôi hoàn toàn không rõ mấy người ngồi cạnh tôi lúc này đang dùng bữa với tâm trạng thế nào. Những bữa cơm nổi tiếng trên thế giới từ xưa đến nay, từ bữa tối cuối cùng, đến Hồng Môn yến, từ bữa sáng của Tiffani, đến tiệc của nhà Phạt, hay tiệc đãi khách trông như tâm thần của Thạch Sùng, tôi nghĩ còn phải thêm vào buổi tối ở dinh thự Tư Nam.

Khi Cung Minh ngẩng đầu lên, đã thấy chúng tôi. Ánh đèn mờ ảo khiến anh ta có chút ngập ngừng không dám khẳng định, nhất là người đang đối diện với anh ta lại là Đường Uyển Như, tôi nghĩ trong mấy giây đầu, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ mình bị ảo giác. Nhưng Sùng Quang đưa tay lên ra dấu. Sùng Quang đứng lên, có lẽ anh ta cần phải bước qua chào hỏi, anh ta cúi đầu rồi dùng ánh mắt thoáng chất vấn Cố Ly đang ngồi bên tôi, Cố Ly gật gật đầu, sau đó quay sang cũng ra hiệu cho tôi.

Với tín hiệu của Cố Ly, tôi cũng kéo ghế ra đứng lên.

Khoảng cách mười mét ngắn ngủi, tôi liên tục điều chỉnh tâm trạng của mình. Thế giới này luôn luôn tồn tại một số lộ trình chắc chắn khiến bạn khó mà cất bước, một khoảng đất mấy mét vuông cũng đủ uy hiếp mạng già của bạn. Chẳng hạn như đoạn tam cấp cuối cùng bước lên giá treo cổ, chẳng hạn bảy bước trên tam cấp đá trước vương vị của lễ đăng cơ, chẳng hạn đoạn thăm dò như máu nơi cử hành hôn lễ.

Cung Minh và Cố Hoài, cùng lúc khi chúng tôi bước qua đã lịch thiệp kéo ghế ra đứng lên, Nam Tương quay lưng về phía chúng tôi, mà lập tức không chút do dự bỏ dao nĩa xuống, rút khăn ăn khỏi đầu gối, nhẹ nhàng bỏ trên bàn ăn, sau đó nó lịch sự đứng lên xoay người quay mặt trực diện với chúng tôi. Khi thấy tôi và Cố Ly, nó chẳng chút ngạc nhiên. Tôi nhìn nó tảo nhả mà xinh đẹp, trong lòng chợt dấy lên lòng ghen tị. Nó đã đọc nhiều sách “nghĩ thức cơm tây” và “đại toàn lễ tiết xã giao” như thế, nên chắc chắn cũng bị đủ thứ điều khoản trong ấy làm cho đầu óc mê muội – thấy chiếc đĩa kích thước nào thì phải cầm cái nĩa số mấy lên; cho dù cùng một món, có thể bạn cũng sẽ gặp phải cảnh khó xử không thể phân biệt nổi sự khác biệt giữa dao dùng ăn thịt và dao dùng ăn cá; thấy nước khoáng có ga, thì phải ăn món ăn nào trước; khi trải khăn ăn trên đầu gối phải như thế nào; trò chuyện với người ngồi bên trái và người ngồi bên phải nên luân phiên thế nào hay cách sắp xếp dao nĩa ra sao...

Nhưng tất cả những kiến thức này, đều như bản năng sinh ra đã có, được Nam Tương vận dụng cực kỳ nhuần nhuyễn.

Tôi không tin.

Tôi không muốn tin.

Tôi không muốn tin đây là hình ảnh của đứa đã lớn lên cùng tôi từ nhỏ, cái đứa đứng trong nhà bếp chỉ rộng mấy mét vuông với bốn vách tường đầy mùi dầu khói, đầu bù tóc rối bê đĩa dùng đĩa hoặc dùng tay bóc cơm ăn trước đây, lúc này lại giống như công chúa Monaco lấp lánh rạng rỡ. Tôi thậm chí không nhìn ra nhãn hiệu trên bộ trang phục kia của nó, cái chất liệu tựa như tơ lụa bóng ấy không thể là thứ nó kiếm được ở ZARA hay H&M, nhưng tôi cũng không tin khả năng của nó đã đến mức giống Kitty hoặc Cố Ly, có thể tùy theo sở thích trộm đồ đặc trưng từ trang phục mẫu dùng cho chụp ảnh của công ty.

Trong lòng tôi tuy chẳng đốt lên nỗi ngọn lửa sáng xanh lét, nhưng đã sớm trào dâng thứ hồng nhiệt tựa thép sôi.

Tôi không thể giống Cố Ly và Sùng Quang, hàn huyên với mọi người làm như không có chuyện gì. Sùng Quang đã thay bộ mặt tiêu chuẩn đại diện cho Lục Thiêu kia, phần lớn thời gian đều dùng tiếng Anh để nói chuyện, thi thoảng dùng tiếng phổ thông. Cố Ly cũng tương tự, là gương mặt ngàn năm không đổi tựa như giao diện khởi động của hệ điều hành Window.

Tôi không nói chuyện được với họ, suy cho cùng, vẫn là đạo hạnh của tôi chưa đủ. Việc tôi có thể làm chỉ là miễn cưỡng duy trì nụ cười mỉm trên mặt, cố gắng hết sức không để bản thân bốc cháy ngay tại trận giống như cái lò thiêu. Tin tôi đi, chỉ cố gắng duy trì nụ cười bình thản thôi, cũng đã là giới hạn cực điểm trong bản lĩnh của tôi rồi.

Khi Cung Minh nghe nói hôm nay là tiệc chúc mừng Đường Uyển Như chuyển nhà, anh ta đã quay sang tự nhiên dạn dò Nam Tương là cần thêm chai rượu nữa, đưa đến bàn bên kia của chúng tôi – đây chính là cọng cỏ khô cuối cùng dè chết con lạc đà.

Tình cảnh này giống như một chiếc đục dùng phá băng, trong chớp mắt đã đục thủng một lỗ lớn trên lớp vỏ băng ở điểm ranh giới mà tôi đang cố gắng duy trì, tôi không thể kìm nén hơn được nữa, nên đã buột miệng nói: “Anh Cung à, hôm nay Kitty không có ở đây, hay là để tôi đi. Rõ ràng tôi hiểu hơn anh, Nam Tương đâu biết gì chứ.”

Tôi không biết tại sao mình lại nói như vậy. Trong tiềm thức của mình, tôi muốn nắm bắt những gì, chiếm cứ những gì. Giống như một con mèo khi đột nhiên có loài động vật khác xâm chiếm lãnh thổ của mình sẽ lập tức xù lông lên vậy. Tôi khề khàng giật giật tà áo mình, để giấu bớt những vết nhăn trên người. Tôi rất bức bối khi hôm nay mình đã mặc một chiếc áo lông màu lam cũ kỹ để ra ngoài, nó khiến tôi trông như bị một trận mưa to gió lớn đưa đến đây vậy.

“Không cần, cứ để Nam Tương đi đi, hôm nay ở đây cũng là cô ấy đặt.” Cung Minh nói mà như không có chuyện gì, thậm chí còn chẳng thèm ngoái lại khi vẫn tiếp tục trò chuyện với Cổ Ly, Sùng Quang, anh ta chẳng thèm liếc tôi lấy một cái.

Sắc mặt của Nam Tương có chút bối rối, trong mắt nó như đang truyền tín hiệu gì đó về phía tôi, nhưng trái tim tôi đã cháy thành một đồng than hồng nên lúc này trong đầu ngoài sự kích động điên cuồng muốn chứng minh điều gì đó ra, thì tất cả đều trống rỗng.

Tôi không cam chịu mà xuất kích lần nữa, nói thẳng thắn nghiêm chỉnh, cần phải si nhục mình thêm lần nữa. Tôi nói: “Nam Tương, có thể đây là lần đầu tiên cậu đến dịch quán Tư Nam, trước đây tớ đã tìm kiếm rất nhiều thông tin liên quan đến địa điểm dành cho anh Cung, tớ cũng khá am hiểu thức ăn và đồ uống của nhà hàng này, hay để tớ đi cho. Dầu sao ở những nơi như thế này, để cậu đi lo liệu, thì có chút làm khó khó. Hơn nữa, tớ là trợ lý của anh Cung, theo lý tớ phải đi lo những việc vụn vặt này.”

Trong ánh mắt của Nam Tương nhìn tôi, bắt ngờ toát lên vẻ đồng tình và đáng thương.

Cung Minh đang nói chuyện với bọn họ liền quay đầu lại, ánh mắt không lạnh cũng chẳng nóng, giống như một cốc nước chẳng cảm xúc chẳng sùi tăm thậm chí chẳng có gas. Anh ta nói: “Thực ra tôi biết nơi này cũng là do Nam Tương giới thiệu với tôi. Tôi lần đầu đến đây, cũng do cô ấy đưa đi. Lâm Tiêu, không phải hôm nay cô đang nghỉ cuối tuần sao? Cô cứ để Nam Tương lo đi, không cần nhúng tay vào.”

Nam Tương chẳng thèm nhìn tôi, trực tiếp quay người bước về phía quầy bar. Hình bóng của nó có chút bối rối, nhưng chủ yếu là không muốn đối mặt với tình huống khó xử này. Hình bóng yểu điệu hoạt bát của nó, búi tóc quý phái bóng mượt của nó, đều giống như đôi bàn tay đang làm việc, vừa vuốt ve an ủi, vừa nói với tôi: “Đồ nhiều chuyện.”

Tôi xoay người: “Tôi vào phòng vệ sinh một lát.”

Tôi cố sức che giấu tiếng bước chân của mình, cũng cố kìm nén để nước mắt mình không rơi xuống.

Tôi cũng chỉ còn lại chút lòng tự trọng cuối cùng này, nó giống như lá cờ đã bị rách, phần phật bay giữa bầu trời ngập tràn khói súng, nó đại diện cho quang vinh từng có, và cảm giác ô nhục lúc này.

Sau này, khi tôi đã đổi việc, đổi nơi cư trú, đổi mọi thói quen sinh hoạt trong quá khứ, thậm chí đổi trái tim đổi mạng sống, thì thoảng tôi lại suy xét lại bản thân mình hồi đó.

Thực ra tôi là một cô gái hay tự ti mà thích đồ kị.

Sự kết hợp của tôi và Cổ Ly, Nam Tương, Đường Uyển Như, nhìn bề ngoài tôi ở vào vị trí cao không tới thấp chẳng xong, về điều kiện kinh tế, địa vị gia thế của tôi đều thua xa Cổ Ly; về diện mạo dung nhan của tôi, càng bị Nam Tương bỏ xa. Nhưng tôi cũng có Đường Uyển Như lót đường, có thể khiến tôi nhìn lên không bằng ai nhìn xuống không ai bằng mình mà gật gù đắc ý sống trong một thế giới bình yên khép kín. Nhưng sau này, tôi luôn nhớ lại quá khứ của chúng tôi, tôi mới dần ý thức được rằng, kỳ thực trong lòng tôi chưa bao giờ cảm thấy ba người họ tốt hơn tôi.

Trước hết là Cổ Ly, sự ỷ lại của tôi đối với Cổ Ly thực ra là một thứ tác dụng ngược, đó là kiểu dựa trên nền tảng sự ỷ lại của Cổ Ly đối với tôi, những biểu hiện khó chia khó lìa, không rời không bỏ của tôi đối với nó, thực ra toàn bộ đều là cái bóng của nó đổ lên người tôi. Cổ Ly hiểu rất rõ cảm giác vượt trội của tôi đều xuất phát từ trong lòng tôi, bất kể nó trông có rực rỡ xán lạn, kiên cường rắn rỏi, lập địa thành Phật đến mức nào, nhưng rắn có điểm yếu của rắn, rồng có nhược điểm của rồng, bao trùm lên nó là sự cô độc. Nó là một kẻ hoàn toàn thất bại trong việc thỏa mãn nhu cầu động vật quần cư cơ bản nhất của loài người. Nó chẳng bạn bè, thiếu người quan tâm, người bạn trai duy nhất của nó cũng như nó là một chiếc máy tính. Còn tôi, là người bạn duy nhất trong sinh mạng của nó. Cho dù nó cũng hòa đồng với Nam Tương, Đường Uyển Như, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, đó chẳng qua chỉ vì tôi cũng hòa đồng với Nam Tương, Đường Uyển Như. Mọi sự ỷ lại của tôi đối với nó đều là để nó càng ỷ lại tôi hơn, sâu trong tiềm thức của tôi đang có một con quái vật nham hiểm, con quái vật ấy muốn chiếm đoạt nó, muốn nuốt chửng nó, muốn ăn tươi nuốt sống cả da lẫn máu nó, muốn nuốt cả thân xác và tâm hồn nó vào bụng để biến thành của riêng mình. Đó cũng là vì, mỗi lần chỉ cần tôi cảm thấy nó có bí mật gì đang giấu tôi, có việc gì lừa dối tôi, tôi sẽ nổi khùng lên bùng bùng tức giận. Vì tôi tự cho rằng, Cổ Ly không được giữ riêng điều gì trong mối quan hệ với tôi, nếu trên thế giới này còn một người có thể chia sẻ với nó, thì người đó chỉ có thể là tôi. Nhưng khi tôi nghĩ thông suốt tất cả, thì mọi việc đều đã quá muộn.

Thế còn Đường Uyển Như thì sao, càng không cần phải nói. Với nó, cảm giác vượt trội của tôi có thể đến từ nhiều phương diện, mỗi tác, mỗi chân lông trên cơ thể da tóc của tôi, đều toát lên đáng vẻ cao hơn hẳn và vênh mặt hất hăm với Đường Uyển Như. Tôi cho rằng mình đang cứu rỗi nó, trong tiềm thức tôi cho rằng, nếu chẳng có tôi nó không thể trở thành bạn của Nam Tương và Cổ Ly, nếu chẳng có tôi, nó chỉ có thể ngày ngày ở trên sân tập cầu lông đến mức miệng sùi bọt mép như con ngựa hoang tuột dây cương mà nhảy nhót đánh cầu cho đến lúc tuổi già sức yếu thê thảm rồi về vườn. Làm sao nó có thể sống trong mùa giáng sinh để đến biệt thự Từ Sơn cùng chúc mừng sinh nhật với Cung Minh, Sùng Quang? Nó làm sao có thể có được vinh hạnh khiến Sùng Quang giúp nó chuyển nhà rửa bát?

Cuối cùng là Nam Tương. Nó đúng là da dẻ trắng hơn tuyết, mịn màng tựa mỡ đông, dễ thương vô cùng, tôi không sánh kịp, đứng cạnh nó thì tôi chỉ như con cóc ghè đứng cạnh thiên nga mà thôi. Nhưng từ trong sâu thẳm tôi tin rằng, hồng nhan bạc mệnh, xấu mới có phúc. Nam Tương hồng nhan, nhưng nó mệnh bạc; tôi đích thực là gái xấu, nhưng tôi có phúc. Đó vẫn luôn là khuôn mẫu để tôi và Nam Tương sống chung, cũng là giới tuyến cuối cùng trong tiềm thức của tôi. Hai mươi mấy năm trước trong cuộc đời nó, quả thực quá xui xẻo quá bị kịch, nó bị tên Tịch Thành kia bám riết không rời. Gia cảnh của nó bản hàn, tài năng bị mai một. Cuộc đời nó chính là hai chữ “bị kịch” in đậm. Tôi hâm mộ vẻ đẹp của nó, nhưng tôi lại đồng tình với cảnh

ngộ của nó, cán cân trong lòng tôi duy trì một trạng thái cân bằng thiện ác khéo léo. Nhưng đến một ngày, nó có thể tao nhã ngồi cùng với Cung Minh ăn sườn bò cao cấp, có thể vượt mặt tôi, rồi trực tiếp bước vào thế giới mà hai mươi mấy năm nó chưa từng được tiếp xúc, cái cán cân công bằng kia trong lòng tôi đã nghiêng lệch dữ dội, nó đang đứng trên vách trong trái tim tôi, phá ra một rãnh sâu vĩ đại, những vết nứt hình mạng nhện trên vách ấy như sắp bóp nát tôi. Tôi mơ màng cảm thấy nó ngày càng tinh táo để nhận thức được vẻ đẹp của nó sẽ là vũ khí lợi hại bách chiến bách thắng trong xã hội tanh mùi máu xám xịt này, nữ thần giết chóc tay cầm kiếm lớn đang thức tỉnh trong nó.

Cảm giác tự ti khiến tôi không thể chấp nhận tất cả những điều này.

Tôi sợ sẽ trở thành một kẻ tầm thường trong lòng họ, tôi sợ sẽ trở thành người mà họ không cần nữa.

Cảm giác tự ti của tôi đã sinh ra đồ kỵ, sự đồ kỵ trong tôi bốc lên thành ngọn lửa.

Cuối cùng nó sẽ đốt hết tất cả mọi thứ chúng tôi từng có thành tro tàn xám ngắt.

Tôi mới là kẻ đáng chết nhất.

Sau khi ăn xong món chính, còn chưa đợi món tráng miệng đưa lên, Cung Minh đã rời đi trước. Tôi không hề thấy lạ trước việc này, khi hẹn ăn cơm với người ta, hầu hết trường hợp đều kết thúc trước so với dự kiến. Trường hợp anh ta có thể kết thúc bữa ăn cùng đối phương ít đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay. Có nhiều lần, thậm chí chỉ vừa ăn xong món đầu tiên và uống mấy ngụm rượu khai vị, anh ta đã vội vã rời đi. Tệ hơn là có lần anh ta vừa ngồi xuống, uống hai ngụm nước suối, rồi đi mất, bỏ lại tôi và Kitty cùng bảy vị khách trên bàn ăn ngồi ngơ ngác nhìn nhau.

Tôi vẫn luôn tin trong cơ thể anh ta có một chiếc đồng hồ lúc nào cũng tích tắc tích tắc bấm giờ để thôi thúc anh ta làm việc, trong đầu anh ta có một chiếc máy nhắc nhở tự động, màn hình luôn ở chế độ chạy run down. Bên ngoài, cơ thể anh ta còn có hai cái đồng hồ bấm giây đang vận hành chính xác: tôi và Kitty.

Nhưng bây giờ tôi có chút hoài nghi là đã có thêm một chiếc đồng hồ bấm giây thứ ba.

Sau khi Cung Minh rời đi, thần sắc của Sùng Quang và Cố Ly rõ ràng cũng được thả lỏng đôi chút. Họ thoải mái nói chuyện với Đường Uyển Như và Vệ Hải, nhưng tôi chẳng nghe được gì dù chỉ một câu. Mắt tôi vẫn như hai chiếc đinh tán đóng lên thân thể mỏng manh thon thả như thể tivi màn hình tinh thể lỏng kia của Nam Tương.

Nhìn nghiêng Nam Tương như một món đồ gốm được điêu khắc tỉ mỉ, còn tôi đứng thẳng ngay đơ lại thêm cái đầu không chút động đậy nữa, khiến tôi trông như chiếc búa sắt. Tôi thật sự muốn đập vỡ cái gì đó.

Nam Tương và Cố Hoài vẫn tiếp tục tốc độ nói chuyện không gấp cũng chẳng chậm, như vậy khiến nó trông cực kỳ thanh lịch, không quá nhanh để khiến người ta cảm thấy nó tùy tiện, cũng không quá chậm để làm người ta cảm thấy mất hứng thú. Trong khi mỗi ngày chúng tôi đều mệt mỏi khổ sở như một con chó, rốt cuộc nó đang làm những gì? Giống như nó đã tham gia một lớp huấn luyện đặc công vậy.

Nó chẳng thêm để ý gì đến tôi. Sự lơ là của nó càng như đốt thêm sự phẫn nộ trong tôi, tôi nhìn chằm chằm vào nó, như muốn chớp lấy khoảnh khắc nó quay đầu lại nhìn mình, sau đó dùng ngọn lửa trong mắt tôi phụt mạnh một phát. Nhưng nó thông minh lắm, nó đâu cho tôi cơ hội như thế, thậm chí ngay cả ngoái đầu lại liếc tôi một cái nó cũng chẳng có thời gian – hoặc là nó không thèm. Đôi mắt giận dữ của tôi kiên trì từng giây từng giây nhưng cuối cùng vẫn không được hồi đáp, đã càng lúc càng buồn cười và đáng thương. Giống như tôi đang đâm túi bụi điên cuồng, trong một màn đêm tối tăm trống rỗng, đáp lại tôi chỉ là sự thinh không và thất vọng, tôi cảm thấy mình như chiếc vỏ sò khô cạn nằm há ra phơi nắng, bị thủy triều từng con từng con quét vào, tôi ngây ngô cảm mình trên bãi biển thể lương lạnh lẽo này.

Tôi cầm dao nĩa trên tay ném mạnh vào đĩa ăn.

Tiếng rơi cực lớn không ngờ đã thu hút những cái liếc xéo của mọi người, mấy người nước ngoài bàn bên chầu mỳ nhìn tôi, Cố Ly chẳng nói lời nào đẩy ghế ra đứng lên đi thanh toán, trong giọng nói của Sùng Quang rõ ràng có ý bức bối nhưng được kiểm soát chặt chẽ, anh ấy bao bọc nó bằng sự dịu dàng ấm áp đến mức không làm tổn thương người khác, nhẹ nhàng ghé qua hỏi nhỏ tôi: “Em định làm gì vậy?”

Tôi chẳng định làm gì cả, tôi chỉ muốn món đồ gốm được trang trí tinh tế trước mặt kia quay đầu qua nhìn tôi một cái, như vậy tôi có thể nhảy bổ vào nó như kẻ thất tình, như chúng tôi của mười năm trước, đầu bù tóc rối cấu véo nhau rồi sau đó lại ôm đầu mà khóc nức nở.

Nhưng nó không hề.

Nam Tương từ đầu đến cuối chẳng liếc tôi một cái.

Ngược lại là Cố Hoài trong khi nói chuyện với Nam Tương, đã khề khàng ngẩng đầu lên nhìn tôi một lát, cái nhìn lướt qua không chú ý ấy, tràn đầy sự thông cảm và đồng tình.

Sùng Quang kéo tôi rời khỏi nhà hàng.

Đường Uyển Như và Vệ Hải cũng bối rối rời bàn. Khi đi nó đã tiện tay cầm luôn chai rượu đỏ mới uống hết một phần ba kia, vì nó liếc thấy giá của chai rượu này trên thực đơn, “Cậu bỏ hai ngàn đồng trên bàn rồi cứ tung tung mà đi sao?”

Sau này, khi đã uống sạch hai ngàn đồng ấy, chúng tôi lại lục rượu trong tủ rượu của Cố Ly ra uống.

Màn đêm bên ngoài cửa sổ đã buông, đúng lúc này trời lại bắt đầu đổ mưa. Những cột đèn màu đồng vàng có niên đại xa lắc xa lơ đã bật sáng, tỏa ra thứ ánh sáng cũ kỹ, ánh đèn màu vàng cam ẩn phía sau tán cây, giống như những con mắt đầy lông lá đang nhìn trộm chúng tôi. Tầm nhìn của tôi sau khi đã uống bay mấy chai rượu đỏ bắt đầu chênh choáng, đã như có thêm lớp phim lọc mờ mờ, những chiếc đèn đường đầy lông lá ấy, trong màn mưa rét mướt nhìn tôi đầy bi thương, cảnh sắc trong mưa gió ngoài cửa sổ, trông vô cùng quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ cuộc đã từng gặp ở đâu.

Hai giờ trước, chúng tôi chuyển từ dịch quán Tư Nam về nhà Cổ Ly. Kể từ khoảnh khắc tôi ném dao nĩa đánh cạch một cái lên đĩa ăn ấy, tôi đã biết mình thua. Tôi đã biến thành một tên hề vừa từ trên xe một bánh ngã xuống mà bị sa thải: buồn cười, mất mặt, bị kịch. Cho nên, chúc say chính mình, trở thành việc duy nhất còn lại mà tôi có thể làm, vì với tác dụng của men rượu, mọi người đều sẽ trở nên buồn cười, mất mặt, bị kịch.

Tôi không còn cô độc nữa.

Khi uống đến chai thứ hai, Neil đột nhiên bước qua. Hắn mặc một bộ vest màu đen, cà-vạt cời ra vắt trên cổ, cổ áo bật tung, để lộ làn da trắng nõn hồng hào, hần mà uống rượu vào thì toàn thân ửng đỏ. Cặp mắt quyến rũ của hắn lúc này giống như được quét một lớp keo dính cứ sững sờ nhìn chúng tôi chằm chằm, trên tay còn xách một chai rượu đỏ đã uống hết một nửa. Hắn ngã lưng lên ghế sofa, đưa đầu gác lên bắp đùi Cổ Ly: “Chị gái! Em uống say rồi!”

Tôi chân nam đá chân chiêu cũng nhào qua, trong miệng phát ra tiếng cười dâm dăng “hê hê ha ha hi hi”, điệu bộ của tôi lúc này nhất định giống một con gà hoa điều đã ngâm trong hũ rượu ba ngày ba đêm, rõ ràng tôi nghe thấy tiếng cười mỉa mai của Sùng Quang phát ra sau lưng. Mỗi lần tôi uống say, anh ấy đều vô cùng vui vẻ, như một người bạn nhỏ lớp ba đang xem “Chuột da xanh và Mèo mặt bự” vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Ai chúc say cậu vậy?” Đầu gối tôi đụng phải mép bàn, tôi nghiêng răng nghiêng lợi len đến bên Cổ Ly rồi xoa xoa chân, “Cậu mặc thể này là đi đám cưới hay đi đám tang?”

“Em vừa ở nhà hàng Roosevelt số 27 Ngoại Than, Cung Minh đang uống rượu cùng một nhóm khách hàng quảng cáo, em bị kéo đi sắm vai bình hoa, lo việc cùng uống rượu và tán gẫu với ba quý bà rõ ràng tuổi tác đã đủ làm bà của em, nhưng vẫn cố mặc dạ phục để hở cả nửa ngực ra. Em có chút hối hận vì đã đứng khá gần họ, hơn nữa ánh đèn cũng sáng, khiến em nhìn kỹ cả những nếp nhăn trên mặt họ, ôi, ba nếp ngoài ba nếp trong. Cái bà mặc áo hồng thì đội chiếc mũ lông chim, trông như con cú mèo bay mất rồi lao từ trên trời xuống chết bẹp trên đầu vậy. Còn trên cổ một bà khác hình như là đeo vòng càn khôn, em chỉ nhìn bà ta thôi mà cũng cảm thấy mệt mỏi rồi, cả đêm bà ta bị chuỗi hạt trên cổ như chiếc vòng thép kia đè cho không ngẩng đầu lên được, suốt cả buổi trông cứ như đang tán gẫu với cái rốn của em vậy. Bà cuối cùng thì kinh khủng hơn, đôi giày cao gót của bà ta cao thấy ớn, em đứng bên cạnh mà thầm lo, lúc nào cũng phải sẵn sàng đỡ lấy, nói thật, bà ta đi đôi giày cao như thế, chẳng may ngã xuống, thì chẳng khác nào nhảy từ lầu hai xuống đất tụt sập.”

Cái thằng nhãi này hồi vừa về Thượng Hải, ngay cả tiếng phổ thông còn nói chưa sôi, vài ba ngày đầu phải viện đến cả tiếng Anh để nói chuyện, thể mà lúc này nói năng bô lô ba la như trong miệng đang ngậm một sợi pháo điện nổ vang trời vậy.

“À nói này giờ, Lâm Tiêu, chị sao rồi? Trông chị gay go đấy, như một tờ giấy in loại nặng 80g đã vò vò nhàu.” Hắn nói năng ngày càng giống người của “M.E”, miệng đầy thuật ngữ, tự cho rằng ai nghe cũng hiểu cả.

“Bộ phận các cậu hiện nay ký hợp đồng đã dùng loại giấy này rồi chứ?” Cổ Ly quay đầu qua nhìn Neil, Neil gật gù đầu, tiếp tục quở trách tôi, “Nếp nhăn khóe mũi của cậu nhìn như sắp bằng miệng vết khâu phẫu thuật của người ta rồi đấy.”

Chẳng cần phải soi gương, tôi cũng biết bản thân lúc này trông bù xù bản thủ tiêu tụt đến mức nào, lại thêm sự tàn phá của men rượu càng khiến hai mắt đỏ ửng, tôi chẳng khác nào một con thỏ lông dài bị người ta quật mạnh vào tường ba lần. Nhưng thỏ bị dồn vào chân tường cũng biết cắn người, tôi chỉ vào Neil: “Cậu nghĩ cậu dễ nhìn hơn tôi cỡ nào? Cậu đi soi gương chút đi, xem gương có khóc thét lên vì cậu không?”

“Thôi đi, chị mà giống em á, hai ngày trông trẻ thì chị chắc chắn thảm hại hơn cả em. Trước khi ra khỏi nhà em đã đắp mặt nạ tẩy tế bào chết rồi.” Neil trông như sắp khóc, “Chị phải biết rằng, hai hôm trước em thậm chí chẳng có thời gian xịt nước hoa nữa.” Thế thì xem ra sự thể có chút nghiêm trọng, ai cũng biết Neil cuồng nước hoa đến mức nào, chín cái ngăn nhỏ trong ba chiếc tủ lớn trong nhà hắn, vừa kéo ra một cái thì nước hoa bình bình hũ hũ đã trưng ra khiến hắn trông như đang đứng trong một hiệu thuốc bắc vậy.

“Trông trẻ? Cậu giỏi thì làm một mình xem?” Cổ Ly roạt một cái, đứng phắt khỏi ghế sofa, đầu suýt chút nữa đụng phải đèn chùm.

“Không phải con em đâu, mà là con của mẹ chị.” Neil cởi áo sơ mi ra, để lộ khối thịt rắn rỏi trên người. Tôi còn chưa kịp lau nước miếng, đã lập tức bị Sùng Quang một tay kéo tuột vào lòng, anh ấy rất giỏi trong việc kéo tôi ra khỏi những ý nghĩ phạm tội như thế. “Hai ngày trước Cổ Hoài bảo em trông.”

“À. Cậu đang nói đến Jimmy”, Cổ Ly thờ phào một hơi, “Tôi nói cho cậu biết, trẻ con rất đơn giản, lẽ nào cậu còn không rõ sao? Một đứa con nít hai tuổi, nhu cầu chỉ là một chiếc chăn lông Hermes ấm áp, sau đó lại nhét ví tiền hiệu LV vào trong tay nó, thế là được. Còn nếu không được nữa, thì cậu

đeo cho nó một cái vòng cổ của Van Cleef & Arpels, phun một chút nước hoa Eau de Cologne Imperiale, hai lọ thuốc cực mạnh này mà dùng đến, thì dù là Mạnh Khương Nữ đầu thai, nó cũng lập tức ngậm miệng nín khóc.”

Lại nữa rồi. Lại xuất hiện cái bộ mặt giăng giải huyền thần này của Cố Ly, trông chẳng khác nào nữ MC chương trình Legal Report, đại nghĩa hào hùng, khổ hận thâm thù. Nếu không đích thân cảm nhận, tôi cũng chẳng chút hoài nghi về tính quyền uy của nó.

“Vô dụng, em đã thử hết rồi. Thậm chí em còn đem đồng hồ đeo tay hiệu Patek Philippe số lượng có hạn của em đeo cho nó, nó chẳng chút nể nang cầm lấy rồi đập bồm bộp lên lan can gỗ của chiếc cũi... tiếng thét thất thanh của em lúc đó, nói thế nào nhỉ, sáng hôm sau hàng xóm hỏi có phải đêm qua em ở nhà xem phim Saw 7 hay không.” Giương mặt nhỏ nhắn của Neil mỗi lúc một trắng bệch, trông như trong lòng vẫn còn nỗi lo sợ sau sự việc vừa rồi ấy. Tôi có thể hiểu được chuyện đó, có lần khi tôi xuống taxi, đã đem chiếc túi Bottega Veneta mà Cố Ly cho mượn kẹt ngay cửa xe, khi đó nếu không phải Đường Uyển Như kéo, thì tôi đã hạ quyết tâm phải chen dưới bánh xe để lấy lại túi đó rồi.

“Hơn nữa chị biết đấy, giờ Jimmy đang mọc răng, khi nhìn thấy bất cứ thứ gì thì phản ứng đầu tiên là đút ngay vào miệng.” Neil nói đến đây, liền quay đầu sang chào Đường Uyển Như, “điểm này rất giống chị.” Nói xong lại quay đầu lại than vãn với Cố Ly, “Bây giờ nó vừa lật vừa bò, nhai khắp lượt đồ đạc trong nhà, dù là nuôi chó, nó cũng chỉ tiểu tiện khắp trong nhà mà thôi, kết quả Jimmy lưu lại dấu răng của nó trên từng món đồ, để chứng minh ‘ông đã đến đây chơi’, em không biết có phải em ảo tưởng hay không, chứ em thật sự cảm thấy trên cái nắp bồn cầu sứ nhà ta cũng có in một dấu răng đấy. Tôi qua một người bạn đến nhà em chơi, ngồi chưa đến ba phút, đã hỏi em có phải đang nuôi một con hải li trong nhà hay không. Em nói như thế, tức là các chị tuyệt đối không được sinh con tùy tiện, một khi đồng thịt này từ trong bụng các chị sinh ra, thì cuộc đời của các chị xem như chỉ còn có thể hình dùng bằng một câu...”

“Mời anh cạn chén cay này, Dương Quan qua khỏi ai người cố nhân?” Cố Ly hỏi.

“Không phải, là ‘Dậy sớm hơn gà, ngủ trễ hơn trộm’.” Neil ôm đầu, như chưa thôi hoảng hồn.

Đường Uyển Như cười ngặt nghẽo trên ghế sofa, dáng vẻ đầu bù tóc rối của nó trông như tấm thảm trải sàn lông dài màu đen mà Cố Ly mới mua về. Nhắc đến thảm sàn lông dài...

“Cố Ly, có phải gần đây cậu bị rối loạn nội tiết không, tớ thấy tóc cậu rụng cả nhúm mỗi khi gội đầu, trong bồn tắm cũng toàn tóc của cậu, rụng nhiều quá rồi đấy, hừ chết người ta, tuần trước nửa đêm chui vào toilet, tớ còn tưởng rằng trong bồn rửa tay có để một cái đầu người! Cậu nên bớt nhuộm tóc đi, mấy cái màu ‘nâu gỗ cao su’ và ‘nâu cà phê’ mà cậu nói với tớ, chỉ có máy quang phổ mới phân biệt được điểm khác nhau thôi, loài người không phân biệt nổi đâu! Cậu đã hỏi cảm nghĩ của cái đầu cậu chưa? Nó có muốn mỗi tuần đều bị cậu nhuộm một lần như vậy không?”

Rượu vào gan lớn, giờ tôi thấy mình như ngũ trảng sĩ của núi nanh sói, tôi dám nhổ răng trong miệng hổ, dám bôi phân lên đầu Cố Ly, dám... trong ly cà phê của Cung Minh, mà Cung Minh vẫn dùng. Tôi vừa nghĩ đến cái gương mặt như tờ giấy trắng đồng ấy, thì chợt giật mình, tỉnh lại được một phần ba.

“Tớ rụng tóc á? Đó là tóc của Cố Nguyên đấy! Cậu không nhìn thấy nó quăn à? Tóc của tớ đây rậm dày bung xỏa, bóng đến mức có thể soi gương.” Nó làm động tác khiêu khích người của Lâm Chí Linh trong phim quảng cáo dầu gội đầu, ánh đèn chiếu trên mái tóc ngắn theo phong cách Victoria dày đặc kia, trông như dầu bóng nhẫy, chẳng khác nào một hạt dẻ căng bóng.

“Mái tóc này bị cô tra tấn như vậy, nhưng vẫn cứ láng bóng như thế, cô làm cách nào vậy?” Sùng Quang không nén được đã xen vào. Dưới ánh đèn, mái tóc óng ánh kia của Cố Ly như một súc tơ tằm.

“Anh nên biết rằng, tôi là một nhà khoa học, bất kể thông tin do tổ chức y học cao cấp hay là lang y giang hồ dân gian công bố, tôi đều sẽ thử, anh có biết gần đây các quý bà Thượng Hải bắt đầu lạng lẽ thịnh hành phong trào ngâm tóc vào trong một thùng đĩa không?” Dáng vẻ lem lém gian xảo của Cố Ly, giống như vừa cuỗm được một chai nước gội đầu từ trong siêu thị chạy ra vậy.

Giương mặt Sùng Quang tái mét: “...”

Cố Ly chậm rì rì thu hồi ánh mắt tựa chuột Jerry kia, rồi phun ra một câu: “Tôi nói cho anh biết, vô dụng.”

“Tóc quăn cũng chưa chắc của Cố Nguyên, ai chẳng có mấy cọng tóc quăn. Cậu nói thế làm người ta khó xử quá.”

Khi mọi người còn đang đắm chìm trong sự thỉnh lặng đáng sợ mà Cố Ly vừa tạo ra, lúc này, đột nhiên dưới đáy bàn trà, vang lên một giọng nói thẹn thùng chen vào, chỉ nghe thấy tiếng, chẳng thấy người đâu, “Tôi sợ chết đi được.”

“Nói vậy chứ, Cố Nguyên đâu?” Vệ Hải này giờ chẳng nói gì, chỉ nhìn chúng tôi cười ngây, uống rượu đến say xỉn, nhìn quanh một vòng, cuối cùng đã hiểu được này giờ anh ta vẫn cảm thấy thiếu thiếu ai đó, “Sao chẳng thấy anh ta đâu? Chắc phải tan ca rồi chứ?”

“Cố Nguyên á, anh ấy vừa ở cùng bọn tôi ở Ngoại Than, cả Nam Tương cũng ở đó. Giờ này mà còn chưa về, thì có thể có hai tình huống, hoặc là vẫn đang trụ vững giữa lũ, hoặc là đã vong mạng gục ngủ trên nắp bồn cầu rồi.”

“Cậu nói Nam Tương cũng ở đó?” Tôi đột nhiên bật dậy khỏi lòng Cố Ly, như tỉnh hẳn một nửa.

“Ừm, hơn nữa tớ nói cho cậu biết, bộ lễ phục nó mặc hôm nay đẹp lắm, trông như là đám mây rắng hồng từ trên trời rủ xuống quấn lên người nó vậy, nếu tớ nhìn không nhầm thì chính là chiếc váy thêu ren màu tuyết kiểu mới mùa thu đông của CHANEL năm nay, chiếc váy đó như một hòn tam muội chân hỏa, cả hiện trường đều bị nó đốt cháy. Hơn nữa, rãnh ngực của nó hôm nay rất sâu, nói đi, Cố Ly, có phải cậu dạy nó cách độn không? Tớ đã bảo cậu rồi, mắt của đám đàn ông ở đó chẳng chịu rời khỏi ngực nó đâu. Thật đấy, hiệu quả của bộ ngực nó hôm nay thật kinh hồn, tớ không biết bên trong có lót bra hay không, nhưng tớ cảm thấy nếu nằm giữa xuống, thì nó chính là nóc nhà của thế giới.”

Tôi đã hoàn toàn tỉnh hẳn, cảm thấy thần kinh hưng phấn như vừa uống một chén giấm cũ, tâm hồn trong trẻo, tôi cảm thấy mùi chua khó ngửi trong miệng mình: “Nam Tương sao lại đến những chỗ ấy? Nó thích hợp sao?”

“Chị ấy rất thích hợp ấy chứ, em thật sự muốn quỳ xuống mà hành lễ, sau đó đội vương miện vàng lên đầu chị ấy. Chị ấy lúc thì chen vào trong một tùm quý bà để tán gẫu làm thế nào bảo dưỡng túi bạch kim bản giới hạn số lượng, lúc lại bay vào trong một đám đàn ông trò chuyện cùng họ về đợt bán đầu giá mới nhất của nhà Sotheby’s, giá trị nhất hoàn toàn không phải là bức tranh sơn dầu có mức giá niêm yết cao nhất, em cảm thấy chị ấy từ lịch sử phục hưng văn nghệ châu Âu đến triển lãm nghệ thuật đương đại Pompidou, từ nữ opera giọng cao Maria Callas của Hy Lạp đến Mộ Dung Hiểu hát Tình yêu mua bán, thật không gì không biết, em quá khâm phục, chị ấy thậm chí mặt không biến sắc khi nói ra chiếc khuy áo trên cổ tay áo của một ông trung niên bụng bự lạch lè trong số đó là làm bằng chất liệu tráng men thuần thủ công. Dưới ánh đèn mờ ảo ở đó, cho dù chị có đặt một viên kim cương và một viên bi ve trước mặt em, em cũng chưa chắc phân biệt được! Hôn nữa, khả năng tiếng Anh của chị ấy không biết từ bao giờ lại trở nên lưu loát đến thế? Sắp gần bằng tiếng Trung của em rồi!” Neil cười trần, nằm lên bắp đùi của Cố Ly huyền thuyên một hồi, may mà Cố Nguyên không có mặt, nếu không cậu ấy chắc sẽ bị Cố Nguyên nhét vào trong lồng máy giặt, “Em cảm thấy nguyên nhân chị ấy được gọi đi, giống như em, đều là để sắm vai một bình hoa cao cấp, giờ em đã ý thức được, chỉ có em là bình hoa, còn chị ấy là một chiếc máy tính mà bên ngoài được trang trí thành một bình hoa. Cho dù em có ra tay giờ trò, thì vẫn chịu thua trong tay chị ấy.”

“Trò của cậu là gì?” Cố Ly có chút nghi hoặc.

“Thì coi thêm hai chiếc cúc áo nữa!” Neil đáp với vẻ đương nhiên, nét mặt như đang trách Cố Ly “thế mà chị cũng không hiểu”.

Tôi lão đảo đứng lên, đi vào phòng vệ sinh.

Ngoài cửa tiếp tục vang lên tiếng cười nói huyền ảo, giọng nói êm ái pha lẫn tiếng Anh của Neil, âm điệu cuốn hút mê người trầm thấp của Sùng Quang, cái cổ họng the thé giọng chuột như chiếc máy bán chất độc kia của Cố Ly, còn cả tiếng cười vui vẻ vừa giống tiếng sư tử vừa giống ngựa của Đường Uyển Như.

Tôi vịn vòi nước, mặc cho dòng nước chảy rào rào tuôn xuống, tôi vịn tay lên mép bồn rửa, đứng trước gương soi, trong gương là hình ảnh cô gái đầu bù tóc rối mặt ửng đỏ, trong ánh mắt như rắc đầy đinh tán.

Tôi đang oán giận gì vậy? Thực ra tôi lò mò cảm nhận được, nhưng tôi không muốn thừa nhận. Tôi như bị thứ huyết thanh màu đen trong tim mình làm cho khiếp sợ.

“Cậu đang oán giận gì vậy?” Không biết từ khi nào, Cố Ly đã đứng phía sau tôi. Nó đưa tay ra, vịn vòi nước lại, sau đó nhặt chiếc khăn đặt trên mặt bàn đá lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi.

“Tôi không biết nữa, tôi chỉ có một thứ... cảm giác ‘đột nhiên không hiểu được Nam Tương’”, tôi tìm thấy đôi mắt của Cố Ly trong gương, nét dịu dàng trong mắt nó là thứ cực kỳ hiếm thấy, cổ họng tôi đột nhiên thắt lại, giống như bị người ta bóp nghẹt, giọng nói của tôi nghe như một con vịt đang uống nước nóng, cực kỳ nực cười, “Cố Ly, cậu biết không, tôi đối với cậu, cũng có thứ cảm giác này. Cảm giác tôi đột nhiên không hiểu được cậu nữa. Đường Uyển Như cũng vậy, tôi cũng không hiểu được.”

Cố Ly xả đầy nước vào chiếc bồn mát-xa cực lớn ấy, rồi đổ sữa tắm vào đánh cho đầy bọt phủ kín cả, cả phòng vệ sinh được ánh đèn vàng soi rọi, đồng thời hơi nước nóng bốc lên nghi ngút bao bọc lấy cơ thể chúng tôi, dường như cơ thể tôi đột nhiên thả lỏng.

Tôi và Cố Ly trượt vào trong bồn tắm, mũi chân chạm mũi chân, đầu gối chạm đầu gối, nó thuận tay với lấy một hộp sữa tẩy trang trên mặt bồn tắm đưa cho tôi, tôi bật nắp hộp ra lấy ra một ít, để vào lòng bàn tay, tôi vừa xoa mặt, vừa tán gẫu với nó, dòng nước đen đen chảy vào bồn tắm từ kẽ chân tôi, Cố Ly lại hoàn toàn không lấy làm khó chịu.

Tôi nói trong tiếng nước nở: “Cố Ly, tôi rất hâm mộ cậu.”

Cố Ly nói: “Cha tôi đã chết, tôi lại không nhận mẹ, cậu có gì phải hâm mộ?”

Tôi cảm lấy vòi hoa sen, xối thẳng vào đám bọt còn sót lại trên mặt mình, tôi đã uống say, vừa xối nước vừa nói chuyện, cho nên rất nhiều bọt đã chảy vào miệng, mùi vị rất chất, rất đắng. Tôi nói: “Cố Ly, cậu rất đẹp, gia đình cũng khá, những thứ cậu hiểu lại nhiều, chẳng ai gạt được cậu, lừa dối được cậu.”

Cố Ly chẳng nói gì, một lúc lâu sau, nó mới nhẹ nhàng hỏi tôi: “Lâm Tiêu, cậu đang ghen tị với Nam Tương à?”

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, qua một hồi rất lâu, tôi đáp bằng giọng nói mà gần như ngay cả tôi cũng chẳng nghe thấy: “Ừ, đúng thế.”

Trên đỉnh đầu tôi, bàn tay của Cố Ly vừa bé nhỏ vừa mềm mại.

“Nhưng cậu biết không, Lâm Tiêu, tôi và Nam Tương, vẫn luôn rất hâm mộ cậu.”

Sau khi tôi và Cố Ly ngâm trong bồn tắm cả tiếng đồng hồ, dường như người bên ngoài đã không kim nén thêm nổi nữa, đặc biệt là Neil, ra sức húc cửa, nói muốn vào tham gia cùng chúng tôi. Cố Ly từ chối hẳn với lời lẽ nghiêm túc: “Trước tiên em hãy đi sửa giới tính trên hộ chiếu đi đã!”

Tôi và Cố Ly khoác áo lông bước ra, làn da mặt mồi của tôi, lại thêm hơi men làm cho toàn thân ửng hồng, rồi kết hợp với mái tóc ướt rườn rướt, trông tôi lúc này chẳng khác gì một con rạm to trong nôi lâu vừa mới bung ra. Nhưng Cố Ly lại vẫn sáng sủa gọn gàng, thậm chí mái tóc hạt dẻ bóng đen đến

phát sáng của nó, cũng vẫn còn nếp. Chất gel gắn mí và phần bóng mắt của nó thật sự ngăn nước quá tốt, tôi cảm thấy cho dù là sóng thần năm 2012 có ập đến, nó cũng có thể vùng vẫy trong con sóng lớn đục ngầu với đủ vẻ đẹp trang điểm này.

Cố Ly liếc nhìn mấy chai rượu rỗng không mời tăng thêm trên bàn: “Mọi người sao vẫn còn uống? Nếu còn uống nữa thì mấy món đồ giảm giá ở siêu thị mua về sắp bị mấy người uống sạch rồi. Số rượu còn lại đều rất đắt, liệu mấy người có đủ tiền không? Tuy tôi không chấp nhận quẹt thẻ, nhưng chuyển khoản alipay cho tôi thì có thể được.”

Sùng Quang: “...”

“Vệ Hải nói ngày mai đi rồi, anh ấy muốn rời Thượng Hải.” Mất Đường Uyên Như khóc đến sưng đỏ hai quả đào, “Các cậu nói xem, Nam Tương phải làm thế nào?”

Tôi nhìn về phía Vệ Hải đang trầm lặng không nói, đáng vẻ nhìn thật đáng thương. Anh ấy như con chó săn lưng đen thất bại, cúi đầu cụp đuôi. Xem ra anh ấy chưa hề nói cho người khác biết chuyện anh ấy và Nam Tương đã chia tay.

Những cảm xúc tiêu cực của tôi đối với Nam Tương vừa mới dịu xuống, giờ lại như thủy triều cuộn trào ập vào bờ Thượng Hải. Vô số xương trắng, xác chết, rác rưởi, toàn bộ đều mắc cạn trở lại trên bờ biển, phơi mình trần trụi dưới ánh trăng.

“Nam Tương à? Nó và Vệ Hải đã chia tay rồi, nên chẳng phải làm sao cả.” Cố Ly lạnh lùng bật nắp chai rượu đỏ, trong nhà tràn ngập một luồng hương trái cây.

Tôi và Vệ Hải, Đường Uyên Như cùng ngắc nhiên ngẩng đầu lên, tuy nguyên nhân ngắc nhiên của bọn tôi khác nhau, nhưng lời thoát ra khỏi miệng lại trùng khớp đến bất ngờ: “Sao cậu biết?”

“Khi bước ra khỏi nhà hàng sau bữa tối, tớ đến trước quầy đổi hóa đơn, nên đến muộn một chút, kết quả là vừa ra đến cửa, lập tức nhìn thấy Nam Tương bước lên xe của Cố Hoài, lúc này hai người họ chắc đang ở cùng nhau rồi.” Cố Ly rót đầy một ly, rồi uống một hơi thật lớn.

“Lên xe cũng đâu có nghĩa là ở cùng nhau, tớ đã ngồi xe của Neil đấy thôi!” Đường Uyên Như phản đối, trong lòng vẫn nuôi hy vọng. Neil bên cạnh nghe thấy mà nổi cả da gà.

“Thế khi cậu ngồi trên xe của Neil có ôm cậu ấy hôn đắm hôn đuối ba mươi giây không?” Cố Ly tròn tròn mắt, khoe miệng nhếch lên vẻ khinh khỉnh, để lộ bộ răng nanh sắc lẹm.

Mọi người đều thỉnh lặng. Trong bầu không khí ấy, Đường Uyên Như không kìm nén được đã khẽ thút tha thút thít.

“Không sao, tôi sẽ thường xuyên về thăm các bạn.” Vệ Hải ngẩng đầu lên, vừa cười vừa cầm chai rượu, rồi rót cho mình một ly, anh ta đã say rồi, tôi nghĩ anh ta chỉ muốn tự chuốc cho mình say mềm mà thôi, “Hơn nữa thời nay mạng internet, di động, tin nhắn, email phát triển như vậy, còn cả một đồng thứ như Miliao, Weixin, Facetime gì đó mà tôi chẳng thể nào hiểu nổi.”

“Cạn ly nào.” Sùng Quang từ ghế sofa đối diện nhòe dậy, loạng choạng nâng ly rượu lên.

Đêm đó tất cả chúng tôi đều đã say. Cố Ly hi hi ha ha xông vào phòng ngủ, đem chiếc máy đĩa hát của nó chuyển đến phòng khách, rồi thay cái đĩa than màu đen cực lớn trông như đồ cổ, thế là trong tiếng máy rè rè, giọng ca quen thuộc của Phụng Phi Phi lại ôm riết lấy chúng tôi.

Để tuổi thanh xuân thổi bay mái tóc dài của em, để nó dẫn lối cho giấc mộng của em

Lịch sử của thế giới vô tình này đã khắc ghi nụ cười của em

Trời xanh xanh trong trái tim hồng hào, là sự khởi đầu của cuộc sống.

Âm nhạc của thời đó nghe thật êm ái, giọng hát thuần khiết biết bao. Cái thời xa xôi ấy, chẳng có những đám mây điện tử bùng nổ liên tục, chẳng có sóng điện từ lặng thầm xuyên thấu tầng không, chúng tôi ngồi bên bàn làm việc với ánh đèn đơn độc, rất nhiều đêm như thế, nhật ký chúng tôi viết, giấy viết thư chúng tôi dùng, đã ngủ say trong dòng thời gian dang dở.

Thời ấy chẳng có những đêm diễn ồn ào hỗn loạn, chẳng có quầy bar, KTV, trong những đêm tối cô đơn đều lờ những cuốn tiểu thuyết đầy mùi mực, trong nước mắt và nụ cười, đồ bóng cuộc đời mình trong những câu chuyện xa lạ. Về tình mệnh ngoài cửa sổ khiến con tim nhạy cảm mà trẻ trung căng tràn sức sống của bọn tôi, có thể chộp được những âm thanh tinh tế nhất, tiếng mưa dăng dặc và tiếng vẫy gọi của bạn bè, đều rõ ràng thanh khiết giữa đêm khuya.

Còn giờ đây, đêm này nói đêm khác, chúng tôi lại ở chốn phố xá người xe như nước hoặc trong quầy bar đình tai nhức óc, hoặc gào thét điên cuồng vào điện thoại nhưng lại chẳng hề nghe thấy tiếng của đối phương.

Hãy liếc nhìn em đi, chớ để hồng nhan ôm gối chiếc.

Tuổi thanh xuân chẳng hề hối tiếc, hồi người yêu mãi mãi bắt từ.

Hồi đó, khi nhớ đối phương, thì dù là đêm đông cũng sẽ mang găng tay, đạp xe đạp, chạy đến thăm anh ấy. Đứng dưới nhà, vừa khóc vừa cười, ôm chầm lấy anh ấy, cảm giác như dù ôm thế nào cũng chưa hề đủ. Giống như nếu không ôm anh hòa vào lồng ngực mình được, thì trái tim của mình chẳng

có chỗ nương tựa vậy. Ngày ngày chúng tôi chờ trong phòng thu phát của trường, trèo lên bệ cửa sổ, căng mắt ra nhìn xem trên tấm bảng đen nhỏ nhắc nhở thư đến xem có viết tên mình hay không?

Còn hiện nay và cả trong tương lai xa vời nữa, có lẽ chúng tôi chỉ cần vào QQ hoặc hộp thoại MSN, lạnh lùng gõ dòng chữ “Anh online không?” Ba chữ này giống như ném một hòn đá xuống vực sâu không đáy, chẳng có bất cứ âm thanh vọng lại nào. Trên màn hình hiển thị lạnh ngắt, cũng chỉ có gương mặt ngây ra lạnh lùng của chính mình.

Đúng là tôi uống say rồi, nhưng lại không cảm thấy khó chịu, mà cảm giác giống vừa thoải mái lại vừa mệt mỏi như khi uống xong thuốc cảm, đầu óc trống rỗng, nhưng lại thấy vui vẻ, rồi đột nhiên lại thấy đau lòng.

Cố Ly uống đến tận cuối hiệp, thì lập tức chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa, tôi bước vào theo, áp mặt mình sát vòi nước, nó chẳng thêm đoái hoài việc tôi đang ở đó vẫn hiên ngang cỡi quần ngồi lên bồn cầu, nó thực sự chẳng còn ngại gì tôi nữa. Nó đứng lên khỏi bồn cầu rồi tức tốc ấn nước xả, nhưng tôi bất chợt liếc mắt nhìn, vệt máu lưu lại chưa đầy mấy giây trong bồn cầu, đã ngay lập tức biến mất theo dòng nước.

Tôi kéo tủ kính, lấy một miếng băng vệ sinh ra ném cho nó.

Ký ức sau cùng của tôi, là tôi nằm trên ghế sofa, gối đầu lên đùi Sùng Quang. Anh ấy cúi người, nhìn tôi ở khoảng cách rất gần, rồi hôn tôi.

Trong mắt anh ấy lại lần nữa đông đầy thứ nước mắt vừa ngọt ngào lại vừa bi thương, vừa nóng bỏng lại vừa nồng nhiệt. Ánh mắt ấy nhìn tôi như chiếc bàn chải dính đầy sáp nóng, chậm rãi lướt trên mặt tôi, tôi bị ánh nhìn ấy làm cho vừa bỏng khát vừa mê loạn. Cuối cùng tôi đã hoàn toàn mất đi ý thức, chìm đắm trong xúc cảm mãnh liệt của anh ấy.

Tôi không tài nào ý thức được tai họa của mình – đúng, chính là tai họa đã ủ mầm suốt năm năm, cuối cùng đã dần đâm chồi mà mọi người hằng trông đợi.

Ánh sáng của lưới lễ, âm thanh của thương giáo, hòa cùng ánh mắt sốt ruột lo lắng mà cuồng nhiệt rực lửa của người xem đang theo dõi nên cảnh tượng thêm khát rùng rợn đến hồn xiêu phách lạc.

Đúng rồi, đã đợi quá lâu rồi, cuối cùng cũng đến. Reo lên đi.

Chào đón bình minh hủy diệt của ngày mới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ánh dương ngoài cửa sổ đang dần dần sáng rõ, cách tiểu khu một dải lụa xanh, tiếng dòng xe tấp nập mỗi lúc một ồn ào dội lại, vô số thanh âm hỗn tạp sau khi đập vào vách kính cách âm chân không thì giống như biển cả tĩnh lặng nuốt chửng, trong đầu tôi không biết tại sao lại xuất hiện nhiều bướm đêm điểm tinh tự nhiên bay vào trong biển lửa như vậy.

Ở Thượng Hải, có vô số người có thể được thấy ban mai tình sương khi mặt trời mới mọc.

Chẳng hạn những công nhân vệ sinh môi trường mặc đồng phục màu xanh lam cầm chổi quét dọn, hăng hái họ đều miệt mài quét sạch thành phố, gương mặt tê dại của họ được che đậy đằng sau những chiếc khẩu trang to đùng. Những đoạn đường tắc đứ tắc vàng dưới sự quét đi dọn lại của họ, đã tỉnh giấc từ trong đêm đen xám xịt mệt mỏi, trở nên hồi hả lạ thường đón chào ngày mới.

Chẳng hạn những người lớn tuổi bị thời đại chạy vùn vụt với tốc độ ánh sáng quăng lại, mỗi sáng tình sương họ bò dậy từ chiếc tổ của mình, tìm kiếm một khoảng cỏ xanh vô cùng hiếm hoi ở trong thành phố tựa rừng bê tông xếp san sát này, họ thân thiết ôm lấy những thân cây mà hít thở, trầm tư, bạn chỉ cần nhìn qua nét mặt với đôi mắt khép kín, khẽ chau mày, bạn nhất định sẽ thấy sợ hãi về tương lai. Những bóng cây trầm lặng không nói, là thứ duy nhất họ có thể ôm ấp trong thành phố này. Những ánh đèn sân khấu quay cuồng điên đảo không thuộc về họ, những ly rượu pha lê không thuộc về họ, di động Apple và phim IMAX không thuộc về họ, họ là đám bỏ lão bị thành phố này quăng lại, khi đứng trước mặt những thân cây có tuổi đời còn xưa cũ hơn cả họ, họ đã biến thành một đám cỏ dại.

Còn cả những tài xế taxi suốt đêm không ngủ. Họ mở tròng tròng đôi mắt mệt mỏi, lục lọi trên đường xem người khách có thể vung tay lên bất cứ lúc nào. Nhưng khoảng thời gian ấy đều là những người phải vội vã đi làm, đều là đám làm công ăn lương mắt nhắm mắt mở một tay xách cặp, một tay cầm ly đậu nành, hộc tốc lao về hướng trạm xe buýt hoặc ga tàu điện ngầm, giá taxi ngày càng tăng không chỉ khiến tiếng kêu than vang lên ngập đường, còn khiến những chiếc taxi bật sáng bảng đèn “xe trống” trên đường mỗi lúc một nhiều. Người có thể mặt không biến sắc, tìm không nháy giật khi nhìn những con số nhảy nhót trên đồng hồ tính cước taxi, chẳng ai phải vội vã đi làm trong khoảng thời gian sớm như vậy, địa chỉ và số điện thoại trên danh thiếp của họ tuy chẳng giống nhau, nhưng hầu như đều in hai từ như nhau: Tổng giám đốc hoặc Giám đốc. Nhưng cũng chưa hẳn họ sẽ đi taxi. Xe mà họ đi, hoặc là tự lái, hoặc có người khác lái hộ. Hoặc ở ngay đối diện công ty, chỉ cần bước qua đường là xong.

Còn có những cô gái trẻ, tuổi đôi mươi mắt kẻ đen vừa từ trong khách sạn bước ra. Lốp trang điểm đã nhòe đi trong nắng mai thuần khiết trông càng thêm dơ bẩn, miệng họ nhả ra một thứ mùi rượu, chua, đắng, tanh, hôi, quện vào nhau tạo thành thứ mùi nước hoa có tên là “kẻ thất bại”. Thành phần nguyên liệu gồm năm vị kỳ chân dị thảo gọi là hư vinh, tham lam, lười nhác, xúi quẩy, ngu xuẩn.

Còn có một nhóm người khác. Họ lại như ánh ban mai trước mặt, sạch sẽ, thuần khiết, quy luật, khỏe khoắn.

Ví như Cố Nguyên và Nam Tương.

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, tôi lơ mơ nghe thấy tiếng người nói chuyện trong phòng khách. Thế là tôi lập tức mở mắt, vẫn chưa định thần lại được, đột nhiên một cơn gió thổi từ khe cửa sổ chưa được đóng kín vào, rèm cửa bị hất tung, ánh nắng chói lóa rơi thẳng vào phòng, khiến bóng tôi trong gian phòng chớp mắt đã nát vụn, tôi thét lên một tiếng, cảm giác như có người đem nước cốt chanh xịt vào trong mắt vậy.

Có thể do tôi thét quá to, lại kết hợp với việc say mềm đêm qua, khiến tai tôi lập tức kêu lên ong ong không ngừng, trong tầm nhìn của tôi cả gian phòng đang xoay chuyển dữ dội như hệ thống vắt khô của máy giặt đang hoạt động.

Tiếng thét của tôi cũng khiến Sùng Quang đang ngủ bên cạnh tôi cũng bừng tỉnh. Dáng vẻ của anh ấy trông như người mẫu cơ bắp, tóc vàng mắt xanh trong quảng cáo đệm của truyền hình, bọn họ đều trần nửa người, nằm nghiêng như đang trong mộng đẹp, đồng thời để lộ ra một bờ vai chắc khỏe và cánh tay cơ bắp phía ngoài chiếc giường đơn màu trắng để thu hút cặp mắt của người tiêu dùng, cũng như khiến người ta thêm ngưỡng mộ. Mái tóc xõa tung sạch sẽ, tỏa ra mùi hương của dầu gội đầu, làn da sáng mịn cùng đường nét rõ rệt trong ánh nắng ban mai. Rõ ràng anh ấy đã tắm gội, đánh răng thay áo ngủ rồi mới lên giường. Trông anh ấy như một bữa điểm tâm sáng vừa chế biến xong còn nóng sốt.

Còn tôi ư? Đang ngỡ ngàng rồi bật thảng người dậy, thì bất gặp ngay dung nhan của tôi trên gương treo tường, mi mắt to đùng sa xuống, như sắp treo phía trên huyết nhân trung, lớp maccara đã nhòa thành một mớ hỗn độn, khiến tôi trông như vừa bị Đường Uyển Như đánh cho một trận. (Cũng có thể đích thực là vậy, nói thật lòng, trong chút ký ức còn sót lại đêm qua, có mấy cảnh khiến tôi cảm thấy rất có thể Đường Uyển Như đã đánh tôi, chẳng hạn, tôi lơ mơ nhớ mình đã cầm một quả dưa mà cứ ngỡ mình đang một chiếc ôm rồi đập thẳng vào đầu Đường Uyển Như). Còn mái tóc của tôi trông còn kinh khủng hơn, cảm giác chẳng khác nào đã bị thổi suốt ba tiếng đồng hồ dưới ống xả của xe tải hạng nặng của hãng Đồng Phong.

Tôi buồn ói.

Rõ ràng Sùng Quang cũng bị tôi làm cho dờ người, anh ấy trợn đôi mắt quẩn rũ kia, đồng thời hít sâu một hơi, sau đó dứt khoát khép chặt mắt rồi ngã đầu xuống tiếp tục ngáy o o. Tôi nghĩ, có lẽ anh ấy nghĩ mình gặp ác mộng.

Tôi ngất ngưỡng bước ra khỏi phòng ngủ, vịn vòi nước trên bồn rửa tay, sau đó thò đầu xuống dưới dòng nước đang chảy ra từ vòi. Tôi vừa để dòng nước ấy chảy rào rào gột rửa, vừa tranh thủ tiếp tục ngủ. Nếu không rút nút xả của bồn nước, tôi nghĩ có khả năng mình đã bị chìm chết trong bồn rửa tay đầy áp nước. Tôi tin rằng trông thấy kiểu hiện trường phạm tội kỳ dị ấy thì ngay cả Sherlock Holmes cũng chẳng phá nổi vụ án mạng này.

Trong cơn mơ màng, tôi đã kịp tẩy trang, gội đầu, đánh răng, rồi khoác mái tóc ướt rườn rướt đi vào phòng khách, đã thấy Cố Nguyên và Nam Tương mặt mày rạng rỡ, trang phục gọn gàng – giờ này phút này, họ là hai người tôi không muốn nhìn thấy nhất.

Tục ngữ nói thế nào nhỉ, “tuyệt kịp lúc là chẳng chào năm cũ, thù mới hận cũ cũng kéo về”. Đúng vậy, Cố Nguyên chính là hận cũ của tôi, anh ta đã hận tôi hơn nửa năm nữa, tôi cũng chẳng thua kém. Còn Nam Tương ư, là thù mới cách mấy giờ trước.

Nam Tương vừa trông thấy tôi liền vồn vã chào hỏi, trông bộ dạng hiền lành vô hại, vui buồn không vương bận.

Còn Cố Nguyên, không ngoài dự đoán của tôi, vẫn giữ thái độ coi tôi như vô hình ấy, anh ta tiếp tục nhả nha thương thức cả phê đang bốc khói đưa hương trong ly, và trò chuyện rất ăn ý với Nam Tương, sự xuất hiện của tôi với anh ta chẳng khác nào chiếc túi bóng bay qua phía đường đối diện, anh ta chẳng hề chớp mắt lấy một cái.

Nếu đổi lại là trước đây, ít nhiều tôi còn vì sự áy náy từng có mà cảm thấy có chút day dứt, anh ta không thêm nhìn thì cũng mặc kệ vậy đi. Nhưng còn lúc này, cái cảm giác say mềm sau một đêm túy lúy giống như chiếc thẻ khắc lời chú trên vòng kim cô [1] cài trên đầu tôi, hậu quả những cơn cuồng dại do rượu gây nên như tiếng khóc rưng rức, tiếng hi hi ha ha chẳng khác nào căn bệnh thần kinh đang lấp đầy lồng ngực, cho nên, cái thái độ kiểu “khinh người xang xác”, đã lập tức khiến sự tức giận trong tôi bốc lên, bầm gan tím ruột.

[1] Lời chú mà Quan âm Bồ Tát đã chỉ cho Đường Tam Tạng dùng để khống chế Tôn Ngộ Không bằng chiếc vòng kim cô trên đầu, mỗi lần niệm chú này thì chiếc vòng siết lại, khiến đầu Tôn Ngộ Không đau đớn như muốn chết.

Trông như chiếc máy kéo nhả khói đen xình xịch xình xịch, tôi xông đến bên bàn ăn, cầm lấy bình cà phê trên tay Cố Nguyên, lấy một chiếc cốc đang úp ngược trên bàn ăn, rồi rót rào rào một cốc đầy, cơn say của tôi còn chưa tỉnh hẳn, nên đương nhiên đã làm vấy bẩn ra bàn. Sự khiêu khích của tôi lập tức khiến Cố Nguyên vốn yêu sạch sẽ đến cuồng dại “Này...” lên một tiếng, chẳng khác nào con mèo bị người ta giẫm vào đuôi, đôi chân mày anh ta lộ ra biểu hiện cực kỳ bức tức, nhưng anh ta đã cố nhẫn nhịn để không buông lời khó nghe với tôi. Đúng là thực tình có chút thất vọng, vì tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc huyết chiến, thế mà kết quả đối phương chỉ nhẹ nhàng lách qua, rồi ung dung quất roi dài mà ngạo nghễ bước đi, để lại tôi ngơ ngẩn trông theo.

Nam Tương thấy cảnh giương cung rút kiếm của hai chúng tôi, liền đứng ra giải vây, nó nhìn tôi, thờ dài rồi nói: “Hôm qua các cậu có chuyện gì à? Sao phải uống đến mức như vậy?”

“Uống đến mức như vậy? Uống đến thế nào thì làm sao?” Nó cho rằng nó đang giải vây, nhưng xin lỗi đi, nó chỉ đang nhóm lên một đồng lửa khác mà

thời.

“Tẩy rửa xong rồi mà cậu còn đọc hiểu được nhiều thông tin như thế trên mặt tớ sao? Tớ đã uống đến mức thiếu đi một mắt hay là nhân trung đội lên trên trán sao?” Khi thể vừa mới thức dậy của tôi cộng với cơn đau đầu vì say rượu, rồi thêm sự sỉ nhục ở dịch quán Tư Nam hôm qua, khiến tôi trong một giây đã biến thành con chó Rural[2] của Trung Quốc lên cơn đại diện cuồng, gọi tục là chó rách.

[2] Loại chó có màu lông vàng, giống như chó cò phổ biến ở Việt Nam, nhiều nơi người dân gọi chúng là chó đánh hay chó vàng.

“Cậu chỉ có một mắt đang đeo kính áp tròng.” Nam Tương nhìn tôi, điềm nhiên nói.

“...” Tôi quay người nén giận bước về phía nhà vệ sinh, nếu không phải vừa rồi tôi rửa mặt gội đầu, đồng thời đã gột đi quá nửa sức mạnh của hơi men, thì tôi nghĩ mình có thể tự khoét cả đôi mắt mất.

Tôi gỡ chiếc kính áp tròng ra rồi ném vào sọt rác, sau đó lấy chiếc kính trong tủ kính ra đeo lên, tôi nhìn mình trong gương, rất rõ ràng, trong khoảnh khắc tôi lại đem hai chữ “như vậy” trong câu “uống đến mức như vậy” của Nam Tương thay đổi đến mức đáng kinh ngạc hơn nhiều.

Tôi trở lại phòng khách tiếp tục uống cà phê, Nam Tương và Cố Nguyên đều không nói gì nữa, sau khi trải qua tình cảnh tự chuốc nhục vào người vừa rồi, ngọn lửa trong lòng cũng chẳng còn quá dữ dội nữa. Trong mùi hương nồng nàn của cà phê, cơn đau đầu của tôi cũng dần dịu đi đôi chút.

Tôi nhìn Nam Tương ngồi phía đối diện, dưới ánh sáng ban mai dịu dịu, gương mặt duyên dáng của nó trông chẳng có bất cứ điểm khác biệt nào so với hồi đại học mấy năm trước. Còn tôi ư? Đầu rối mặt bẩn, mí mắt sưng húp, đeo một cặp kính gọng đen, trông tôi chẳng khác ông chủ nhiệm hướng dẫn thời đại học mấy năm trước là mấy.

Lúc này, một hồi âm thanh vang rền từ phía sau vọng lại, giống như chiếc máy ủi đang lái về phía tôi, không cần quay đầu tôi cũng biết là Đường Uyên Như đã dậy.

Nó gạt ngưỡng bước qua, trèo lên chiếc ghế bar bên bàn ăn, sau đó lại như con gà say không xương nằm xụi lơ trên mặt bàn, nó mặc bộ váy ngủ ngắn thêu ren tay bông màu trắng, trông tròn trĩnh trực, trắng phơ phớt, nhìn như một chiếc bánh kem đầy bơ trắng từ trên ghế sau xe motor lật nhào xuống mặt đường vậy.

Con người của nó như có một nửa treo lơ lửng trên hốc mắt, nửa còn lại như lặn sâu vào trong não, khiến nó trông rất ngầu, giống một người đang đắm chìm suy nghĩ. Tất nhiên, lời nó nói cũng có thể khiến người ta buộc phải nghĩ ngợi, chẳng hạn như tôi, tôi chẳng thể ngay lập tức có thể hiểu được lời nó nói nghĩa là gì. Nó nói: “Khôn kiếp, đầu tớ đau như đang đội một cái áo ngực vậy.” Tôi nghĩ hồi lâu, mà chẳng hiểu gì hết.

Nam Tương lấy nước khoáng trên bàn, rót một ly đưa cho nó: “Cậu cũng uống à? Để chúc mừng gì sao?”

“Để chúc mừng tớ chuyển nhà.” Đường Uyên Như chọt ợ một tiếng, trong không khí đột nhiên thêm mùi chua của rượu vang. Cố Nguyên chau mày lại, mặt không hề biến sắc đưa cổ tay đặt lên mũi. Không cần hỏi cũng biết, trên cổ tay anh ta chắc chắn đã xịt 1ml nước hoa, mà tiền mua số nước hoa đó đủ để cho tôi ăn một bữa tối.

“Thì ra hôm qua các cậu họp cùng nhau, là vì cậu chuyển nhà.” Nam Tương gật gù đầu, sục mắt xuống rồi uống một ngụm cà phê, “Thế sao cậu không gọi tớ đến giúp?”

Nét mặt Đường Uyên Như vụt trở nên bối rối, nó quay mặt qua, tìm kiếm sự cứu viện ở tôi. Nó đâu làm gì được Nam Tương, tâm tư của nó chỉ cạn khô như dòng nước cống ngầm kia, chỉ cần bật nắp ra là nước sôi sùng sục, thứ gì cũng có thể thấy hai năm rõ mười. Nó chẳng giấu được chuyện gì cả.

Còn Nam Tương ư, nó là Bermuda, là hẻm biển lớn, là bản 3D của phim Vertical Limit[3]. Nó có thể giấu cả một con cá sấu to lớn trong đôi con ngươi sắc sảo kia. Khi Đường Uyên Như giao đầu với nó, cảm giác giống việc phái Lâm Đại Ngọc đi đánh Ngưu Ma Vương vậy.

[3] Tên bản gốc là Giới hạn thẳng đứng, ở Việt Nam nó được biết đến với tên Bão Tuyết.

“Cậu phải rõ nhất tại sao mình không gọi cậu chứ.” Tôi ưỡn người ra về trước nghĩa lẫn lộn, “Vệ Hải cũng ở đó, nếu cậu cũng đi nữa, có tiện không?”

“Có gì không tiện, chia tay thôi mà, đâu phải quật mộ tổ nhà họ lên đâu.” Ngoài cửa vọng lại một tràng âm thanh trầm thấp cuốn hút, nhưng có vẻ cũng lạnh lùng vô cùng. Tôi không cần quay đầu cũng biết là Cố Hoài đã về, vì chỉ cậu ta mới có thể khiến mọi người có thứ cảm giác sau lưng đột nhiên xuất hiện một chiếc quạt hơi lạnh được bật lên, cả xương sống như đóng băng trong khoảnh khắc. Đặc điểm “chỉ nghe tiếng, đã biết người” này cũng giống Đường Uyên Như, rất dễ quen thuộc.

Cố Hoài cầm một ly Latte mua ở Starbucks, ngồi xuống vị trí cạnh Nam Tương, sau đó cậu ta dùng đôi mắt màu xám sẫm lạnh lùng kia nhìn tôi, giống như một con chó săn đang trực xuất kế xâm phạm có ý đồ áp sát lãnh thổ của nó. Tôi đã hiểu, lãnh thổ mà cậu ta canh giữ chính là mỹ nữ xinh đẹp tuyệt thế không gì sánh nổi này đang ngồi cạnh cậu ta. Tôi nhìn cậu ta, rồi lại nhìn Nam Tương, vẻ tỉnh tứ lạng lẽ đang bùng lên trong mắt nó, chẳng khác nào hồi đó khi nó nhìn Vệ Hải.

Cảm giác buồn nôn bất giác trào dâng, giống như đã uống phải một ly nước cốt ruồi ép.

Lẽ nào gian phu dâm phụ mà cũng ngạo nghễ như thế, sau khi tôi bị Cố Hoài khiêu khích, ý chí chiến đấu càng thêm hùng hực. Điều duy nhất khiến tôi lấy làm tiếc chính là Cố Ly vẫn chưa tỉnh, tôi bị thiếu hỏa lực tiếp viện, nếu không thì dựa vào hai người, cộng thêm mấy cái miệng nữa, cũng không sánh được đòn kinh hồn của Cố Ly với các người, trong vòng mười giây đảm bảo khiến hai người hồn xiêu phách lạc.

Tôi nhìn Nam Tương, giọng chột dâng cao, càng như vậy tôi thấy càng quái dị hơn, tôi nói: “Và lại hôm qua, cậu bạn thế, vừa lo tiệc tối ở dịch quán Tư Nam, vừa lo party ở sân thượng Roosevelt bên Ngoại Than, cậu chạy ngược chạy xuôi, lách ngang luồn dọc, đâu thể lo thêm chuyện đến giúp Đường Uyên Như chuyển nhà. Chuyện nhỏ này, đâu đủ xia răng, tuyệt không dám làm lơ tiền đồ xa rộng của cậu. Cậu xem cậu bạn đến mức cả đêm không về nhà thế cơ mà.”

“Kết thúc chuyện tối qua xong xuôi, tớ về nhà mình một chuyến, phải lấy một số thứ.” Nam Tương nhìn tôi, cố sức nén cơn giận, trong mắt nó mang vẻ khoan dung với tôi, nhưng nó lại không hề biết, tôi lúc này chẳng khác gì so với con bò đực mà trước mặt đang có một tấm vải đỏ trên người. Gân máu đỏ ửng trong mắt tôi chính là lá chiến kỳ đang bay phấp phật.

“Nhà của mình? Là về nhà Cổ Hoài?” Tôi hiểu Nam Tương, căn nhà kia của nó đã trống huếch trống hoác rồi, mẹ nó hiện giờ đang trong trại cai nghiện, căn nhà ấy chỉ còn là bốn bức tường, về đó lấy đồ? Lấy gì chứ? Lấy cái khi gió! “Có điều cũng cần phải nói thêm, ở một góc độ nào đó, nhà của Cổ Hoài với cậu mà nói chính là ‘nhà của mình’, tớ hiểu.”

“Nam Tương về đâu, chẳng liên quan gì đến cô!” Có thể vì tôi đã quá ép người, hoặc tôi và anh ta đã tích oán thù đã lâu, Cổ Hoài ngồi bên cạnh thấy không lọt tai, liền cầm chiếc ly đặt trên mặt bàn gỗ, ngược mắt lên trừng trừng nhìn tôi.

“Thế việc tôi và Nam Tương nói chuyện, là chuyện liên quan đến cậu sao?!” Tôi dùng lực mạnh hơn ném chiếc ly lên mặt bàn, trong chớp mắt cả phê bắn tung tóe. Nói thực, tôi không phải con cóc, tôi có thể cảm thấy sự căng thẳng cực độ trong bầu không khí, đừng nói là tôi, mà ngay cả một Đường Uyên Như bản lĩnh cao cường, lúc này khoe miệng cũng giật giật, sắc mặt trắng bệch. Đôi mắt nó chuyển động tứ phía, giống như lúc này đang ở trong một căn nhà kín mít đầy khí gas, bất cứ tia lửa điện nào, cũng có thể lập tức biến thành một biển lửa, mọi người chẳng thể thoát được số phận hồn xiêu phách tán, ngọc đá vỡ nát.

Nhưng trong lòng tôi lại giống như bị người ta chích cho một ống thuốc kích thích, lý trí và tình cảm, ngạo mạn và thành kiến đều đang lao như điên theo một hướng đến một kết cục không thể thu dọn. Cảm xúc của tôi trải qua sự nung nấu đầy nước mắt suốt một đêm, trải qua quá trình lên men đầy hơi rượu suốt một đêm, thì sớm đã sôi sục gào thét chờ đợi cái thời khắc gạt càn nước xả sạch.

Còn lúc này, Neil từ trên lầu bước xuống với cánh tay trần. Thực ra dùng từ “cánh tay trần” để hình dung cách ăn mặc của hắn lúc này, thật bảo thủ quá mức, nói một cách chính xác, thì phải là “chỉ mặc nội y”.

Không biết có phải người Mỹ đều sống thoáng như vậy hay không, cái thằng quỷ tây lai này gần như khóa thân đứng trước mặt chúng tôi, cực kỳ tự nhiên thoải mái cầm bình cà phê rót một ly, chẳng hề tỏ ra bối rối, hắn vừa uống, vừa hào hứng hỏi chúng tôi: “Mọi người đang nói chuyện gì mà sôi nổi thế?” Hắn ngực phanh vú lộ, đứng dạng hai chân, điệu bộ cực kỳ khêu gợi.

Qua câu hỏi của hắn, có thể biết, cơn say của hắn vẫn chưa tỉnh hẳn. Ít nhất hắn hoàn toàn chẳng nhận ra sát khí đằng đằng trên mặt tôi và Cổ Nguyên, với bộ mặt của chúng tôi lúc này nếu đang đi trên phố, nhất định ngay tập lự sẽ bị cảnh sát đè xuống công lại.

Đường Uyên Như như một con chó Labrador nhìn thấy hộp thức ăn hình đầu chó, nước miếng nhỏ tong tong, ánh mắt dán lên người Neil. Đôi mắt rực cháy của nó giống như hai chiếc cọ sơn quét đi quét lại trên từng thớ thịt tươi rói của Neil, chỉ tiếc là không thể lật qua lật lại hắn mà ngó nghiêng một chút, nếu lúc này hắn đang được đốt trên một đồng than, nó có thể lập tức đứng trên phố bán thịt dê xiên. Ánh mắt Đường Uyên Như cuồng nhiệt như thế, khiến tôi cảm thấy chiếc quần lót màu trắng duy nhất trên người Neil kia như sắp bị ánh mắt của nó liếm tuột xuống đến nơi.

Nhưng miệng của Đường Uyên Như đã bán đứng trái tim nó, nó đưa tay bịt mắt lại (nhưng kẻ hở giữa các ngón tay đủ vẫn đủ để lọt mấy con cá chép), lảng lờ nói: “Ôi trời cậu còn biết xấu hổ không Neil, chơi trò lưu manh giữa ban ngày thế này!” Đôi mắt nó vẫn long lanh phía sau bàn tay xò ra kia, “Người ta còn chưa đánh răng mà!” Tôi chẳng tài nào hiểu được câu nói sau cùng ấy, nhưng thực sự tôi bị nghĩa đen của câu ấy làm cho rung động. Hoặc là vì tôi suy nghĩ quá đen tối, hoặc là Đường Uyên Như quá bốc đồng.

Nhưng tôi không thể ngờ được, sự bốc đồng của nó còn ở phía sau. Nó như đột nhiên nhớ đến điều gì đó, giật phắt tay khỏi mặt, nhìn chăm chăm vào vòng eo chắc nịch của Neil (tiếp đó, sau khi nó nói ra sự nghi hoặc trong lòng, tôi mới ý thức được, chỗ nó dán mắt vào hoàn toàn không phải là cái eo), nói: “Hả? Không phải chứ, trước đây khi tớ và Vệ Hải bị nhốt trong cung thể thao, anh ấy đã ngay lập tức ‘thế ấy’ rồi. Chẳng phải con trai các cậu buổi sáng ngủ dậy đều sẽ ‘thế ấy’ ư? Sao cậu chẳng ‘thế ấy’?” Mỗi lần nó nói ‘thế ấy’, thì lại kết hợp với cử chỉ dùng tay tạo ra một dấu hiệu dung tục vô cùng – chữa ngón tay trở lên theo hình số “1”.

Tôi: “...”

Neil: “...”

Nam Tương: “...”

Còn Cổ Hoài đã bị ngum cả phê đang ứ đọng trong cổ họng làm cho sặc, ho đến mặt mũi đỏ gay.

“Cậu mau mặc quần áo vào đi, ở đây có cả nam giới đấy, cậu đừng khiến mọi người mất tự nhiên!” Nam Tương mặt mày méo xệch nói với Neil, rõ ràng nó muốn chuyển đề tài hot sặc mùi thuốc súng vừa rồi sang chỗ khác, lúc này, Neil chính là bình chữa cháy đến tay kịp lúc.

“Cổ Nguyên có gì không tự nhiên chứ,” Neil vụt chốc đã uống hết sạch cà phê trong ly, hắn vươn vai một cái, đường nét các múi cơ trên lồng ngực và bắp tay vận tới vận lui, trông vô cùng đẹp mắt, “trước đây em từng thấy anh ấy và Giản Khê hai người khóa thân trong phòng tắm, còn cắt móng tay giúp nhau nữa ấy chứ.”

Tôi và Đường Uyển Như ngay tức khắc hít một hơi khí lạnh, lúc này đây, tôi đã vô thức làm một động tác – tôi khẽ ngược mắt lên nhìn Nam Tương, thật bất ngờ, đúng lúc ấy Nam Tương cũng ngược mắt lên nhìn về phía tôi.

Trái tim vốn đã hoàn toàn đóng băng, cứng như sắt thép của tôi, lúc này lại có một phần nho nhỏ đang tan chảy. Hai chúng tôi luôn ngăm hiểu nhau từ nhiều năm nay, bất kể thời gian nào, ra-đa bắt đầu phụ trong não chúng tôi, luôn khởi động cùng lúc, kết thúc công việc cùng thời điểm. Khi chúng tôi bắt được bất cứ đầu dây mối nhợ nào giữa Cố Nguyên và Giản Khê, hai chúng tôi đều sẽ không hẹn mà gặp, trong lòng tự có ý nghĩ đen tối mà len lén trao nhau ánh mắt dung tục, chúng tôi dùng thần thái để giao lưu ba chữ “cậu hiểu mà”.

Cảm thấy thần sắc lạnh toát tựa thép không gỉ trên mặt đã dịu xuống, có lẽ vì sự hiểu ngầm này giữa tôi và Nam Tương đã làm dao động tâm trạng oán hận của tôi với nó, nhưng mặt khác, có lẽ khi nghe đến cái tên Giản Khê, hai chữ này với tôi mà nói, giống như một lá bùa Kim Cương dán lên trên trán quý nhạp tràng vậy, tôi lập tức không còn giấy giữa nữa, mà ngừng chiến ngay tại trận.

“Hôm nay thứ hai mà, sao mọi người còn chưa đi làm, lại ở đây tán gẫu nhàn nhả như vậy?” Neil mặc chiếc áo T-shirt không biết của ai để trên ghế sofa, sau đó lại tiện tay lấy chiếc quần cũng không biết từ đâu ra mặc vào. Hắn lập tức từ người mẫu nội y của CK lúc trước biến thành chàng trai bãi biển trên trang quảng cáo đồ bơi của AussieBurn. Nhưng sau khi mặc vào, lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ kiểu khác. Tục ngữ nói rất đúng, Phật cần dát vàng, người cần áo đẹp, một con công sau khi đã vật sạch bộ lông, thì cũng chỉ là một con gà to mà thôi, chẳng có ý nghĩa gì.

“Tớ muốn đợi Cố Ly dậy, hỏi mượn nó một cái váy. Hôm nay tớ phải tháp tùng Cung Minh đi dự một buổi đấu giá, quần áo của tớ không tiện ra vào những nơi như thế lắm.” Nam Tương nói.

Cái phần nho nhỏ vừa mới mềm dịu lại trong tôi kia, chẳng nói chẳng rằng đã biến thành sỏi thận.

“Cái váy tôi qua cậu mặc đến Roosevelt uống rượu ấy, chẳng phải rất sang trọng sao? Lúc Neil về đã miêu tả cho chúng tớ nghe rồi, cảm giác mặc nó vào rồi thì có thể biến thành Hằng Nga cũng nên, giày thủy tinh của cô gái lọ lem cũng chẳng tuyệt đến thế, cô gái lọ lem chỉ biến thành công chúa trong một giây, còn cậu thì gần như trong một giây đã biến thành Hằng Nga.” Tôi nói với giọng mỉa mai.

“Cái váy ấy là Kitty lấy cho tớ, chị ấy mượn từ trang phục mẫu của công ty, sao tớ có thể có trang phục đắt như thế được.”

“Giờ cậu cũng thân thiết với Kitty lắm nhỉ? Tháng sau không chừng cậu còn cùng với cha của Cung Minh ngồi xe buýt đi ăn gà trống ninh đấy nhỉ.” Cách nói chuyện của tôi rõ ràng không phải là miệng cười giấu dao, dao của tôi hiện lên quá rõ, chẳng có miệng cười nào giấu được, cho dù là miệng rộng cỡ như Angelina Jolie hay Đào Thần đi nữa, thì cũng vậy thôi. Tôi chỉ treo trên môi dao sáng loáng một chút nụ cười mà thôi, cũng như trên dao mổ lợn của đồ tể luôn treo những miếng thịt vụn vậy, nó cho thấy tôi vẫn còn sót lại chút nhân tính.

“Cung Minh bảo Nam Tương tháp tùng anh ta đi dự tiệc, nếu cô ấy mất mặt, thì có nghĩa Cung Minh mất mặt. Cung Minh mất mặt, thì Kitty phải mất mạng. Lẽ nào cô còn không hiểu tính khí của Cung Minh?” Cố Nguyên ở bên đằng hắng một tiếng, trong mắt thấp thoáng vẻ chế giễu.

Tôi bị chẹn ngang, cũng không biết nên nói tiếp điều gì. Cũng chỉ có thể cười nhạt một tiếng rồi quay mặt đi. Dù tôi có điên khùng đến mức nào đi chăng nữa, cũng chẳng có gan dẫn lửa lên đầu Cung Minh. Tôi lặng thinh không có nghĩa tôi nhận thua, ngọn lửa đỏ kị trong lòng tôi như được dội thêm một gáo xăng, hiện đang bùng cháy trong tim, nhiệt độ của lá gan tăng cao, nhưng bề ngoài tôi vẫn tiếp tục thể hiện sự ôn hòa và rạn rờ. Nhưng yên tâm, tôi có thể biến thành nhím biển bất cứ lúc nào, chích mọi người đến máu tươi đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Nhưng khi đang chờ mình biến thành nhím biển, tôi đã hoàn toàn không biết, phía trước còn có một quả lựu đạn đã giật kíp nổ đang đợi. Tôi cho rằng mình đủ tàn nhẫn, đủ mạnh mẽ, đủ máu lửa, nhưng tôi đã nhầm, tôi đã đánh giá thấp sự quan tâm của Thượng đế với nhóm chúng tôi. Ông ta như một người cầm điều khiển từ xa rề rà chưa muốn lỏng tay, ôm hộp bồng côm ngồi trên ghế sofa, chờ đợi cuộc đại chiến đồ nát nổi lên hết đợt này đến đợt khác.

“Tôi đi gọi cô ấy lại. Mười một giờ còn có một cuộc họp nữa.” Cố Nguyên nhìn Nam Tương, kéo ghế ra đứng lên. Nam Tương gật gù đầu, rồi cũng bước theo Cố Nguyên vào phòng ngủ của Cố Ly, nó quay đầu lại gọi Cố Hoài: “Cậu muốn vào tham vấn giúp tôi chút không?”

Trên đôi môi mòng manh của Cố Hoài hàm chứa một nụ cười mờ ám, cậu ta gật gù đầu, ba người cùng bước vào phòng ngủ của Cố Ly. Tôi nhìn về mặt thân thiết như trong Những người bạn của ba người họ, cảm giác lại lần nữa uống cạn ly nước cốt ép ruồi tươi.

Tôi tiếp tục uống cà phê, Đường Uyển Như vẫn như trước quần lấy Neil để tra hỏi vấn đề liên quan đến cái “thế ấy” buổi sáng sớm, ngón trỏ đứng thẳng ngoan cường của nó kia, chẳng khác nào một lá cờ – bên trên có viết mấy chữ to bằng bút lông “Vua hèn hạ, quân thô bỉ”.

Khi ly cà phê vừa đặt lên môi, liền nghe thấy phía sau vang lại tiếng Cố Nguyên mở cửa phòng ngủ Cố Ly, nhưng sau tiếng mở cửa đó không gian lại im ắng trở lại như cũ. Tôi cười nhạt một tiếng, vì biết chẳng ai dám đánh thức Cố Ly, bằng không dù là nó đang nhắm mắt cũng vẫn có thể vung dao kết liễu bạn giống như khi đứng xa trăm bước vẫn bắn xuyên lá liễu vậy. Lúc nào tôi cũng nghi ngờ cái túi được may bằng lụa đặt dưới gối nó kia nhất định không

phải là chất thơm lavender, tôi nghĩ hoặc là súng ngắn, hoặc là lựu đạn cầm tay.

“Vây xem ra Vệ Hải khỏe hơn cậu rồi!” Giọng của Đường Uyển Như càng lúc càng dầm dề, nhất định nó đang nắn bóp từng múi cơ trên lồng ngực của Neil, “Cơ bắp của Vệ Hải cũng lợi hại hơn cậu!”

Chính trong giây phút đó, trong đầu tôi đột nhiên lóe lên luồng sáng tựa như ánh chớp, dòng suy tư mơ hồ xuất hiện, hai chữ “Vệ Hải” giống như dòng mặt nước, đã khởi động chuỗi tín hiệu, trước mắt tôi như có những chiếc đèn led đủ màu đủ sắc nhấp nháy trên đồng hồ chỉ dẫn, nhưng thứ hiển thị trong não lại là một chuỗi ký hiệu công trình, tôi không hiểu được, nhưng tôi lại thấy sợ hãi.

Tôi chắc chắn rằng trong sâu thẳm tiềm thức tôi đã cảm nhận được thứ gì đó, nhưng không thể nói được đó là gì.

“Vệ Hải đâu?” Tôi đột nhiên bừng tỉnh.

“Không biết nữa, tôi qua anh ta uống đến như thế, chắc không về nhà đâu?” Đường Uyển Như quay đầu qua nhìn Neil, “Không phải cậu đã cưỡng dâm anh ta rồi đấy chứ? Múi cơ bắp trên người anh ta kia, chẳng phải là thứ thuốc kích thích sống sò sò trong mắt cậu còn gì!”

“Thôi đi nhé, em ngủ ở phòng Nam Tương.” Neil tròn mắt với Đường Uyển Như, “Nếu thật sự muốn cưỡng dâm Vệ Hải, thì người đó chỉ có thể là chị.”

Tôi đẩy mạnh ghế ra, đứng phắt dậy giống như đã bị lửa đốt vào mông vậy, vừa quay người lại, còn chưa kịp xông vào phòng ngủ Cổ Ly, đã nghe thấy một tràng âm thanh chói tai, giống như một chiếc đèn ngủ bị vỡ hoặc là một bình trà bị rơi vậy, ngay sau đó là tiếng gào thét giận dữ tựa tiếng gầm của con sư tử Cổ Nguyên: “Vệ Hải, đồ khốn kiếp!”

Ánh dương ngoài cửa sổ đã dần dần sáng tỏ, tiếng dòng xe tấp nập mỗi lúc một ồn ào dội về phía này, vô số âm thanh hỗn tạp sau khi đập vào vách kính cách âm chân không thì giống như biển tĩnh lặng bị nuốt chửng vậy, chẳng biết tại sao trong đầu tôi, xuất hiện rất nhiều hình tượng bướm đêm điểm tĩnh tự nhiên bay vào trong biển lửa đến vậy.

Cả thành phố này đã choáng tỉnh giấc, nhưng căn nhà của chúng tôi lại là một vùng tĩnh mịch.

Cổ Ly, Cổ Nguyên, Cổ Hoài, Neil, Đường Uyển Như, tôi, mấy người chúng tôi ngồi trên ghế sofa phòng khách, chẳng ai nói với ai câu nào. Sùng Quang sau khi bị tiếng ồn của chúng tôi làm cho tỉnh giấc, cũng lặng lẽ từ phòng ngủ bước ra. Anh ấy ngồi xuống bên tôi, và thỉnh thoảng. Tôi cảm thấy thật khó cho anh ấy, có thể anh ấy không quen lắm với vai diễn ngoạn mục này của đám chúng tôi, màn kịch sở trường của chúng tôi chính là túm tóc nhau, phun nước bọt, nguyên rủa đối phương xuống địa ngục, sau đó lại lệ nóng lưng trông ôm chăm lấy nhau. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, hôm nay cái lêu có dựng to thêm chút nữa, tôi cũng không dám chắc sau khi sụp rồi còn có thể dựng lại được hay không.

Tôi nghĩ cảm giác lo lắng sợ hãi của tôi lúc này, chính là vì điều này.

Tiếng bước chân trên lầu vọng lại, một lát sau, Nam Tương đã bước xuống, không biết lấy từ tủ quần áo của ai ra một chiếc áo sơ mi, nó bước đến trước mặt Vệ Hải, ném lên đầu gối anh ta: “Anh mặc vào trước đi.”

Tôi ngồi bên Cổ Ly, không dám ngẩng đầu lên nhìn nó. Nói thực tình, khi xông vào phòng ngủ Cổ Ly, tôi thật sự đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết điếng, trong khoảnh khắc vài ba giây ngắn ngủi ấy, tôi thực sự nghi ngờ đôi mắt của chính mình. Nhưng ai mà chẳng có mắt. Cảnh tượng trước sự chứng kiến của bao nhiêu cặp mắt chính là, Cổ Ly và Vệ Hải đang nằm trong chăn. Vệ Hải có mặc quần hay không tôi chẳng biết, nhưng chắc chắn anh ta không mặc áo. Còn Cổ Ly thì ngược lại có mặc quần áo, nhưng mặc mà cũng như không. Cái áo ngủ thêu ren tơ tằm kia nếu bảo nó dùng để che đậy, thì chỉ bằng nói nó dùng để khiêu khích, thật sự, ma–nơ–canh trong tủ kính các cửa hàng bán đồ chơi tình dục cũng ăn mặc đến thế là cùng. Khi tôi xộc vào, vừa hay thấy Cổ Nguyên tung một nắm đám trời giáng vào mặt Vệ Hải.

Cổ Ly cầm chiếc thùng rác bên cạnh, đặt xuống cạnh Vệ Hải: “Trong miệng có máu thì nhổ vào, đừng làm bẩn thảm sàn của tôi.” Vệ Hải đưa tay đỡ một bên mặt đang sưng vù lên, ừ hừ gạt đầu.

Cổ Nguyên đứng phắt dậy, không nói một lời bước đến bên Vệ Hải, tung chân đá văng cái thùng rác ấy ra thật xa, mấy lon Cola rỗng và một đồng rác bừa bộn văng tung tóe trên sàn nhà.

“Anh điên à? Anh làm bẩn như vậy, ai thu dọn đây?” Cổ Ly ngược mắt lên nhìn Cổ Nguyên, lạnh lùng nói.

“Cô không sợ cái mặt mình bẩn hơn thảm hả? Sao cô không xem xem bản thân mình bẩn cỡ nào trước đã? Cô làm bản thân mình nhơ nhớp như vậy, ai thu dọn đây?” Đôi mắt Cổ Nguyên đỏ ngầu, gằn giọng hung dữ như muốn giết người đến nơi.

Tôi lặng lẽ cầm con dao gọt hoa quả đang đặt trên bàn, nhét xuống dưới nệm ghế sofa. Sau đó nhẹ nhàng giặt giũ áo Cổ Ly, muốn ra dấu bảo nó đừng đổ thêm dầu vào lửa. Tuy trong lòng tôi có trăm điều bất mãn ngàn điều không hài lòng với Cổ Nguyên, nhưng lúc này đây, lương tri và đạo đức, đều bảo tôi phải đứng về phía Cổ Nguyên – ngày xưa, tôi chỉ cần nhìn thấy ảnh Gian Khê và Lâm Tuyên hôn nhau trên di động thôi cũng đã như sét đánh bên tai, cho nên, tôi có thể cảm nhận được cảm giác bị phản bội này, chết tiệt, ai nhìn thấy người yêu của mình nằm lả lợ trong chăn với kẻ thứ ba như thế, làm sao có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện lý lẽ, rồi cuối cùng bắt tay nhau cùng ký vào thỏa thuận đình chiến hay là điều ước bồi thường.

Chỉ là một thứ tình bạn hèn mọn, vẫn đang kiên cường chống đỡ, khiến tôi kiên định đứng phía sau Cổ Ly – đứng sau nó không phải là ủng hộ nó, mà là dùng hết sức để giữ nó lại. Trước mặt nó đã là vực sâu muôn trượng, nhưng nó vẫn khoan khoái vùng vẫy xông lên phía trước.

“Cổ Nguyên, trước tiên anh hãy bình tĩnh đã, không cần phải càng nói càng khó nghe...” Neil ngập ngừng cất lời, âm lượng không lớn, có chút gì đó dè dặt như đi trên băng mỏng, điều này thật chẳng giống hần chút nào. Nhưng lúc này, cũng chỉ có hần, mới dám nói được vài câu, còn những người khác,

đều đã chẳng còn đủ tư cách lên tiếng nữa rồi. Trong vòng xoáy này, có ai hoàn toàn sạch sẽ, có ai không ít nhiều che giấu một điều gì đó, đựng một cái đã nhũn toàn thân, chẳng còn làm gì được nữa, giây phút này đây, chẳng có cách nào khác, ngậm miệng mới là chân lý.

Tôi đứng cách Neil một khoảng, nếu không tôi cũng đã đưa tay ra kéo T-shirt của cậu ta luôn rồi.

Nhưng có một người rõ ràng không nghĩ như vậy.

Sau khi ném xong chiếc áo sơ mi, Nam Tương tìm đến một vị trí trống rồi ngồi xuống, nó vuốt mái tóc đen nhánh của mình qua bên phải, nói theo lời của Cố Nguyên, hờ hững nói với Neil: “Ăn nói khó nghe, là vì sự tình làm khó coi. Không muốn bị người ta nói bậy thì mình đừng làm chuyện xấu.” Ai cũng có thể hiểu nó đang cách son đã ngu[4], Neil chính là quả núi, còn Cố Ly chính là con trâu xui xẻo.

[4] Cách son đã ngu tương truyền là một loại võ thuật đứng ở khoảng cách xa dùng quyền chưởng có thể đánh ngã được đối phương. Loại võ thuật này có nhiều tên gọi khác như Cách không đã nhân, Ấn chưởng, Bách bộ thần quyền. Đến nay, môn võ thuật này có thật hay không vẫn đang là đề tài tranh cãi. Nhưng nó thường xuất hiện trong các tác phẩm văn nghệ. Ở đây dùng ý như giằng cấn cá chém thớt.

Ngay lập tức tôi như nổi xung.

Cho dù mọi người đang ngồi đây đều có tư cách đứng ra mắng Cố Ly là đồ rề rề, là đi thả, nhưng chỉ riêng cậu, đứng vậy, chỉ riêng cậu, Nam Tương, ngay cả tư cách đặt mông xuống ngồi đây cậu cũng chẳng có đâu. Tôi cười nhạt trong lòng.

Tôi rất hiểu ngọn lửa tức giận của nó đến từ đâu, nó có thật lòng yêu Cố Hoài hay không tôi không biết, những thứ hấp dẫn người ta trên người Cố Hoài quá nhiều, gia thế của cậu ta, tiền của cậu ta, cổ phần của cậu ta, địa vị của cậu ta, còn cả sự thần bí của cậu ta, sự quyền rũ của cậu ta, dung mạo của cậu ta, khí chất ngang tàng quyền rũ quái lạ tựa như thần chết áo đen của cậu ta. Cậu ta như chiếc đèn đường rực sáng vô cùng bên kia đường, vô số thiếu nữ tuổi teen và thiếu phụ lớn tuổi, đều sẽ như những con thiêu thân cố công cố sức đâm đầu vào chết trên tấm ảnh chụp hình cậu ta. Nhưng tôi biết Nam Tương thật lòng yêu Vệ Hải, nếu quay lại một thời gian, nó đã từng yêu Vệ Hải. Bởi vì Vệ Hải chẳng có gì.

Nhưng Nam Tương ơi là Nam Tương, cậu đừng quên rằng, người chia tay với Vệ Hải là cậu, người quán lấy Cố Hoài cũng là cậu, bây giờ cậu lại đứng ra khoác một chiếc áo rồi đóng vai cha sứ dìm người ta xuống địa ngục, cậu nghĩ quá hay rồi đây.

“Chuyện của cậu à?” Tôi há hăm hỏi Nam Tương, âm điệu cao hơn nó vài key, “Người ta nói hay nói dở, làm việc tốt hay việc xấu, thì đó là chuyện của người ta, lạnh chanh như hành chấm muối, chưa đến lượt cậu làm quan tòa đâu?” Tôi lấy chiếc nệm lưng trên ghế sofa nhét vào sau lưng, đang chuẩn bị đánh trận lâu dài, tôi muốn ngồi xuống để không bị mỏi lưng.

“Lâm Tiêu, thế ra đây là chuyện của cậu à?” Nam Tương lập tức bẻ mấy lời của tôi ném trả lại tôi. Tôi biết, cuối cùng tôi đã mài bóng được lớp vỏ ngoài chịu đựng của nó, cái thân xác quyền rũ tao nhã mà văn nghệ kia, cuối cùng đã bị tôi xé nát như xơ mướp, tôi thật sự đắc ý, ngược mắt lên nhìn, trong mắt đang thấp lên sự kiêu ngạo tựa anh hùng chiến tranh. Nó quay mặt qua nhìn tôi, “Từ khi ở dịch quán Tư Nam cho đến vừa rồi, cậu luôn gây sự với tớ, nói móc nói máy, cậu nghĩ rằng tớ cảm kích ngu dân sao? Cái thứ công phu mèo ba chân của cậu mà cho rằng tớ không nhận ra sao? Chẳng qua là tớ không muốn so bì với cậu. Tớ chẳng chọc chọc phá cậu, chẳng ngui với bạn trai của cậu, vậy chiếc xương sườn nào của cậu nổi nhaim hay sao mà cứ thích gây sự với tớ thế hả?”

“Ai ngủ với bạn trai cậu? Bạn trai cậu Cố Hoài chẳng phải vừa mờ sáng đã ngồi uống cà phê cùng cậu trong phòng khách sao?” Tôi ngay lập tức nắm điểm sơ hở trong lời của nó, tranh thủ phun nọc độc rào rào, “còn Vệ Hải, là cậu đã vô duyên vô cớ ném bỏ anh ta, sau đó tức tốc lao vào lòng Cố Hoài. Vệ Hải giờ độc thân, muốn ngủ với ai còn cần cậu cho phép à? Sao hả? Thứ cậu không cần, vẫn không thể cho người khác cần hay sao?”

Tôi luôn là vậy, chỉ cần giận lên, lập tức sẽ lòi hết trí lực ngang ngửa Đường Uyển Như ra mà chiến đấu. Tôi nói xong câu này, mới phát hiện, mình đã bắn một mũi tên trúng bốn con nhạn, ngoài Nam Tương là mục tiêu chính ra, thì Cố Hoài, Vệ Hải, Cố Ly đều cùng lúc trúng đạn, nhất là Cố Ly, xem như tôi đã dìm nó xuống nước.

Vệ Hải nhìn tôi, muốn nói rồi lại thôi, gương mặt ửng đỏ. Tôi biết, người đau khổ nhất lúc này chính là anh ta, người bất hạnh nhất cũng chính là anh ta. Tôi nghĩ hiện giờ anh ta đã hoàn toàn mơ hồ đối với cõi nhân sinh, mới cảnh trước mọi người còn cùng nhau nâng ly tiễn biệt, vậy mà khi anh ta mở mắt tỉnh giấc, đã lãnh ngay một cú đâm móc tay trái nhớ đời của người anh em tốt của mình. Sùng Quang ngồi bên cạnh lặng lẽ đưa tay qua, đặt lên mu bàn tay tôi. Nhưng vô dụng, ngọn lửa hùng hực đang áp ủ trong người tôi kia đã cháy lên đến cổ đến mắt rồi.

“Lâm Tiêu, cậu đừng có mà ở đây trở tài lạc đề, tớ biết cậu đang khó chịu chuyện gì. Chẳng phải Cung Minh để tớ làm nhiều hơn cậu mấy việc, gần tớ hơn so với cậu sao? Cậu ở đây uống phải giấm nhà nào vậy? Cung Minh là cha ruột cậu hay là ông xã của cậu, mà cậu cần phải độc chiếm bao vây, để người khác không chạm được vào như thế? Tớ cũng chẳng thèm sợ cậu, mấy việc gần đây Cung Minh giao cho tớ, có giao cậu cũng làm không xong. Cậu có hiểu bức tranh sơn dầu nào đắt tiền nhất trong các cuộc đấu giá không? Xem một bức tượng điêu khắc cậu có thể nói ra câu chuyện và bối cảnh thời đại đằng sau nó không? Cậu không thể. Cậu cũng chỉ có thể niền cưỡng nhớ được cho thêm hai túi đường vào trong cà phê, sau đó xăm xấp chạy đến hiệu giặt là lấy quần áo mà thôi. Nói thật, Lâm Tiêu, cái đồ dân cậu bay trước, bay đến hôm nay cao như vậy mà chưa ngã chết đã là may mắn rồi, ngay cả em trai Cung Minh cũng vào tay cậu, cậu còn có gì không hài lòng nữa? Chẳng lẽ cậu trông đợi đàn ông cả thế giới này phải vây quanh cái linh hồn nông cạn nhợt nhạt và cái thân xác bình thường đến cùng cực của cậu kia sao? Có được một người đàn ông thẩm mỹ khác người và khẩu vị riêng biệt như vậy, cậu đã phải cảm tạ trời đất, mau mà đi đốt hương bái tạ tổ tiên đi!”

Sùng Quang đứng bật dậy khỏi ghế sofa, rõ ràng, anh ấy không tài nào ngồi nghe thêm được nữa. Phụ nữ trong phòng khách này hết người này đến người khác phát điên. Anh ấy kéo tay tôi, lôi tôi đứng lên khỏi ghế, anh ấy tuy tức giận, nhưng trình độ học vấn khiến anh ấy chẳng thể phun nước bọt chửi đồng bằng quơ như đám đàn bà chúng tôi: “Hôm nay các cô đừng ở đây đi. Lâm Tiêu, đi thôi.”

“Muốn đi thì tự anh đi đi!” Tôi vùng vằng tay khỏi Sùng Quang, cảm thấy con người của mình đã bị đun sôi, giống như hai viên bi sắt được nung đỏ rực.

Tôi đưa tay ra chỉ thẳng vào Nam Tương, ra giọng kẻ cả: “Tớ tầm thường, tớ nhọt nhọt, tớ thừa nhận. Cậu xinh đẹp, cậu tao nhã, cậu mặc quần áo vào thì chẳng khác nào tu nữ trong trắng, còn cỡi quần áo ra thì Bối Long phu nhân, những gã đàn ông ấy có thể không yêu cậu được sao? Cậu sinh ra với thân xác của một con hồ ly tinh, ai có thể sánh được? Khi cướp Vệ Hải khỏi tay Đường Uyển Như mất cậu còn không chớp lấy một cái, hồi đó khi Đường Uyển Như vịn cổ tay cậu đáng lẽ tớ không nên giúp cậu, tớ nên mở to mắt đứng nhìn nó vật đứt tay của cậu đi. Nhưng bản lĩnh của cậu tất nhiên không chỉ có vậy, cậu đã no xôi chán chè suốt ba tháng, sau khi đá văng người trước cậu đã tìm ngay đến em trai ruột của Cố Ly. Cố Ly đã gây thù chuốc oán gì với cậu sao? Ở bên kia núi, bên kia biển còn có biết bao người, họ hoạt bát lại thông minh, họ xảo trá lại sắc sảo, cậu tìm ai chả được, đâu cần phải ra tay với người sống bên mình?”

“Lâm Tiêu, cậu cho rằng cái gì cậu cũng biết sao? Cậu hiểu con khi ấy! Sao cậu không tự đi hỏi Vệ Hải xem, rốt cuộc ai vứt bỏ ai?” Sắc mặt của Nam Tương tái xanh, tôi chưa từng thấy nó tức giận như vậy bao giờ. Từ trong giọng điệu vừa tự tin lại vừa ngạo mạn của nó, kết luận mà tôi có thể rút ra được chính là người đề nghị chia tay là Vệ Hải. Nhưng tôi lại chẳng cảm thấy áy náy gì cả, ngược lại, trong lòng tôi ngay lập tức xuất hiện cảm giác vui mừng trên nỗi đau của người khác rất khó chế ngự, tôi không kìm nén được đã cười lên mấy tiếng cay độc: “Vứt bỏ cậu thì đã sao? Đáng đời cậu lắm! Cậu phải lấy làm may mắn vì không sống trong xã hội cũ! Chưa cạo đầu bôi vôi cậu coi như là tốt lắm rồi!”

Nam Tương đứng lên khỏi ghế sofa, nó vốn dĩ đã cao hơn tôi, hơn nữa còn đi đôi giày cao gót đế nhọn màu đen, còn tôi thì đi đôi dép lê vải đứng trước mặt nó, tôi biết mình trông càng lúc càng buồn cười càng đáng thương, nó nhẹ nhàng khép mắt lại, đằng sau hàng mi cong dày lộ ra ánh mắt châm chọc: “Lâm Tiêu, nếu cạo đầu bôi vôi, thì cũng phải làm cậu trước. So với cậu, tớ còn kém xa, tớ cùng lắm cũng chỉ cái giá sang sông khi thì thể chưa lạnh mà thôi, còn cậu ư, cậu giường này còn chưa kịp lạnh, đã chui vào giường khác, một ả thờ hai anh, tớ chẳng làm nổi, vẫn là cậu có bản lĩnh hơn người.”

“Chết tiệt! Hồi đó rõ ràng cậu biết tớ nghĩ rằng Sùng Quang anh ấy đã... anh ấy đã...” Tôi nói đến đây lập tức nghẹn lại, không thể nói ra được bốn tiếng “anh ấy đã chết” trước mặt Sùng Quang, tâm trạng phần nộ trong tôi ách lại ở cổ họng, cảm giác giống như một phích nước nóng sắp nổ tung. Tôi điều chỉnh hơi thở, tôi biết mình sắp khóc. Tôi không thể khóc, tôi mà khóc thì chứng tỏ tôi thua.

“Cậu cho rằng cậu tốt hơn nó đến mức nào?” Cố Ly từ phía sau tôi bước qua, đứng sánh vai cùng tôi. Nó cao sần sần Nam Tương, trông thể trạng rất cân bằng, giống như hai con sư tử từ mẹ với những đôi mắt phát sáng, “Cậu chia tay Vệ Hải cũng mới được một tháng nhỉ? Nhưng trước đó một tháng, cậu đã sớm dính lấy Cố Hoài rồi đúng không? Khi bọn tớ cùng đi Phố Đông làm tóc, chẳng phải hai người đã câu kết với nhau rồi sao? Bên ngoài chân của cậu chẳng phải cũng đang quấn một chiếc khăn khác đó sao? Cậu còn mặt mũi nào đi nói người khác?”

“Cậu xem trộm di động của tớ?” Rõ ràng Nam Tương không ngờ được Cố Ly sẽ đứng ra làm chủ cho tôi, sau giây phút ngạc nhiên, con tức giận lập tức sôi trào tới mức không thể kiềm chế được.

“Xin lỗi, thật sự tớ không có nhả hừng ấy. Cậu đừng quên, là cậu đã đích thân đưa di động cho tớ, cậu làm bộ làm tịch nói với tớ có người đang quấy rầy cậu, khi đó cậu diễn xuất tuyệt như thế, sao giờ lại quên rồi?” Trên gương mặt lạnh băng của Cố Ly vẫn duy trì nụ cười gian xảo, nó đã khoắc lên mình tấm áo giáp của Athena, ánh hào quang rực rỡ dùng để giết quỷ trừ ma. Medusa hồi đó kiêu diễm tuyệt trần, ngay cả thần biển cả Poseidon cũng có thể cảm dỗ, kết quả thì sao? Chẳng phải là đã đắc tội với Athena, lập tức bị biến thành yêu quái có mái tóc hình đầu rắn đó sao.

“Không ngờ chị có ý nghĩ đen tối như thế, hồi đó em gọi điện hỏi chị ấy một số chuyện liên quan đến cửa hàng tranh ở phố Ngoại Than của Thượng Hải mà thôi.” Cố Hoài kéo Nam Tương ngồi lại ghế, còn bản thân thì đứng lên, chắn trước mặt Cố Ly.

“Nó không ác mồm ác miệng với Lâm Tiêu, thì chị cũng sẽ không nói như vậy đâu. Nó cũng không xem xem chúng ta đang ở nhà ai, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ.” Cố Ly cười nhạt.

Thực tế đã chứng minh, bất cứ ai trong quá trình tranh cãi, trí tuệ đều chỉ đủ đi nuôi gà, nó hoàn toàn chẳng ý thức được cùng lúc nó bóp cò súng về phía Nam Tương, thì tôi đang nằm phía sau nó đây cũng trúng đạn. Tôi không kìm nén được đã thò tay qua néo vào hông nó một cái.

“Cô còn mặt mũi nào đi nói người khác xấu xa? Nếu quả thực Nam Tương xấu xa như vậy, chết tiệt sao cô còn ngủ với cả gã đàn ông của loại đàn bà này?” Cố Nguyên bất thành linh chen vào, trên chiến trường ngập ngụa thuốc súng, đã bùng lên một ngọn lửa.

“Anh súc miệng cho sạch đi, loại đàn bà này? Nam Tương tôi là loại đàn bà nào chưa đến lượt anh nói! Cố Ly ngủ với bạn gã đàn ông của tôi, tôi không tức đã là tốt lắm rồi. Bản thân anh không chịu được cảnh Cố Ly cấm sừng, thì đó là chuyện của anh, nếu có phát điên thì anh hãy trút lên người ả đàn bà của anh, đừng có mà đem nước bẩn tạt lên người tôi.” Nam Tương gằn cổ lên, quai hàm bạnh ra, trông như một con sói mẹ đang sẵn sàng lao qua cắn đứt cổ họng Cố Nguyên bất cứ lúc nào.

“Vừa rồi là ai đã nói Vệ Hải vứt bỏ mình? Giờ lại nói tôi đã ngủ với bạn trai cậu, tôi không nghe nhầm chứ?” Cố Ly cười nhạt.

Trong khoảnh khắc mấy giây như thế, đôi mắt Nam Tương tức tốc lóe lên một luồng tia sáng cực kỳ âm u lạnh lẽo, giống như thứ nước độc màu đen trong nồi sất của mụ phù thủy khi bị đun sôi, sóng gợn nổi lên, nó giống như một thợ săn nhẫn nại, bình tĩnh chờ đợi con hồ ly giả hoạt kia tự thò chân mình vào chiếc bẫy thú hoen gỉ.

Sau khi cái sắc khí u lạnh trong ánh mắt nó chìm xuống, đôi môi kiêu diễm của nó mấp máy trở lại: “Vệ Hải? Mình đã nói Vệ Hải sao? Tớ muốn nói Tịch Thành. Cậu không thể không nhớ, từng có thời khi tớ và anh ta nói chuyện yêu đương, hai người cậu đã ngủ với nhau rồi còn gì?”

Khi vừa nghe đến hai chữ “Tịch Thành”, tôi đã biết nó muốn nói gì, chẳng đợi nó nói hết lời, tôi đã cầm bình thủy tinh chứa nước mát trên bàn, mở nắp ra, dùng lực tạt mạnh vào mặt Nam Tương: “Thế cậu có nhớ hồi đó cậu đã tạt Cố Ly như vậy không?”

Nước trong bình thủy tinh còn chưa tạt ra, Cố Hoài đã đưa tay ra giữ chặt lấy tay tôi, nước trong bình tạt thẳng lên mặt Cố Ly.

“Tớ nhớ, tớ nghĩ Cố Ly chắc cũng nhớ, cho dù không nhớ”, Nam Tương nhìn Cố Ly ướt rườn ướt như một con chó lợi nước, “Tớ nghĩ giờ cũng chắc

chấn đã nhớ lại rồi!”

Cổ tay tôi bị Cổ Hoài khóa chặt, không động đậy được, tôi có cảm giác như tay mình đang bị kẹp giữa đôi gọng kìm vừa được nung đỏ, vì bị bóp đau khiến tôi lập tức buông tay ra, bình thủy tinh rơi xuống đánh xoảng một cái vỡ nát trên mặt bàn.

Sự bức bối của tôi với Nam Tương, trong khoảnh khắc ấy đã nổ tung.

Tôi rất đổi kinh ngạc vì thực sự lâu nay nó không thoải mái về chuyện của Cổ Ly và Tịch Thành, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nó giống như nàng công chúa Hạt Đậu, trong mắt mọi người nó đang ngủ trên thảm lông ngỗng trời bảy lớp dày dặn, mọi người đều nghĩ nó đêm đêm đắm chìm trong mộng đẹp, nhưng chỉ có nó biết, nó trần trọc khó ngủ từng đêm, bị hạt đậu bé nhỏ kia làm cho đau đến không thiết sống. Tịch Thành chính là hạt đậu đặt dưới lớp chăn bông của nó.

Nhưng nó phải biết, ba năm trước khi nó dội ly rượu đỏ kia lên đầu Cổ Ly, thì nó đã gột rửa mất một nửa sự ngạo mạn trên người Cổ Ly, còn hôm nay, nó mượn hoa dâng Phật, à không, là mượn dao giết người, dùng nước trên tay tôi, đem sự tự trọng còn sót lại của Cổ Ly, dội một cái sạch trơn.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn Cổ Ly đã bị tôi gọi cho ướt rườn rướt, dù lúc này nó biểu hiện thế nào, tức giận hay bị thương, lạnh lùng hay tuyệt vọng, hệt hẵng hay thù hận, đều sẽ khiến tôi đau không thiết sống. Từng giọt lệ trào ra khỏi khóe mắt mà tôi không thể kìm nén được, tầm nhìn của tôi trở thành một vùng mờ hồ, cổ họng tôi phát ra tiếng khóc nấc từng hồi từng hồi khó nghe, giống như chiếc máy thông gió đã bị hỏng. Tôi hiểu rõ, mình khóc không phải vì nỗi đau trên cổ tay.

Sau đó, trong tầm nhìn mờ hồ, tôi chỉ thấy được mấy người đang vật lộn đánh nhau, tôi không rõ là Sùng Quang hay Cổ Hoài ra tay trước, nước mắt đã dụi nhòa tầm nhìn, khiến tôi không thể phân biệt rõ ai là ai trong số họ. Bên tai là tiếng gào điên dại của đàn ông và tiếng thét chói tai của phụ nữ, có cả tiếng cốc ly vỡ nát, có tiếng đổ của ghế bàn, có tiếng của năm đám va chạm vào đầu.

Cuộc cãi vã kết thúc trong một tiếng ầm ục lớn, tôi cố chớp chớp mắt, sau khi nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt, tầm nhìn của tôi mới sáng rõ hơn đôi chút.

Mấy người họ đã thôi giằng co, ánh mắt đều đổ dồn vào Đường Uyển Như lúc này đang nằm sấp trên bàn trà. Nó nằm như bất động, giống dáng vẻ sau khi uống say tối hôm qua.

Một lúc sau, nó mới chậm rãi đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc, quay đầu lại nhìn tôi và Cổ Ly, ánh mắt nó thoáng chút rời rạc, vẻ mặt toát lên cảm giác hoảng hốt như vừa tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Một mảnh vỡ thủy tinh đang cắm sâu trên gò má nó.

Qua hồi lâu sau, máu đỏ tươi mới bắt đầu từng dòng từng dòng chảy ra theo mép của miếng kính vỡ, chảy xuống cằm, xuống cổ nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sau này, trong giấc mơ của tôi luôn lặp đi lặp lại hình ảnh ngọn lửa im hơi bất tiếng này. Trên đám cỏ màu xanh trải dài mênh mông, một ngọn lửa nhỏ nhơ dưới sự thôi thúc của rượu mạnh, đã phát ra hào quang xanh thắm. Ngọn lửa thiêu đốt vốn dĩ phải nóng rực đỏ rực, nhưng lúc này vì ánh hào quang u lạnh kia, mà chẳng còn vương chút hơi nóng nào. Đêm khuya cuối hạ đầu thu, vô số loài côn trùng và bướm bướm từ những bóng cây đen sẫm dập dờn bay ra, diêm nhiên mà lạnh lùng lao thẳng vào ngọn lửa màu xanh lạnh lẽo ấy. Chúng giống như vô số mảnh vỡ ký ức, những bụi trần xưa cũ đã tồn tại từ xa xưa trên thế giới, giờ đây, chúng đã bị sự đau thương, thình lạng mà dữ dội trước mắt vấy gọi, nhện nhíp dựa vào cuộc cáo biệt dài dằng dặc này.

Thực ra đó không phải là ngày cuối cùng sống trong căn biệt thự trên phố Nam Kinh Tây của mấy đứa tôi, à, ý của tôi là, sau cuộc tranh cãi đã làm thay đổi hoàn toàn quỹ đạo cuộc sống của chúng tôi, thực tình tôi vẫn tiếp tục sống ở căn biệt thự ấy một khoảng thời gian nữa, sau đó, tôi mới chuyển đi.

Tôi cũng không phải là người cuối cùng rời khỏi căn biệt thự đó. Chỉ cần suy nghĩ đơn giản cũng biết, người rời khỏi đó sau cùng, tất nhiên là Cổ Ly. Nhưng tôi chính là người đã kiên trì bầu bạn bên cạnh nó đến thời khắc sau cùng. Mỗi lần chỉ nghĩ đến đây thôi, trong lòng tôi lại cuộn trào cảm giác áy náy, nó như sóng thần sắp nhấn chìm tôi, hoặc ít hoặc nhiều đều khiến lòng tôi lắng lại đôi chút, giống như người mắc bệnh suyễn khi lên cơn, có người lặng lẽ dúi vào tay anh ta một chiếc túi để nôn đã vạch sẵn miệng.

Mỗi lần nhớ lại khoảng thời gian đã trôi qua ấy – nói thực tình, tôi nghi ngờ chứng bệnh cường bức hoài cổ không thuốc chữa này rất có thể sẽ quán lấy tôi suốt cuộc đời, nghe thấy ca khúc quen thuộc, nhìn thấy cây đèn đường màu đồng cũ nào đó trên đường, ngửi thấy mùi vị nào đó... có quá nhiều điểm gợi nhớ, có thể khiến tôi ngay lập tức bị kéo chìm vào trong đầm lầy của hồi ức – cảnh mà tôi nhớ lại nhiều nhất, chính là cuộc tranh cãi trời long đất lở của chúng tôi ngày đó, cảnh cuối cùng trong ký ức, luôn được kết trên nét mặt hoảng loạn sợ hãi không nguyên nhân của Đường Uyển Như, máu ứa ra giàn giụa nơi khoe miệng nó đang tí tách tí tách rơi trên tấm thảm sàn hiệu FENDI quý giá của Cổ Ly, đồng cứng lại thành những vệt bản màu đen, nhìn

giống như những chấm lốm nhỏ trên nền tuyết do máu nóng của động vật trong rừng sau khi bị người đi săn bắn trúng tạo ra.

Rồi sau đó, chẳng còn gì nữa.

Giống như Thượng đế đã cảm chiếc điều khiển từ xa, ần nhẹ nút tạm dừng. Có lẽ ông ta giống như tôi, cũng bị cảnh tượng này làm cho rung động sâu sắc, ông ta ngồi trên ghế sofa dán mắt vào cảnh tượng đang dừng lại, chớp chớp đôi mắt cảm nhận cái dư vị ấy trong vài ba giây, rồi sau đó mới để cho cuộc sống của chúng tôi tiếp tục – tiếp tục lao về hướng kết cục rắng chiều ngập trời, xa hoa tráng lệ ấy.

Nhưng khoảnh khắc tạm dừng vài ba giây ngăn ngừi ấy lại biến thành giấc mộng lặp lại, lặp lại, lặp lại, mãi không kết thúc trong nửa đời còn lại của tôi.

Giống như câu nói trong một cuốn truyện tranh của Nhật Bản thấm đẫm nước mắt mà Đường Uyển Như từng thích đọc nhất: “Thượng đế chỉ nháy nháy mắt, câu chuyện của chúng ta đã bắt đầu. Lại kết thúc rồi. Ông ta đã đánh cắp hết thảy chúng ta.”

Hồi đó, sau khi đọc xong trang ấy, nó đã khóe sườn sườn suốt mười phút, sau khi dùng khăn của Nam Tương lau sạch nước mắt nước mũi, nó lập tức xuống lầu photo lại trang đó, rồi phóng to thành bức tranh, lồng vào một khung tranh nhựa màu trắng trị giá hai mươi đồng mua từ siêu thị trường học về, treo lên vách tường phòng khách của ký túc xá đại học nơi chúng tôi từng ở. Sau đó, bức tranh này bị Cổ Ly vô tình thay thế bằng một bức tranh hiện đại theo trường phái trừu tượng mà nó mua về từ một phòng tranh. Mức độ trừu tượng của bức tranh ấy, nói thế nào nhỉ, giống như chứng cứ phạm tội của một bác nông dân thuần phác vùng Thiểm Tây còn lưu lại sau khi bị người ta chuộc cho hai cân Hồng cao lương, rồi có người nhét vào tay một hòn than, và ép ông ta vẽ nguyệt ngọc lên tấm vải bạt vậy.

Hồi đó, Đường Uyển Như tức giận sôi trào, gần như muốn bắt Cổ Ly tống vào đồn công an, nhưng lại bị một câu nói của Nam Tương làm cho bùng tỉnh: “Nhu Như, bỏ đi, cậu hãy đem 90 tờ nhân dân tệ mệnh giá 100 đồng treo lên trưng bày ở phòng khách cho bằng nó đi.”

Đường Uyển Như đã bị bức tranh giá chín ngàn tệ ấy làm cho kinh ngạc. Mấy tuần sau đó, chúng tôi đều thấy trong các ghi chép liên quan mà “baidu shidao” tìm kiếm được trên máy tính dùng chung trong phòng khách, đều là những dòng thông tin kiểu như “Chợ giao dịch tác phẩm nghệ thuật qua tay của Thượng Hải nằm ở đâu”, “tiệm cầm đồ nào chào giá tương đối cao với tác phẩm nghệ thuật hiện đại”.

Còn hiện tại, chín ngàn tệ đã không thể làm tôi rung động được nữa. Tôi muốn nói, tôi, và chúng tôi.

Cổ Ly thì chẳng cần phải nói, có lẽ hiện giờ phải thêm một chữ vạn nữa phía sau con số chín ngàn, may ra mới có thể khiến nó ngẩng đầu khỏi bản báo cáo tài vụ mà liếc bạn một cái, nói thực tình, nó chưa từng ngại chuyện quảng một đồng tư liệu tài chính của công ty nằm hờ hững trên bàn trà trong phòng khách, vì nó biết với trí tuệ của mấy đứa tôi cũng không thể nào hiểu được. Tôi từng thử nhìn mấy hàng chữ ấy, ngay lập tức có cảm giác như bánh số nào đó trong não tôi đã bị kẹt lại, những bản báo cáo tài chính ấy thực ra khi đọc nó giống như cuốn tiểu thuyết của nền văn minh ngoài trái đất được gửi đến từ hệ sao R-2413 thuộc chòm sao Tiên Nữ vậy.

Còn tôi, tháng nào cũng mua trực tuyến đủ thứ cổ quái kỳ lạ cho Cung Minh, hóa đơn cộng lại ít nhất cũng mười mấy vạn, cũng nhanh chóng trở thành VIP mua hàng trên các trang web lớn. Một món hàng chín ngàn đồng tôi cũng sẽ chọn mua mà không chút do dự dù chỉ một giây, dù sản phẩm mua về là một chiếc ghim trồng “có chút cảm giác thiết kế”.

Ngay cả Nam Tương, dạo gần đây cũng hay mặc trang phục cao cấp do công ty cung cấp, cùng với Kitty và tôi, tháp tùng Cung Minh xuất hiện ở khắp nơi. Những chiếc váy như mây như khói mà chúng tôi từng mặc ấy, nếu xé ra một miếng, trải ra rồi lồng vào trong một khung tranh treo lên, chắc có thể còn có giá vượt xa cả giá bức tranh năm đó của Cổ Ly.

Sau này, cũng khoảng vài năm, khi tôi vào thư viện tìm tài liệu, lúc đọc đến một đoạn có liên quan đến thời đại tiến hóa của các loài vật trên trái đất, khi đó, tôi mới lờ mờ hiểu được, nguyên nhân mà hầu hết hồi ức của tôi đều di chuyển đến hình ảnh của ngày hôm đó thì dừng lại không tiến thêm nữa, có lẽ đúng như trong sách đã viết, mỗi sinh vật, bất kể là loài linh trưởng đứng đầu vạn vật, hay loài kiến bé nhỏ, đều có cơ chế tự bảo vệ xuất phát từ bản năng, đây là bản tính bẩm sinh, nó được định dạng trong trật tự DNA của mỗi loài. Tôi nghĩ, đại não của tôi cũng đã khởi động phản ứng điện tích sinh học như vậy, nó nhằm bảo vệ giác quan và xúc cảm của tôi, để tôi không phải hết lần này tới lần khác đối mặt với những hình ảnh màu đỏ chói liên tục bùng nổ cuộn trào mãnh liệt kia trong những tháng ngày sau đó – giống như thế giới trước mắt có một vết máu bầm nguyên sơ tựa như chiếc chụp đèn đỏ đang che phủ.

Giống như con người ta đau đớn vượt quá độ 7 thì dễ dàng hôn mê.

Giống như khi cắt động mạch cổ tay, vì mất máu đột ngột mà dẫn đến huyết quản co gập từ đó mà máu đông rút lại.

Giống như khi bất ngờ bắt gặp luồng sáng mạnh hoặc vật thể di chuyển tốc độ cao sát tầm nhìn, người ta sẽ nhắm mắt một cách vô thức.

Tôi nghĩ, bản năng của tôi là bảo thủ mà lại cố chấp, nó khiến tôi tránh xa cái kết trong câu chuyện của chúng tôi, tất cả những điều đã xảy ra vào khoảng thời gian sau cùng ấy. Như vậy, tôi sẽ không rơi vào trạng thái cuồng điên sau khi sụp đổ.

Tôi ngây người nhìn lên trần nhà màu trắng phau, ánh nắng ngoài cửa sổ chẳng còn vương chút hơi ấm nào, bóng cây loang lổ như đã quật nát chùm sáng, giống như quật nát một miếng bạc trên tường vậy. Trên đường Hoa Sơn, một hàng dài cây ngô đồng Pháp được xếp vào hàng những cây cổ thụ, giá trị của mỗi cây đều không thể đong đếm, chúng đã trải qua sự thử thách của thời gian, kết tinh những năm tháng vàng son lắng đọng thành bụi phấn, phủ ánh vàng rực rỡ lên thân mình. Ven đường có vô số nhà cửa cũ nát, đây là những căn nhà xưa cũ còn sót lại thời tô giới, hoặc bị các nhà tư bản mua lại, sửa chữa thành những dinh thự tao nhã, hoặc tiếp tục giữ lấy diện mạo xấu xí, giống như một cô gái quý tộc tuổi xế chiều đang đợi được giá để bán đi.

Khắp hang cùng ngõ hẻm phủ một màu vàng son rực rỡ.

Hai trăm năm nay, Thượng Hải đều như vậy, dưới cái vỏ ngoài xa hoa trắng lố vô cùng ấy, đang chôn giấu một linh hồn mãi mãi đói khát, nó tao nhã mà lại tham lam ngấu ngiến tất cả, lúc nào cũng như một con quỷ đói khát mặc vàng đeo bạc.

Tiếng bác sĩ mở cửa đã gọi tôi tỉnh lại trong dòng hồi tưởng miên man bất tận, trở về với hiện thực trước mắt.

Tôi ngẩng đầu lên, đường may màu đen vô cùng đáng sợ bên khoe miệng Đường Uyển Như kia, giống như nó đang ngậm một con rắn đã chết. Ánh mắt nó rất bình thản, chẳng có chút tức giận nào như tôi từng đoán. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ không chiếu vào đồng tử đen láy ấy, đôi mắt nó như một đồng lửa bị cơn mưa to dập tắt, chẳng còn bất kỳ đốm lửa nào sót lại, chỉ có một đồng tro tàn ướt nhẹp đang tỏa ra sự lạnh lẽo cô tịch tựa tàn hương thảo mộc.

Bác sĩ đem chiếc khay phẫu thuật màu trắng đặt trên tủ, trong khay có một cây kéo, một cái banh, mấy miếng gạc, một hộp bông cotton, trông vô cùng đơn giản. “Cô ngồi qua đây một chút, ngồi dưới đèn chiếu là được”, bác sĩ kéo một chiếc ghế băng bên dưới gầm bàn ra ngồi, rồi nói tiếp, “Cô nằm ngửa đầu ra, gác gác lên trên đây, đúng, như vậy được rồi.”

“Cắt chỉ không cần vào phòng phẫu thuật sao?” Tôi đứng bên cạnh, cẩn thận hỏi bác sĩ.

“Không cần đâu. Vết thương đã hoàn toàn lành miệng, không cần lo lắng vấn đề nhiễm trùng. Hơn nữa đây là chỉ ngoài, còn chỉ may trong đã được vết thương tiêu rồi. Yên tâm đi.” Bác sĩ dùng banh kẹp chặt lấy một cục bông cotton, sát trùng vết thương của Đường Uyển Như.

Phòng làm việc của bác sĩ im ắng, tôi chẳng dám nói nữa.

Cảm giác tiếng kéo cắt đứt chỉ may “pách, pách” giống như tiếng dây chun bắn vào thái dương.

Ngoài cửa sổ một vùng tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió cũng chẳng có, từng chiếc lá cũng như bất động. Nhưng trong đầu tôi lại như nghe thấy tiếng ve kêu râm râm, tựa như mọi con ve trên thế giới, lúc này đều đang bám trước cửa sổ, dốc hết sức gặm thết vào mặt tôi.

Một tuần trôi qua, Đường Uyển Như chẳng thể mở miệng nói chuyện, để cho vết thương mau lành nó chưa từng cử động cái miệng của mình, khi có nhu cầu gì, nó đều cầm một cây bút, viết ra một cuốn sổ nhỏ nói cho chúng tôi biết. Một tuần nay, nó chỉ ăn cháo, mà lại ăn bằng ống hút. Nhưng cái vết thương dài 4cm ấy vẫn buốt bỏng rịn máu màu đỏ, lớp thịt non mới mọc ra đều bị mùi máy mũi chỉ khâu kéo rịt lại, khiến nó trông như thằng hề kiểu tâm thần bị rách khoe miệng trong phim Batman – Kỵ sĩ bóng đêm.

Hôm đó sau khi chúng tôi đưa Đường Uyển Như đến bệnh viện, bác sĩ chẳng nói lời nào đã đẩy ngay nó vào phòng phẫu thuật.

Sau nửa tiếng trôi qua, chúng tôi nghe thấy trong phòng phẫu thuật vang lên tiếng gào khóc của Đường Uyển Như. Tôi và Cố Ly xông vào thì thấy nó đang cầm một chiếc gương còn đôi vai rung lên không ngừng, nó khóc lóc thảm thiết, nhưng vì miệng đã bị chỉ rịt chắc, không thể mở miệng, nên chỉ có thể phát ra tiếng nấc khó nghe hết hồi này đến hồi khác từ trong cổ họng. Thanh âm ấy nghe như trong phim con tin bị bắt trói, rồi dùng băng keo dán kín miệng đang hoảng sợ kêu cứu.

Nó vớt gương sang một bên, rồi chụp lấy giấy và bút bên cạnh, viết soạt soạt soạt “Có để lại sẹo không?” Sau đó đưa cho bác sĩ xem, bác sĩ an ủi: “Sẽ có một đường sẹo màu phấn mờ mờ.”

Đường Uyển Như thở phào một tiếng, tôi có thể cảm nhận được nụ cười như trút bỏ được gánh nặng ấy, cho dù vết thương dài được khâu kín trên khoe miệng của nó khiến nụ cười trông đáng sợ kỳ lạ.

“Nhưng đó là chuyện của dăm ba năm nữa.” Bác sĩ thở dài một hơi, giọng gào nói thêm, “hơn nữa còn cần cơ thể cô không tạo sẹo.”

Đường Uyển Như ngẩn ra một lúc, rồi quăng chiếc gương đánh cạch một tiếng dưới chân tôi và Cố Ly, trong đám mảnh vỡ trước mắt, có vỏ số gương mặt tuyệt vọng của Đường Uyển Như.

Tôi biết, ngoài chiếc gương ấy ra, thực chất còn có rất nhiều thứ, cũng đồng thời bị vỡ nát trong ngày hôm đó.

Trong suốt một tuần chờ Đường Uyển Như hồi phục ấy, tôi và Cố Ly, còn có Neil nữa, mấy chúng tôi luân phiên chăm sóc.

Ngày thứ hai sau khi kết thúc cuộc tranh cãi, Nam Trương đã chuyển đi. Nó chẳng thèm từ biệt chúng tôi, chỉ lặng lẽ cùng Cố Hoài thu dọn đồ đạc trong phòng, Cố Hoài mua về ba chiếc vali hiệu RIMOWA vừa to vừa đắt, tôi nhìn ba chiếc vali cực lớn ấy bật ra trên đất, giống như ba con quái vật đang há cái miệng khổng lồ, chúng nhai nát rồi nuốt chửng vào bụng từng chút từng chút những năm tháng đã thuộc về chúng tôi.

Cố Hoài xách hai chiếc vali đã nhét đầy đồ đạc, đi xuống lầu trước. Chỉ còn lại một mình Nam Trương trong phòng, kiểm tra dọn dẹp những thứ còn sót lại.

Tôi đứng ở cửa nhìn nó bình tĩnh mà khoan thai đem quần áo xếp lại thành chồng rồi bỏ vào trong vali, gương mặt không trang điểm kia của nó lấp lánh, lung linh giống như đang phát quang, toàn thân từ trên xuống dưới đều dạt dào sự thèm khát đối với tương lai, giống như sắp sửa xuất phát tiến lên một hành trình tươi đẹp – thực ra tôi chẳng bất ngờ về biểu hiện như thể máu lạnh này trước lúc từ biệt của nó. Trái tim người ta, muốn mềm thì rất mềm, còn muốn cứng, cũng rất cứng.

Tôi hỏi: “Cậu định chuyển đi đâu? Nhà trước đây của cậu đã không còn ai ở nữa rồi.”

Nó chẳng trả lời tôi, tiếp tục thu dọn những chiếc bình chiếc lọ xanh xanh đỏ đỏ, những chiếc hộp to to nhỏ nhỏ trên bàn trang điểm, bỏ tất cả vào trong vali.

Tôi không cam lòng, tay dùng sức nắm chặt một miếng gỗ trên khung cửa, cố làm cho bản thân trông điềm tĩnh hơn: “Có phải cậu chuyển đến nhà Cổ Hoài không?” Tôi có thể cảm nhận được luồng hơi nóng từ chỗ đầu gối trào ngược lên trên, trào đến vị trí khoe mắt rồi dừng lại trương phồng lên.

Bóng dáng của nó chợt cứng lại trong mấy giây, sau đó quay đầu lại, nụ cười của nó thật đẹp, đồng tử đen láy được đôi mi dày đen ôm lấy, khuôn mặt vừa nhỏ vừa tinh tế, làn da mềm mại trong ánh sáng, giống như tuyết mới phủ trên đọt cây. Nó cười nói: “Sao, không được à?”

Đưa mu bàn tay lên lau sạch nước mắt trên mặt, tôi đã nhận thua, tôi hít một hơi qua mũi, nói: “Tớ rất hận cậu.”

Nam Tương đóng vali đánh phạch một cái, nó ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn quét qua quét lại trên mặt tôi. Tôi biết, gương mặt đầy nước mắt nước mũi lúc này làm tôi trở nên đáng thương và bỏ nhếch đến thế nào. Nó kéo vali đi đến trước mặt tôi, chẳng chút chùn chân và nhượng bộ, nó gần từng chữ từng câu sát vào chóp mũi của tôi: “Lâm Tiêu, cậu cho rằng tớ không hận cậu sao?”

Đó là câu nói sau cùng nó để lại trong căn nhà này.

Câu nói đó giống như một lá bùa của đạo sĩ dùng máu gà màu đỏ vẽ ra, mãi mãi dán trên cửa phòng của nó.

Sau này, trong những ngày tháng chỉ còn tôi và Cổ Ly sống trong căn biệt thự cực lớn này, mỗi lần đi ngang qua cửa căn phòng trống huếch trống hoác của Nam Tương, tôi đều có thể nghe thấy câu nói này: “Cậu cho rằng tớ không hận cậu sao?”

Nó không chỉ mãi mãi dán trên cửa, mà còn mãi mãi dán trên ngực tôi.

Ngày thứ ba sau khi Nam Tương chuyển đi, Cổ Nguyên cũng rời đi.

Nhưng anh ta đi tiêu sái hơn Nam Tương rất nhiều.

Anh ta vốn chẳng ngày ngày ở đây giống như mấy chúng tôi, chỉ thỉnh thoảng qua đêm mà thôi, vì vậy đồ đạc hầu như chỉ có mấy bộ quần áo, mấy chai sản phẩm giặt tẩy, mấy thứ đồ lót, mấy đôi bít tất, mấy chiếc cà-vạt, và một số sách báo loại truyện ký nhân vật mà anh ta thích đọc mà thôi.

Muốn chuyển những thứ này đi chỉ cần một chiếc thùng carton cỡ vừa là đủ.

Nhưng ngay cả thùng carton anh ta cũng chẳng có.

Anh ta chỉ lạnh nhạt nói với Cổ Ly “những thứ ấy anh không cần nữa”, sau đó tháo chìa khóa cửa chính ra khỏi chùm chìa khóa của mình, rồi quăng vào trong khay chìa khóa, chiếc khay tạo hình đĩa bay được một con chó nhỏ đúc bằng đồng ngâm trong miệng đặt bên cửa ra vào.

Cạch một tiếng, câu chuyện của anh ta với căn phòng này đã kết thúc.

Nói một cách chính xác, là chuyện giữa anh ta với Cổ Ly, đã kết thúc.

Buổi tối hôm Cổ Nguyên rời đi, Cổ Ly đã đem tất cả quần áo và vật dụng của anh ta, cho tất cả vào thùng giấy, nó bảo tôi giúp, cùng chuyển thùng giấy ra để ở bãi cỏ trong vườn. Đồ của Cổ Nguyên đều là hàng cao cấp với giá trị đắt đỏ, tôi nghĩ, chẳng cần đợi đến sáng hôm sau, chắc chắn đã được người quản lý khu nhà dọn đi rồi.

Tôi nhìn cái thùng trước mặt, đột nhiên nhớ đến mấy năm trước, khi đang học đại học, lần cãi nhau giữa Cổ Nguyên và Cổ Ly ấy, Cổ Nguyên cũng đem toàn bộ quà tặng mà Cổ Ly tặng cho anh ta bỏ vào trong một cái thùng carton, rồi lẳng lẳng quăng trước cửa phòng ký túc xá chúng tôi. Khi tôi còn đang chìm trong hồi ức của quá khứ, Cổ Ly đã dứt khoát quay người trở vào trong phòng. Tôi trông theo bóng dáng ấy, gió thổi mái tóc dày bóng tung lên, ánh đèn đường rơi trên mái tóc màu hồng nâu của nó, ứng lên một thứ màu hồng mịn màng tựa như màu gỗ gụ, thân hình gầy gò của nó bị màn đêm bao bọc càng như siết lại, trông nó như một âm hồn xưa cũ độc hành trong màn đêm, đã không còn buồn vui đối với sự yêu hận của nhân gian nữa.

Nhưng một phút sau, trên tay nó lại cầm một chai rượu mạnh từ trong nhà bước ra, đi đến trước chiếc thùng carton, mở nắp ra rồi cầm chai rượu đổ ào ào vào trong thùng. Sau khi lạnh lùng trút hết một chai rượu mạnh 500ml, nó lôi từ trong túi áo ra một chiếc bật lửa vỏ bạc trắng, đó là kiểu bật lửa giới hạn số lượng toàn cầu của S.T.Dupont mà Cổ Nguyên sưu tầm.

Cổ Ly ngắm nhìn ngọn lửa đang nhảy múa, ánh lửa lấp lánh trong con ngươi nó, sau mấy giây, nó lạnh lùng ném cả chiếc bật lửa đang cháy vào chiếc thùng carton đã rưới đầy rượu mạnh. Trong khoảnh khắc ngăn ngừi lửa đã phụt ra khỏi thùng giấy, giống như một con rắn xanh lục, cả bãi cỏ chợt sáng bùng lên.

Chẳng biết Đường Uyển Như ra khỏi phòng từ khi nào, nó lặng lẽ đứng bên cạnh chúng tôi, từ biệt với tất cả những thứ trước mắt. Hai tay nó lần lượt nắm lấy tay tôi và Cổ Ly, ba chúng tôi tay trong tay đứng trên bãi cỏ, ánh lửa đỏ bóng chúng tôi xuống thảm cỏ, cái bóng vừa gầy vừa dài, trông đáng người chắc còn hơn cả người mẫu siêu cấp, chúng tôi tay trong tay, trông như chị em gái anh hùng chốn thảo nguyên tương thân tương ái trong phim hoạt hình. Ánh lửa phản chiếu lên vết thương vừa dài vừa hồng bên khóe miệng của Đường Uyển Như, nhìn nó tựa đang khóc, lại như đang cười.

Sau này, trong giấc mơ của tôi luôn lặp đi lặp lại hình ảnh ngọn lửa im hơi bất tiếng này. Trên đám cỏ màu xanh trải dài mênh mông, một ngọn lửa nhỏ nhỏ dưới sự thôi thúc của rượu mạnh, đã phát ra hào quang xanh thẳm. Ngọn lửa thiêu đốt vốn dĩ phải nóng rực đỏ rực, nhưng lúc này vì ánh hào quang u lạnh kia mà chẳng còn vương chút hơi nóng nào. Đêm khuya cuối hạ đầu thu, vô số loài côn trùng và bướm bướm, từ những bóng cây đen sẫm dập

dồn bay ra, điềm nhiên mà lạnh lùng lao thẳng vào ngọn lửa màu xanh lạnh lẽo ấy. Chúng giống như vô số mảnh vỡ kỷ ức, những bụi trần xưa cũ đã tồn tại từ xa xưa trên thế giới, giờ đây, chúng đã bị sự đau thương, thỉnh thoảng mà dữ dội trước mắt vậy gọi, nhện nhện dựa vào cuộc cáo biệt dài đằng đặc này. Trong ánh lửa đang nhảy múa không ngừng, nét mặt Cố Ly hiện ra yếu đuối mà nhợt nhạt, luồng sáng lốm đốm lấp lánh trong mắt nó, giống như một dòng ngân hà đang xoay chuyển. Ba chúng tôi đứng lặng trong màn đêm, trút bỏ tất cả để thưởng thức ngọn lửa tiêu hủy tưởng chừng như chẳng có điểm dừng đang hùng hực trước mắt. Chúng tôi đều hiểu, hào quang trong mắt cuối cùng đều sẽ lụi tàn đi, giống như trong bộ phim Thế giới vi mô, vô số ngân hà, vô số tinh cầu, vô số nền văn minh, vô số sinh mạng đều rơi xuống và bị thiêu cháy một cách lặng lẽ dòng chảy của thời gian.

... Chẳng thứ gì có thể chiến thắng được thời gian. Ngay cả ánh sáng cũng không thể. Ngay cả hồn phách cũng không thể. Chỉ có nó là kẻ chiến thắng sau cùng. Khi vạn vật biến mất hoàn toàn trong vũ trụ bao la, chỉ có thời gian còn ở lại, nó giãn nở lấp đầy tất cả.

... Chiếc thùng giấy ấy cuối cùng đã cháy thành một đồng tro tàn, sau khi bị mấy con mưa to gột rửa thì chẳng còn vết tích gì nữa. Chỉ còn đám cỏ nhỏ bé ấy trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng, trở lại một khoảnh đất cháy đen trên bãi cỏ xanh ngan ngát, giống như có một vết sẹo cực kỳ khó coi. Mãi đến khi tất cả chúng tôi đều chuyển khỏi căn biệt thự ấy, khoảnh đất cỏ bị thiêu cháy, vẫn còn mang vẻ trọc trơ đất.

... Tôi thường nghĩ, hồi đó thực ra tôi phải hiểu rằng, đây là ám hiệu mà Thượng đế gửi cho chúng tôi, chỉ có điều tất cả chúng tôi đều bỏ sót mà thôi. Thật ra chúng tôi sớm đã được xem trước những hình ảnh dự báo ấy.

Sau khi Đường Uyển Như cắt chỉ xong, liền được cha mẹ nó đến đón về nhà.

Xảy ra chuyện như vậy, cha mẹ nó không tìm chúng tôi kiểm chuyện, xem như là thông tình đạt lý lắm rồi. Cho nên, chúng tôi cũng chẳng dám hy vọng họ giao con gái cho chúng tôi chăm sóc. Trong suốt quá trình chuyển nhà, cha mẹ nó đều làm vẻ mặt sát. Nhất là cha nó, khi thu dọn đồ đạc, luôn cầm thùng giấy đập đùng đùng lên sàn nhà.

Thực ra tôi rất hiểu họ. Họ chỉ tỏ vẻ mặt cho chúng tôi xem, chứ chưa xông vào ẩu đả đến rách đầu chảy máu đã xem như nhân cùng nghĩa tận rồi. Nếu trên mặt con gái tôi bị rách một vết như vậy, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát, dù sao cũng phải quậy đến thẳng tòa án, không bồi thường bảy tám chục vạn đồng, thì tôi tuyệt đối không tha. Tuy trong vụ tai nạn này, chẳng ai rõ rốt cuộc người nào đã đẩy Đường Uyển Như trên đồng thủy tinh vỡ như vậy, nhưng rõ ràng chẳng có ai là phạm nhân, vậy thì tất cả mọi người, đều là phạm nhân.

Ai có thể nói tay mình sạch sẽ chứ?

Tôi và Cố Ly đáp lại bằng khuôn mặt tươi tắn, trước sau đều đi theo sau họ, lúc thì rót nước, lúc lại giúp họ bê đồ, dù đa số thời gian chúng tôi đều bị coi khinh, bị lạnh nhạt. Tôi thấy gương mặt của Cố Ly sắp thộn ra đến nơi.

Cái dáng vẻ vừa ảo não, đáng thương lại vừa a dua gian xảo của nó, khiến tôi trông thấy mà đau lòng. Đã mấy lần bàn tay cảm lý nước đưa qua, rồi lại bối rối dừng trong không khí. Tôi bất đắc dĩ phải đưa tay ra đỡ lấy ly nước ấy, rồi miễn cưỡng đặt lên bậu cửa.

Khi đi, cha Đường Uyển Như chẳng nói chẳng rằng, thậm chí còn chẳng chào tạm biệt tôi và Cố Ly, ông ấy cũng từng thùng từng thùng đồ lên ngăn chứa đồ trên xe, sau đó đóng sầm cửa xe lại. Ông ấy cũng chỉ có thể dùng cách như vậy để biểu đạt sự tức giận trong lòng với tôi và Cố Ly mà thôi. Mấy con chim bồ câu vốn dĩ thông dong dạo bước trên thảm cỏ của tiểu khu bị tiếng sập cửa làm kinh động đã đập cánh hoảng loạn bay lên không trung. Tiếng đập cánh nghe sao mà thê lương giữa buổi ban mai tĩnh lặng.

Ngược lại, mẹ của Đường Uyển Như khi đi đã thở dài nài nỉ ra chiều không còn cách nào khác với tôi và Cố Ly, bà ấy gạt khóe mắt ướt, nói: “Mấy đứa ấy mà, từ nhỏ đã thích gây chuyện, to to nhỏ nhỏ, gặp họa không thôi. Nhưng chuyện lần này... chuyện lần này phải nói thế nào đây... Uyển Như tốt xấu cũng là một đứa danh giá, dù không đẹp như mấy đứa, nhưng cũng đoan chính, vậy mà giờ trên mặt lại có một vết sẹo, còn có con trai nhà nào thấy mà trong lòng có thể dễ chịu hả...” Bà ấy nói đến đây rồi thôi, đôi môi run rẩy, lòng ngực phập phồng dữ dội.

“Bà nói những điều vớ vẩn ấy thì có ích gì! Mau đi thôi!” Cha của Đường Uyển Như từ trên xe bước xuống, lạnh lùng quát lớn về phía chúng tôi. Chòm râu bạc của ông rung lên dữ dội, vùng da nơi khóe mắt ửng hồng tựa giẻ sắt.

Chiếc Passat cũ kỹ ấy cuối cùng đã phành phạch chạy đi, nháy mắt đã mất hút ở phía cửa tiểu khu. Chiếc xe ấy trông thì quá tầm thường, quá phổ biến, thậm chí quá cổ lỗ, quá nhếch nhác, nó quả thực quá không tương xứng với những chiếc Benz, BMW, Ferrari, Porsche... thường xuyên vào ra trong khu biệt thự này. Giống như khi thu dọn phòng vừa rồi, cha mẹ của Đường Uyển Như thì thoảng lại khe khẽ thương lượng, hộp cơm này tuy đã nứt, nhưng còn có thể lấy về nhà làm hộp đựng xà phòng, chiếc lược đã gãy răng ấy đừng có vứt đi, để về nhà chăm sóc thú cưng, cũng tốt chán. Họ giống như những người dân bình thường già nua của Thượng Hải, chặt bóps tận tiện mà sống, họ là thế hệ bước ra từ đời sống văn hóa phố hẻm của khu Thạch Khố Môn, họ mới là diện mạo thật sự của cuộc sống Thượng Hải. Còn ngược lại chúng tôi, hôm nay đi giày đế thấp màu hồng hiệu Christian Louboutin tham gia buổi công bố sản phẩm trang điểm, ngày mai đã nằm trên bãi cát vàng óng ánh của vịnh Hải Đường biển Sanya bôi kem chống nắng lên tay chân giống như người đang quét sơn; cuộc sống như vậy xem ra lại không chân thực.

Tôi chợt nhớ đến câu nói mà Đường Uyển Như từng nói với tôi, đó là mấy năm về trước, nó cùng chúng tôi đến nhà Sùng Quang ở khu biệt thự Từ Sơn tham dự tiệc sinh nhật của anh ấy. Khi đó, nó vừa giữ chặt bộ váy trên ngực để ngăn không cho tụt xuống, vừa đảo mắt lảo liên nhìn kiến trúc huy hoàng lộng lẫy và mọi người đang mặc trang phục như thêu hoa dệt gấm xung quanh, rồi nói một cách đầy phấn khích: “Đây thật là một thế giới như cổ tích ấy, xem chừng tớ thật sự không thuộc về nơi này!”

Hôm nay sau mấy năm, nó đã thật sự rời xa cái thế giới mà nó không thuộc về ấy.

Thực ra, chúng tôi có ai thật sự thuộc về thế giới ấy đâu?

Trang phục mượn về, rốt cuộc cũng phải đem trả. Cuộc đời vay mượn, cũng tương tự thế.

Trong những tháng ngày sau đó, chỉ cần rảnh rỗi, tôi đều đến nhà Đường Uyên Như. Tôi và nó cùng đi dạo phố, cùng ngồi trên sofa xem phim, cùng đi phòng tập thể dục để luyện tập sức khỏe, cùng đến rạp để xem một số bộ phim bom tấn mà ai cũng thích xem. Tôi thậm chí còn cùng nó bắt đầu lang thang đến IKEA dù chẳng có việc gì. Phải biết rằng, đã rất lâu rồi tôi chưa ghé qua IKEA. Chúng tôi hồi đó, gồm cả Cổ Ly, đều bị những thiết kế đơn giản kiểu Bắc Âu tình tẻ bắt mắt ấy làm cho ngất ngây choáng váng, chỉ tiếc không thể đặt cùng lúc tám chiếc giường khác nhau trong cùng một phòng ngủ mà thôi. Còn từ sau khi đi làm, có lần tôi phải trùng trùng nhìn cảnh Cổ Ly vác ghế sofa hiệu FENDI vào nhà, nhìn nó mua một chiếc đèn chùm với giá mười mấy vạn đồng, nhìn nó bắt chước tất cả những thứ của Cung Minh, nỗ lực để tiến vào hàng ngũ những con người giả tạo có cuộc sống giống như những trang tạp chí ấy. Nhưng nói thực, khi tôi nằm trên bộ sofa chỉ mấy mét vuông mà giá bằng cả căn nhà ấy, tôi chẳng hề cảm thấy vui vẻ hơn. Tôi không còn là Lâm Tiêu hồi ở ký túc xá năm nhất, ôm một lon Cola lớn, đầu tựa đầu với Nam Tương ngồi trên ghế lật xem tạp chí, bông ngô và bánh khô trên tay vương vãi đầy ra ghế sofa cũng chẳng sợ. Tôi cẩn thận để đặt nằm ngang trên thứ chất liệu vải xa xỉ, chẳng dám cựa quậy, cảm giác chẳng khác nào đang nằm trên một tấm thảm không gì giữa Thái Bình Dương.

IKEA vẫn đông đúc náo nhiệt như ngày nào. Bất kể là thành phần tri thức tính toán chi li, hay các sinh viên đại học đang khát khao hưởng về cuộc sống tươi đẹp trong tương lai. Kể có tiền đang chi huy đám công nhân vận chuyển đưa ghế sofa và giường đến địa chỉ nhà họ, kể ít tiền thì ở trong khu vực thiết kế nội thất ở tầng phụ, đang chăm chú lựa chọn những chậu cây màu xanh lục mười mấy đồng và những chiếc ly pha lê giá rẻ, họ muốn trang điểm cho cuộc sống của mình, họ muốn sống cuộc sống giống như trong các trang tạp chí.

... Cuộc sống của chúng tôi đã bị vô số tạp chí thời trang tẩy não như vậy. Mặc giống tạp chí giới thiệu, ăn giống tạp chí suy tôn, sống giống tạp chí thể hiện. Còn tôi, đang đứng ở nơi gần nhất với những trang bản in bằng đồng xanh xanh đỏ đỏ ấy. Toàn thân tôi đều đang tỏa ra mùi của mực in.

Trong những ngày tháng sớm tối bên nhau với Đường Uyên Như, tôi thậm chí còn loáng thoáng có ảo giác tựa như thời gian đang chảy ngược, giống như bản thân tôi còn ở tuổi hai mươi hai, chúng tôi vẫn là những sinh viên trong sáng cười xe đạp chạy đuổi theo đám bồ câu trong vườn trường. Tôi và nó vẫn tay cầm kem que, hi hi ha ha dạo phố, cười nhạt trước những chiếc áo khoác lông đắt đỏ treo trong tủ kính, nói những lời đao to búa lớn kiểu bông đùa cuồng ngạo, không sợ quyền quý như “chỉ có những bà luống tuổi bị chồng vứt bỏ mới trang trí bản thân mình giống như loài cầm thú”. Chúng tôi vẫn bị tiếng chuông báo thức của nhà trường réo gọi mỗi ban mai lạnh cắt da cắt thịt, ngo ngoáy, ôm theo tâm trạng bức tức, xuất phát chạy bộ về phía đường có bao quanh hồ. Giống như tất cả chỉ là một giấc mơ kỳ quái lạ lùng, sau khi tỉnh lại chúng tôi vẫn nằm trong ký túc xá với bốn bức tường được quét thứ vôi màu trắng, ngoài cửa sổ là tiếng thể dục buổi sáng của đài phát thanh đang vang dội cả sân thể dục, tôi sẽ lật người qua, nói với Nam Tương đang ngủ say ở phía đối diện: “Này, tớ vừa mới mơ một giấc mơ dài lắm đây...”

Nhưng mỗi lần, chỉ cần quay đầu sang, tôi đều có thể nhìn thấy cái vết sẹo nhói lòng kia trên mặt Đường Uyên Như. Nó đang cười nhạo tôi, nó đang cảnh tỉnh tôi, nó đang giầy vò tôi trong tiếng bước chân của thời gian.

Vết sẹo ấy giống như một con quái vật ẩn náu trong tim, nó khiến tính cách của Đường Uyên Như thay đổi rất nhiều. Nó không còn như trước đây nữa, không còn là một con hải ly bị người ta cột pháo sau đuôi, lúc này nó đã biến thành một con chim cánh cụt đứng đơn độc bất động trên cánh đồng tuyết, không biết đang trông ngóng những gì. Trong ánh mắt nó đã có thêm rất nhiều thứ trước đây không hề tồn tại, có lẽ là thù hận, có lẽ là đau đớn, có lẽ là hụt hẫng, có lẽ là ngờ ngàng, có lẽ là nghi hoặc, đủ thứ cảm xúc đã hòa tan vào trong đôi mắt nó.

Đôi khi tôi cảm thấy đó không phải là mắt của nó nữa, đó là đôi mắt của Nam Tương.

Có một hôm khi tôi và nó đang tung tăng dạo phố, đi vào sân giữa của một tòa nhà ở trấn Mai Long, vừa hay gặp cuộc triển lãm tác phẩm nghệ thuật tranh sơn thủy cổ đại Trung Quốc. Thực tình tôi không hiểu lắm về nghệ thuật cổ điển Trung Quốc, nếu là Nam Tương, nó chắc chắn sẽ hiểu như đếm đồ trong nhà. Từ Cổ Khai Chi, Diêm Lập Bản của các đời Phò, Tùy, Đường đến Trương Trạch Đoan, Mã Lâm của đời Tống, từ tượng người cung đình đến tranh thủy mặc vẽ bằng phương pháp vẩy mực, từ tĩnh vật tả ý đến tranh hoa lá chim chóc vẽ bằng thủ pháp tỉ mỉ, nó đều có thể thuyết giảng vanh vách bên tai bạn giống như một nữ sĩ vượt thời gian.

Tôi không phải nó, nên vừa xem một lát đã chẳng còn hứng thú nữa, đang định gọi Đường Uyên Như đi, thì phát hiện nó đã ngây dại đứng trước một bức tranh rất lâu. Tôi bước qua, vừa định nói, đã thấy đôi mắt nó đỏ lên, nước mắt ầng ậng nơi khóe mắt, gần như chỉ chực trào ra. Đôi vai nó run lên bần bật, thì thoảng phát ra tiếng thở trầm đục, nó nhìn chăm chăm bức họa trước mặt, hai tay siết chặt gấu áo.

Tôi nhìn theo ánh mắt của nó, trên bức họa trước mặt, một cô gái cổ đại đang cầm quạt, đứng cô đơn trong cảnh lá rụng đìu hiu, cô gái trong tranh dùng quạt che đi nửa dưới khuôn mặt.

Chỗ trống phía trên góc phải bức tranh, có một hàng chữ hành thảo bằng bút lông rất đẹp:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Người đời mê cảnh tiên bồng, mấy ai yêu cảnh hồng trần bên ta.

Lại qua một thời gian nữa, thông tin báo lại cho biết Vệ Hải đã rời Thượng Hải, đi Bắc Kinh. Khi Đường Uyên Như nhận được thư của Vệ Hải gửi về, anh ta đã ở Bắc Kinh. Ngoài Đường Uyên Như, anh ta chẳng hề nói cho bất cứ người nào trong nhóm chúng tôi biết thông tin anh ta rời đi.

Anh ta chẳng nói cho Cổ Nguyên biết.

Anh ta không muốn nói cho Nam Tương biết.

Anh ta chẳng cần phải nói cho tôi và Cổ Ly biết.

Anh ta vốn dĩ chỉ là một phần thừa trong cuộc sống của chúng tôi, về điểm này, tôi nghĩ không chỉ riêng chúng tôi trơ tráo cho là vậy, mà ngay cả bản thân anh ta, cũng đồng tình một cách hèn kém như thế.

Nhưng lúc này đây, cho dù sự ra đi của anh ta, đối với tôi và Cổ Ly mà nói, cũng trở nên trĩu nặng khác thường. Trong bầu không khí tựa ngày tận thế này, sự ra đi của bất cứ ai cũng đều có thể biến thành cọng cỏ khô cuối cùng đè chết con lạc đà.

Uyển Như chào em, về việc không từ mà biệt của anh, anh cảm thấy vô cùng có lỗi. Nhưng anh cũng không biết phải tiếp tục cuộc sống ở Thượng Hải như thế nào nữa? Cảm giác giống như ngày tận thế vậy, bạn bè, người yêu đều rời bỏ anh mà đi. Trong những ngày tháng sau khi sự việc xảy ra, anh chẳng tài nào ngủ được, cảm giác trong lồng ngực luôn có một tảng đá lớn đang đè nặng. Nhưng anh biết, anh chẳng có tư cách gì để nói như vậy, vì người khó chịu nhất phải là em. Em có một vận lý do để hận anh, vì nếu không phải là anh, có lẽ sẽ không xảy ra những chuyện không may đối với em như vậy. Anh vẫn về không hay, không biết phải làm thế nào để biểu đạt sự áy náy của mình. Chân thành hy vọng em thứ lỗi cho anh.

...

Thực ra từ đó đến nay, anh luôn hâm mộ cuộc sống nhóm của các em, sôi nổi sống động mà lại ngoạn mục, cảm giác giống như câu chuyện trong phim vậy. Nhưng khi Nam Tương dẫn anh thực sự bước vào trong thế giới của các em, anh mới nhận ra rằng thì ra các em không phải đang dạo chơi thỏa thích trong một vườn hoa tươi đẹp, mà là đang ở trong một vòng xoáy cực lớn. Cảm giác này ngày càng mãnh liệt, thực ra nếu phải nói thật, thì hơn một năm nay, anh đã sống trong một áp lực vô cùng lớn. Anh cảm thấy Nam Tương không thuộc về anh, anh cũng không thuộc về thế giới của các em.

...

Bắc Kinh vào thu từ rất sớm, thời tiết rất lạnh. Anh vừa đến đây, chỉ mặc áo mỏng. Nên đã bị cảm lạnh. Nhưng đừng lo lắng, anh đã bảo người nhà gửi áo ấm đến rồi. Cuộc sống ở đây cũng ổn định. Anh đã tìm được một công việc, làm huấn luyện viên cầu lông cho những người yêu cầu lông nghiệp dư trong câu lạc bộ. Cuộc sống không khác mấy so với hồi đại học, thu nhập cũng không đến nỗi. Chỉ có điều thỉnh thoảng cô đơn, chẳng tìm được ai tâm sự. Bắc Kinh rất rộng, cảm giác bản thân rất nhỏ bé.

...

Sau cùng chân thành hy vọng em bình an, hạnh phúc. Cho anh gửi lời chào mọi người. Anh để lại số điện thoại ở đây, nếu có đến Bắc Kinh, nhất định nhất định phải gọi điện cho anh, anh đưa em đi dạo, ngắm nghĩa khắp nơi đây. Tạm biệt.

Đường Uyển Như nhẹ nhàng đem bức thư ấy nhét vào tay tôi.

Tôi nhìn nó, trên mặt toát lên sự thương cảm không quá mãnh liệt. Vết thương kia trên khóe miệng khiến nó trông như đang cười. Lúc nào cũng mang cái lúm đồng tiền kỳ dị này khiến nó như luôn đầy ắp sự chế giễu cười cợt với cả thế giới, lại giống như sự khoan dung rộng lượng chẳng dùng.

Tôi nghĩ mình mãi mãi không dám nhìn thẳng vào mặt nó, nhìn thẳng vào sự chế giễu mà lại khoan dung của nó.

Cuộc chia ly này bắt đầu từ Nam Tương, giống như một chuỗi quân bài Domino, kể từ giây phút quân bài thứ nhất bị đẩy ngã, câu chuyện của chúng tôi đã khởi động kết cuộc cuối cùng mà chẳng ai có thể đảo ngược. Tiếng quân bài đổ sập ào ào, giống như tiếng vỗ tay và hò reo của vô số khán giả về phía chúng tôi.

Thực ra Nam Tương không phải là quân bài thứ nhất, quân bài thứ nhất phải là Giản Khê mới đúng. Anh ấy thật may mắn, với tư cách là người đầu tiên rời khỏi xoáy nước này của chúng tôi. Nhiều khi nhớ lại quá khứ, tôi đều không kìm nén được khi hoài niệm về anh ấy, trong lòng đều tràn ngập hâm mộ và ghen tị.

Còn tiếp theo đó, quân bài thứ hai chính là Tịch Thành.

Quân bài thứ ba là Nam Tương.

Quân bài thứ tư là Cổ Nguyên.

Quân bài thứ năm là Đường Uyển Như.

Cạch.

Cạch.

Cạch.

Cạch.

Cách.

Thượng đế giống như một cậu bé đang khua tay múa chân, đẩy nhanh tiết tấu của vở kịch, có lẽ ông ta cũng đã chán ngấy vở drama lời thoại rồi, lúc này ông ta đang gạch bỏ từng tên từng tên trên bảng diễn viên. Ông ta muốn mau chóng hạ màn, ông ta muốn bật sáng ánh đèn tàn cuộc, ông ta muốn mau chóng chứng kiến hình tượng đầy trời mây tía, pháo hoa lễ hội cùng bay.

Chỉ là chẳng thể ngờ được, quân bài tiếp theo lại đồ nhanh như thế.

Càng chẳng thể ngờ được, quân bài tiếp theo này sẽ là Neil.

Vào hôm tôi và Cố Ly cùng tiễn Neil ra sân bay, bầu trời giăng đầy những đám mây đen đặc quánh vừa dày vừa nặng. Trông như một mẻ hồ xi măng cực lớn đang lơ lửng trên trời, làn gió mang chút hơi lạnh đầu thu, khi lướt nhẹ qua trán, cảm giác chột nặng trĩu.

Sân ga quốc tế vẫn quanh quẩn như thường ngày.

Ngược lại phía sân ga nội địa lại cực kỳ náo nhiệt, nhìn từ góc độ số lượng người, tôi thật sự nghi ngờ phải chăng các công ty hàng không Trung Quốc đều chuẩn bị sập tiệm hay không, vì đã đưa ra những chương trình giá rẻ, đến mức khiến mọi người cứ thích ngồi máy bay đi chơi. Thật đấy, cái tư thế người chen người ngược kẻ ngược kia, chẳng khác nào chen lấn vào miếu thành hoàng vậy, có lẽ chỉ cần đặt một chậu than bên đường, đảm bảo trong nháy mắt là có thể buôn bán thịt cừu xiên que nướng được.

Ba người chúng tôi đi trong sân ga trống trải.

Neil kéo theo hai vali hành lý to tổ chảng, tôi và Cố Ly mỗi người xách một túi du lịch hiệu LV giúp hắn, tôi cũng không hiểu vì sao hắn phải đem nhiều đồ về Mỹ như thế – nước Mỹ có thiếu thứ gì đâu, hắn đều có thể mua được ở đó mà.

Bước bên trái hắn, nên thi thoảng tôi nghiêng đầu qua quan sát, hắn đeo cặp kính râm màu đen cực lớn, trông chẳng khác gì đáng về hồi mới về nước, hắn vừa bước đi, vừa cúi đầu kiểm tra thông tin ghi trên vé máy bay và số hiệu cửa lên máy bay đường dài.

Trong khoảnh khắc tôi chợt trào dâng nỗi thương cảm, vô số hình ảnh xuất hiện trong đầu như không bao giờ kết thúc. Giống như có người đã nhét chiếc máy DV nho nhỏ vào đầu tôi. Rất nhiều hình ảnh kèm theo tiếng động đang nhảy múa trước võng mạc.

Tôi vẫn nhớ rõ tình thân hưng phấn hồi đó khi tôi và Nam Tương nghe thấy Cố Ly nói “Neil is back”, lúc ấy chúng tôi chỉ hận mình không thể nhảy xuống khỏi xe buýt mà nâng bốn bánh xe lên giúp nó chạy nhanh hơn một chút – còn giờ đây chẳng biết đã bao lâu rồi tôi không ngồi xe buýt? Tôi của ngày xưa, trong ngăn ngoài cùng của chiếc ví nhỏ cầm tay, là vô số tấm vé xe buýt, còn bây giờ mở chiếc ví của tôi ra, những thứ giống như tem bưu chính màu lam ấy, đã biến thành một xấp những hóa đơn taxi màu hồng.

Tôi vẫn còn nhớ lại cái cảm giác hư vinh tràn ngập trên mặt mình hồi ấy khi hắn lái chiếc xe Benz mới trần đưa tôi và Nam Tương đi dạo vòng quanh thành phố. Tôi và Nam Tương ngất ngây trong ánh mắt ngưỡng mộ của những nữ sinh đôi mắt khát trong trường, giống như hai con cá chép không ngừng nhảy lên đập mình trên mặt nước. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi ngồi xe mới trần, gió thổi tung mái tóc, để lộ quả đầu của tôi, xem chừng là rất xấu, nhưng tôi lại dương dương đắc ý, chẳng hề hay biết, mãi đến khi tôi bị chính mình trong gương chiếu hậu hù cho sợ đến kêu thét lên.

Tôi còn nhớ khi tôi và Nam Tương xem phim Chúa tể của những chiếc nhẫn trong rạp, chỉ cần hoàng tử Legolas xuất hiện, hai đứa tôi đều kích động đến mức chẳng khác nào con điên khi hai tay ôm chặt ngực mà hét lớn “Neil, Neil”, còn hôm nay, loạt phim Chúa tể của những chiếc nhẫn từng tạo nên cơn sốt ở các phòng vé năm đó giờ đã trở thành những hình ảnh vàng ủa trong ký ức, hiện nay các học sinh cấp ba thế hệ “hậu 90”, “hậu 00” trên khắp thế giới đều đang xưng tụng tên của bọn quý hủt máu trong phim Chàng vạm vỡ, còn những người đã trưởng thành như chúng tôi, cũng đã quen với mấy bộ phim bom tấn đầy kỹ xảo đến hoa mắt chóng mặt như Avatar và Đánh cắp giấc mơ. Chúa tể của những chiếc nhẫn đã trở thành một đoạn ngắn hoài cổ quý giá trong ký ức của chúng tôi, cũng giống các phim Tân bạch nương từ truyền kỳ và Tây du ký vào hồi bé vậy. Bất cứ thứ gì dù mới đến đâu rồi cũng sẽ cũ, bất cứ thứ gì dù thời thượng đến đâu rồi cũng sẽ bị những thứ mới hơn bỏ lại phía sau, rớt vào trong tiếng bước chân của năm tháng, để vào vũng mủ trong ký ức của mỗi người.

Bạn xem, đã nhiều năm trôi qua như vậy. Hắn không còn là anh chàng đẹp trai quyến rũ vác một túi bóng tennis, mặc áo ba lỗ màu trắng mờ hôi đầm ướt quần thảo trên sân bóng của trường, hắn đã trở thành phần tử tri thức tinh anh của bộ phận pháp chế trong công ty lớn. Chiếc đồng hồ tính giờ hào hoa tao nhã hắn từng đeo trên tay, cũng đã được đổi thành chiếc đồng hồ được xếp vào hàng di sản hiệu Patrimony của Vacheron Constantin. Thời gian hắn mặc âu phục còn nhiều hơn thời gian mặc trang phục thể thao, thời gian hắn mặc đồ màu xám trắng sẫm còn nhiều hơn thời gian mặc trang phục có màu sắc. Thời gian hắn đi giày da còn nhiều hơn đi giày thể thao, thời gian hắn nói tiếng Trung còn nhiều hơn cả nói tiếng Anh.

Hắn không còn là anh chàng thiếu niên quyến rũ dẫn tôi và Nam Tương nhảy rào, trốn học đi chơi nữa.

Trên màn hình điện tử cực lớn, tín hiệu chỉ dẫn của cảng hàng không đang nhấp nháy, vô số chữ cái tiếng Anh kết hợp với những con số tạo thành số hiệu của các chuyến bay, nó đại diện cho những chuyến bay sắp sửa quét qua bầu trời vào thời điểm này và trong tương lai. Linh hồn của mọi người bị những số hiệu lạnh lùng ấy dẫn dắt, người ta vượt qua đại dương, xuyên qua bầu trời, kéo nỗi nhớ ngày càng ngăn lại, cuối cùng biến thành dây đàn kim loại kéo căng trên bầu trời, bị gió thổi rung lên than khóc từng hồi.

Tôi đột nhiên nhớ lại câu nói của Ryan trong phim Trên không, khi đó anh ta cũng giống tôi, đứng dưới một màn hình điện tử màu lam cực lớn, nói với chính mình:

“Người ta trở về nhà sau một ngày bận rộn, đón tiếp bởi con cái và vật nuôi, vợ chồng hỏi han nhau xem đã trải qua một ngày thế nào, sau đó chìm vào

mộng đẹp. Muốn vì sao lấp lánh trong đêm tối, trên bầu trời rực sáng kia, có một vết sáng nhất, đó sẽ là dấu vết đôi cánh của tôi đã quét qua.”

Hồi đó, tôi cảm thấy Ryan cực kỳ cô đơn, tôi nhìn gương mặt mệt mỏi của Ryan trên màn hình máy tính, mà rất muốn ôm chăm lấy anh ta.

Cuối cùng, Neil để lại cho tôi và Cố Ly một cái ôm thật thiết.

Hai tay mở rộng, vòng lại thành một vòng rất lớn, ôm cùng lúc hai chúng tôi vào lòng. Hẳn dáng người cao lớn, tay chân dài ngoằng, nên động tác này thực hiện rất dễ dàng, mang vẻ tự nhiên phóng khoáng. Hẳn dùng động tác phóng khoáng này để khiến sự bùi ngùi khi ly biệt trở nên không quá kích động. Tôi nghĩ hẳn đã làm đúng.

Còn Cố Ly cũng đã gỡ bỏ cái vỏ ngoài như chiếc máy tính kia của nó, trong giây phút ấy, nó như chiếc PC đã tắt sạch mọi phần mềm diệt virus và tường lửa, tự do kết nối với tất cả các máy tính mà không hề phòng bị. Lại lần nữa trở về dáng vẻ của thời kết thúc năm thứ nhất đại học, khi tiễn Neil về Mỹ, tâm trạng cảm thấy nao nê. Trên khuôn mặt thiếu nữ mãi không già tựa yêu tinh kia của nó, chất đầy nét biểu cảm của người làm mẹ. Nó huyền thuyên không ngừng, nhắc đi nhắc lại những lời dặn dò vô nghĩa, Neil nghe đến mức phải xua tay, giọng nói khào khào, có chút bối rối: “Cố Ly, chị đừng nói nữa được không, giữa chốn đông người như vậy, chị muốn một đứa con trai lớn tòng ngồng như em phải khóc sụt sùi hay sao, em đánh chị đấy.”

Tôi và Cố Ly áp sát vào lồng ngực đầy đặn của hắn, giây phút đó, tôi cảm thấy gần hắn vô cùng, tôi nghe thấy nhịp tim của hắn, cảm giác như đang áp sát vào một hang núi cực lớn sâu thẳm, cảm giác bị thương trong tôi bắt đầu rung động theo nhịp đập trái tim của hắn.

Sau khi ra khỏi sân bay, tôi và Cố Ly đứng bên lề đường. Chúng tôi chẳng vội xuống hầm để xe, tôi và nó như đã ngầm hiểu nhau, đứng ngăn người bên dưới băng trạm khởi hành của phi trường. Trước mắt là vô số xe qua lại, người đến người đi, người đưa tiễn hết tốp này đến tốp khác, hết cuộc từ biệt này đến cuộc từ biệt khác đang luân phiên diễn ra trước mắt, giống như những bộ phim truyền hình nhiều tập của TVB đang phát hằng ngày, sau khi xem hồi lâu, hóa ra cuộc chia ly của chúng tôi cũng không đến mức thống thiết lâm ly, trời long đất lở như tưởng tượng. Chúng tôi chỉ là một trong số hàng trăm ngàn cuộc chia tay, chỉ là một phần cảnh ngắn ngủi trong bộ phim dài tập.

Chúng tôi đứng đó hồi lâu, rồi quay người xuống hầm để xe. Cố Ly lôi từ trong túi xách ra chiếc khăn quàng cổ, gió thu bắt đầu thổi, trời càng lúc càng lạnh, gió thổi mây đen nát thành tro bụi, miền man dạt dào rớt trên mặt đất, cả đất trời đều đen đúa, xám xịt.

Con tim tôi cũng như thế.

“Tại sao Neil lại phải quay về Mỹ?” Cuối cùng tôi cũng không kìm nén được mà hỏi Cố Ly. Vấn đề này vẫn luôn quấn lấy tôi rất lâu, khi nó giúp Neil trở về công ty chuyển đơn từ chức, khi nó giúp Neil sắp xếp hành lý, khi chúng tôi đến nhà hàng sùn cừu đắt nhất ấy để ăn bữa chia tay, đã mấy lần tôi không kìm nén được mà định hỏi nó.

Nó không trả lời tôi, mà chỉ cúi đầu, bắt đầu lục tìm kính râm trong túi của nó, tìm một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy. Khoảnh khắc khi đeo kính râm trở lại ấy, nó đã lại biến thành một tên mù vô địch thiên hạ, đao thương bất nhập. Tường lửa và phần mềm diệt virus phía góc dưới não phải của nó đã khởi động lại. Nhưng tôi biết, thực ra nó không muốn để tôi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của nó.

Sau đó trên đường trở về, xe băng băng trên đường vượt, đột nhiên nó nhìn về phía khung trời xám xịt phía trước, rồi nói một câu bằng quơ: “I am not happy anymore.”

“Gi cơ?” Tôi chẳng phản ứng lại.

“Đây chính là câu trả lời khi tớ hỏi Neil vì sao phải trở về Mỹ”, bàn tay Cố Ly siết chặt run rẩy trên vô lăng, nó bật khóc, “I am not happy anymore”.

Từng câu từng chữ, được nó lặp lại một lần nữa.

Nhớ lần đầu xem Hồng lâu mộng, tôi còn đang học tiểu học, hồi ấy không thể hiểu hết được. Sau này, khi tôi đã quen biết với thiếu nữ văn nghệ Nam Tương, trước vẻ giới thiệu cuồng nhiệt của nó, tôi đã đọc lại lần nữa, tất nhiên, khi đọc đến những đoạn miêu tả khiến những thiếu nữ đang tuổi dậy thì như chúng tôi đỏ mặt tía tai, thì trong đầu tôi chợt lóe lên khuôn mặt lúng túng của bố mẹ tôi hồi đó, và tôi cũng đã hiểu vì sao họ luôn đem cuốn Hồng lâu mộng mà tôi đã lật xem mấy chục trang ấy khóa chặt và trong chiếc hộp gỗ ở trên tủ quần áo, hồi đó tôi còn nghi ngờ quyển sách đó là thứ giống như Cừu âm chân kinh hoặc là Quỷ hoa bảo điển, đọc xong tôi sẽ biến thành Mai Siêu Phong đầu tóc bạc phơ, thò ra năm móng tay đen ngòm bấm thành năm lỗ trên đầu người ta.

Lần này, sau khi tôi đọc xong cuốn Hồng lâu mộng, tôi cảm giác như mình đã thoát ra khỏi cảnh mộng sâu thẳm, những người ấy thật đau khổ, sống tuyệt vời như thế, mà lại thê lương đến vậy. Trong đầu tôi luôn vẫn vương câu nói: “Bay về rừng thâm đậu nơi yên lành.”

Giây phút này, tôi nhìn con đường tưởng chừng không có điểm cuối trước mặt, điểm cuối ấy đã bị bụi khói mù mịt ở phía xa nuốt chửng, ngay cả thành phố bên dưới, cũng như bị chiếc chăn bông màu xám che phủ.

Bầu trời như một mặt gương lau chằng thể sạch nổi, đang chiếu rọi nhân gian đồ nát này.

Tôi đột nhiên nhớ lại câu nói: “Bay về rừng thâm đậu nơi yên lành”.

Đều bay đi hết rồi, thật yên lành.

Đi thật yên lành.

Sau khi về đến căn biệt thự, tôi và Cố Ly chẳng còn tâm trạng nào để nói chuyện. Sau khi cởi áo khoác ngoài ra, nó liền đi thẳng vào phòng tắm. Tôi nằm trên sofa, những mong chớp được bất cứ âm thanh bé nhỏ nào trong biệt thự rộng thênh thang này. Nhưng không có, chỉ có tiếng nước rào rào vang ra từ phòng tắm.

Về sau, căn biệt thự ba tầng rộng thênh thang này, chỉ có hai người tôi và Cố Ly.

Những thanh âm từ xưa đến nay chẳng mấy ai chú ý đến, như tiếng kéo cửa tủ, tiếng thay giày cao gót, tiếng lấy nước, tiếng bỏ thìa nĩa xuống bàn, khi chúng tôi làm những chuyện vụn vặt này trong vô thức, chắc chắn chúng tôi chưa từng nghĩ đến việc có một ngày, chúng tôi sẽ nghe thấy những vọng cực lớn phát ra khi làm những việc này.

Có khi nằm trên ghế sofa, dường như tôi cảm thấy có thể nghe thấy nhịp thở của mình, cái cảm giác ấy, giống như có người đang trườn trên tai, than vãn dai dẳng. Tiếng than vãn vô cùng thương cảm, vô cùng hụt hẫng, vô cùng cô đơn.

Có một hôm khi đi qua phòng Nam Trương, tôi lại lần nữa cảm nhận được lá bùa dán trên cửa ấy.

Chợt nhớ đến điều gì đó, tôi đẩy cửa ra, bước vào trong phòng. Tôi tìm thấy cuốn Hồng lâu mộng bản bìa cứng trong tủ sách, quả nhiên nó không đem đi. Vì cuốn sách này là tôi tặng nó, nó không đem đi là vì nó cảm thấy đây không phải là đồ của nó. Hay nói cách khác, là thứ nó không muốn. Tôi vội lật nhanh bỏ qua trang bìa lót, bởi tôi sợ nhìn thấy những dòng chữ về tình bạn đã được viết chi chít trên đó, tôi không thể đối mặt với chúng. Lật từng trang sách, tìm kiếm theo ký ức, tôi muốn tìm được xuất xứ của câu nói “Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành” ấy.

Khi gần như sắp bỏ cuộc, tôi đã thấy được đoạn đầy đủ đó.

Quan thì cơ nghiệp suy tàn,

Giàu thì vàng bạc cũng tan hết rồi.

Có on, chết để trốn đời,

Rành rành báo ứng những ai phụ lòng.

Mạng đền mạng đã trả xong,

Lệ đền lệ đã ròng ròng tuôn rơi.

Oan oan đừng lấy làm chơi,

Hợp tan đã trốn được trời hay chưa?

Gian nan là bởi kiếp xưa,

Giá mà phú quý là nhờ vận may.

Khôn thì vào cửa “Không” này,

Dại thì tính mệnh có ngày mất toi.

Như chim khi đã no mồi,

Bay về rừng thẳm đậu nơi yên lành[1] .

[1] Tạm dùng bản dịch của nhóm Vũ Bội Hoàng.

Tôi úp mặt vào trong trang sách, mùi giấy xộc thẳng vào mũi.

Nước mắt thấm sâu vào trang giấy ửng vàng, chúng nóng hổi như máu trong cơ thể tôi, nhưng tôi biết, chúng không sưởi ấm được câu chuyện bi thương, không sưởi ấm được Hồng lâu mộng vắng vẻ này.

Trong cõi nhân gian rộng lớn mà tĩnh tế, ngày nào cũng có người rơi lệ và đổ những giọt máu nóng sôi sục, nhưng huyết lệ của muôn nghìn người phạm, cũng chẳng thể thay đổi được sự lạnh lẽo vĩnh hằng của nó, chẳng phải sao?

Một tuần sau, trời đổ mưa to suốt hai ngày một đêm.

Sau cơn mưa khủng khiếp ấy, mùa thu đậm đà của Thượng Hải đã tràn về.

Trong sân của ngôi biệt thự đã phủ đầy một lớp lá vàng. Những tán cây ken dày trong tiểu khu, chỉ trong vài ngày đã mỏng đi một nửa. Vô vàn tia nắng mặt trời vàng vọt mà lạnh lẽo chiếu rọi trên mặt đất vẫn còn ướt rườn rượt, khiến mùi hăng thuần phác của thực vật càng thêm nồng nàn hơn theo đà phân hủy của lá rụng, cả phố Nam Kinh Tây như đã biến thành một tiệm đông được khổng lồ.

Tôi và Cố Ly mượn được hai chiếc chổi tre lớn ở chỗ ban quản lý khu phố, hai đứa bắt đầu quét dọn lá rụng trong sân.

Nhiệt độ vào lúc sáng sớm rất thấp, những chiếc lá sát gần mặt đất vẫn còn lưu lại vài giọt sương. Cả tiểu khu vô cùng yên tĩnh, chẳng có một ai, hai chúng tôi cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ còn lại tiếng chổi quét lá rụng sột soạt vang lên giữa không gian.

Chúng tôi quét dọn lá rụng về một góc ở phía tây nam, chất đồng càng lúc càng cao hơn. Lá rụng giờ này vẫn bị nước mưa ngấm ướt sũng, nhưng vài ngày nữa thôi, chúng sẽ được gió thổi khô, trở nên giòn tan, khi đó, chỉ cần một mồi lửa, có thể đốt cháy sạch. Sau đó lại đem tro lá rắc lên đất trong vườn, sẽ tăng độ phì cho đất. Những chiếc lá này sinh ra từ đất, lại trở về với đất. Tôi nhớ người xưa thường nói, cây cỏ khô héo, chẳng buồn chẳng vui.

Chỉ có điều trong sân đã thiếu đi Gian Khê, thiếu đi Cố Nguyên, thiếu đi Vệ Hải, thiếu đi Nam Tương, thiếu đi Đường Uyển Như, thiếu đi Neil, một cuộc đại dọn dẹp vốn dĩ phải vô cùng náo nhiệt, với những tiếng cười giòn tan không dứt, nhưng lại trở nên vắng vẻ thê lương đến nhường này. Mùa Giáng sinh năm ngoái, chúng tôi còn quây quần bên nhau, cùng treo những quả cầu Giáng sinh bằng gốm và những chiếc chuông bằng pha lê trên cây tuyết sam trước cửa nhà, chúng tôi còn đặt cả giả quay ngỗng trong sân, cho dù cuối cùng con ngỗng bị nướng thành “vật gây ung thư” màu đen ngòm, nhưng tâm trạng vui vẻ chẳng hề bị ảnh hưởng, vì chỉ cần có rượu là đủ, đủ để hạ điểm cười của mọi người xuống đến mức thấp nhất, “Tiểu Minh một hôm dạo phố, giẫm ngay một đồng phân chó!” “...Ha ha ha ha ha ha buồn cười quá!!” Chỉ cần có tiếng cười, người ta sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Tôi đột nhiên dừng lại. Sau đó quay đầu nhìn bóng dáng Cố Ly, bãi cỏ trống trải và căn biệt thự cũ ngập trong màn sương ở phía xa, càng tôn thêm sự cô đơn của nó. Tôi thậm chí còn nhớ đến đám tăng lữ đang lăm lăm quét sạch những bậc đá dài dằng dặc trước cửa chùa trong buổi ban mai khi chúng tôi đến núi Nga Mi. Cả sân vườn ngập dưới bầu không khí như vậy, tỏa ra một sự thương cảm đến lạnh người.

Xa xa, tôi nghe thấy tiếng chuông leng keng từ chiếc xe đạp của người bưu tá.

Tôi chà chà tay lên chiếc quần lao động, gỡ khẩu trang xuống, đẩy cánh cửa nhỏ chỗ sân ra. Bưu tá cầm một bức thư mỏng tang đưa đến tay tôi.

Tôi xé thư ra, là hai tấm bưu thiếp Neil gửi từ New York về, tôi và Cố Ly mỗi người một tấm, chữ viết phía sau giống hệt nhau, chỉ một câu ngắn bằng tiếng Anh, đó là điều chúng tôi đều quen thuộc, bút tích thuần thực của Neil.

Tôi vuốt lại mái tóc, rồi ngồi xuống bậc thềm đá của sân, cái gương mặt England đầy sức hút kia của Neil lại hiện lên. Đôi mắt xa xăm, sống mũi thẳng tắp, lồng ngực và đôi vai rộng với những múi cơ chắc nịch của hắn. Chỉ mới tiền hắn đi có mấy ngày, nhưng không hiểu sao, tôi lại cảm thấy như đã mấy năm trôi qua.

Tôi ngoảnh đầu lại, phát hiện Cố Ly đã biến mất.

Tôi đứng dậy, bước vào trong nhà, quan sát một lượt, chẳng thấy Cố Ly đâu, khi trở lại phòng khách đã thấy Cố Ly đang trốn trong nhà vệ sinh.

Tôi áp mình lên cửa, gõ nhẹ nhẹ, không có tiếng trả lời. Bởi vì tôi nghe thấy tiếng khóc của Cố Ly bên trong.

Trán tựa lên cửa gỗ, hơi lạnh truyền sang khiến tôi chợt thấy thương cảm. Tay phải tiếp tục gõ lên cửa, giống như tiết tấu du dương của một bản nhạc vô hình nào đó mà chẳng thể nghe thấy được trong không trung, nếu lúc này có ai nghe thấy, nhất định sẽ cảm thấy tôi giống một nữ bệnh nhân mắc chứng điên loạn vì thất tình.

Nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, thực ra tôi đang ảo tưởng thứ bản thân mình đang vỗ nhẹ kia không phải là cửa gỗ, mà là vỗ lên lưng Cố Ly, giống như mỗi lần sau khi uống đến say mềm rồi phù phục bên bồn cầu nôn mửa, nó đứng phía sau, vừa vuốt ve mái tóc, vừa vỗ vỗ nhẹ lên lưng chúng tôi.

Sao tôi lại không biết, người khó chịu nhất là Cố Ly chứ.

Tòa biệt thự này, nơi từng được chúng tôi gọi là “nhà” trong vô số câu nói kiểu như “Chết tiệt, hôm nay lại phải tăng ca, không thể về nhà đúng giờ được”, “Khi cậu về nhà, nhớ lấy giúp tài liệu này cho tớ nhé”, “Nước lọc trong nhà hết chưa”, “Tối đừng ăn ở nhà, ra ngoài ăn đi”, đều do một tay Cố Ly tạo nên.

Tôi từ từ khụy xuống, dựa vào bên cửa, thì thoảng khẽ gọi: “Cố Ly?” “Cố Ly?” Cũng trong khoảnh khắc ấy, tôi lơ mơ nhìn thấy ánh mặt trời đang dần sáng lên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt tôi lại lần nữa rơi xuống dòng bút tích Neil viết cho:

I will always miss you like a darling.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Bên ngoài trời đã đổ mưa. Khi bắt đầu, chỉ là những tia nước mong manh như kim thêu hoa lạnh buốt tinh tế, Thượng Hải được bao trùm trong luồng ánh

sáng nê-on, đột nhiên biến thành một vùng mờ ảo, trên trời như có những cơn mưa tuyết màu trắng tinh khôi mịn màng đang tung bay mật mù, nhưng dần dần, mưa bắt đầu dồn dập, hoàn toàn không giống mưa Thu, mà như những cơn mưa ào ạt đến cùng những cơn bão mùa hạ. Kính chắn cửa sổ bị những giọt mưa đập vào vang lên thứ âm thanh lộp lộp lộp lộp.

Sau khi vào thu, buổi sáng Thượng Hải luôn giăng một màn sương mù. Trời đất mờ ảo trong thứ ánh sáng màu xám xanh luôn hiện lên vẻ thương cảm. Kính té Thượng Hải cũng bắt đầu nguội lạnh như tiết trời đầu thu vậy, tuy không đập gấp thắng xe, nhưng hận không thể đập thùng chân ga trước đó, cuối cùng cũng phải từ bỏ.

Trời đổ sụp xuống, Diêu Minh[1] gánh; kính té sụp xuống, bắt động sản gánh trước. Ngoài những cao ốc thương mại cao cấp thuộc hàng “công chúa không lo bị ế” nằm ở vành đai trong vẫn đang đứng sừng sững vững chãi kia ra, thì từ vành đai giữa đến vành đai ngoài, sau đó đến vùng ngoại thành và xung quanh Thượng Hải, mọi cao ốc thương mại đều như chiếc lá gặp sương giá đã ỉu xiu. Vô số nhân viên môi giới bất động sản từng cao ngạo một thời, nay đã lặng lẽ tháo những chiếc đồng hồ bằng vàng 18K ra khỏi cổ tay, cởi bỏ những đôi giày da cá sấu, thay vào đó là đôi giày thể thao đệm khí của NIKE hoặc PUMA, nhao nhao lao ra đường cao tốc, nét mặt xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, quyết một trận tử chiến, chỉ còn thiếu trên đầu quần một dải khăn trắng, thắt lưng dắt một đoản đao dùng để mổ bụng nữa thôi... Thứ duy nhất không thay đổi ở họ là những bộ vest màu xám mãi ngự trị trên người, bất kể lúc nào họ xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, đều trong bộ dạng mặc một bộ vest size nổi bật có thêm chiếc cà-vạt lụa vừa rộng vừa thô kệch ghi chặt trên cổ. Có lẽ khi họ chơi bóng đá, tắm táp, bơi lội, xông hơi cũng đều phải như vậy, lúc nào cũng sẵn sàng lòi danh thiếp từ trong túi áo vest ra đưa cho bạn. Giống như câu châm ngôn, bạn sẽ chẳng bao giờ biết khi nào gặp được chân mệnh thiên tử của mình, vậy thì, cùng một lẽ, bạn cũng sẽ chẳng biết khi nào gặp được khách hàng tiềm năng của mình. Tôi từng chứng kiến một vị môi giới bất động sản cố sức lòi danh thiếp nhét cho một thằng nhóc cổ đeo khăn quàng đỏ, chân đi giày lưới bên đường – tất nhiên, anh ta còn bồi thêm một câu “nhớ phải đưa danh thiếp này cho bố cháu đấy”, nếu không tôi cũng phải nghi ngờ thể giới này mất.

[1] Diêu Minh (sinh ngày 12 tháng 9 năm 1980) là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đang chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association (NBA). Hiện anh là cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29m

Lúc này đám người môi giới ấy đang đội nắng nóng gắt cuối thu, mồ hôi ướt đầm lưng áo đứng dưới cầu vượt chặn đủ hãng taxi cao cấp, tay giờ cao tắp biển quảng cáo được tạo bằng bút lông và giấy bản, bên trên viết đủ thứ khẩu ngữ lạ thường kiểu như “Cao ốc thương mại giá nhảy lầu, chỉ còn một căn”, “Biệt thự độc đảo giá rẻ như rau, thua cả giá rau hiện nay”, “Chủ nhà ngồi tù bị bắt, người nhà đi dân bán tháo quyền sở hữu”, “Tiểu Tam bắt gian tại giường, bà xã bán tháo nhà tốt”, “Bán nhà nuôi gái”, nhiều khi tôi thật lòng cảm thấy thứ họ đang cầm trên tay là lời thoại của bộ phim truyền hình nhiều tập kênh 8 giờ của đài TVB. Họ và những người ăn xin trên phố trông cũng chẳng khác nhau là mấy, đều vác bộ mặt tươi cười nhún nhường với những người ngồi trong xe, sau đó cẩn thận dè dặt gõ cửa xe. Nhưng đôi khi, người lái xe cao cấp, thường chỉ là tài xế mà thôi. Họ lúc nào cũng đóng chặt cửa xe, đập ga chạy thẳng.

Các chính sách kiểm soát điều chỉnh của nhà nước vừa đưa ra đã như một lá bùa của Mao Sơn đạo sỹ, lập tức khiến vô số công ty môi giới từng được dựng lên theo tiêu chuẩn gán hất lưu động phải hiện nguyên hình. Họ không thể ngồi trong phòng làm việc kê cao gối ngủ, chỉ cần gọi mấy cuộc điện thoại, gửi nẩy tin nhắn, tiền tươi sẽ như gà mái uống thuốc mê vỗ cánh bay rào rào vào tài khoản ngân hàng nữa.

Mấy tháng trước, các điểm môi giới bất động sản mọc lên như nấm sau mưa, trên các phố lớn, len lỏi vào tận trong khắp các hang cùng ngõ hẻm của Thượng Hải. Nhưng một trận gió thu quét qua, vô số của hiệu hôm qua còn huyền ảo tiếng người, hôm nay đã người đi nhà vắng, phía sau những bức tường kính buồng rèm cửa kia, có thể thấy bừa bộn giấy lộn trên mặt đất và thùng rác chông chơ.

Không chỉ riêng ngành bất động sản, mọi ngành nghề khác cũng đều dật dờ trong mưa gió. Siêu thị bán lẻ, chuỗi cửa hàng sách, sản phẩm điện tử, cửa hàng bách hóa, rau quả dầu ăn lương thực, thị trường cổ phiếu... ngoại lệ duy nhất chỉ có hàng xa xỉ phẩm. Người ta vẫn xếp hàng dài trước cửa hàng LV, bất kể là phu nhân ông chủ lò than đá ở Sơn Tây, hay thành phần tri thức người bản địa nhin ăn nhin tiêu, sẵn sàng tốn ba tháng lương để mua một chiếc túi xách nhỏ về nhà rồi để lên bàn thờ thấp hương sùng bái, nét biểu cảm trên gương mặt họ chẳng khác gì nhau. Các thương hiệu xa xỉ đều liên tục công bố số liệu tài chính ra bên ngoài, quý thứ nhất đã tăng trưởng bao nhiêu, quý thứ ba doanh thu lợi nhuận được hơn bao nhiêu, vô số những quả cầu tuyết không lỏ từ trên đỉnh núi vẫn đang âm ỉ lặn xuống, chúng càng lặn càng to, nghiền nát giấc mơ của vô số người.

Mùa thu này, tình hình kinh tế của Thượng Hải như đang trải qua một trận động đất yếu ớt nhưng âm ỉ và dai dẳng, nó không hề khiến trời long đất lở, máu chảy đầu rơi, nhưng mọi người đều phải trải qua những ngày tháng đầy hoang sợ trong tiếng nổ âm vang âm ỉ ấy. Bàn chân họ không thể bám chắc trên mặt đất được, cảm giác da đầu sần lại khiến họ lo lắng lúc nào cũng có thể bị ném vào không trung.

Công ty chúng tôi cũng vậy.

Tổng doanh thu quảng cáo của “M.E” đã giảm 27%, lượt phát hành giảm 18%, đây là tình thế nghiêm trọng chưa từng xảy ra trong lịch sử công ty. Tất nhiên, bạn cũng không thể trông mong những người cùng lúc đang lo ngày mai chẳng biết có được lĩnh lương hay không, ngày mốt cả chưa trong siêu thị có đất hơn thịt lợn hay không, nhưng vẫn có đủ tâm trạng để dành thời gian quý giá ngồi nhàn nhã vừa uống cà phê vừa xem tạp chí văn nghệ – triền lăm của bảo tàng nghệ thuật Ngoại Than liên quan quái gì đến tôi, có một nhà văn nào đó của châu Âu mấy trăm năm trước từng viết du kí về Trung Quốc liên quan quái gì đến tôi, môn nghệ thuật thủ công dân gian truyền thống nào đó sắp biến mất liên quan quái gì đến tôi, một nhà điêu khắc nào đó đã mở triển lãm trong cung Lô Phủ liên quan quái gì đến tôi, một nhà thiết kế nào đó sau khi ra hàng đã lập tức bị lạc lối liên quan quái gì đến tôi.

Người ta đang cố để sống, còn tâm tư đâu mà lo chuyện khác.

Tôi tình cờ đi ngang qua một sạp báo bên đường, phát hiện ra không chỉ có tạp chí của chúng tôi, hơn nữa ngoài ra còn có vô số tạp chí thời trang chất đồng chẳng bán được đang nằm trên đất, bụi bặm mà xe hơi và giày dép cuộn lên đã đem những khuôn mặt giả tạo của các minh tinh nhờ vào PS[2] chỉnh sửa đến mức như vỏ trứng gà hoàn mỹ không tì vết trên các trang bìa tạp chí kia, làm cho ngáp ngửa trong bụi đất, trông vô cùng thảm hại.

[2] Viết tắt của photoshop, một phần mềm đồ họa với các ứng dụng chỉnh sửa hình ảnh được dùng phổ biến hiện nay.

Gương mặt Cung Minh cũng chẳng phải quá đẹp. Sắc mặt ngày càng trắng bệch, anh tay luôn căng mảy nhiều mắt, nhân trung cũng kéo dài đến mức trông còn hơn cả chúa tể Voldemort. Nếu không phải nhờ đôi chân mảy dày rậm đen lầy, sống mũi cao anh tuấn, trông có vẻ khác với tạo hình của chúa tể Voldemort, thì có lẽ tôi phải nghi ngờ lúc nào anh ta cũng có thể mọc từ trong túi áo vest ra một cây gậy thần niệm một câu thần chú “Avada Kedavra” với đám công nhân viên đang ngủ gà ngủ gật.

Anh ta không còn nhiều thời gian nhàn rỗi nghiền cứu những món đồ gốm mới nhất đến từ Tây Ban Nha để sai cấp dưới đi sưu tầm một bộ, cũng không còn tâm trạng chỉ thị cho tôi và Kitty đi khắp Thượng Hải tìm kiếm những loại cà phê với đủ hương vị khác nhau. Ngày nào anh ta cũng có những cuộc họp không có hồi kết, gọi những cuộc điện thoại không có điểm dừng, xem những tài liệu số lượng không giới hạn. Di động chỉ cần ngoi một chút, là phải cắm ngay vào nguồn sạc, nếu không thì trong trạng thái tiêu hao năng lượng cao với mỗi cuộc gọi bình quân đến bốn mươi lăm phút, đừng nói là iPhone, cho dù là đôi thành di động Sơn Trại do Trung Quốc sản xuất có nguồn điện chẳng khác nào pin hạt nhân, tôi tin rằng cũng không chịu nổi.

Càng gay hơn nữa là, công ty đang dốc toàn lực chuẩn bị khởi động một tạp chí thuộc loại hình nghệ thuật ra đời trong năm tới. Vốn khi lên kế hoạch lộ trình sản phẩm, cũng đứng vào thời kỳ tăng trưởng tốc độ cao của “M.E”, hồi đó nguồn khách hàng và độc giả tăng vọt từng ngày, khiến công ty có đủ niềm tin với tạp chí mới, trước đó tại tiệc chiêu đãi nội bộ dành cho khách hàng quảng cáo, những người đứng đầu bộ phận kinh doanh của rất nhiều thương hiệu còn chen chúc nhau muốn xem tạp chí mới thuộc “M.E” là mặt trận kinh doanh quảng cáo mới của họ. Nhưng chỉ trong thời gian vài ba tháng, cả đất trời đều như đã đổi màu, ánh hồng rực rỡ trước đó soạt một cái đã biến thành màu xanh dưa chuột. Trước đây, những nhà kinh doanh quảng cáo thương hiệu tài chính hùng mạnh, chỉ hận không thể trực tiếp cầm từng súc hiện kim màu hồng phấn nặng đến mấy cân ném thẳng vào mặt chúng tôi, giờ đều như bánh xe xi hơi, chẳng ngọ ngậy được nữa. Những câu nói với tần suất cao trong miệng họ cũng chuyển từ “không thành vấn đề, bao nhiêu tiền, chúng tôi trả”, thành “không chắc nữa, rê tí đi, để xem đã.”

Vì vậy, trong khi cả Thượng Hải đều chìm trong mưa gió, mọi công ty đều cắt giảm chi tiêu, thu hẹp chiến tuyến, chúng tôi lại bận rộn hơn ai hết. Thậm chí công ty không những không cắt giảm nhân viên, mà trái lại còn xây dựng đội ngũ nhân viên mới để phục vụ cho ấn phẩm mới toanh sắp tới. Người khác thêm thưởng hăm mộ chúng tôi, nhưng chuyện nóng lạnh bên trong chúng tôi tự biết. Đây rốt cuộc là uống rượu độc giải khát trước ngày tận thế, hay cuộc tử chiến giải quyết tận gốc mọi vấn đề, chẳng ai nói rõ được. Mọi người đều giống những chú hề đột nhiên bị ép buộc phải trèo lên dây thép, chẳng ai dám mạnh dạn để tránh cảnh đâm hét cả thuyền. Tờ rơi xuống đất lẽ nào trũng còn nguyên vẹn, cho dù công ty vẫn tiếp tục hoạt động kinh doanh, chưa cắt giảm tiền lương và nhân sự, nhưng trong thời đại mà chỉ số CPI nhảy vọt không ngừng giống như nhiệt kế trong nách của người béo lùn con sót, thì không tăng lương cũng chẳng khác nào bị giảm tiền.

Ngay cả Kitty dạo gần đây cũng không còn điên cuồng mua sắm giày cao gót nữa. Phải biết rằng, trước đây con vật mà chị ta yêu thích nhất là con nhện, từng có thời chị còn muốn xăm hình con nhện lên vai, trước sự nghi ngờ của tôi, chị ta nói: “Vì nó có tám chân! Ngày ngày có thể đi bốn đôi giày cao gót khác nhau!” Tôi châm chọc lại: “Vậy chị nên thích con rết thì đúng hơn!” Chị ta đã nghiêm túc từ chối lời đề nghị của tôi: “Không được, thế thì tôi phá sản mất.” Thậm chí ở công ty đã bắt đầu có người đem cơm đi làm – phải biết rằng trước đó, “M.E” chỉ có hai loại người, một loại người không ăn cơm, chẳng hạn như nhóm cố gắng ép xác đến gãy đốt mà đầu tiêu là Kitty, một loại chỉ cần ăn cơm là có thể dùng chi phiếu để thanh toán, đó là nhóm giám đốc với Cố Nguyên, Cố Ly đứng đầu. Đã không làm được quỹ đôi mặc áo vàng đeo bạc, thì chỉ ít cũng đừng biến thành thẳng cùng đinh da bọc lấy xương – ăn nhiều thêm chút, chỉ ít khí sắc xem ra cũng hồng hào, tướng mạo cũng không đến nỗi nhếch nhác.

Nhưng không phải ai cũng sống cảnh giặt giũ và vai như thế. Luôn có một số người là vật cưng của Thượng Đế. Từ trước đến nay tôi vẫn dán cái mác này lên người Cung Minh, Sùng Quang, hoặc Cố Nguyên, Cố Ly. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày, tôi sẽ đem từ ngữ này đặt trên đầu Nam Tương. Nó có thể là “Hồng nhan bạc mệnh”, có thể là “nàng lọ lem tội nghiệp”, có thể là “hang sâu u lạnh ai nào biết”, có thể là “nàng công chúa ngủ trong rừng”, nhưng nó không thể nào, cũng như không nên là “vật cưng của Thượng Đế”. Có thể tôi đã nhầm. Sự hiểu biết của Nam Tương về thị trường nghệ thuật và vốn liếng về tri thức nghệ thuật, khiến nó như cá gặp nước trong quá trình chuẩn bị tạp chí mới. Sau khi gần như đã hoàn thành mấy hạng mục công tác tính toán chung, nó đã từ trợ lý mỹ thuật thăng chức lên làm chủ quản mỹ thuật, sau đó, tôi lại nghe tin nó đã trở thành tổng giám đốc kinh doanh của tạp chí mới. Nó chính là con cá muối trở mình sống lại, nó đất như giấy Lạc Dương[3], nó chính là con cá chép đã vượt long môn kia, lặn lư vùng vẫy bơi từ phố Đông đến phố Tây – huống hồ đằng sau nó còn có một người bạn trai đang nắm trong tay một số lượng lớn cổ phần của công ty làm hậu thuẫn vững chắc.

[3] Thời Tây Tấn, đô thành Lạc Dương có một nhà văn lớn tên là Tả Tư. Ông này rất tài hoa, văn chương sắc bén. Qua mười năm dốc lòng sáng tác, cuối cùng ông này đã hoàn thành được một tác phẩm lớn tên gọi Tam Đô phú. Vì được các nhà phê bình nổi tiếng khen ngợi, cho nên tác phẩm này nhận được sự đón nhận nồng nhiệt của mọi người, nhà nhà đều muốn có một quyển. Nhưng thời đó kỹ thuật in ấn còn chưa được như ngày nay, việc truyền bá ấn phẩm, hoàn toàn phải dựa vào in ấn thủ công. Vì ai ai cũng cần mua giấy để sao tác phẩm, cho nên giấy Lạc Dương không thể nào thỏa mãn hết nhu cầu ấy, thành ra giá giấy tăng cao chưa từng thấy. Sau này, thành ngữ “đắt như giấy Lạc Dương” dùng để ca ngợi tác phẩm nhận được sự yêu mến vô cùng của độc giả, bán rất chạy.

Tôi đã làm trong “M.E” được hơn ba năm, hiện giờ cấp bậc hành chính còn thấp hơn cả Nam Tương. Cho dù tôi và Kitty đều được xem là trường hợp đặc biệt, quyền hạn vô hình trên tay rất lớn, suy cho cùng chúng tôi đều là người theo sát bên hoàng đế, dù chẳng thể đầu ấp tay gối mà thủ thi tâm tình thì chỉ ít cũng có thể xiên xẹo mấy câu. Nhưng trong ván cờ này, Nam Tương là người đang ngự trị trên chúng tôi – chỉ ít trong mỗi cuộc họp hàng tuần do Diệp Truyền Bình triệu tập, đều có một chiếc ghế thuộc về nó, còn tôi, chỉ khi Cung Minh yêu cầu cả phê, mới có tư cách đẩy cánh cửa lớn luôn đóng im im kia mà bước vào.

Ngày nào cũng phải bê một tách cà phê đến, dưới ánh mắt như tôi không hề tồn tại của mọi người, bước vào căn phòng họp ấy, đón nhận sự si nhục đã được dành riêng cho mình. Tôi chưa từng dám ngược mắt lên nhìn về phía Nam Tương, vì không biết khi nhìn thẳng vào ánh mắt ấy rốt cuộc sẽ đem đến cảm xúc gì. Tôi cũng không dám nhìn Cố Ly, vì tôi biết trong ánh mắt đó sẽ là ánh mắt tràn ngập sự đồng tình.

Tôi càng không dám nghĩ đến chuyện nhìn Cố Nguyên, bất kể cảm xúc trong mắt anh ta với tôi là gì, tôi cũng không muốn nhìn. Tôi căm thù anh ta.

Cuộc sống cứ ngày ngày trôi qua như vậy, chẳng có sự kinh ngạc hay mừng rỡ quá lớn, cũng chẳng có đau đớn hay thương cảm quá mãnh liệt. Vì mấy đứa tôi chỉ cần không chụm lại bên nhau, thì dường như Thượng Đế cũng chẳng còn hứng thú xem kịch nữa, cuộc sống của chúng tôi giống như từ trạng thái của những con sóng lớn cuộn cuộn lúc triều dâng lên trên sông Tiền Đường, biến thành những con sóng lăn tăn trên Biển Chết rồi. Tôi, Nam Tương,

Cố Ly, Cố Nguyên – bốn người duy trì một cuộc sống ngày ngày ngẩng đầu lên không gặp cúi đầu xuống cũng không thấy như thế, cho dù ngày nào chúng tôi cũng gần như đều có tám giờ, cùng hoạt động chung trong một không gian có bốn bức tường bao quanh, đôi khi khoảng cách gần đến mức đôi bên có thể ngửi thấy cả mùi nước hoa trên người đối phương nữa.

Trong khoảng thời gian này, truyền hình cáp bắt đầu chiếu lại bộ phim Những người bạn[4], hồi đó mấy chúng tôi đều là fan cuồng của Những người bạn. Nhưng khi Mỹ đã phát sóng đến tập 6, thì Thượng Hải mới chỉ phát tập 1, hồi ấy vẫn còn chưa có nhiều tài nguyên trên mạng như bây giờ, cũng chưa có những đường truyền tốc độ cao dùng công nghệ 4G cho phép tải dữ liệu xuống với tốc độ 720p thậm chí 1080p với các files dữ liệu dung lượng lớn. Tầm nhận thức của chúng tôi về điện ảnh Mỹ vẫn dừng lại ở những giọng nói quen thuộc của đám diễn viên lồng tiếng trên đài truyền hình. Tôi còn nhớ khi ấy đài truyền hình cáp Thượng Hải phát tập cuối trong loạt mười tập phim của Những người bạn vào năm 2006, bốn chúng tôi đã mua mấy chai Cola lớn, 3 suất gà rán Kentucky loại to mang về nhà, cùng cuộn mình trong chiếc chăn to chen chúc trên giường Cố Ly mà thưởng thức đoạn kết mà bao người mong đợi ấy – sau đó mấy năm, bọn tôi mới biết, khi bọn tôi nước mắt nước mũi sụt sùi thưởng thức cảnh hạ màn cuối cùng ấy, thì trên thực tế cảnh này đã chậm hẳn hai năm rồi, vì ở bên kia bờ đại dương, phim Những người bạn đã hạ màn từ năm 2004.

[4] Tên tiếng anh là Friends.

Còn đến năm 2010, dường như người ta lại bắt đầu hoài cổ. Người máy mặt phẳng lờ lệt đủ màu trong ký ức thời thơ ấu, nay đã biến thành Người máy biến hình phiên bản 3D, chúng càn quét các phòng vé trên thế giới với sức công phá của thuốc nổ và tốc độ của tia laser; tập thứ nhất Harry Potter chúng tôi bắt đầu đọc từ năm lớp bốn tiểu học, giờ đây cũng đã đến cao trào đầy nước mắt ở tập cuối phiên bản điện ảnh, nhớ lại hồi đó, trong học bản ở lớp lúc nào cũng nhét sẵn một cuốn sách truyện vừa đọc với hai mắt thèm thườn đến sáng rõ, vừa mơ mộng rằng mình cũng có thể múa may chiếc đũa thần giống bọn nhóc trong truyện, còn bây giờ người ta lên mạng bàn tán về những điều mình nghĩ; hay như tiểu thuyết Sex and the City được những cô gái đại học vừa mới biết thế nào là thời trang thế nào là tình dục, say mê đến điên dại hồi đó, cũng bắt đầu được chuyển thành phim, tuổi tác của mấy nữ diễn viên chính trong phim cộng lại chắc phải đến hơn hai trăm tuổi, nhưng không hề cản trở họ điên rồ kiếm tiền nhờ vào sự hoài niệm của mọi người về năm tháng đã qua, sự tiến bộ của điện ảnh không chỉ nằm ở khả năng có thể dùng CG để ảo hóa ra Avatar hoặc Yêu tinh xanh, mà còn nằm ở chỗ có thể biến một Sarah Jessica Parker 50 tuổi trông vẫn như Carrie 39 tuổi trong ký ức của chúng tôi, tất nhiên, Botox cũng giúp sức không nhỏ.

Lúc này, ngay cả phim Những người bạn cũng được lôi ra chiếu lại. Được cái nó vẫn giữ dáng vẻ của hồi đó, chứ không biến tập lại thành một phiên bản mới nhất hay phiên bản điện ảnh gì đó.

Hôm ấy tôi vô tình lang thang trên các trang mạng của Trung Quốc, đọc được tình hình hiện tại của mấy diễn viên chính khi xưa, dường như đều chẳng mấy lạc quan, tuy mọi người đều đang nhao nhao quay phim truyền hình, nhưng chẳng ai muốn dừng lại một chút để tìm hiểu về cuộc đời sau phim của những diễn viên này.

Tôi ngẩn người nhìn vào màn hình trang web, sao mà giống chúng tôi đến thế.

Hồi chúng tôi còn ở bên nhau, mỗi lần tụ tập thì dường như có thể lật tung cả bến Thượng Hải, làm sập cả phố Nam Kinh, lúc này đã mỗi người một ngã, bị dòn đánh đến mức phải hiện nguyên hình, biến thành những kẻ qua lại trên phố không thể bình thường hơn được nữa. Giống như nhóm hát đã từng một thời hô mưa gọi gió, sau khi tan đàn xẻ nghé, sẽ nhanh chóng bị người ta quên lãng.

Thậm chí tôi cũng dần quen với cuộc sống chỉ có cuộc sống hai người tôi và Cố Ly trong căn biệt thự rộng thênh thang. Không có Đường Uyển Như và Nam Tương, những cuộc trò chuyện giữa tôi và Cố Ly cũng dần ít đi, hơn nữa dạo gần đây nó cũng trở nên bí hiểm, hành tung thoát ần thoát hiện. Không chỉ không gặp được nó trong biệt thự, mà tôi khi đang ở công ty cũng chẳng thấy tăm hơi đâu.

Nhưng mỗi khi tôi chuyển tài liệu hoặc cà phê cho Cung Minh, thì thoáng có thể bắt gặp nó đang ngồi trên ghế đối diện với bàn làm việc của Cung Minh bàn bạc to nhỏ gì đó. Phần lớn thời gian xem chừng đều là bàn bạc công việc bình thường, Cố Ly cầm một xấp tài liệu trên tay rồi báo cáo tình hình tài chính các dự án với Cung Minh, trông chẳng khác gì nữ phát thanh viên dẫn chương trình tin tức đang chăm chú nhìn vào máy tính nhắc lời vậy, còn Cung Minh chỉ phụ trách hai việc: lắc đầu, hoặc gật đầu.

Chỉ có một lần, tôi bắt gặp Cố Ly và Cung Minh tranh cãi, khi đẩy cửa bước vào đúng lúc tôi bắt gặp dáng vẻ Cố Ly vừa đập bàn đứng lên, ngay tức khắc tôi bị diện mạo kích động đến đỏ mặt tía tai của nó hù cho giật mình, tách cả phê trên tay hất đi một nửa lên thảm sàn nhà màu trắng của Cung Minh, khi đó tôi cảm thấy Cung Minh đang trợn mắt nhìn mình, anh ta chẳng nói chẳng rằng kéo ngăn kéo bàn ra một cái soạn, cảm giác vừa như cảm sùng, lại vừa giống cảm gậy ma thuật niệm thần chú “Avada Kedavra”, nhưng anh ta nhanh chóng quăng ra miếng khăn lông hút nước rồi chỉ thẳng ngón tay thon dài về phía vết bẩn loang trên sàn còn miệng thì lắp bắp, kích động như sắp ngất đến nơi.

Tôi bò lên sàn nhà cố sức lau sạch vết bẩn trên thảm, nhưng con tim hiếu kỳ và lỗ tai lại đang cố chộp lấy mọi đầu dây mối nhợ trong phạm vi căn phòng. Nhưng Cố Ly lại chẳng nói gì, quay người sa sầm mặt bỏ ra ngoài.

Ngoài thời gian làm việc, chúng tôi đều lặng lẽ bình yên sống bên nhau. Chỉ cần buổi tối không có việc gì, thì hai đứa chen nhau trên chiếc sofa trong phòng khách cùng xem phim Những người bạn đang được chiếu lại. Cố Ly kéo tấm chăn lông thú cực lớn màu tuyết trắng trong phòng ngủ ra, quấn lấy hai chúng tôi – tấm chăn ấy được nó mua trong một cửa hàng bán đồ chăn ga gối đệm trên lầu năm của tòa nhà Hằng Long, sau khi nó lên chức tổng giám đốc tài vụ của “M.E” được hai hôm, khi về đến nhà nó đã đem tấm chăn lông cực lớn tưởng chừng có thể cuộn đủ mười người như Đường Uyển Như ấy trải ra, đúng lúc tôi vô tình nhìn thấy nhãn giá còn chưa kịp xé đi, “Chết tiệt! Một cái chăn thôi mà! Một vạn hai! Cậu muốn chết hả!” Tôi the thé gọi Đường Uyển Như và Nam Tương, rồi cùng lúc đá kích phong cách hoang phí kiểu chủ nghĩa tư bản của Cố Ly. Cố Ly trợn mắt với tôi, rồi cầm chăn trắng quấn lên người: “Cậu đọc thiếu một số 0 rồi.” Lời của nó vừa dứt, Đường Uyển Như và Nam Tương hai con cầm thú này đã sấn sổ nhảy bổ vào trong chăn, ba đứa nó quấn mình trong một chiếc chăn lông, trông chẳng khác nào hai nàng tiên và một thú nữ trong rừng rậm.

Còn bây giờ chiếc chăn lông cực lớn có tới hơn một nửa đang trải trên thảm dưới ghế sofa, tôi và Cố Ly chỉ dùng chưa đến một nửa tấm chăn cũng đã đủ quấn chặt đến mức mưa gió chẳng thể lọt vào người được.

Trong cuộc sống tĩnh lặng đôi khi vẫn sẽ có những chuyện kinh động xảy ra. Giống như mặt hồ dù bình lặng đến mấy, cũng thi thoảng sẽ có những con châu chấu từ trong bụi cỏ nhảy xuống hồ tự vẫn.

Tôi đó khi tan ca về nhà, vừa mở cửa ra đã đụng ngay một bóng người mảnh mai, tóc dài quá thắt lưng đang đứng ở hành lang nhìn thẳng vào tôi, chìa khóa trên tay bắt chột roi, đánh xoảng một tiếng giòn tan, “Nam Tương?” Tôi hét lên trong vô thức, đột nhiên một luồng dịch chua xót trào lên trong cổ họng.

Nhưng khi cô gái tóc dài ấy quay đầu lại, thì lại là chuột tinh Cổ Ly, nó đang vuốt ve mái tóc giả vừa đội lên khi nãy, lảng lơ quỵên rũ nói với tôi: “Lâm Tiêu, nhìn lão nương thế này, cảm thấy tớ có nên đi chôn hoa hay thêu cái gì đó không?” Tôi cố nén nhịp tim vừa mới cuồng loạn khi nãy xuống đôi chút rồi nói: “Cậu nên đi tìm một đạo sĩ gọi hồn.”

Tôi vừa thay dép lê, vừa nói: “Cậu làm thiên địa kinh hãi quỷ thần than khóc như vậy, đừng nói là muốn diễn vai Nhiếp Tiểu Sánh tại lễ công bố phim Sánh nữ u hồn phiên bản mới đây? Tớ nói cho cậu biết, nghe nói cái đó có thể xem là thời trang trong phim, nhưng dù ở nơi hoang vu hẻo lánh, cũng phải ngày ngày kéo váy dài mà chạy khắp nơi. Hơn nữa, cô ta ăn kẹo suốt ngày mà không sợ béo phì, càng không sợ bị thành phần đường dư gây nên tác dụng đường hóa cơ thịt sản sinh ra nếp nhăn, cậu không muốn bị như cô ta phải không?”

Cổ Ly túm lấy mái tóc phía sau lưng, rồi hất mạnh qua vai phải, xem chừng trông giống người dân tộc thiểu số ở vùng Vân Nam, luôn hất đầu nhảy quanh lửa: “Không, tớ phải tham gia dạ tiệc của một nhãn hàng nước gội đầu, tớ chuẩn bị hạ họ, dựa vào mái tóc đẹp đen láy này, bọn họ nói dù thế nào cũng sẽ mua trang quảng cáo hơn nửa năm!” Nói xong, lại hất mái tóc sang bên trái, thế là, một bình hoa vì quá sợ hãi đã lăn ra khỏi giá trưng bày đồ vật, vỡ tan.

Tôi: “...”

Cổ Ly: “...”

Lúc sắp ra khỏi nhà, Cổ Ly còn chạy vào nhà vệ sinh gỡ mái tóc kinh khủng ấy ra, sau khi nấn sửa mười mấy phút, cuối cùng nó đã trở lại với dáng vẻ gãy còm của Victoria Beckham, nó cũng thừa nhận, nếu tình cờ trên phố đụng phải cô gái có mái tóc dài như mây thế, quả thực sẽ chết ngất mất (để tiện cho mình không phải dễ dàng đánh nhau với cô ta). Nó vừa soi gương chỉnh trang nhan sắc, vừa nói mà không hề để ý: “Giá mà có Nam Tương ở đây thì tốt, mái tóc cứ như phước gọi hồn của nó mà thi thoảng lắc qua lắc lại vuốt tới vuốt lui, chắc chắn có thể hợp hồn đôi phương khiến họ mua đứt cả nửa quyền tạp chí ấy chứ.”

Tôi nhìn bóng dáng của Cổ Ly, không biết nên phải tiếp lời ra sao. Sự tĩnh lặng của tôi cũng khiến Cổ Ly ý thức được sự nhung nhur của bản thân mình đối với Nam Tương trong câu nói vừa rồi, nó hầu như không nhắc đến Nam Tương nữa. Rõ ràng nó không định tán gẫu tiếp cùng tôi đề tài này nữa.

Nhưng tôi muốn, tôi hỏi: “Cổ Ly này, đã lâu như vậy rồi, trong lòng cậu còn thấy có lỗi với nó không?”

Cổ Ly tìm mặt tôi qua gương soi, nó nhìn thẳng vào mắt tôi rồi đáp: “Anh ấy/cô ấy nào? Cậu đang nói ai vậy?”

Tôi đột nhiên không biết phải trả lời sao. Vì trong đầu, đột nhiên ào tới rất nhiều anh ấy, cô ấy, cô ấy, anh ấy.

Ai có lỗi với ai đây.

Thực ra, tôi biết nỗi khổ tâm trong lòng Cổ Ly. Một nhóm đông như vậy, nói tan là tan, đổi lại cũng chẳng ai chịu đựng nổi. Chẳng ai muốn gạt bỏ lòng tự ái để liên lạc lại với ai, dường như mọi người đều dốc toàn lực hùng chứng minh, chẳng có ai, tôi vẫn sống như thường.

Thế là mọi người vẫn cứ thế mà sống, ngày lại ngày trôi qua, trông cũng chẳng có chuyện gì đáng lo.

Chỉ là đôi khi, giật mình tỉnh giấc trong đêm, khoác chiếc chăn lông vào phòng vệ sinh, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng thờ dài vang ra từ phòng Cổ Ly. Tôi đứng trước cửa phòng nó, lặng lẽ nán lại vài ba phút, rồi lại trở về tổ của mình khi chân tay đã tê cứng.

Thượng Hải mùa thu, trời vừa chập tối, khắp nơi đã ướt rườn rướt, cảm giác cứ nhăm nhăm như cảm một nắm cát từ trong tú lạng ra, rồi chà vào những khớp xương của người ta vậy.

Trong thời gian này, việc duy nhất đáng để vui mừng là thời gian mà tôi và Sùng Quang ở bên nhau đã nhiều hơn. Một mặt, Cung Minh đã dùng toàn bộ thời gian để xử lý các vấn đề của công việc, còn tôi với tư cách chính là người phụ trách chính một phần đời sống cá nhân của anh, cũng nhờ đó không còn bận tới nỗi tôi mũi như trước nữa, thời gian anh gọi Kitty còn nhiều hơn gấp bội lần so với tôi, thậm chí thời gian anh ở cùng Nam Tương còn nhiều hơn cả tôi. Mặt khác, do hình mạng nhện trong các mối quan hệ riêng trước đây của tôi trong chớp mắt đã đơn giản hóa thành một đường thẳng tắp, tôi đầu này, Cổ Ly đầu kia, hai chúng tôi như hai con châu chấu buộc chung một sợi dây, nhảy lên nhặt nhèo và trùng lặp mỗi ngày.

Vì vậy thời gian rảnh của tôi mỗi lúc một nhiều. Cuối cùng tôi cũng có cơ hội để làm hết những việc mà trước đây chẳng có cơ hội làm cùng anh.

Tôi cùng anh đi công viên Thế Giới đạp xe đạp đôi, cùng xem biểu diễn nhạc nước trên mặt hồ lớn nhất Thượng Hải với rất nhiều người dân và du khách, rồi lại cùng đứng trên cầu rắc vụn bánh mì xuống hồ, ngắm đàn cá chép li chi li chít hồng hồng đen đen khỏe khoắn tựa vườn thú đang nhào lộn Sùng Quang mỉm cười hóm hỉnh, vừa vỗ tay vừa nói: “Ái chà, phải chụp lại gửi cho Cung Minh xem, đảm bảo anh ấy sẽ lập tức nhảy lên bàn làm việc chụp lấy tai nghe mà rít lên, ‘người đâu!’”

Tôi tưởng tượng khung cảnh ấy theo miêu tả của Sùng Quang, không nhìn được mà cười đến mức suýt ngã xuống nước. Tôi vừa định khen anh thật khéo tưởng tượng, thì đột nhiên nhớ lại, trước đây anh là nhà văn có sách bán chạy nhất toàn quốc. Giấy phút đó, tôi thấy cực kỳ khó chịu, đột nhiên cảm thấy

người đang đứng trước mặt thực ra là một người khác, tôi yêu cái vẻ ngoài cao to đẹp trai, yêu gương mặt châu Âu tóc vàng mắt xanh, yêu bóng dáng mẽ hoặc trong những bộ đồ cao cấp bước đi trên cầu bị những ánh đèn flash điên rồ chụp lấy. Còn người tôi từng yêu say đắm, linh hồn ấm áp mềm mại tỏa ra mùi thơm của thảo mộc kia nơi anh ấy, lại ngày càng chìm sâu trong thân xác mới mẻ này, dường như tôi sắp không còn nắm bắt được anh của quá khứ nữa rồi.

Có một hôm, hai chúng tôi vào rạp xem phim, nam nữ diễn viên chính sau những tranh cãi ồn ào chia tay rồi gặp lại, họ đi trên cùng một con đường. Cô gái ngập tràn hạnh phúc thu dọn hành lý của mình, vì hôm sau dọn đến ở cùng với nam diễn viên chính. Hình ảnh trên màn ảnh đột nhiên đánh trúng tôi, trong ký ức, hình bóng của Nam Trương chợt lóe lên, ngày đó, nó cũng như vậy, cả người nó như đang phát sáng, ánh mắt nó lấp lánh niềm vui, rạng ngời khát khao. Cái dáng vẻ muốn bắt đầu cuộc sống mới của nó, dáng vẻ hầu như không chút quyến luyến với quá khứ của nó, cái dáng vẻ làm ngơ trước cục diện rồi như tờ vò của chúng tôi của nó, đang nhói nhói sâu thẳm trong tôi.

Đôi bàn tay ấm áp đặt lên mu bàn tay tôi, tôi hít sâu một hơi, may mà trong rạp tối đen chẳng ai thấy được đôi mắt đã rung rung lệ của tôi.

Sùng Quang cúi thấp người xuống, sát bên cạnh tôi, nói bằng giọng thấp trầm mà vô cùng quyến rũ: “Lâm Tiêu, em chuyển đến nhà anh, cùng sống với anh đi. Thử xem sao, được không?” Mùi hoóc môn trong hơi thở của anh ấy, như một cây kéo sắc lẹm, cắt nát mọi lý trí của tôi thành những mảnh vụn.

Nhưng khi những bông hoa tuyết vỡ vụn ấy thổi bay lên đầy mơ mộng trong não, thì tôi đột nhiên nói một câu ở sâu thẳm trong tiềm thức, câu nói ấy giống như lý trí còn sót lại duy nhất trong tôi, hoặc như xuất phát từ bản năng con người tôi, Sùng Quang sau khi nghe xong, chợt ngẩn người ra, anh bắt giác buông tay. Thực ra tôi hiểu cảm giác của anh, lời của anh thật quá kỳ lạ, nếu đổi lại là tôi, nghe thấy đôi phương đáp một câu quái lạ như vậy, tôi cũng sẽ bối rối như vậy.

Câu mà tôi thốt ra khỏi miệng khi đó là: “Vậy Cố Ly thì làm thế nào?”

“Cái gì mà bảo tớ làm thế nào?” Đôi giày cao gót nhọn của Cố Ly vừa đeo được một chiếc, nó đã vội đứng thẳng người, chiếc giày còn lại nó xách trên tay, mũi nhọn để giày của nó kê ngay lên cổ họng tôi, như một nữ thích khách trong phim võ hiệp của Từ Khắc, nhưng đáng vẻ bên cao bên thấp của nó lại như tên thợ trong phim về đề tài nông thôn của Cổ Chương Kha, “Lâm Tiêu, tớ cảnh cáo cậu, tớ không yêu dân đồng tính! Cậu hãy nhớ đấy!”

Nói xong, nó lập tức đeo chiếc giày còn lại vào, ngay tức khắc cao hơn tôi thêm 12cm, khi nó vừa cúi người đánh cho đôi mi thêm dày thêm đen, đang tiếp tục giáo huấn, thì tôi đã ôm chặt lấy nó.

Đó là lần đầu tôi khóc lâu nhất trong năm nay. Nước mắt nước mũi rơi đầy trên chiếc áo khoác lông cừu ngắn của nó.

Tôi đã chuyển đến căn hộ cho thuê ở khách sạn bên bờ sông Tô Châu nơi trước đây Sùng Quang từng ở.

Bước vào đại sảnh quen thuộc, hành lang quen thuộc, ấn nút thang máy của tầng 18 quen thuộc, bước vào cánh cửa quen thuộc.

Trong đầu tôi không ngừng hiện lên những đoạn phim ngắn của hồi đó khi tôi mặc áo trùm đầu thể thao giá rẻ, đeo ba lô đơn, đôi giày ba-ta ba lá[5] ngồi ở hành lang đợi Sùng Quang giao bản thảo. Đã nhiều năm trôi qua, khách trọ trong căn hộ cho thuê của khách sạn này đến rồi lại đi, đi rồi lại về, vô số lần khách sau khi trú chân lại ra đi tìm đến chân trời mới.

[5] Giày thể thao đế bằng hiệu Adidas.

Còn tôi, lại quay về nơi đây.

Cách sắp đặt bài trí trong phòng trông chẳng hề thay đổi, chiếc giường nệm thương hiệu chuyên dùng của hoàng gia Tây Ban Nha vẫn được đặt tùy hứng trên sàn nhà, trên giường vẫn là ga giường và chăn gối màu trắng mà anh ấy yêu thích, các loại tạp chí văn nghệ và sách ảnh rơi đầy trên sàn vẫn có thể chứng minh anh ấy còn lưu giữ lại thâm mỹ và hứng thú đọc sách hồi đó, chứ không phải đã biến thành một người mẫu cơ bắp phát triển, còn đầu óc trống rỗng. Thứ duy nhất khác trước là trên bậu cửa có đặt mấy chậu thêu xanh, trong đó có một cây nở ra một bông hoa màu trắng gạo e ấp trong nắng chiều.

Trong ánh sáng hỗn độn của buổi chiều tà, trong sự ngỡ ngàng tột cùng, tôi như gặp lại Sùng Quang của trước kia, mái tóc anh ấy đen láy, mặc T-shirt màu trắng sạch sẽ ngồi trên sàn nhà bật phim Halo, chờ đợi màn hình plasma hiển thị hình ảnh bom nổ tung tóe, súng đạn rợp trời, anh ấy nghe tiếng bước chân tôi, liền quay đầu lại nhìn giữa bầu không khí của buổi hoàng hôn, rồi nở nụ cười với tôi, chân mày đen láy giống hệt nét thủy mặc trong tranh Trung Quốc, thanh tú sắc đậm tựa nét phác họa mô tả, hàm răng ngay ngắn và đôi môi mềm mại vẫn còn nguyên dáng vẻ trong ký ức, mái tóc đen rối bù xù trông rất có sức sống. Anh ấy mở rộng vòng tay, gọi tôi: “Trợ lý trẻ, cô lại đến hỏi thúc bản thảo đấy à? Cô phải chơi với tôi một ván trước đã.”

Tôi quay người lại, vui mặt vào lồng ngực của Lục Thiêu mắt xanh tóc vàng, cơ bắp rắn rỏi.

Quang cảnh ngày xưa ủa về, như đánh tan tôi thành trăm mảnh.

Bàn tay anh ấy vỗ nhẹ lên lưng tôi, như đang hòa điệu với một bản nhạc vô hình nào đó trong không khí.

Cái cảm giác ấy, giống như chìm đắm trong một giấc mơ xưa cũ không thể nào tỉnh lại ấy, lại ủa về.

Cuối tuần, Sùng Quang đi Bắc Kinh chụp ảnh quảng cáo. Tôi ở nhà pha cà phê. Cả căn phòng tràn ngập mùi hương cà phê ấm áp ngọt ngào, thứ mùi vị như mùi than cháy này, đã xua đi hơi lạnh của mùa Thu, tôi nhìn qua ô kính cửa sổ, nhìn xuống dòng Tô Châu sóng sánh lấp lánh trong đêm dưới chân mình.

Hai năm trước, bờ bên này của dòng Tô Châu là trung tâm thương mại quốc tế Thượng Hải và Raffles City, hầu như khắp Thượng Hải ngoài Ngoại Than và Tháp truyền hình Hòn ngọc phương Đông ra, thì đây là trung tâm đô thị đông đúc náo nhiệt nhất, vô số tòa cao ốc chọc trời tranh nhau mọc lên, vô số tàu điện ngầm ngang dọc dưới lòng đất, trông như những sào huyệt phức tạp của lũ côn trùng tạo nên. Nhưng ở bờ đối diện cách một dòng sông lại chỉ là một vùng lều chông chờ tôi bởi xơ xác, sau mỗi trận mưa to, đều có mấy chỗ bức tường nứt ra hoặc là mái nhà đổ sập xuống, những người đã từng cư trú trong những căn nhà ấy lại nối đuôi nhau rời khỏi đây, chỉ còn lại một số người già không thể rời đi được, phải cô độc chờ đợi nơi vịnh sông lặng lẽ này.

Nhưng ngay sau khi chính quyền quy hoạch khu vực này, bên sông tạo nhả ấy đã có một cái tên mới: vịnh sông Tô. Vậy là sau mấy tháng quy hoạch được công bố, cả khu vực này liên tục sinh ra ba vua đất. Trong khoảng thời gian sau đó, vô số quy hoạch khiến người đời cần lười liên tục xuất hiện, khắp khu vực này chính thức trở thành khu quy hoạch thương mại cao cấp của trung tâm thành phố Thượng Hải trong năm năm tới. Những căn nhà kho rách nát cũ kỹ một thời kia, tất cả đều sẽ biến thành phòng tranh cao cấp hoặc nơi làm việc của các nhà nghệ thuật, vô số đồ án ngập trong vàng son như khách sạn cao cấp, biệt thự ven sông cao cấp, trung tâm xa xỉ phẩm,... trong quy hoạch, nó hài hòa ăn nhập với đoạn đường cao cấp bắt đầu từ bến Ngoại Than đã thành hình ở bờ đối diện.

Những người trẻ tuổi từng rời bỏ nơi đây, lại ào ạt kéo về, họ lại nhập vào hộ khẩu của những người già cố thủ còn lại, chờ đợi những khoản bồi thường di dời với những con số dài không thể tưởng.

Joy City đã mọc lên ở bờ đối diện sắp sửa chào bán, sự xuất hiện của những nhà kinh doanh hàng đầu như Big Mac sẽ biến khu đất không đáng giá một xu này trở nên nóng bỏng tay. Bên cạnh những miếng đất đã giải tỏa sạch chờ xây dựng, phát tán ra mùi công trường gấp gáp, tương lai không xa, nơi đây sẽ là tòa cao ốc sừng sững mọc lên.

Thời gian chính là như vậy, từng năm từng năm khiến diện mạo của Thượng Hải đổi khác, bàn tay quyền năng của các vị thần đang cảm đủ thứ màu son trang trí, khiến Thượng Hải nhanh chóng thay đổi diện mạo làm người ta hoa mắt chóng mặt.

Tôi nhìn mười mấy nhip cầu được tạo hình kỳ dị lúc này đang được vô số ánh đèn trang trí ngoại cảnh chói lóa chiếu rọi trên dòng Tô Châu, mấy năm trước, chúng vẫn còn mang dáng vẻ của những cây cầu xưa cũ rách nát, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp gãy thành mấy đoạn, rơi xuống lòng sông, rất ít người dám đi qua chúng, chúng cô độc gọi mình trong mưa gió hết năm này qua năm khác. Còn giờ đây, chúng đã được gia cố vững chãi, được sửa chữa tôn tạo, mang một hơi hướng quý phái huy hoàng, tôi thêm vẻ lắng lơ cổ điển cho cả dòng sông từng một thời đục ngầu nay đã lại trong trẻo này.

Chúng tôi đều muốn nán lại trong công viên của tuổi thanh xuân, nhưng thế giới lại tiến những bước dài về phía trước, nó sẽ không dừng bước chân của nó vì bất kì ai.

Bên ngoài trời đã đổ mưa. Khi bắt đầu, chỉ là những tia nước mong manh như kim thêu hoa lạnh buốt tinh tế, Thượng Hải được bao trùm trong luồng ánh sáng nê-on, đột nhiên biến thành một vùng mờ ảo, trên trời như có những cơn mưa tuyết màu trắng tinh khôi mịn màng đang tung bay mịt mù, nhưng dần dần, mưa bắt đầu dồn dập, hoàn toàn không giống mưa thu, mà như những cơn mưa ào ạt đến cùng những cơn bão mùa hạ. Kính chắn cửa sổ bị những giọt mưa đập vào vang lên thứ âm thanh lộp bộp lộp bộp.

Tôi bị tiếng mưa làm cho tỉnh giấc, nhưng lại phát hiện mình không phải ở trong căn hộ cho thuê tại khách sạn ở cạnh sông Tô Châu, tôi đang nằm trên giường trong căn phòng một thời thuộc về tôi trong căn biệt thự bên đường Nam Kinh Tây. Căn phòng đang trở nên ấm áp, trong không gian đậm hương cà phê ngào ngạt. Có ai đang pha cà phê sao? Tôi đến đây lúc nào? Tôi đến đây bao lâu rồi?

Tôi lặn mình ra khỏi giường trong sự hoài nghi, bước thẳng xuống phòng khách dưới lầu. Bước qua phòng ngủ của Cố Ly, cửa phòng đang mở, tôi thò đầu vào trong quan sát, chẳng có ai, chiếc chăn phẳng phiu đang trải trên giường, cho thấy hình như chưa có ai nằm. Tôi đưa tay lên, xem đồng hồ, đã hơn 12 giờ đêm, Cố Ly vẫn chưa về?

Khi bước đến phòng khách, thì trông thấy Cố Ly, nó ngồi quay lưng về phía tôi trên ghế sofa, đang chỉnh sửa gì đó trên bàn, trông như đang soạn văn bản, mà lại giống đang viết gì đó. Tôi khẽ gọi, nhưng nó chẳng để ý đến tôi.

Tôi phát hiện cửa sổ phòng khách đang mở, tiếng mưa to nuốt chửng cả tiếng tôi. Hơi nước bên ngoài và hơi lạnh của đêm đều đang ào ạt ủa vào phòng khách. Cố Ly chỉ mặc chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng manh, tôi liền lớn giọng gọi nói: “Cố Ly, cậu lạnh không, tớ đi lấy chăn cho cậu nhé?”

Nó vẫn không đoái hoài đến tôi. Nhưng nó lại đứng lên, xem chừng như công việc đã xử lý xong xuôi rồi. Nó quay đầu qua, quét nhìn phòng khách một lượt, ánh mắt ấy dừng lại trên mặt tôi mấy giây, sau đó lại dừng dừng dời đi. Nó nhìn khắp một lượt lại căn phòng này với ánh mắt cẩn thận tỉ mỉ mà như nhớ lại kỷ niệm, trông chẳng khác nào đang kiểm duyệt một di tích, sau đó nó bước về phía cửa chính, lúc này tôi mới thấy hai chiếc túi du lịch cực lớn đã sớm đặt ở cửa.

“Cậu định đi đâu vậy?” Tôi hơi cuống, giọng nói đang run rẩy, “Cố Ly, rốt cuộc cậu sao vậy?”

Nó xoay người qua, chỉ lên bàn trà, tôi nhìn theo hướng tay nó chỉ, trên bàn đã chất đầy một đồng ảnh, chụp bốn chúng tôi từ nhỏ tới lớn, trắng đen có, ảnh màu có, ảnh nhỏ có, ảnh to có, trải đầy cả bàn. Bức lớn nhất là bức ảnh chụp bốn chúng tôi trong buổi tốt nghiệp, trên bức ảnh đó Cố Ly đội mũ vương, trên tay còn cầm chiếc mũ của người khác – nó muốn dùng kiểu tạo hình nhà giàu cao ngạo như vậy, để nói cho người đời biết “bà đây là cử nhân kép”.

Khi tôi ngoảnh đầu lại lần nữa, Cố Ly đã chẳng còn ở đó.

Đúng lúc đó, tôi giật gựa choàng tỉnh dậy. Lồng ngực đang đập thành thịch, đầu óc căng đau quay cuồng. Xung quanh vẫn là những vật dụng trang trí đơn giản màu trắng, hầu hết đèn ngoài cửa sổ đã tắt, sông Tô Châu đã chẳng còn nhấp nhô làn sóng ánh sáng lấp lánh nữa, trông như đã biến thành một

hẻm núi đen ngòm sâu không thấy đáy.

Nhưng ngoài cửa sổ là gió thu khô hanh, chẳng có bất cứ hạt mưa nào.

Tôi sờ tìm di động, màn hình bật sáng, thời gian hiển thị là 12:22.

Tôi mới phát hiện giấc mơ vừa rồi đã khiến lưng tôi rịn đầy mồ hôi. Tôi lục trong tủ lấy ra bộ quần áo khô sạch thay vào, sau đó gọi điện cho Cố Ly, tôi bị bầu không khí méo mó kỳ dị vô cùng trong giấc mơ làm cho sợ hãi.

Tôi gọi vào máy bàn ở biệt thự trên phố Nam Kinh Tây, điện thoại reo rất lâu, nhưng chẳng có ai bắt máy.

Tôi lại gọi vào di động của Cố Ly, điện thoại đổ chuông liên tục, tôi chờ đợi trong từng tiếng chuông rồi dần cảm thấy bất an và sốt ruột. Tôi vội mặc quần áo vào, chộp lấy ví tiền rồi chạy thẳng xuống lầu.

Phố Nam Kinh Tây lúc rạng đông mà ngựa xe đã như nước. Nhà cửa hai bên đường vẫn được bao bọc trong ánh đèn chiếc sáng đô thị, trông còn đẹp hơn nhiều so với ban ngày. Mặt tường ngoài có hoa văn trang trí xưa cũ, trong ánh sáng toát lên một thứ vẻ đẹp năm tháng ghê người. Nhưng tôi chẳng có lòng dạ nào thưởng ngoạn, tôi ngồi lên ghế sau của chiếc taxi, lòng như lửa đốt suốt dọc đường nên luôn hồi thúc tài xế đạp ga tăng tốc, phóng như bay thẳng tiến về phía biệt thự trên phố Nam Kinh Tây, tôi đã gọi liên tục mấy cuộc điện thoại. Nhưng vẫn chẳng có ai nghe máy.

Tôi lao xộc vào tiểu khu, khi đi ngang qua cánh cửa căn phòng cũ quen thuộc ấy, trong lòng tôi chợt có một bóng đen đáng sợ đột nhiên trào dâng biến thành một con quái vật mình rần ướt rườn rượt, chớp mắt đã nuốt chửng tôi.

Cửa chính của biệt thự mở ra, bên trong chẳng có ánh đèn, không có động tĩnh.

Tôi xông vào nhà, bật sáng tất cả đèn lên. Tôi gọi lớn: “Cố Ly, Cố Ly!”

Giọng của tôi khàn đặc mà run rẩy.

Tôi tìm một mạch từ lầu ba xuống đất, mỗi căn phòng, mỗi góc ngách, thậm chí mỗi cái tủ tôi đều mở tung.

Chẳng có ai.

Tôi trở lại phòng khách, ánh mắt rơi trên chiếc bàn trà lớn bằng gỗ đàn hương màu đen đặt trong phòng khách kia. Trên mặt bàn chất đồng vô số văn kiện, cảnh tượng này so với trong mơ có gì đó trùng hợp lạ thường.

Tôi miễn cưỡng bình tĩnh rót cho mình một ly nước, sau đó ngồi xuống trên ghế sofa.

Tôi đang chờ đợi Cố Ly.

Thời gian từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua, sự đợi chờ trong thinh lặng khiến tôi bắt đầu run lên không thể kiểm soát được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Sau này, mỗi lần nhớ lại buổi tối đó, tôi đều cảm thấy nó rất không chân thực. Có lẽ nghĩa trang là một vùng đất đặc biệt, rồi thêm bầu không khí cổ quái canh ba nửa đêm, khiến tôi trước sau không tin những cảnh ấy là sự thật. Buổi tối hôm đó, giống như năm phút cuối cùng của bộ phim mà từ đầu đến cuối đều phủ những dòng tái bút và nỗi mong nhớ khắc khoải dày đặc. Cuộc đời chúng tôi trong buổi tối hôm đó rõ như ban ngày, mọi bí mật vốn có đều giống như vô số vô số, bị một cơn sóng thần cực lớn đục ngầu hất tung lên bãi biển, mắc cạn dưới ánh mặt trời chói lọi. Khắp cả trời đất đều ngập ngụa trong mùi xú uế và vị tanh tươi ghê gớm bị nắng bốc hơi lên.

Đây là lần đón xe khó khăn nhất trong kinh nghiệm cuộc đời hai mươi mấy năm gần gũi của tôi. Tôi – một cô gái yếu đuối, ăn mặc giản dị, đáng về an toàn, tay không tác sát, nhưng một rồi hai, hai rồi ba lần đều bị tài xế taxi từ chối, bỏ tôi xuống lúc quá nửa đêm mà đạp ga phóng thẳng. Thật đấy, tôi cảm thấy quần bọc phả quanh người lao vào cửa kiểm tra an ninh sân bay Mỹ cũng chưa chắc đã khó thế này.

Tôi đã đưa tay vẫy tổng cộng bốn chiếc taxi, sau đó tôi lần lượt nhận được câu trả lời là: “Cô điên à?”, “Đầu cô có vấn đề rồi!”, “Cô mà còn xúi quẩy tôi, tôi đánh chết cô đấy!”, “Tôi chờ thẳng cô đến lò thiêu thiêu chết cô hả?”

Cho nên sau khi chiếc taxi thứ năm dừng lại, tôi vội vã mở cửa xe trước, ngồi tọt vào ngay, sau đó móc mười tờ một trăm đồng từ trong túi ra, rồi lạnh lẽo vặn những tờ tiền ấy thành một chiếc quạt, không ngừng phe phẩy trước mặt tài xế, rồi bình tĩnh nói cho anh ta biết tôi muốn đi đâu. Tài xế sau khi nghe tôi nói xong địa chỉ, hàm dưới lập tức trề ra, đôi con ngươi suýt chút nữa đã bắn tung vào gò má của tôi, “cô cô cô cô cô cô...” anh ta lắp bắp một tràng mười mấy tiếng “cô” như vậy, nhưng lắp bắp một hồi rồi không biết phải làm gì tiếp...

Trên thực tế, đây cũng là lúc tôi nhận được điện thoại của Cố Ly gọi đến lúc ba giờ sáng, sau khi nó nói cho tôi biết nó đang ở đâu, tôi cũng đã nói với nó giống như anh chàng taxi: “Cậu cậu cậu cậu cậu cậu...”

Sau khi anh tài xế đã xác nhận nhiều lần rằng chân tôi không lơ lửng trên mặt đất, tóc không quá dài, không mặc váy đỏ, sau gáy cũng không có lỗ hồng to, trên mặt không đeo mặt nạ da người, anh ta mới cầm xấp tiền nhét vào trong túi, lái xe đưa tôi lên đường.

Là lên đường thật sự.

Bởi vì lúc này đã ba giờ sáng, đêm sâu gió lạnh, nơi tôi muốn đi, là nghĩa trang Long Hoa.

Tôi chẳng hiểu có chuyện gì, có thể khiến một con chuột tinh ngàn năm mỗi ngày đều phải bật đồng hồ bấm giây để ngủ, để bảo đảm tinh thần và sức lực đầy đủ cũng như đạt được hiệu quả tự khôi phục làn da, đồng thời trơ tráo tự xưng bản thân “ra đường vượt trên cao vánh đai trong thì tứ sẽ bị dị ứng, toàn thân nổi mẩn đồng thời hô hấp khó khăn đến mức có thể sốc bất cứ lúc nào”, phải vào uống rượu trong nghĩa trang Long Hoa hoang vu vắng lặng lúc ba giờ sáng, đúng, đúng là uống rượu, bạn không nghe nhầm đâu. Việc này còn kỳ dị hơn cả chuyện 10 giờ sáng đi Cashbox Party thuê phòng mở cuộc họp chọn đề tài, đúng, bạn cũng đã không nghe nhầm, Cố Ly quả thực đã từng làm như vậy.

Nhưng rõ ràng tôi đã đánh giá thấp mức độ kỳ quái của buổi tối hôm nay. Bạn cho rằng có thể nửa đêm chặn được chiếc xe chở bạn vào trong nghĩa trang núi xanh rừng thẳm này uống rượu là đã rất lợi hại rồi sao? Không, bạn có thể thuận lợi đi vào đó, mới là lợi hại nhất.

Sau khi tài xế chở tôi đến cửa chính, ngay cả cửa xe cũng chưa kịp đợi tôi đóng lại, đã đạp ga phóng vù đi mất hút trong bóng đêm, với tốc độ nhanh như thế, chắc rằng các tính năng của xe đã vận hành đến mức cao nhất, trong nháy mắt tôi cảm thấy anh ta dựa vào sức mạnh của một mình mình đã thành công trong việc cho mọi người nếm trải cảm giác được lái xe Ferrari. Sàn xe của anh ta nếu thấp thêm chút nữa, sau đó gỡ bỏ cái màu vàng đất này đi, tôi nghĩ chắc chắn nữ quý đang chờ đợi được đại gia bao nuôi sẽ bị tiếng chân ga gầm rú vang lên bất chợt trong màn đêm này cuốn hút đến mức bỏ ra khỏi hộp tro xương. Bạn phải biết, mỗi ngày đêm đến đều có vô số phụ nữ trang điểm giống như bị bạo hành gia đình đứng chờ trước cửa hầm để xe của quảng trường MUSE 2 Hồng Kông hoặc quảng trường Hàng Long, bọn họ giống như chó cảnh sát chỉ cần nghe thấy thứ âm thanh gầm rú tựa tiếng máy kéo này, thì lập tức nhấc gót chạy như bay đi cấn dính lấy vỏ xe chỉ bằng một nhát.

Tôi bó tay bất lực nhìn về phía cánh cửa lớn bằng sắt cao vút kia, tôi không thể không thán phục, Cố Ly chắc chắn là một cô gái kỳ lạ có thể lưu danh sử xanh giống như những kỳ nữ từ xưa đến nay như Bạch Tố Trinh, Chúc Anh Đài, Mộc Quế Anh, Mạnh Khương Nữ, Thường Nga, Dương Ngọc Hoàn, Trương Bá Chi.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới không phải là đường từ đường Nam Kinh Tây lúc ba giờ sáng lái xe đến nghĩa trang Long Hoa vắng vẻ cô quạnh, mà là bạn uống rượu cạnh mộ phía trong cánh cửa sắt, tôi ở bên đường phía ngoài cánh cửa sắt thờ ra hơi lạnh.

Một nghĩa trang thôi mà, cửa sắt xây còn cao hơn cả Đồng Tước đài, có cần thiết vậy không? Ai muốn vào trộm cái gì đâu chứ? Mà có thể trộm được gì? Nhiều lắm cũng chỉ có vài ba cân hoa quả mà những người thân cùng trước mộ thôi, cho dù gần đây rau củ quả đều đang tăng giá chóng mặt, cũng không cần hệ thống phòng ngự vách sắt thành đồng như vậy hả?

Hơn nữa chẳng may còn có thiếu nữ tuổi thanh xuân muốn vào trong uống rượu lúc nửa đêm nửa hôm, đóng cửa chính lại như vậy, bạn có từng nghĩ đến tâm tình của họ không? Cũng không thuận tiện lắm cho các cư dân đô thị nhỉ?

Tôi đứng trước cửa sắt, bực tức gọi di động cho Cố Ly. Lần này, nó chẳng để tôi phải chờ đợi lâu. Tôi cảm thấy nó đã uống đến tỉnh rồi. (...)

“Sao cậu còn chưa vào?”

“Cậu nói tiếng người phải không? Tiểu thư, cái cửa sắt trước mặt tớ đây được xây để ngăn cản người không lồ xanh nhĩ? Tớ dường như phải lộn ngược mới có thể thấy được đỉnh của cánh cửa sắt. Tuy cậu đã đi giày cao gót với tốc độ của phong hỏa luân, nhưng tớ vẫn không tin cậu đang đi giày cao gót mà vẫn có thể leo qua cánh cửa sắt này, chết tiệt tay cậu phải có chút cảm giác chứ!” Tôi nghe trong điện thoại nói rõ ràng có giọng khinh khi tôi, khiến tôi càng thêm tức giận.

“Cửa sắt? Tại sao phải leo cửa sắt?” Qua điện thoại, tôi có thể tưởng tượng ra cái dáng vẻ của nó trợn mắt vào tận trong não, “Lâm Tiêu, tớ nói với cậu, làm người ấy mà, cần phải động não, không thể gặp vấn đề là trói tay bó gối, như thế thì chẳng thể xây dựng được Trung Quốc mới. Chủ nghĩa Lê-nin tư tưởng Mác đã sớm nói cho chúng ta biết, Ngu Công không nên dời núi, Ngu Công nên chuyển nhà. Hơn nữa trong chuyện này, cửa sắt vô tội mà, cậu chẳng cần phải nề mặt nó...”

“Rốt cuộc là làm sao? Chết tiệt còn nói nhảm nữa là bà đi đấy!” Tôi thật sự sắp điên tiết đến nơi. Tôi là một thiếu nữ yếu đuối, một không trộm, hai không cướp, hộ khẩu chứng minh vốn dĩ toàn là điều kiện hợp pháp, mà bị chặn ngoài cửa chính của nghĩa trang trong một đêm tối trắng tròn hoa đẹp như vậy, sự sỉ nhục này tôi không nuốt trôi.

“Nghe này, cậu không cần để ý cái cửa sắt lớn ấy, khi tớ mới đến cũng bị nó chặn lại. Tớ còn tìm chuồng cửa suốt cả buổi, sau này tớ mới nghĩ, cho dù có lắp chuồng cửa, bên trong chưa chắc có người đến mở cửa, nói thế nào nhĩ, suy cho cùng đây là một nghĩa trang... chẳng may thật sự ‘có người’ ra mở cửa, tớ cũng gánh không nổi.” Nó nhấn nhá có vẻ có điệu ngay chữ ‘người’ cho rằng bản thân rất hóm hỉnh.

“Im đi!” Tôi ngắt lời nó, tôi thề rằng, nếu hiện giờ nó đứng ngay trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ giật lấy CHANEL 2.55 của nó quăng xuống đất, sau đó ngồi xồm lên trên mà tận tình bậy.

“Được rồi, cậu nghe tớ nói đây, cánh cửa sắt ấy không quan trọng, thật đấy, cậu thấy bên phải cánh cửa có một hàng bụi cây xanh ngắt không biết là

giống vạt niền thanh hay tre trúc không? Đứng, thấy rồi chứ. Cậu đi xuyên qua chúng, sau đó cậu sẽ bắt gặp một đám cỏ, có điều đám cỏ này hơi sâu, tó đi giày cao gót cao thế, mà còn chẳng thấy cỏ chân, tó nghĩ chân của cậu rõ ràng ngắn hơn tó, hơn nữa cậu lại chỉ thường đi bít tất bước tới bước lui, nếu cậu bước vào, phát hiện thấy phần thắt lưng trở xuống chẳng thấy đâu, thì cậu cũng đừng ngạc nhiên...”

Tôi: “...”

“Sau đó cậu đi xuyên qua đám cỏ ấy, thì sẽ bắt gặp một hàng cây xanh khác, thấp hơn nhiều so với hàng cây vừa nãy, tó nghĩ chắc là một hàng củ cải. Sau đó, cậu chỉ cần nhảy qua hàng củ cải này, thì sẽ thấy một con đường rộng thẳng tắp xuất hiện trước mặt.”

Tôi ngắt điện thoại, bỏ lọt thỏm vào trong túi, bà lên đường đây.

Tôi dựa theo ký ức đã phai nhạt, mò mẫm mà đi. Tôi chỉ đến đây vào hôm an táng cha của Cố Ly. Ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại của tôi vẫn còn khỏe mạnh, cơ hội đến nghĩa trang rất ít. Khi tôi nhìn thấy bức tượng điêu khắc thiên sứ cực lớn ấy, tôi biết, đó là phần mộ của Cố Diên Thịnh. Cái đáng về Đường Uyển Như nhào người trên bia mộ đau đớn đến không muốn sống năm đó hiện ra rõ mồn một như mới hôm qua. Nhưng tôi biết, rất nhiều việc đều đã thay đổi. Nếu Đường Uyển Như của hôm nay lại lần nữa đứng trước mặt bia mộ này, tôi cảm thấy nó chỉ có thể cho tay vào trong túi áo, lạnh lùng nhìn người ta moi tìm móc phổi ra mà thôi.

Tôi tìm thấy Cố Ly ngồi trên ghế đá bên mộ, từ gương mặt đỏ gay của nó có thể thấy nó đã uống gục rồi. Nếu nó chỉ hơi say, thì khả năng che đậy của lớp phấn nền trên gương mặt nó phải duy trì được màu da trắng ngần. Ngoài ra ba chai rượu trống không xếp thành hàng bên chân nó, chính là vật chứng phạm tội.

Tôi bước qua đứng trước mặt, trông nó chẳng khác nào một ngọn núi Phú Sĩ, trên mặt đóng tuyết, trong lòng nóng rực dung nham. Tôi hận mình không thể phun ra lửa thiêu cháy sạch mái tóc mà nó dày công trau chuốt rồi tiến nó lên núi Nga Mĩ làm ni cô.

“Lâm Tiêu, tó phá sản rồi.”

Tôi còn chưa kịp phun lửa, Cố Ly đã bê cả thùng nước lạnh đổ ập lên đầu.

Tôi chống tay vào thắt lưng mình cố gắng đứng vững, thật khó để tin vào lỗ tai của mình.

Sau này, mỗi lần nhớ lại buổi tối đó, tôi đều cảm thấy nó rất không chân thực. Có lẽ nghĩa trang là một vùng đất đặc biệt, rồi thêm bầu không khí cổ quái canh ba nửa đêm, khiến tôi trước sau không tin những cảnh ấy là sự thật. Buổi tối hôm đó, giống như năm phút cuối cùng của bộ phim mà từ đầu đến cuối đều phủ những dòng tái bút và nổi mong nhớ khắc khoải dày đặc. Cuộc đời chúng tôi trong buổi tối hôm đó rõ như ban ngày, mọi bí mật vốn có đều giống như vô số vô số, bị một con sóng thần cực lớn đục ngầu hất tung lên bãi biển, mắc cạn dưới ánh mặt trời chói lọi. Khắp cả trời đất đều ngập ngụa trong mùi xú uế và vị tanh tươi ghê gớm bị nắng nóng bốc hơi lên.

“Ý cậu muốn nói là, cái khoản tiền công ty trị giá hơn 70 triệu mà cha cậu đã dùng riêng khi còn điều hành công ty Thịnh Cổ, nay đã không cánh mà bay?” Tôi chẳng ngờ được khởi đầu của sự việc lại ngược dòng về trước đây lâu đến thế, hồi đó Cố Diên Thịnh còn là một tài phiệt thương mại hồ mưa gọi gió, Cố Ly vẫn chỉ là một người kế thừa đang ngồi trên ghế nhà trường đọc tạp chí tài chính như tuần san lá cải.

“Đứng, nói ra có chút phức tạp, mới đầu cha tó theo hình thức phí bảo hiểm điều trị của công nhân viên và cổ đông, liên tục tích lũy trong nhiều năm, khi tổng con số tích lũy đạt đến khoảng 70 triệu, ông ấy đã đem khoản tiền này chuyển đổi lần thứ nhất. Vốn dĩ phí bảo hiểm của nội bộ công ty, xưa nay chính là mảnh đất màu xám bên lề của mọi doanh nghiệp, kiểu thao tác theo thủ pháp tài chính này vốn dĩ chẳng khác gì ‘rửa tiền’. Tiếp sau đó, khoản tiền lớn đã tích lũy nhiều năm này, được liên tục giao dịch mua bán các loại sản phẩm phái sinh tài chính, khoảng thời gian này tó vẫn luôn đọc báo cáo tài chính của công ty trước khi chưa bị ‘M.E’ thầu tóm, tó không thể không thừa nhận, Cố Diên Thịnh là một thiên tài, ông ấy đã khiến khoản tiền lớn đến 70 triệu sau khi thông qua nhiều lần giao dịch sản phẩm phái sinh tài chính bề ngoài nhìn có vẻ minh bạch, nhưng thực chất lại rất mờ ám, khoản tiền này đã không cánh mà bay. À không, nói vậy không đúng, cần phải nói là, ông ấy đã đem khoản tiền này xóa sạch hoàn toàn khỏi các bảng báo cáo tài chính. Kiểm toán bình thường, thậm chí là khi ‘M.E’ tiến hành điều tra trước đầu tư đối với chúng tó, cũng đều không phát hiện được sự thâm hụt của khoản tiền lớn này.”

Tôi đã bắt đầu không hiểu được nữa, tôi cảm thấy những cuộc nói chuyện kiểu này chỉ có thể tồn tại giữa Cố Nguyên và Cố Ly, bạn dùng ngôn ngữ của máy tính để viết một cuốn tiểu thuyết, bạn có thể trông mong An Ni Bảo Bối đọc tiểu thuyết không? Cũng giống như bạn không thể trông mong những tình anh trong giới đầu tư chơi trò giao dịch hàng hóa định kỳ và mua bán khổng mỗi ngày ấy, có thể thương thức được những dòng kiểu như: “Dưới ánh trăng, tôi nôn nhẹ. Tôi cần một món ăn tươi mới, và an ninh. Nhưng tôi chỉ là một cô gái như vậy. Cô ấy. Cũng như vậy. Một cô gái.”

Tôi day day thái dương, hỏi nó: “Cho dù là khoản tiền này đã thua lỗ sạch trước khi ‘M.E’ thầu tóm công ty của nhà cậu, thì sao lại liên quan đến vấn đề phá sản hay không của cậu lúc này chứ?”

“Tó vừa nói, cha tó hoàn toàn không làm thua lỗ sạch khoản tiền này, ông ấy chỉ lau sạch dấu vết tồn tại của khoản tiền này thôi. Cũng tức là nói, khoản tiền này vẫn đang tồn tại, chỉ là không biết đã đi đâu. Nếu có người chăm chỉ, trình độ lên đến mức tội phạm kinh tế đi điều tra tình hình tài vụ của công ty, cũng có thể tra ra trong đó có một khoản thâm hụt cực lớn chưa được bổ sung. Nói đơn giản hơn một chút, chính là khoản thâm hụt ấy vẫn tồn tại, chỉ có điều trên cái hồ thâm hụt ấy đã được đập một tấm ván gỗ, bên trên đó được trồng thêm hoa thêm cỏ, chẳng có ai biết mà thôi. Nhưng cái hồ này quá sâu, nếu ai sa chân xuống đó, thì chỉ có chết.” Cố Ly lại uống sạch một ly rượu, trông chừng nó hoàn toàn chưa say, vì nó nói đến những nội dung phức tạp tựa luận văn tốt nghiệp này rành rọt có đầu có đuôi. Tất nhiên rồi, đây là sở trường quá quen của nó, giống như máu chảy trong cơ thể, tôi tin cho dù nó có đang ngủ, thì trong mơ cũng có thể làm bản báo cáo chuyên đề Nghệ thuật quản lý tài chính công ty trong một giờ đồng hồ một cách rạch ròi rành rạch.

“Thế giờ có người nào phát hiện ra sự thâm hụt này chưa?” Tôi dường như đã hiểu ra một chút vấn đề.

“Rồi.” Đôi mắt của Cổ Ly trông vào màn đêm xa xăm đen đặc, trong đôi con ngươi đen láy của nó không hề có bất cứ đốm sáng nào, “Cung Minh tới hôm trước đã nói cho tớ biết. Sáng hôm sau đưa cho tớ một túi hồ sơ, bên trong chứa các loại số liệu tài chính đã được điều tra xong, nói đơn giản một chút, túi hồ sơ ấy có thể xem như đơn xin phá sản hoặc lệnh bắt của tớ. Tớ mãi đến hôm nay mới nghĩ ra, cả nhà Cung Minh, đã bày ra cục diện này mà không hề để lộ bất cứ động tĩnh nào.”

“Bày cục diện? Ý cậu là... đây là một cái bẫy? Không phải cậu nói là cha cậu đã xóa sạch dấu vết của khoản tiền ấy rồi hay sao?” Tôi lại không hiểu được, tự vỗ lên mặt mình mấy cái, hồng khiến cho não mình hoạt động một tí, “Vậy đối phó với cậu làm gì?”

“Đối phó tớ? Lâm Tiêu, cậu nhầm rồi, tớ vốn không quan trọng. Mục tiêu của họ là toàn bộ doanh nghiệp mà cha tớ đã để lại. Hồi đó họ thầu tóm một phần cổ phần của công ty nhà tớ với cái giá không hề thấp, khoản làm ăn đó đối với họ mà nói, thì không đáng tính toán lắm, với sự hiểu biết của tớ về dòng họ Constantly, bọn họ xưa nay không làm những phi vụ không kiếm được tiền, còn mua bán lỗ thì càng không thể. Tớ hồi đó đã nghĩ nát óc cũng chẳng hiểu rõ rốt cuộc họ muốn làm gì. Hồi đó, tớ cũng chỉ có thể nhận định một cách đơn giản, họ đầu tư vào công ty nhà tớ là để hoàn thành đầu ra đầu vào của dây chuyền sản xuất, cho nên đã không tiếc đưa ra giá cao để thầu tóm công ty của cha tớ. Nhưng bây giờ tớ biết mình đã nhầm, cái họ muốn không đơn giản chỉ là một phần cổ phần hay quyền kiểm soát công ty, cái họ cần là tất cả những gì cha tớ để lại, bao gồm cả khoản thịt mỡ 70 triệu ấy.”

“Sao cậu biết?” Tôi tự rót cho mình một ly rượu, rồi dốc ngược một hơi. Tôi thật sự đang cần tăng thêm can đảm cho bản thân. Có điều không phải tôi sợ chuyện ma quỷ trong nghĩa trang, mà quý thì có gì mà đáng sợ, cho dù toàn bộ bọn chúng đều từ dưới mộ bò lên túm lấy tóc tôi, thì hiện giờ tôi cũng chẳng sợ, cái khiến tôi sợ là bí mật mà tôi sắp nghe từ miệng Cổ Ly nói ra. Kể chân rằng nó đều là dấu tích còn lưu lại của rượu vang đỏ, trông giống như yêu quái vừa mới uống máu xong vậy.

“Khi Cung Minh cầm túi hồ sơ đó đặt vào tay tớ, anh ta cũng đồng thời lật ra con bài tẩy còn lại, anh ta đã ra giá: anh ta có thể chịu trách nhiệm lấp đầy khoản thâm hụt này thay tớ, nhưng cái giá phải trả là toàn bộ số cổ phần còn lại thuộc sở hữu của Thịnh Cổ đang nằm trong tay tớ, trong tay Cổ Hoài, trong tay mẹ tớ, cũng như trong tay người mẹ ruột mà tớ chưa từng gặp mặt kia.”

Tôi có một thứ cảm giác ghệt thờ như thể chờ đợi bộ phim sắp chiếu đến cảnh cuối cùng.

“Khi Cung Minh tiến hành điều tra công ty chúng tớ, thực ra tớ cũng chẳng ở không, mà đang lợi dụng sự tiện lợi từ chức vụ giám đốc tài chính, để điều tra tình hình tài chính của ‘M.E’ trước khi mua lại công ty chúng tớ, cậu có biết tớ đã tra ra được gì không?” Cổ Ly tỏ ý mỉa mai, rồi lại rót đầy một ly nữa.

Tôi chẳng nói gì, chỉ cầm đầu uống rượu, tôi biết nó nhất định sẽ tiếp tục nói ra.

“Tớ phát hiện tình hình tài chính của công ty ‘M.E’, thì ra cũng có một khoản thâm hụt giống y công ty chúng tớ, ngoạn mục nhỉ? Chết tiệt chuyện này thật giống như phim truyền hình dài tập của Hồng Kông. Hơn nữa khoản thâm hụt của họ rõ ràng còn lớn hơn của chúng tớ, đại khái có một khoản vốn hơn 100 triệu đã bốc hơi giữa chốn nhân gian. Tớ dám chắc cha tớ và cha Cung Minh quen biết nhau, hơn nữa hai người họ còn bắt tay nhau thao túng một kế hoạch bí mật vô cùng khó hiểu, cũng như vô cùng thách thức giới hạn cuối cùng của pháp luật. Nhưng cha tớ lại đột nhiên chết trên xa lộ, ông ấy còn chưa kịp hoàn thành bí mật này, thì đã chuyển đến thường trú ở đây rồi.” Cổ Ly đưa tay ra, chỉ chỉ vào tấm bia đá trước mặt.

“Vậy cậu cũng có thể uy hiếp họ mà!” Tôi chợt cảm thấy lời của Cổ Ly không hợp logic. “Rõ ràng họ cũng có một khoản thâm hụt như vậy, muốn phá sản thì cả nhà cùng phá sản, muốn ngồi tù thì cả nhà cùng ngồi tù, tớ không tin Cung Huân không tiếc danh tiếng lừng lẫy của tập đoàn Constantly.”

“Chị nhầm rồi. Chị không uy hiếp nổi họ đâu.” Một giọng nam thấp trầm mà thu hút vọng lại sau lưng tôi, tôi lập tức nổi hết cả da gà, vừa lẩn vừa bò nhảy bỏ lên người Cổ Ly, ôm siết lấy cổ nó mà hét lên trời chết. Tôi có bao nhiêu sức bình sinh đã lời ra hết, từ khoang bụng đến khoang họng thậm chí đại não đều đang rung lên! Tôi cảm thấy như mình sắp gặp anh linh tổ tiên đến nơi.

Cổ Ly trước khi bị tôi siết chết, đã dùng bộ móng tay gắn đá sắc lẹm của nó bấm mạnh vào ngực tôi, tôi vừa đau vừa xấu hổ nên đành phải buông tay ra, cái đồ cầm thú này! Khi ngã phịch xuống trên ghế đá, qua khóe mắt tí hí của mình tôi thấy Neil trên người khoác một chiếc áo khoác màu đen đứng trước mặt, trông như một người canh giữ bóng đêm.

Tôi nhận ra bản thân đã uống say. “Ôi ma!” Tôi hét lên một cách điên dại! Sau đó Neil một tay kéo tôi qua, tay còn lại bịt kín miệng tôi. Khi mặt tôi áp chặt trên lồng ngực săn chắc của hắn, hòn đá tảng trong lòng tôi đã rơi xuống đất. May quá, là người.

Nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận cái sự hám sắc của tôi, cho dù trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc như vậy, mà vẫn hám sắc phùng phùng như thế.

Sau vài ba phút, tôi đã thả lỏng cơ thể trong những cảm xúc rò rỉ, “Ôi ma quấy! Báo cảnh sát! Cứu mạng!” Tôi nhìn hai chị em đứng trước mặt tôi, Cổ Ly và Neil đều ăn mặc chẳng khác nào những diễn viên trong phim The Matrix với màu đen phủ từ đầu đến chân, còn tôi ư? Tôi mặc một chiếc quần bò và một chiếc áo chui đầu ở nhà màu vàng nhạt, trông tôi giống như nữ diễn viên chính sau khi lạc đường đã đi vào một căn nhà gỗ nhỏ trong một vùng hoang vu heo lánh trong các bộ phim kinh dị của Mỹ vậy. Tôi cảm thấy hai người họ sắp sửa rút cửa điện giấu sau lưng ra.

“Thứ bán trong hồ lô của các người rốt cuộc là thuốc gì? Lục vị địa hoàng hoàn hay là Phòng thủy sang khả thiếp[1] vậy!” Tôi nhìn hai người họ tỉnh táo lạ thường trong đêm khuya, cuối cùng đã hiểu, người uống say thực sự chỉ có mình tôi.

[1] Lục vị địa hoàng hoàn và Phòng thủy sang khả thiếp đều là những tên bài thuốc Đông y.

“Sau khi Cổ Ly gọi điện cho em hôm trước, em đã lập tức đặt vé máy bay từ Mỹ bay về. Việc này rất phức tạp, trong đó có vô số cạm bẫy pháp luật,

em mà không trở về, để chị ấy tùy ý bước đi thì sa chân một phát đã có ba cái hăm dọa chị ấy.” Mới một khoảng thời gian không gấp, mà mặt Neil đã trắng bệch đi rất nhiều, hần ta thậm chí còn mọc râu, trông càng thêm quỉn rũ hơn trước.

“Cậu vừa đi đâu vậy? Trong nghĩa địa cũng chẳng có gì hay để dạo nhí?” Cảm giác sợ hãi của tôi dần dần lắng xuống, tâm lý dần dần thăng hoa trong niềm vui trùng phùng với Neil.

“Em vừa đi vệ sinh thôi. Nói thế nào nhĩ, dù sao đây cũng là nơi cha Cố Ly yên giấc, trước mặt ông ấy, em cũng không tiện móc cái thứ ấy ra khỏi quần...”

“Sao cậu tìm được Cố Ly?”

“Tìm gì mà tìm, em và chị ấy cùng đến ấy chứ. Em vừa xuống máy bay, lái xe đến biệt thự, thì gặp chị ấy đúng lúc đang xách mấy chai rượu định ra ngoài, em nhìn bộ dạng trang điểm của chị ấy còn cho rằng chị ấy sắp đi dự party ở sân thượng khách sạn Ritz-Carlton, kết quả chị ấy lại thân nhiên bảo em lái xe đưa chị ấy đến nghĩa địa, chị ấy chẳng cảm thấy địa điểm đó có gì không đúng, về mặt của chị ấy cứ thân nhiên như đến siêu thị 7-ELEVEN bên góc đường kia vậy. Em khi đó còn đang nghĩ, thương hiệu xa xỉ phẩm của nhà nào mà đưa đến mức điên khùng vậy, chuyển cả lễ công bố sản phẩm đến tận nghĩa địa. Mãi sau khi đến đây chị ấy mới nói cho em biết, chị ấy chỉ muốn đến trước mặt cha, nhả một bãi nước bọt lên bia mộ mà thôi.” Neil vừa nói, vừa cởi chiếc áo khoác lông cừu màu đen của hần ta ra, đưa cho tôi: “Chị lạnh thì cầm lấy mà quần vào, em này giờ cứ thấy chị run mãi...”

“Tôi phát run không phải vì lạnh, mà vì tôi tức!” Tôi nhìn Cố Ly đang ngồi bên cạnh nhón như ngắm nghía chiếc ly pha lê chứa rượu, mặt mũi phoi phới, giống như là sắp ngâm thơ đến nơi, cảm giác phôi của tôi lúc này giống như một con cá nóc tức giận, xù hết cả gai góc lên, “thì ra là cậu lái xe đưa nó đến đây”. Tôi nghĩ đến cuộc tao ngộ với taxi của bản thân, thì càng thêm tức tối.

“Không phải ư?” Nhà thơ Cố Ly đặt ly rượu xuống, gương mặt thon nhò trắng lóa kia đang nhìn thẳng vào tôi, “Tôi như hũ nút thế này, chả lẽ chặn một chiếc taxi lại rồi nói cho tài xế biết tôi muốn đến nghĩa trang Long Hoa à? Đừng đùa chứ, có tài xế nào chịu hả? Trừ khi cùng bán hoa vài ba tiếng với tài xế ở ghế sau xe, nếu không thì tuyệt đối không thể.” Sau khi rút ra kết luận chắc như đinh đóng cột, nó ngẩng đầu lên nhìn tôi, “đúng rồi Lâm Tiêu, cậu đến đây thế nào?”

Tôi: “...”

Cái miệng ấy của Cố Ly, bất kể lúc nào ở đâu, cũng đều có thứ ma lực khiến người ta không thể kiềm chế được mà phải ngậm sủng tự vẫn. Tôi nói không với nó, từ mười mấy năm trước tôi đã nhận thua rồi. Tôi quay đầu nhìn về phía Neil, tiếp nối sự nghi hoặc vừa nãy hỏi hần ta: “Vừa rồi cậu nói chúng ta không uy hiếp được họ, là ý gì vậy? Rõ ràng Cố Ly và cậu đã tra ra tài chính của họ cũng có vấn đề mà.” Trái tim hiếu kỳ của tôi đã rơi tuột vào bụng, hóa thành một con tê tê uống thuốc kích thích, sắp sửa cào xuyến người tôi rồi.

“Chị cũng hỏi cậu một câu tương tự.” Cố Ly vừa nhìn tôi vừa nói với Neil, từ trên gương mặt u oán tựa như Lâm Đại Ngọc của nó, tôi biết đáp án của Neil chắc chắn khiến nó vô cùng không hài lòng.

“Vi chúng ta đều cho rằng pháp nhân của “M.E” là Cung Huân, hoặc chí ít là Cung Minh. Nhưng gần đây Cố Ly mới phát hiện, trước đó rất lâu, toàn bộ quyền kiểm soát cổ phần của “M.E” đã tiến hành rất nhiều cuộc giao dịch nội bộ. Pháp nhân đã biến thành một người khác...” Neil nhìn tôi, trên mặt hần lộ ra vẻ gì đó rất kỳ quái, trông vừa bối rối, lại vừa nực cười.

“Ai vậy?” Tôi biết hần ta đang chờ tôi hỏi.

“Trong tiểu thuyết kiếm hiệp không phải thường đều viết đó sao, người có thể giữ được bí mật tốt nhất...” Neil đột nhiên múa tư thế hạc trắng vươn cánh như trong phim kiếm hiệp, trông buồn cười vô cùng, chẳng khác nào người nhện đột nhiên đánh Thái cực quyền.

“Là người chết...” Tôi tiếp lời hần một cách vô thức, sau đó mấy giây, đỉnh đầu của tôi như bị một luồng điện nhỏ đánh trúng, “ý của cậu là, pháp nhân của “M.E” là Sùng Quang?” Cuối cùng tôi đã hiểu vừa rồi hần nhìn tôi một cách kỳ quái như thế là vì điều gì.

“Đúng. Từ những tài liệu văn bản mà chị Cố Ly tra ra được có thể thấy, khoản vốn lên đến hàng trăm triệu trong tập đoàn “M.E” hồi đó, cách thức thao túng khoản tiền ấy gần như đi cùng một đường với cách thức của Thịnh Cổ, cho nên bọn em có thể khẳng định gần như 99%, giữa Cung Huân và cha Cố Ly chắc chắn có giao ước hoặc kế hoạch chung. Nhưng sau khi Cố Diên Thịnh đột nhiên chết đi, bí mật này chỉ còn một mình Cung Huân biết được. Bọn em đoán, kể từ khi ấy ông ta bắt đầu để ý, phải đem miếng thịt mỡ vốn dĩ thuộc về Cố Diên Thịnh này, nuốt trọn vào bụng mình. Vậy nên bước đầu tiên trong kế hoạch của ông ta, chính là chuyển giao phần lớn cổ phần cho Sùng Quang, sau đó lại đem toàn bộ tài liệu cũng như hợp đồng trước đây có ghi chép liên quan đến các giao dịch nhào nặn lại một lượt, để cho Sùng Quang với tư cách là đại diện pháp nhân mới, ký mới lại lần nữa.”

“Sau đó thì sao?” Tôi dường như đã loáng thoáng thấy được đường nét của con quái thú ấy cũng như chiếc răng nanh dính đầy máu tươi của nó trong bóng đêm.

“Sau đó bước thứ hai, chính là sắp đặt cái chết của Sùng Quang.” Neil thờ một hơi dài, nhận lấy ly rượu đỏ mà Cố Ly đưa cho, uống một hơi, bôi trơn cổ họng, rồi tiếp tục, “Như vậy, công ty của họ đã hoàn thành đường phòng hộ an toàn cuối cùng, cũng tức là, nếu xảy ra tình huống xấu nhất – hay khoản thâm hụt ấy bị người ta phát hiện, dẫn đến điều tra, thì pháp nhân ký mọi giấy tờ đều có liên quan đến khoản vốn hàng trăm triệu này, cũng chính là Sùng Quang, chính là người nhận trách nhiệm pháp luật, nhưng Sùng Quang thì đã chết. Trong Luật doanh nghiệp của Trung Quốc, trừ phi là vụ án cực kỳ đặc thù, phần lớn trách nhiệm hình sự đều sẽ truy tố đến cá nhân, còn công ty thì không phải chịu trách nhiệm liên đới với tư cách chủ hình sự. Nếu cá nhân này đã không thể truy cứu trách nhiệm hình sự, chẳng hạn như chạy trốn ra nước ngoài hoặc là đã chết, thì đối với công ty nơi người đó đứng pháp nhân, thực ra đã chẳng còn uy hiếp gì nữa.”

“Không đúng! Thế Cố Diên Thịnh cũng đã chết mà! Theo như cậu nói, cho dù phải truy cứu, không phải cũng là trách nhiệm của Cố Diên Thịnh sao?”

Liên quan gì đến Cổ Ly?” Tôi vốn dĩ đã hiểu được một chút, nhưng lúc này, lại bị rối mù.

“Đây chính là lý do tại sao, hồi đầu Cung Minh bắt ký tên vào mọi chứng nhận thư tài chính liên quan đến công ty Thịnh Cổ và các văn kiện xác nhận thanh toán liên quan khác. Hồi đó căn cứ theo các điều khoản liên quan trong di chúc của cha tớ, công ty giao lại cho tớ quản lý, tớ đã trở thành pháp nhân mới, cho nên, cũng đồng nghĩa là tớ thừa nhận tình hình hiện hữu của Thịnh Cổ đối với nhà đầu tư – bao gồm cả khoản thâm hụt khổng lồ ấy. Hồi đó tớ hoàn toàn không hay biết, cũng không thể biết được ông ấy đã để lại cho tớ một bình rượu độc, còn Cung Minh chính là kẻ đã khuyên tớ uống bình rượu ấy.” Cổ Ly trông về phía tôi, bình tĩnh nói, “hiện giờ chỉ có một người có thể giúp tớ.”

“Ai?” Tôi đột nhiên cảm thấy bị một linh hồn vô hình siết chặt lấy, một luồng hơi lạnh khiến tôi run cầm cập.

“Cậu.” Cổ Ly nhìn tôi. Quả nhiên, tôi đoán không sai.

“Cậu đừng có lại đi bảo tớ làm những chuyện kiểu như trò gián điệp hai mang nhé! Tớ không làm được, cậu quá đề cao tớ rồi. Tớ bẩm sinh là một kẻ húp cháo gạo, ăn lông gả, cậu đừng bảo tớ nhảy vào hố lửa!” Tôi lập tức lùi ba bước dài về phía sau.

“Chẳng cần cậu nhảy vào lửa đâu!” Cổ họng của Cổ Ly đột nhiên trở nên lạnh lốt, “Tớ chỉ cần cậu lấy giúp một sợi tóc của Lục Thiêu, tớ chỉ cần lấy DNA của anh ta, đi so sánh với DNA của Sùng Quang trước đây, chỉ cần chứng minh anh ta chưa chết, thì ổn rồi!”

“Tớ không làm!” “Vô ích thôi!” – Tôi và Neil cùng lúc nói lớn tiếng với Cổ Ly.

“Tại sao?” Cô ấy ngẩng đầu lên, hỏi hai chúng tôi cùng một câu.

Tôi không trả lời. Tôi không biết phải trả lời thế nào. Trong đầu tôi lúc này đều là bóng dáng của Chu Sùng Quang tóc đen mắt đen đang ngồi trên sàn nhà chơi trò chơi, anh ấy như đứng trong bóng đêm phía rừng bia mộ đằng xa kia, đang nhìn tôi với đôi mắt uơn ướn.

Nhưng cũng nhìn tôi với ánh mắt tương tự, còn có Cổ Ly. Đôi mắt kia của nó cũng không hề khô khan. Tôi chịu không nổi ánh mắt này. Tôi dịch tầm mắt của mình ra khỏi ánh nhìn của nó. Trong giây phút sau cùng khi dịch tầm nhìn ấy, tôi thấy trong đôi mắt nó cái nụ cười chế giễu đầy hoang vắng với ý “tớ sớm đã biết mà”.

“Chị đi đâu tìm được DNA trước đây của Sùng Quang?” Gương mặt của Neil không biết là vì kích động hay vì rượu mà đỏ gay.

“Việc này em không cần bận tâm”, Cổ Ly nói lạnh lùng, “Anh ta trước đây nằm ở bệnh viện nào, chị có thể biết được. Bác sĩ điều trị chính của anh ta là ai chị cũng biết luôn. Tài liệu DNA nếu thật lòng muốn tìm, thì chắc chắn có thể tìm được.”

“Vây cũng đâu được. Cho dù chị có thật sự tìm được tài liệu về DNA trước đây của anh ta, Lâm Tiêu cũng giúp chị lấy được DNA của người được gọi là ‘Lục Thiêu’ hiện nay...”

“Tớ không làm được đâu!” Tôi vừa gãi đầu vừa rít lên.

“Chị thôi nói leo đi!” Neil quay đầu qua quát tôi, hần rở ràng có chút nóng nảy, “Cho dù Lâm Tiêu giúp chị lấy được rồi, thì cũng chẳng ích gì. Chị vốn không biết công ty ‘M.E’ này rõ ràng có vốn nước ngoài và bối cảnh quốc tế, tài liệu gốc về đăng ký vốn đầu tư của nó cũng như trong điều lệ hoạt động công ty rất cuộc thích hợp áp dụng theo pháp luật của nước nào. Nếu như địa hạt quản lý thuộc về nước ngoài, thì trong pháp luật của rất nhiều quốc gia, DNA của bị cáo được thu thập một cách phi pháp, đều sẽ không thể dùng làm chứng cứ. Cho dù địa hạt quản lý pháp lý ‘M.E’ nằm ở Trung Quốc, phù hợp với pháp luật trong nước, nhưng đối phương rõ ràng đã thay đổi nhân thân, thay đổi quốc tịch, bất cứ lúc nào đều có thể bóc hơi giữa nhân gian, biến mất khiến chị có lực tung cả Thượng Hải thậm chí cả nước Mỹ, cũng không thể tìm được anh ta. Còn một khi dính dáng đến điều khoản dẫn độ, thì càng thêm phiền phức, vì chẳng có luật sư nào muốn làm những vụ kiện kiểu này. Vì nó gần như là một cuộc kiện tụng không có điểm dừng”

“Thế phải làm sao?! Hay là ngày mai chị cứ đem mọi quyền sở hữu cổ phần vốn có hai tay dâng cho người ta, rồi đem toàn bộ nhà cửa quần áo đóng gói lại, bán hết đi để trả nợ?” Cổ Ly đứng phắt dậy, quát thẳng vào mũi của Neil, “Ể nào chẳng còn cách nào khác?”

“Lily, chị còn không hiểu sao”, giọng Neil đột nhiên dịu dàng trở lại, giống như một nắm cát đã ninh rất lâu trong nước, uơn ướn, sần sùi, “Đây là nước cờ lớn mà ngay từ bước đầu tiên đối phương đã chủ tâm sắp đặt, chị không thắng được đâu.”

Cổ Ly cuối cùng cũng nhỏ lệ.

Tôi còn cho rằng nó là người không biết khóc.

Tôi cho rằng yếu đuối, chán chường, bỏ cuộc, ừ ừ, tuyệt vọng, tự ti, đầu hàng... tôi cho rằng những từ ngữ này, chắc chắn không liên quan gì đến nó. Nó thậm chí còn đang sống trên thế giới này một cách lấp lánh ánh vàng với tư cách là từ phản nghĩa của những từ này. Nó chắc chắn luôn đứng bên bờ bên kia của dòng sông, cất tiếng cười chế giễu vô tư với thế giới của những kẻ thất bại ở bờ bên này.

Tôi chẳng qua chỉ là con sóc chuột be bé dưới bóng râm cổ thụ của nó, tôi cũng cho rằng bất cứ gió tuyết nào cũng không thể chạm lên cái lông đuôi xoắn tung của tôi.

Nhưng lúc này, nó lại ngồi bó gối ôm đầu, trên tay vẫn đang cầm cái ly pha lê chứa đầy rượu ấy, bàn tay nó khe khẽ run lên, như một tướng quân đang cảm thấy nhục nhã vì thất trận, nhưng vẫn cầm chắc thanh kiếm lệnh trong tay với tâm trạng đầy tức tưởi.

Chân của tôi đang run rẩy, nhưng vẫn gắng gượng bước qua, tôi bước đến bên nó, đặt tay lên đỉnh đầu nó. Mái tóc bóng láng của nó như một khối nước

lạnh lùng

Nó đột nhiên gạt tay tôi ra, sau đó đứng dậy, bước nhanh đến trước mộ của cha nó, cầm ly rượu đỏ trong tay, dùng lực đập mạnh lên trên bia mộ.

Trên mặt đá hoa cương trắng toát, rượu đỏ nhuộm bản cả di ảnh của Cố Diên Thịnh, những dòng chất lỏng màu đỏ ấy chảy lãn dài xuống, giống như những vệt máu đỏ thẫm, nhưng lại như nước mắt đầm máu của Cố Diên Thịnh. Trong ánh mắt của ông ta đầy áp sự từ bi đáng hổ thẹn, và sự đau đớn đầy cảm thông.

Cố Ly quay người sai bước về phía sau mà đầu không ngoảnh lại.

Tôi nhào qua ôm chặt lấy nó, giống như tôi đã ôm một cái bóng cực lớn, ôm một con quái vật gọi là sợ hãi, ôm bản thân của sự khổ đau. Đôi má nóng hổi của tôi áp sát phía sau lưng áo khoác ấm áp của nó, nước mắt từng giọt từng giọt thấm sâu vào trong lớp lông cừu.

Tôi cố sức để cho giọng nói của bản thân tỏ ra bình tĩnh, vì Cố Ly trước mặt tôi đã không còn bình tĩnh đến mức khiến tôi phát sợ, tôi nói: “Cố Ly, cậu đừng nóng, tớ đi lấy tóc của Sùng Quang giúp cậu, còn có việc gì khác, chỉ cần cậu mở miệng. Cậu nói đi, tớ nhất định làm được. Cậu có muốn đi đâu, thì hãy về nhà trước cùng bọn tớ được không? Cậu đừng làm tớ sợ...”

Nhưng khôn nạn hay tôi vẫn khóc một cách đáng hổ thẹn, vừa nói vừa nghẹn ngào, giống như một tên béo không ngừng nấc cụt sau khi đã no cơm chán rượu: “Cố Ly, tất cả rồi sẽ ổn thôi. Cậu xem, chúng mình đều xui xẻo như vậy, việc tệ cỡ nào cũng đã gặp hết, thì còn có gì phải lo nữa chứ? Sau cơn mưa trời lại sáng, khổ tận cam lai, câu này nói rất đúng. Ông trời chẳng xấu thế đâu, ông ấy khiến cậu chịu khổ, nhất định là sẽ cho cậu hưởng quả ngọt... cậu đừng bỏ đi nhé!” Nó giã giũa một cách thình lạng trong vòng tay tôi, tôi hoảng loạn vô cùng, cảm giác giống như cổ họng sắp bị siết nghẹt đến nơi, cảm giác đau đớn ghê gớm giống như một cái chùy sắt đang liên tục nện xuống đỉnh đầu, mỗi một phát nện, đều khiến tôi đau đớn như sắp ngất đi. Tiếng khóc của tôi nghe như một chiếc kéo gỉ sét đang cắt một lá đồng, cọt kệt cọt kệt.

Sức của Cố Ly thật mạnh, nó thoát khỏi tay tôi dễ dàng đến thế. Nó quay người lại, nhìn tôi đã khóc nhem nhuốc cả mặt, đôi mắt mờ to của nó, lúc này giống như đã mọc thêm một cái bớt sồi đỏ lôm, nó cố nén nước mắt vào trong, rồi nói với tôi bằng cái giọng khàn khàn: “Cậu cho rằng thế này đã là tôi tệ nhất rồi sao?”

“Chắc chắn, chắc chắn rồi. Sau đó mọi việc sẽ tốt thôi, cậu đừng nóng, Cố Ly.” Tôi ngồi bệt trên đất, mặt nền đá lạnh toát, kèm theo hơi ẩm của màn đêm. Tôi cảm giác như mình sắp đột quy đến nơi.

“Vẫn còn tệ hơn nữa kia,” Cố Ly đột nhiên cười với tôi, nụ cười của nó trong nước mắt càng thêm đẹp lạ thường, giây phút đó thậm chí tôi còn thấy nó đẹp hơn cả Nam Tương. Nước mắt của nó như những viên kim cương trang điểm trên khóe mắt, gương mặt kích động của nó giống như đã bôi son vừa hồng lại vừa tươi đẹp, “Tớ đã bị ung thư.”

Tôi ngẩn ra vài giây, rồi đứng dậy cầm lấy khăn giấy này giờ đã vo thành viên trong tay ném về phía nó, tôi bị nó làm cho mắc cười: “Mẹ cậu chứ, đừng nói vậy.”

“Tớ không nói vậy.” Cố Ly gỡ mái tóc giả trên đầu xuống. Mái tóc trước trán của nó thưa thớt lác đác, trông giống như mái tóc của trẻ sơ sinh vậy.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, chẳng có bất cứ phản ứng gì.

Thị giác và xúc giác đều biến mất. Tôi đứng lè loi trong màn đêm mênh mang và lạnh lẽo.

Mãi đến khi tôi bị tiếng khóc xé gan xé ruột của Neil ở phía sau làm cho giật mình tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Mùa đông những cây tùng gọi tuyết, mùa xuân những con suối kết băng, mùa hạ về trong những cơn mưa cùng tiếng ve huyền ảo giữa tàn cây. Còn mùa thu thì luôn cần miễn cưỡng đến điểm tở cho thế giới hết lượt này đến lượt khác bằng màu lá rụng, chỗ này tở son, chỗ kia trát hồng, cả thế giới đều hồng hào rực rỡ. Mỗi năm mỗi tuổi, quang cảnh luôn đi qua rất nhanh. Màn sương mù của Thượng Hải mỗi lúc một dày, ban ngày mỗi lúc một ngắn, ban mai mỗi lúc một trễ. Tiếng ve sầu sau cuối của mùa thu, cuối cùng cũng đã trốn sâu vào rừng cây ken dày hun hút.

Trên đường chúng tôi trở về, xe vừa mới rẽ lên đường cao tốc, vầng mặt trời đỏ rực đã hiện rõ trước kính chắn gió, rồi treo ở đó diu diu tựa mặt trăng đỏ. Đường chân trời được tạo nên từ vô số tòa nhà cao thấp lỏ nhỏ giao thoa với nhau tạo nên đang được phác họa trong vầng hào quang màu hồng sẫm. Trên bầu trời đôi ba làn sương mờ màng và một ít giá lạnh mùa thu còn vương lại, thế giới giống như được bọc trong một cái hộp kính mờ, trông hư ảo huyền hoặc, có một thứ cảm giác vô cùng khắc khoải.

Neil cầm lái, thi thoảng lặng lẽ đánh hướng vô lăng. Từ phía sau qua kính chiếu hậu, tôi thấy được đôi mắt ửng đỏ của hắn, đôi lông mày rậm dày vuốt dài khiến đám con gái phải ghen tỵ, lúc này đang ướt rườn ướt ồm lấy đôi đồng tử quẩn rữ, trông như lao sẩy màu vàng bị nước sương thấm ướt vậy.

Khỏe môi của hắn mím chặt, từ đường gân nổi lên rõ rệt, có thể thấy hắn ta đang nghiêng rằng nghiêng lợi, như một người tức giận đang cố sức không chế cơn giận của bản thân. Hắn thì thoảng lại nhún ga, như muốn trút hết mọi bức dọc trong lòng.

Tôi biết hắn không có vẻ gì là đang xả đi sự tức giận, mà đang xả đi sự sợ hãi. Trên đường từ nghĩa trang trở về, hắn khóc suốt.

Trông hắn cũng khác khoải tựa vàng mặt trời hư ảo huyền hoặc lúc này đang treo ngoài kính chắn gió kia.

Tôi ngắm nghía chính mình qua kính chiếu hậu, trông tôi còn tệ hơn cả Neil. Đầu bù tóc rối, mắt đỏ như quả hạch, màu rượu đỏ còn lưu lại nơi kẽ răng khỏe miệng khiến tôi trông chẳng khác một con yêu quái vừa ăn thịt người xong còn chưa kịp chùi mép.

Còn Cổ Ly bên cạnh tôi, đã mọc trong gió ra một hộp phấn, trong thoảng chớp đã bưng lên rục rờ trước gương soi. Tất nhiên, nó cũng đã đội lại mái tóc già lên đầu từ lúc nào, lúc này đầu của nó lại biến thành một hạt dẻ bóng loáng như bôi nước.

Tôi nhìn mái tóc già của nó, nỗi buồn theo đó trào dâng. Lòng ngực lại bắt đầu phồng lên xẹp xuống, cả người tôi lập tức biến thành một cái bể gió, kêu lên ù ù.

“Được rồi, được rồi, hai người tươi tỉnh lên chút được không? Tôi còn chưa chết đâu”, Cổ Ly đóng hộp phấn đánh bạch một cái, rồi ném vào trong gió, rồi bắt đầu quở trách tôi và Neil rằng, “Tôi thật muốn đập cho hai người một phát, có phải hai người đang chuẩn bị dựng một cái đài bên dưới tòa tháp Oriental Pear rồi khóc ba ngày ba đêm không. Tôi không thể không cảnh cáo hai người, phải cẩn thận với quản lý thành phố. Bọn họ chỉ cần một đòn là có thể đánh hai người trở về nguyên hình đấy. Hơn nữa không phải tôi đã nói rồi sao, bác sĩ nói tôi phát hiện bệnh sớm, kịp thời dùng hóa trị, sau đó phẫu thuật, cơ hội trị khỏi rất cao. Còn tóc rụng trong thời gian xạ trị và hóa trị liệu thì vẫn có thể mọc dài trở lại, nang tóc của tôi vẫn còn, chỉ có điều tóc rụng đi mà thôi. Hai người cho rằng tôi là Mao Hoa Quân à, cái đầu của ông ta ấy mà, ruồi còn không dám đậu vì sợ trượt gãy chân, da đầu ông ta chẳng khác gì bôi sáp, đầu lên một phát thì trượt thật.” Mao Hoa Quân là chủ nhiệm khoa trước đây của Cổ Ly, định nghĩa của Cổ Ly đối với ông ta là “nhìn từ phần chân mày trở lên, thì rất giống Trần Bội Tư.”

Suốt cả chặng đường, tôi và Neil đều khóc lóc sụt sùi, giống như hai đứa con gái éo là, còn Cổ Ly thì mặt như sắt nguội, miệng như ngâm thép, cả người toát lên vẻ rất đối xuất chúng, chẳng có chút nào cho thấy nó là người mắc bệnh ung thư cả.

Nhân bầu không khí bi tráng lúc này, Cổ Ly cuối cùng đã mở miệng nói cho tôi biết, tại sao buổi sáng hôm đó nó lại ngủ chung với Vệ Hải. Nó đã tự biên tự diễn một vở kịch lớn trình độ cao, xung đột rõ ràng, mâu thuẫn quyết liệt, nhân vật tươi mới, cao trào liên tục, hoàn toàn có thể đoạt được hầu hết các giải thưởng lớn từ đạo diễn cho đến diễn viên rồi biên kịch xuất sắc nhất của “Giải thưởng Kim kê bách hoa.”

“Cậu vì chuyện mắc bệnh ung thư mà chia tay với Cổ Nguyên?” Cho dù đã biết mọi nguyên nhân hậu quả, nhưng tôi vẫn không hiểu được logic trong hành động của nó, chuyện này chẳng khác nào cái câu chuyện “vì tôi không ăn rau cần tây được, cho nên tôi đem con gà của nhà hàng xóm, vật lông hết sạch rồi.”

“Không phải ư? Lẽ nào tớ phải giống như trong phim truyền hình, ngày nào cũng ôm lấy bạn trai khóc đến mức chết đi sống lại, nước mắt ngăn nước mắt dài cầu xin đối phương đừng rời xa mình, còn phải chung tình như trong phim của bà Quỳnh Dao, sống một đời cô độc vì đối phương, việc đầu tiên hằng ngày là ôm di ảnh của đối phương khóc lên vài tiếng? Lâm Tiêu à, bây giờ là thế kỷ XXI, sắp năm 2012 đến nơi rồi, cậu không thể sống tiến bộ hơn một chút sao?” Cổ Ly khoanh tay, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mặt nó không nhìn qua phía tôi, nhưng từ trong giọng nói của nó, cũng có thể đoán ra cái vẻ mặt chế giễu hả hê lúc này của nó.

“Nhưng cậu không thể để cho Cổ Nguyên đội mũ nôi xanh mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra như thế chứ, hơn nữa nói không chừng nửa đời còn lại anh ta cũng sẽ sống dưới cái bóng của chiếc mũ xanh mà vốn dĩ chưa từng tồn tại ấy... tớ nói này Cổ Ly, cái mũ xanh ấy quả thực chưa từng tồn tại, đúng không?” Tôi nói đến nửa chừng, thì thấy hơi chột dạ. Vì bất kể chuyện gì, vào tay Cổ Ly rồi, thì chẳng có kịch hay không gì không thể xảy ra. China Mobile nên tìm nó đi phát ngôn thay – nó muốn, nó có thể!

“Lâm Tiêu, cậu có tin tớ đem cậu nhét dưới bánh xe không!” Cổ Ly quay mặt lại, vươn bộ móng tay gấn đá sắc lẹm của nó chìa ngay cổ họng tôi. Tôi vẫn luôn cảm thấy điều lệ quản lý dao kéo của Trung Quốc phải sửa đổi, vì những bộ móng tay bén như dao lam trên tay Cổ Ly đây, nếu đem mài cho bén đến mức thổi lông là đứt, thì có khác chi luôn đem mười đoàn đao đi dạo phố?

“À, xem ra cái mũ xanh ấy thực sự là chẳng tồn tại.” Từ phản ứng của nó, tôi thờ phào nhẹ nhõm, cùng lúc khi tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống đất, tôi còn ít nhiều cảm thấy tiếc nuối cho Cổ Ly – dù sao, một người có đáng vóc tiêu chuẩn như của Vệ Hải, đồng thời còn yêu thích phụ nữ, có lật tung cả Thượng Hải cũng chẳng có mấy ai.

“Nhưng sao cậu biết chắc nếu Cổ Nguyên biết cậu mắc bệnh ung thư, thì nhất định sẽ chia tay với cậu chứ? Tớ tuy không cảm tình với anh ta lắm, nhưng tớ cảm thấy anh ta cũng không đến nỗi... đến nỗi... giống như cậu nghĩ đâu.” Tôi không tìm được từ chính xác để biểu đạt, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy có chút bất công đối với Cổ Nguyên.

“Tớ rất hiểu anh ấy. Anh ấy là người giống tớ, tớ không cần phải đoán xem anh ta nghĩ thế nào, tớ chỉ cần biết bản thân tớ nghĩ thế nào là đủ rồi – nếu hôm nay tớ gặp một anh chàng mắc ung thư, tớ có nên tiếp tục tốn thời gian vì anh ta, mỗi ngày ở trước giường bệnh của anh ta, bưng trà rót nước, tắm giặt đồ bỏ, biết rõ anh ta sắp chết, mà hằng ngày vẫn nói với anh ta rằng, khí sắc của anh trông thật tốt, anh sắp khỏe lại rồi. Có thể không? Đáp án là, có thể không thể. Lại chẳng có mấy quay phim chia vào tớ, tớ không diễn được mấy vai phụ nữ trinh liệt này. Hơn nữa, nếu người đàn ông này có lương tâm, có nhân tính, có đạo đức nghề nghiệp, chắc chắn anh ta cũng sẽ không lãng phí tuổi thanh xuân của tớ, sinh mệnh của tớ, tình cảm của tớ như vậy. Tỷ lệ sinh tồn của một bệnh nhân ung thư có bao nhiêu? Đánh bạc với một xác suất giống như trúng số độc đắc thế này, thì giá thành thời gian và giá thành cơ hội đều cao không thể tả, có nhiều thời gian, có nhiều sức lực như vậy, thà tớ đi hầu hạ một tí phú sắp chết, may ra ông ta còn diễn tên tớ vào trong di chúc còn chưa hoàn thành của ông ta cũng nên. Lâm Tiêu này, tớ là một người sắp chết, tớ dựa vào gì mà kéo theo một thanh niên tươi trẻ đội chết cùng tớ chứ?”

“Mẹ kiếp cậu vừa rồi còn nói với tớ cái gì là tỉ lệ trị khối cực cao, chắc chắn sẽ không chết!” Tôi bật dậy đánh soạt một cái, đầu đụng đến trần xe.

“Tớ giả dụ thế! Cậu ồn ào gì chứ, tớ là một bệnh nhân ung thư, xin cậu chú ý lời nói và việc làm của bản thân một chút có được không? Bác sĩ nói tớ không được để bị kinh hải, tiếng ồn xung quanh vượt quá 60 dexiben thì tớ có thể sốc bất cứ lúc nào.” Cổ Ly đưa tay dè tôi xuống, nét mặt xem chừng rất chân thật.

Tôi biết từ nhỏ nó đã có bản lĩnh này, rất giỏi sáng tác ra các loại từ ngữ chuyên môn để đạt được mục đích của bản thân, tôi đã thấy nó dùng đủ các loại chiêu thức để thỏa mãn mong muốn riêng, chẳng hạn “nha sĩ của tớ đã nói, tớ không ăn được mướp đắng, không tốt cho răng”, “luật sư của tớ nói rồi, tốt nhất bảo tớ tuân tới không nên đến trường, ông ta muốn mời tớ lên tòa bất cứ lúc nào”, “người làm vườn của tớ nói, xin đừng ca hát trong vườn hoa, những cây nguyệt quế gốc Pháp ấy nghe thấy tiếng người hát sẽ héo úa”, “khách hàng quảng cáo của chúng tớ nói, hy vọng lần tới công ty có thể cho tớ mượn những mẫu trang phục tốt nhất, để tớ mặc sang trọng hơn một chút, đi uống trà chiều với họ”...

Chiếc Benz màu đen của Cổ Ly lao đi trong thỉnh lặng trên đường cao tốc khá thoáng rộng buổi ban mai, hệ thống giám sát của chiếc xe vận hành thật tốt, tất cả đều im phăng phắc, cảm giác cả chiếc xe giống như một chiếc quan tài màu đen trôi xuôi theo dòng nước. Ngoài việc thi thoảng có thể nghe được tiếng thút thít của Neil ra, thì trong chiếc quan tài đen này là một khoảng tĩnh lặng.

Có lẽ để phá tan sự ngột ngạt phiền não ấy, Cổ Ly đã nhẹ nhàng nói với tôi thế này: “Thực ra tớ sợ trời buộc về mặt luân lý với Cổ Nguyên, nếu Cổ Nguyên biết tớ bị ung thư, cho dù anh ta muốn chia tay với tớ, thì anh ta cũng sẽ vì áp lực của người bên cạnh, áp lực của dư luận xã hội, áp lực của đạo đức, mà không thể không kiên trì đồng hành cùng tớ, nhưng điều này rõ ràng là sự hao phí được xác định chẳng có tương lai, anh ấy là một người tốt, tớ cũng rất yêu anh ấy, tớ không muốn để anh ấy sống không vui vẻ như vậy. Neil, cậu có nhớ khi cậu đi đã nói gì với chị không, cậu nói rằng ‘I am not happy anymore’, tớ rất sợ có một ngày, Cổ Nguyên cũng thảm nói như vậy với tớ. Tớ sẽ không chịu đựng được điều này. Nếu như vậy, cuối cùng sẽ khiến tớ hận anh ấy, chỉ bằng bây giờ để anh ấy hận tớ, như vậy ít nhất tớ không cảm thấy đau đớn.”

Tôi lại bị những lời nói của nó làm cho xúc động đến đỏ hoe khóe mắt. Tôi nhìn Cổ Ly, nét mặt của nó vô cùng bình tĩnh, giống như sau khi cơn bão qua đi, trên cánh đồng chôn chả bao la còn lại, chẳng có đê cừu, chẳng có hoa tươi, chẳng có lều bạt và cỏ khô, bão tố đã quét sạch tất cả, chỉ còn lại đồng cỏ phẳng lì, giống như bị một dòng sông lớn vô hình quét qua. Nó mãi mãi giống như một chiếc máy tính, đem tất cả những thứ có thể gây thương tổn đến mình, bóp nghẹt ngay đầu kia của tường lửa, bắt đầu diệt trừ ngay từ trạng thái mã nguồn, không để lại bất cứ kẽ hở hay cơ hội nào, cho phép sự đau đớn có thể xâm nhập vào thân thể, vào trái tim của nó.

“Nhưng chẳng may, tớ nói là chẳng may, Cổ Nguyên muốn đánh cược ván này với Thượng đế thì sao, cậu cũng sẽ không cho anh ấy cơ hội ư? Ít nhất cậu cũng phải cho anh ta biết sự thật chứ?” Tôi vẫn không chịu bỏ cuộc, tuy trong lòng tôi luôn có ý bài xích Cổ Nguyên, nhưng trong chuyện này, anh ta tuyệt đối là người vô tội.

“Đánh cược với Thượng đế? Cậu và anh ta đi đánh súc sắc là được rồi, tớ đảm bảo anh ta rải lần nào cũng là ngũ nhất. Lâm Tiêu này, cậu có biết bệnh mà tớ mắc là ung thư gì không? Ung thư tử cung. Giờ tớ đang trong thời gian hóa trị và xạ trị, thông qua hóa trị và xạ trị khối tế bào ung thư sẽ teo lại, đợi đến khi chúng teo nhỏ đến mức có thể cắt bỏ đi, thì tớ phải phẫu thuật. Nếu hiệu quả xạ trị tương đối rõ rệt, tế bào ung thư được kiểm soát tốt, tớ chỉ phải cắt bỏ đi một phần tử cung, nhưng cho dù như vậy, chức năng tử cung của tớ cũng không thể mang thai, có điều noãn trứng thì vẫn còn, tớ vẫn có thể tìm người mang thai hộ trứng đã thụ tinh trong ống nghiệm. Nhưng nếu hiệu quả xạ trị không tốt, phẫu thuật cũng không trị tận gốc, nếu tế bào ung thư lan rộng đến giai đoạn II, thì tớ cần phải cắt bỏ các cơ quan của hệ thống sinh sản bao gồm tử cung, buồng trứng, vòi dẫn trứng... Cậu nói xem, nếu như vậy, dù tớ vẫn sống, Cổ Nguyên và tớ, có thể có tương lai gì chứ? Mẹ tớ hỏi đó tuy không bị ung thư, nhưng cũng vì không sinh con được, nên cha tớ mới tìm người bên ngoài, sinh ra tớ. Cậu xem, trời cao có báo ứng, chẳng qua ông trời chột mắt, báo ứng ngay vào tớ. Lâm Tiêu, cậu không hiểu nhà Cổ Nguyên, gia tộc nhà ấy còn chẳng được bình thường như gia tộc nhà Cung Minh, đều là những kẻ biến thái, dinh thự tạc đất tạc vàng của bọn họ trông thì vàng son lộng lẫy không chỉ một đời, nhưng mãi mãi không thể che giấu được bản chất của bệnh viện tâm thần. Cậu nghĩ xem, nếu tớ gả vào nhà Cổ Nguyên, với tư cách một nàng dâu không có khả năng sinh con, tớ có thể sống yên ổn được không?”

Tôi không nói nên lời. Tôi nghe thấy Neil ngồi ở vị trí ghế lái phía trước lại bắt đầu khóc thút thít. Cổ Ly đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên sau gáy hẳn, dịu dàng vuốt ve. Tôi ngồi bên cạnh cũng không kim được đã rơi nước mắt, Cổ Ly đưa bàn tay còn lại đặt nhẹ nhàng lên mu bàn tay của tôi. Tôi nhìn Cổ Ly bình tĩnh, nét mặt của nó điềm nhiên đến mức thậm chí còn như đang mỉm cười, giống như người bệnh ung thư là tôi và Neil, còn nó là hộ lý đang an ủi chúng tôi vậy.

Tôi nằm sấp trên vai Cổ Ly, ôm siết lấy nó. Nó thật gầy, xương bả vai ấn vào tôi đau nhói.

Tôi và Neil đồng ý giữ bí mật cho Cổ Ly, không đem bệnh tình của nó nói cho bất kỳ ai biết. Có điều với điều kiện trao đổi, tôi bảo Cổ Ly đồng ý với tôi một việc, đó là, không được ở trong căn biệt thự trên đường Nam Kinh Tây vắng lặng cô quạnh ấy nữa, tôi hy vọng nó chuyển về căn nhà trước đây của nó, ít nhất mẹ nó có thể ở bên cạnh chăm sóc.

Cổ Ly đã đồng ý với tôi. Nó nói cho tôi biết, thực ra cho dù tôi không nói, nó cũng đã chuẩn bị trả lại căn biệt thự này. Tiền thuê căn biệt thự này hằng tháng không phải rẻ, trước khi chưa giải quyết xong khoản thâm hụt lớn ấy, nó cần phải tiết kiệm chi tiêu. Nó thậm chí còn sẵn sàng tâm lý sau này sẽ ăn mặc giản dị như các công nhân.

“Nhưng tớ muốn trước khi trả lại căn biệt thự này, phải để mọi người họp lại lần nữa. Lâm Tiêu, cậu cảm thấy bọn họ có còn đến không?” Nó ngẩng đầu lên trông qua tôi. Từ trong mắt nó, tôi lần đầu tiên đọc được một thứ tâm trạng, thứ tâm trạng này được gọi là “không tự tin”.

“Bọn họ là chỉ ai vậy?” Tôi đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì tôi đã đọc hiểu được tâm tư của Cổ Ly, nó không thể tầm thường so với bất kỳ ai như thế.

“Tất cả những người đã từng sống trong căn nhà này.” Cổ Ly thở dài một hơi, “Bất kể tương lai chúng ta thế nào, sống chết hợp tan hay là chết già không tới thăm nhau, thì chỉ ít trong quá khứ, chúng ta đã sống với nhau rất vui vẻ, không phải sao?”

“Giản Khê và Vệ Hải đều không còn ở Thượng Hải nữa. Cố Nguyên chắc cũng sẽ không đến.” Tôi ngồi xuống trên chiếc ghế sofa quen thuộc, ánh mắt trông về phía nhà bếp, ở chiếc bàn ăn dài ấy, vô số bí mật đã từng bùng ra một cách cuốn hút tựa hoa quỳnh trong đêm sâu, giống như thuốc nổ, có một thứ vẻ đẹp không gì sánh nổi rộ lên trong chớp mắt, chúng tôi vì những bí mật tựa thuốc nổ này mà tranh cãi với nhau không biết bao nhiêu lần, chỉ hận không thể đem đôi phương xé thành một cái túi gai rách nát. Tất nhiên cũng có rất nhiều khi nồng ấm, tôi thậm chí còn có thể mơ hồ thấy cảnh Giản Khê đang xới cơm cho tôi, Nam Tương lau đĩa bên bồn rửa bát.

“Thế thì còn có Nam Tương, Cố Hoài, Đường Uyên Như.” Cố Ly nói.

“Còn có Sùng Quang, chị muốn mời anh ấy không?” Neil hỏi Cố Ly, nhưng mắt lại nhìn tôi.

“Tại sao không chứ? Lâm Tiêu yêu anh ta như thế.” Cố Ly nói tinh bơ. Tôi biết, nó còn nhớ chuyện tôi ở trong nghĩa trang, sống chết không chịu lấy giúp tóc của Sùng Quang cho nó.

“Thế em và Lâm Tiêu chia nhau đi hẹn họ?” Neil thờ dài một hơi, rồi không nói thêm gì nữa.

“Không cần, để chị tự gửi tin nhắn cho họ vậy.” Cố Ly đứng lên, nhìn tôi, rõ ràng là có ý đuổi khéo, “tớ phải đi ngủ đây. Cậu cũng về nhà sớm chút đi.”

“Sùng Quang ra ngoài rồi. Tối nay tớ ở lại đây nhé.” Tôi không dám nhìn vào mắt Cố Ly.

“À, cái đó tùy cậu. Phòng của cậu vẫn đang để đó, chưa ai đụng đến. Chăn gối đều đang trong tủ quần áo, cậu tự lấy mà dùng.” Cố Ly nói xong thì đi thẳng lên lầu.

Dần vật suốt cả đêm, cũng đã mệt rũ rồi, tôi chợp mắt trong ánh nắng của ban mai, thoáng chốc đã thiếp đi. Không biết đã qua bao lâu, tôi mơ mơ màng màng tỉnh giấc. Rèm cửa sổ kéo kín mít, cả căn phòng vẫn tối thui, tôi cũng không biết mấy giờ rồi.

Tôi khoác áo ngủ đi dép lê, bước đến phòng ngủ của Cố Ly. Tôi đẩy cửa ra, khẽ khàng bò lên giường của nó.

Giống như hồi còn ở chung ký túc xá đại học, vô số lần, tôi đã nhẹ nhàng chạy từ phòng mình đến phòng nó, rón ra rón rén chui vào trong chăn, chỉ vì thèm muốn cái cảm giác khoan khoái của nệm giường cao cấp và sự ấm áp của chiếc chăn lông nhung mà nó mua về.

Tôi nằm xuống, nhẹ nhàng kéo một cánh tay đang khoanh lại của Cố Ly qua, rồi kê đầu của mình lên cánh tay nó, khẽ thì thầm nói với nó: “Xin lỗi nhé.”

Nó chẳng động đậy, cũng chẳng trả lời, nhưng tôi biết nó chưa ngủ.

Mấy giây sau, nó nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, trở người rồi thờ dài một hơi trong thinh lặng.

Mùa đông những cây tùng gợi tuyết, mùa xuân những con suối kết băng, mùa hạ về trong những cơn mưa cùng tiếng ve huyên náo giữa tàn cây.

Còn mùa thu thì luôn cần mẫn siêng năng đến điểm tô cho thế giới hết lượt này đến lượt khác bằng màu lá rụng, chỗ này tô son, chỗ kia trát hồng, cả thế giới đều hồng hào rực rỡ.

Mỗi năm mỗi tuổi, quang cảnh luôn đi qua rất nhanh.

Màn sương mù của Thượng Hải mỗi lúc một dày, ban ngày mỗi lúc một ngắn, ban mai mỗi lúc một trễ.

Tiếng ve sầu sau cuối của mùa thu, cuối cùng cũng đã trốn sâu vào rừng cây ken dày hun hút.

Con oán giận của tôi với Nam Tương và Cố Ly, dường như cũng sâu thêm theo mùa thu, mà dần dần nguội lạnh. Rồi cũng theo đó, lại là niềm nhớ nhung đối với họ. Tôi biết rõ sự oán giận của tôi với Nam Tương chẳng có bất kỳ lý do gì, vốn dĩ đã chẳng có ai quy định nó không được tru tu hơn tôi, không được sống hạnh phúc, không được thành công trong sự nghiệp. Khi cuối cùng nó đã có cơ hội đứng trên vũ đài rộng lớn nói lời cảm ơn, đáng lẽ tôi phải là người đầu tiên vỗ tay hoan hô, nhưng tôi lại là người đầu tiên phát ra tiếng cười nhạt và phản đối. Còn Cố Nguyên, nếu so với oán giận, thì anh ta càng phải là người nhận được sự đồng tình của mọi người.

Nhưng Cố Ly lại chẳng có thời gian thương hoa tiếc nguyệt như tôi, nó và Neil hai người họ ngày nào cũng vui đùa trong một núi văn kiện, tra soát và tìm kiếm các loại thông tin hữu dụng và vô dụng, mọi tài khoản cá nhân trước đây của Cố Diên Thịnh đều rất rõ ràng, trong đó chẳng có những ghi chép giao dịch kiểu như liên quan đến khoản tiền lớn đến 70 triệu như vậy, nhưng cũng không loại trừ Cố Diên Thịnh đã đem khoản tiền này chia tách thành rất nhiều khoản giao dịch nhỏ lẻ, có điều nếu như thế, thì việc truy tìm tung tích món tiền ấy càng trở nên rắc rối. Vốn dĩ một cây kim ném vào lòng đại dương, đã rất khó để tìm lại, đằng này lại đem cây kim cắt thành vụn nhỏ, thì càng khó để dò.

Nhưng Cố Ly tin rằng khoản tiền này sẽ không cánh mà bay, nó nhất định đang tồn tại dưới một hình thái nào đó bị mọi người không chú ý đến. Chẳng có ai lại đem 70 triệu ném vào lòng đại dương.

Cố Ly và Neil nghiên cứu đi nghiên cứu lại di chúc của Cố Diên Thịnh để lại, giống như đang đọc một bộ tiểu thuyết trinh thám, mỗi dòng mỗi câu, thậm chí mỗi chữ, họ đều vắt kiệt trí não, giống như đang phá giải một cuốn Mật mã Da Vinci.

Bọn họ loại trừ khả năng ẩn chứa 70 triệu của từng phần di sản một, chẳng hạn chiếc bát gốm hoa men lam mà ông ta để lại cho mẹ Cố Ly, bên trong cũng chẳng thể cất giữ khoản hiện kim 70 triệu, chẳng hạn chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Patek Philippe để lại cho Cố Ly, cũng chỉ có giá trị bốn trăm hai

ngươi ngàn đồng mà thôi, cổ phần của công ty rõ ràng minh bạch, không tồn tại điểm nghi vấn nào...

Sau khi họ đã loại trừ từng món từng món một, chỉ còn lại một phần di sản cuối cùng là đáng nghi nhất, đó chính là một lâm trường mà Cố Diên Thịnh đã mua lại trước khi chết, cánh rừng rậm này nằm trong khu lâm nghiệp cấp thành phố ở bãi đông Sùng Minh. Rất nhiều nhà máy bao gồm nhà máy giấy, nhà máy đồ gia dụng, xưởng gia công gỗ, đều có bộ phận quản lý của riêng mình bên trong khu lâm nghiệp cấp quốc gia này. Cố Diên Thịnh đã dùng danh nghĩa cá nhân, mua lại một khoảnh lâm trường nhỏ nằm sát ven biển ở đây, cánh rừng này theo như di chúc, là thuộc về Cố Ly.

Trước khi chưa xảy ra sự việc này, Cố Ly vốn dĩ chưa từng nghĩ phải đi tiếp quản cánh rừng này. Cố Ly vẫn tiếp tục tuyển dụng người giữ rừng mà trước khi chết Cố Diên Thịnh đã tin dùng, tiếp tục canh giữ rừng cây ấy mà thôi.

Trước đề nghị của Neil, tôi và Cố Ly, Neil ba người lại cùng nhau đi một chuyến.

Trước khi chúng tôi đứng ở rừng cây phần lớn là cây khuy nh điệp phát triển nhanh ấy, nhìn quanh bốn bề, lại cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Đây là Thượng Hải của năm 2010, không phải châu Âu thời trung cổ, chúng tôi không thể tìm được một hòm báu vật trong đó chứa đầy đồng tiền vàng và đá quý giá trị đến 70 triệu, sau đó còn có một tiên nữ cầm đĩa phép thuật xuất hiện nhảy múa cho chúng tôi xem giữa chốn rừng xanh.

“Gỗ của cánh rừng này có thể trị giá 70 triệu sao?” Cố Ly gỡ kính râm xuống, chau mày nhìn mặt nhìn những tán cây đang lắc qua lắc lại trên đầu.

“Đây đều là khuy nh điệp tăng trưởng nhanh chuyên dùng làm giấy, 70 triệu? Có được bảy trăm ngàn đã là tốt rồi. Chị cho rằng những cây trồng ở đây đều là huỳnh đàn à?” Neil lật tài liệu khu rừng trong tay ra, rồi không ngừng than thở.

“Vùng đất này ít nhất cũng đáng giá không ít tiền nhỉ? Tuy không nằm ở khu Tĩnh An, nhưng tốt xấu gì cũng là thành phố Thượng Hải mà, nếu có thể đem ra giao dịch ở thị trường bất động sản ấy mà? Nói không chừng sẽ có kẻ thiếu năng nào đó đồng ý mua lại, rồi xây một khu văn phòng hoặc rạp chiếu bóng gì đó ở chốn thâm sơn cùng cốc này thì sao?”

“Cố Ly à, chẳng có ai muốn xây văn phòng ở cái đất này đâu, chị đừng quên là từ khu Tĩnh An đến đây chúng ta đã lái xe hết bốn tiếng đồng hồ, em cảm thấy nếu chạy thêm chút nữa thì có thể trông thấy Gia Dự Quan đây. Hơn nữa chị đừng quên ở đoạn cuối chúng ta còn phải nhờ đến máy kéo của người giữ rừng mới có thể vượt qua được. Chẳng có kẻ thiếu năng nào mà thiếu năng đến mức muốn xây tòa nhà văn phòng ở đây? Và lại, em không thể không nhắc nhở chị, thứ mà cha chị mua chỉ là quyền sử dụng của mảnh rừng này, mà trên phạm vi sử dụng có quy định rõ ràng mục đích sử dụng của mảnh đất này chỉ có thể dùng trồng cây làm giấy, đừng nói là xây cao ốc văn phòng, cho dù chị muốn dựng một cái nhà kính để trồng củ cải ở đây, cũng đã không được rồi!” Neil mồm miệng leo lẻo, nói đâu ra đấy, chẳng khác nào một tay luật sư chính hiệu, chỉ thiếu trên đầu không đội mũ luật sư nữa thôi.

“Vậy có khi nào cha chị thần thông quảng đại, đã nhìn ra bên dưới mảnh đất này có chứa khí đốt hoặc là dầu thô gì đó không nhỉ... thế thì chúng ta giàu to rồi! Chắc chắn là như vậy rồi! Chứ không lẽ một người vắt cổ chày ra nước như cha chị, thường ngày kêu ông ấy mua giúp chị một chiếc túi Hermes mà còn phải khóc lóc nài nỉ muốn chết với mẹ kẻ mới được, thì sao có thể tốn 70 triệu chỉ để mua những cây phí tiền này! Ngày mai mau chóng tìm một nhà thăm dò đến đây, bà đây một giây biến thành bà chủ cái chắc!” Đôi mắt Cố Ly đột nhiên sáng lên, trông đáng vẻ của nó, chắc là đã hồi sinh lại rồi.

“Chị đúng là đồ mù pháp luật! Pháp luật Trung Quốc quy định đất đai và tài nguyên khoáng sản hoặc di sản văn minh cổ đại, đều là sở hữu nhà nước. Nếu tư nhân tự ý khai thác khoáng sản thì tội chẳng khác gì cướp nhà băng, đều là ăn cắp tiền của nhà nước. Cho dù chị tìm ra mỏ kim cương mười tấn hay là đào được thi thể của Tần Thủy Hoàng trên mảnh đất này, thì cũng chẳng ích gì cho chị.” Neil lườm Cố Ly.

Cố Ly chống nạnh, bức tức: “Thế cậu gọi bọn chị đến chốn thâm sơn cùng cốc này làm gì! Đi dạo rừng thu chắc! Bác sĩ của chị nói, nếu chị đi ra đường vành đai ngoài, hoặc là đến khu vực có tín hiệu di động quá kém, thì từ cung của chị có thể trở mặt với chị bất cứ lúc nào đấy!”

Chúng tôi tốn hơn nửa ngày trong khu rừng này, nhưng nói thực, cũng chẳng giải quyết được việc gì, khoảnh rừng này quá rộng lớn, ba mặt giáp biển, một mặt nối liền với đảo Sùng Minh. Trước mặt không hàng sau lưng chẳng quản, trừ khi Cố Diên Thịnh nuôi gấu hoặc phượng hoàng lửa trong khu rừng này, hay là khắp nơi đây đều là linh chi ngàn năm, đá san hô vạn năm, còn nếu không thì chẳng tìm đâu ra 70 triệu.

Ba chúng tôi đã thật sự thất vọng.

Khi chuẩn bị rời đi, người giữ rừng nói muốn đưa chúng tôi đi thăm qua một chút cái căn nhà gỗ nhỏ mà Cố Diên Thịnh đã dựng trong rừng.

“Sao anh không nói sớm!” Tiếng thét của Cố Ly giống như pháo nổ bắn tung lên trời, tôi vội vã ghi cứng lấy nó, sợ nó bay lên trời nổ tung thành một đóa hoa khói xinh đẹp thì chết.

Ba chúng tôi giống như Lưu Tường chạy giành phần thưởng, vượt qua vô số cây đại thụ gai góc, lao nhanh về phía căn nhà gỗ ấy, bên tai chỉ toàn tiếng gió ù ù. Cố Ly ngo ngắc bên cạnh tôi, hoàn toàn không giống một người bị bệnh ung thư mà giống như một thổ phỉ rừng xanh, tôi cảm giác nước miếng của nó sắp bị gió thổi ngoắc đến mang tai rồi.

Sau khi chúng tôi đã gần như lục tung căn nhà này suốt nửa ngày giống như một bầy chó truy tìm tội phạm, chúng tôi đã thật sự tức giận. Chẳng có những thứ kiểu như kết sắt, càng không có những thứ tựa như hợp đồng chi phiếu hay giấy chứng nhận bất động sản, khế ước đất đai, sổ tiết kiệm ngân hàng cũng chẳng có, mặt thất hay mặt đạo cũng không. Trong căn nhà trông huếch hếch, có kê một chiếc giường gỗ, một tủ sách lớn và ba chiếc ghế cũ, một cái bàn gỗ, chấm hết.

“Ông Cố thi thoảng cuối tuần có đến đây nghỉ ngơi, đọc sách, câu cá, ông ấy rất tốt, ông ấy còn nói khi ông ấy không ở đây, tôi cũng có thể ở trong căn nhà gỗ này, vì dù sao cái chòi canh rừng kia của tôi, đến mùa đông thực sự rất lạnh. Căn nhà gỗ này có lò sưởi, có thể nhóm lửa.” Người giữ rừng lại bồi thêm một phát đạn nữa vào đầu Cố Ly – đúng rồi, nếu bạn bỏ 70 triệu trong nhà, khi bạn không có ở nhà, bạn có tùy tiện gọi bảo vệ dưới nhà đến

nhà bạn uống trà, đốt lửa gì đó không?

Khi mặt trời lặn xuống núi, ba chúng tôi đành chán chường bỏ đi.

Sau hôm đó, Cổ Ly và Neil vẫn bận rộn với một công trình dự án gọi là “tìm 70 triệu trong đồng văn kiện”. Tôi thì thiếu tự tin khi đối mặt với Cung Minh ở công ty, còn khi về đến nhà thì thiếu tự tin khi đối mặt với Sùng Quang.

... Tôi chỉ cần nghĩ đến cuộc đời đã được dày công sắp đặt, bước nào bước nấy đều là cạm bẫy ấy, thì trái tim tôi đều đập loạn lên, đập đến mức khiến tôi phát hoảng. Cung Huân luôn là thần Hades chốn âm phủ trong lòng tôi, điều này không nhầm, nhưng đến giờ tôi mới thấy rõ, thì ra Cung Minh và Sùng Quang, chính là thần chết và thần giấc ngủ luôn đứng bên ông ta.

Cung Minh chẳng khác gì quá khứ, anh ta vẫn đi tới đi lui trên tấm thảm sàn màu trắng với đôi chân trần trong bầu không khí ngập tràn ẩm áp. Cà phê của anh ta vẫn phải cho thêm hai viên đường khác lạ, anh ta còn bảo tôi đi đến cái tiệm giặt ủi dưới tòa nhà trả khoản phí giặt quần áo lên đến một vạn đồng, anh ta vẫn sợ cá, sau khi dùng chìa khóa, nhất định sẽ rửa tay nhiều lần. Anh ta ngày nào cũng ăn mặc giống như những nam người mẫu mặt không biểu cảm trên các trang bìa tạp chí ấy, gương mặt trắng bệch, thần sắc lạnh lùng, trong đôi mắt như hai hòn bi ve ấy bạn không thể đọc được bất cứ thông tin nào. Tôi vẫn sợ anh ta như trước đây, à không, phải nói là, tôi còn sợ anh ta hơn nhiều lần so với trước kia. Trước đây, tôi cho rằng anh ta là một con sư tử cô độc và kiêu ngạo, nếu đi quá gần, thì có thể sẽ bị anh ta xé nát chỉ bằng một tát bất cứ lúc nào, nhưng bây giờ, tôi lại càng lúc càng cảm thấy anh ta giống như một con sói xám u ám dưới ánh trăng.

Sùng Quang cũng không khác gì so với trước đây, những ngày không đi làm, anh ấy vẫn ẩn mình trong nhà chơi games, cũng như sẽ nấu mì cho tôi ăn, những khi tôi thức khuya xử lý văn bản. Anh ấy vẫn thích mặc áo lông màu xám, vẫn thích ngồi tựa vào cạnh giường đọc tạp chí, uống cà phê trong những buổi chạng vạng mưa rơi. Vẫn thích gác chân qua người khi tôi ngủ. Hơi thở của anh vẫn mát rượi vô cùng, vẫn mang mùi vị của đại dương nồng nàn, cánh tay vẫn mạnh mẽ, cái ôm vẫn miên man, cơ thể vẫn nóng hổi. Nhưng tôi lại thường xuyên trong mộng, mơ thấy mình đang ngủ cùng một con nường xà không lồ, nó quấn cái thân cực lớn phủ đầy vảy lên người tôi, tôi không ăn thịt tôi, cũng không muốn siết chết tôi, nó chỉ lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi cảm thấy tôi sắp điên rồi.

Khi tôi nhìn Cổ Ly vẫn có thể chăm chú ngồi họp cùng Cung Minh, thì thoảng còn có thể đùa giỡn vui vẻ hứng thú với anh ta, tôi không biết rốt cuộc sao nó có thể làm được như thế.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tuần, ngày Cổ Ly đã giao hẹn. Sùng Quang đã đồng ý đến, Đường Uyển Như cũng trả lời “OK”. Điều này thực ra tôi không ngạc nhiên lắm, điều khiến tôi ngạc nhiên là, Cổ Ly nói cho tôi biết, Cổ Hoài và Nam Tương cũng đồng ý đến, tôi chợt cảm thấy hơi sợ, không kìm được đã hỏi nó: “Cậu xác định không tìm sát thủ đi uy hiếp họ, cũng không tìm người đi thôi miên họ chứ?” Tôi cảm thấy Cổ Ly nên tham gia vào cục tình báo, sau đó cùng tham gia diễn xuất Nhiệm vụ bất khả thi 5 với Tom Cruise.

Nhưng cùng với ngạc nhiên, trong lòng tôi cũng tràn đầy sự kỳ vọng, tôi muốn gặp họ. Tôi muốn giống như ngày xưa, nằm chung với Nam Tương, vừa xem Cổ Ly si nhục Đường Uyển Như, vừa thưởng ngoạn điện mạo quyền rũ mặc áo ba lỗ bó sát người của Neil.

Nhưng Cổ Ly chẳng nhắc đến Cổ Nguyên.

Tôi nghĩ anh ta thật lòng yêu Cổ Ly, nếu không thì anh ta sẽ không đi mất tâm mất dạng như vậy.

Tôi đã tan ca trước mười lăm phút, sau đó chạy đến siêu thị ở lầu phụ của Times Square, tôi chuẩn bị mua một ít rượu và đồ ăn vặt đem qua đó. Cho dù Cổ Ly nói nó sẽ chuẩn bị sẵn đồ ăn và rượu, nhưng tôi không muốn giống một người khách ngạo nghễ đến hưởng thụ bữa tiệc mà người chủ đã bận rộn chuẩn bị suốt cả ngày, sau đó thì phui mông ra về. Ít nhất tôi cũng đã có thời gian hơn hai năm ở trong căn biệt thự đó, cho dù đây là bữa cơm cuối cùng, tôi cũng muốn để cho Cổ Ly biết rằng, tôi vẫn luôn xem nơi đó như nhà mình.

Hơn nữa tôi biết cái loại đường bông vải nhập khẩu từ Nhật Bản mà Đường Uyển Như thích ăn nhất, chỉ ở trung tâm mua sắm này mới có. Rượu sake Nhật Bản hương cam mà Nam Tương và tôi đều thích uống nhất, loại uống ngon nhất trong chai mờ màu lam có bán ở đây. Ở đây còn có món sashimi cá hồi mà Cổ Ly thích ăn, thịt cá của trung tâm mua sắm này luôn tươi nhất. Còn có nạng sậy hữu cơ Sùng Quang thích ăn, cũng như champagne hương hoa quả Neil thích uống. Tôi đẩy xe mua hàng, mà trong đầu chất đầy những ký ức của quá khứ.

Cũng vì cuối tuần, cho nên người xếp hàng tính tiền rất đông, tôi móc di động ra, nhắn tin cho Cổ Ly: “Tớ mua chút đồ rồi qua, chắc đến hơi muộn chút.”

Tôi xách hai chiếc túi chứa đầy đồ, bước ra khỏi trung tâm mua sắm Times Square, taxi chạy đầy trên phố, nhưng chẳng có chiếc nào trống. Tôi và một nhóm dân trí thức đứng đợi bên đường trong sự sốt ruột, cố đưa mắt tìm một chiếc taxi còn hai chữ “xe trống” bật sáng trong dòng xe như nước.

Lát sau, trời bắt đầu đổ mưa.

Taxi mỗi lúc một thưa thớt.

Tôi đành phải trôi theo dòng người, cùng bước về phía trạm tàu điện ngầm ở đường Thiểm Tây Nam. Vào thời điểm này, lại thêm trời đổ mưa, cho dù có đứng bên đường hóa thành bức tượng kỷ niệm anh hùng, thì cũng chẳng thể nào gọi được xe.

Trong tàu điện ngầm chật ních vẫn là thứ mùi quen thuộc ấy – mùi bốc lên từ da người, mùi của nước hoa, mùi phát ra từ những đôi giày khác nhau, mùi của thức ăn, mùi kim loại của vỏ tàu điện. Đã bao lâu rồi tôi chưa ngồi tàu điện ngầm? Từ sau khi vào “M.E”, bất kể đi đâu cũng đều có chế độ gọi xe báo thanh toán, một thời gian đã biến tôi thành một người không muốn đi bộ dù chỉ một quãng đường năm trăm mét.

Toa tàu lao về phía trước một cách ngọt ngào dưới lòng đất không ánh mặt trời, mỗi trạm đều có vô số người chen chúc leo lên, còn người xuống tàu thì chẳng mấy ai. Hiện tại tàu đang từ Lư Loan chạy về Tĩnh An, người có thể ở được hai khu này, về căn bản không cần phải chen chúc trên tàu điện ngầm. Tôi tin có quá nửa số người trên tàu đều là những người cần ra khu vành đai ngoài. Trước ngực sau lưng tôi đều là người, tôi có lúc cảm thấy mình sắp sốc đến nơi, nhưng vẫn phải cố mà đứng vững, cho dù tàu có thắng gấp tôi cũng sẽ không ngã nhào.

Đợi đến khi tôi ra khỏi tàu điện ngầm ở phố Nam Kinh Tây thì trời đã đổ mưa to hơn. Tôi chẳng đem theo dù, cho dù có che hai cái túi giấy to vật trên đầu cũng chẳng được tích sự gì, trên áo khoác của tôi đã thấm đẫm nước mưa, chiếc áo như đã mọc đầy những chòm lông mịn màu trắng dày nặng. Tôi vừa bước đi, vừa móc di động ra, Cố Ly vẫn chưa phản hồi lại tin nhắn của tôi. Tôi nghĩ nó lúc này chắc chắn cũng đã bận đến mức không để ý được đến tôi nữa. Tôi lại móc di động ra lần nữa gửi tin nhắn cho Sùng Quang, hỏi anh ấy đến hay chưa. Sau đó tôi bỏ di động vào trong giỏ, rồi tăng tốc lao về phía căn biệt thự ấy.

Tôi móc chìa khóa ra, đẩy cửa bước vào, đem hai cái túi giấy to tướng màu lục sẫm trong tay đặt lên tủ, vừa giữ giữ nước mưa trên áo khoác: “Các cậu tin không, tớ ngồi tàu điện ngầm đến đây! Vừa mới ở trên tàu điện ngầm. . .”

Tôi ngẩng đầu lên, mới phát hiện không đúng lúc.

Căn phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không giống như đang tiến hành bất cứ cuộc tụ hội nào, cho dù là một bữa cơm tối với ánh nến của những đôi nam nữ đang say đắm trong tình yêu, cũng còn rôm rả hơn cảnh tượng trước mặt. Căn phòng đang sáng đèn, ánh đèn pha lê rực rỡ khiến mọi góc khuất đều tràn ngập ánh sáng, nhưng như vậy vẫn không làm thay đổi sự quạnh quẽ trong cả gian nhà lúc này.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Cố Ly ngồi bên bàn ăn, nó khoanh tay, nhẹ nhàng nhìn tôi.

“Nam Trương và Cố Hoài đều không đến?” Tôi đứng ở cửa chính, cũng không biết có nên bước qua hay không, “Đường Uyển Như thì sao?”

Cố Ly chẳng nói chẳng rằng.

“Thế Sùng Quang cũng không đến à?” Tay tôi vừa rời khỏi hai túi giấy, đã bị nước mưa thấm lạnh cứng.

Cố Ly lắc đầu.

“Vậy Neil chắc là phải đến rồi nhỉ?” Tôi không muốn tin cái cảnh trước mắt, tôi ngược nhìn lên lầu gọi lớn, “Neil!”

“Thôi khỏi gọi, nó không có ở nhà đâu.” Cố Ly đã chọc vỡ bọt xà phòng cuối cùng trong đầu tôi, nó đứng lên, nhẹ nhàng nghiêng người qua một chút, xem bộ chắc là đã ngồi rất lâu nên chân đã tê dại, nó ngẩng đầu trông về phía tôi, trên mặt rõ ràng có một chút sự vui vẻ và thỏa mãn, nó thậm chí còn có chút gì đó không tự nhiên khi lấy khăn ăn lau tay, trông như một phụ nữ bận rộn dọn dẹp suốt ngày để đón năm mới vậy, trong ánh mắt mang niềm trông đợi. “Thôi hai đứa mình ăn đi, những món này đều còn đang nóng, chỉ cần cho xúp này vào nồi nấu lại chút là được.”

Từ đầu đến cuối, nó luôn duy trì cái bộ dạng vui vẻ này, cho dù bàn ăn chỉ có hai người, nhưng cũng sôi nổi ra trò.

Mãi đến sau khi hai chúng tôi ăn nát các món bày trên bàn, cũng như đã uống sạch ba chai rượu, gạt ngưỡng đập bẻ ba cái đĩa, và một ly uống rượu, nhưng cũng chẳng thấy bọn họ đến.

Sau này, mỗi khi nhớ lại ánh mắt, và nụ cười mỉm trên mặt khi đó của Cố Ly, tôi khó mà che giấu được sự khổ sở trong tim tựa như cảm giác căng buốt khi kim châm đến huyết vị. Đêm đó, sau khi rời khỏi căn biệt thự ấy, về đến nhà bật điện thoại lên, tôi mới phát hiện phía sau dòng tin nhắn “tớ mua chút đồ rồi qua, đến hơi trễ chút” mà tôi gửi cho Cố Ly ấy, có một dấu chấm than màu đỏ, đó là dấu hiệu cho thấy tin nhắn đã không gửi đi được. Trong giây phút đó, tôi mới hiểu tại sao Cố Ly khi nhìn tôi, trên mặt lại tỏ ra vui mừng như thể trút bỏ được gánh nặng ấy, cũng như sự thỏa mãn vui sướng trong ánh mắt. Trước khi tôi đến, nó chắc chắn là đã ngồi một mình đợi suốt mấy tiếng đồng hồ trong phòng khách trông trái, chắc chắn lâu lâu lại nhìn cái bàn ăn chất đầy thịt cá, canh nóng rượu ngon nhưng lại không một bóng người ấy, nó chắc chắn cảm thấy bản thân đã bị mọi người vứt bỏ – nhưng cuối cùng tôi đã xuất hiện. Cho nên nó mới vui như thế, đón tiếp tôi rồi ngồi xuống như thể mừng năm mới, cùng nhau ăn tối. Nó đã vì sự xuất hiện chẳng có gì phải bàn cãi này, mà tỏ ra cảm kích đối với tôi.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Không, đây không nên là Cố Ly. Nó không nên hèn hạ như vậy, nó không nên dễ dàng thỏa mãn như vậy, nó nên là trung tâm để mọi người xoay quanh, nó nên mãi mãi bắt bẻ chúng tôi, để chúng tôi luôn chiều theo quý bà đánh đá trong nó, nó nên vào những lúc chúng tôi chỉ đến muộn một phút, thì đã găm thét trong di động với chúng tôi, đồng thời đánh gãy đuôi chó của chúng tôi sau khi chúng tôi đến nơi.

Đây mới là nó.

Đây mới là con người kiêu ngạo kia của nó.

Tôi trốn trong chăn của mình, khóc đến xé gan xé ruột. Đó là lần tôi khóc thảm thương nhất trong cuộc đời mình, so với hồi Giản Khê rời xa tôi, khi tôi tham dự tang lễ của Sùng Quang, tôi cũng chẳng khóc đến mức ấy. Sau khi khóc xong, cả người tôi bắt đầu lên cơn ho, chẳng thể ngừng lại được. Lòng ngực tôi giống như một bức tường lỗ chỗ hang hốc, bão tố gào rít, thổi bay đi tất cả.

Đúng vậy, tôi không ở lại trong căn biệt thự ấy. Tôi để lại Cố Ly một mình lẻ loi nơi đó. Vì tôi không thể đối mặt với sự trống vắng ghê gớm của căn nhà ấy. Tôi sợ phải ngủ trong một căn biệt thự giống như một cái lăng mộ. Rõ ràng một tháng trước, ở đó còn là căn nhà ấm áp ngập mùi hương cà phê, luôn có tiếng của đủ hạng người đang trò chuyện, đang cãi nhau, đang nói chuyện yêu đương, đang phân bua ngã giá. Nhưng lúc này đây, nó lại giống như

một cái xóm không bóng người, cô độc lẻ loi gọi mình trong mưa lạnh mùa Thu.

Giống như tôi lúc này đang nằm trên giường mà cơ thể ướt sũng.

Trên đường trở về, tôi chẳng gọi xe, cũng chẳng có dù, tôi cuộn mình trong chiếc áo khoác rồi bước theo bản năng về phía chung cư bên bờ Tô Châu. Tôi cũng không biết đã đi bao lâu, suốt dọc đường, nước mưa lạnh toát mà không hề làm đầu óc của tôi tỉnh táo chút nào, tôi đã uống rượu, cả khuôn mặt đều nóng ran như phát sốt, còn nước mưa thấm ướt trên mặt như có thể phát ra tiếng sôi xèo xèo.

Vô số hồi ức của quá khứ mà giờ đây đang giống như những con kiến, xếp thành hàng, hô khẩu hiệu, nhịp bước đều đặn bò lên chỗ cao nhất của trái tim tôi, ở nơi mềm mại nhất ấy, chúng từng con một cắn những lá cờ nhỏ xíu trên tay, ở đây, ở đó, còn ở kia nữa, sau khi chúng đã cắn những ký hiệu li chi lít chít, thì bỏ đi không kèn không trống, chỉ còn lại mảy trĩu lá cờ tung bay trong gió, vang lên phản phật, những lá cờ ấy đều là quá khứ của chúng tôi, sự từng trải của chúng tôi, ngày xưa của chúng tôi, năm tháng của chúng tôi.

Tiếng còi. Tiếng mưa. Tiếng chửi rủa của tài xế rít thẳng vào tai tôi.

Ánh đèn nê-ông. Ánh đèn xanh đỏ. Ánh đèn ô tô đội thẳng vào mắt khiến tôi đau đớn.

Tôi nhếch nhác vô cùng.

Về đến chung cư, ngay cả quần áo ướt sũng cũng chẳng kịp thay ra, tôi đã ngã vật ra giường chìm vào giấc ngủ.

Chất còn thiếu đốt đầu óc và trái tim tôi đau nhói. Tôi muốn trời dấy rót một ly nước nhưng mọi sức lực đều chẳng còn. Trong cánh lơ mơ có vô số tiếng mưa rơi gõ vào cửa sổ, giống như những hồi trống dồn dập hối thúc cái gì đó chờ đợi cái gì đó. Nghe như là tiếng trống khi có nhân vật quan trọng nào sắp sửa xuất hiện, hoặc là tiếng nhạc phối khi một vở kịch lớn chuẩn bị mở màn.

Tôi lên cơn sốt.

Ngủ li bì suốt hai ngày ở nhà.

Khi tôi tỉnh lại, trên màn hình di động của tôi là ba cuộc gọi nhỡ của Cố Ly, còn có một tin nhắn của Cố Ly gửi buổi sáng. Thậm chí còn có cuộc gọi nhỡ của Nam Tương và Đường Uyển Như.

Nhưng chẳng có tin tức của Sùng Quang.

Tôi nhìn di động, đã hai ngày trôi qua, Sùng Quang chưa về nhà. Cũng chẳng liên lạc với tôi. Anh ấy giống như biến mất khỏi thế giới này vậy. Tôi nhìn quanh một vòng, ánh nắng ngoài rèm cửa chắc là đã hoàng hôn, tôi vẫn mặc bộ quần áo đến nhà Cố Ly ăn cơm tối hôm đó, nước mưa đã được hơi nóng cơ thể sấy khô, lúc này đang tỏa ra một mùi hôi chua loét.

Tôi mở tin nhắn của Cố Ly ra xem, dán mắt vào màn hình, đọc đi đọc lại đến bốn năm lượt cái câu tin ngắn ngủn ấy, sau đó tôi lật mình khỏi giường, vội đại lấy một bộ quần áo thay vào, rồi kéo lấy cái áo khoác bông dày trên giá quần áo, chân nam đá chân chiêu bỏ nhào ra khỏi nhà. Đầu tôi vừa nóng vừa đau, khi ra khỏi thang máy, tôi đã cụng đánh rầm một cái vào cạnh cửa.

Tôi xoa xoa trán mà chẳng thêm để ý gì thêm, tôi xông ra giữa đường chặn một chiếc taxi. Cái tư thế chặn xe ấy thật khiến tài xế hiểu nhầm rằng tôi đang muốn tự sát.

Tôi ngồi trên ghế sau, nắm tay bóp chặt di động, không ngừng run rẩy.

Khi đó, tôi còn chưa biết, thì ra những câu nói xem chừng vừa khoa trương vừa hoa mỹ trong các tiểu thuyết kia đều là thật, chẳng hạn câu trong Hồng lâu mộng ấy, “một sớm tinh mộng, trời đất đã đổi thay.”

Phản kết

Tôi quay đầu qua nhìn Cung Minh, đôi mắt của anh ta trong ráng chiều rực rỡ, vẫn đang phủ trong một lớp bóng mờ tựa như một câu đố. Ánh mắt của anh ta đang buông xuống, trông như một thiên sứ thờ ơ trong tranh sơn dầu. Tôi trông thấy một nếp nhăn không dễ nhìn thấy nơi khóe mắt ấy. Mấy năm nay, anh ta cũng đã già. Tôi chợt cảm thấy, anh ta cô độc hơn bất kỳ ai.

Khi Cố Ly tỉnh lại sau giấc ngủ sâu, nó mở to mắt, những người đầu tiên nó nhìn thấy, chính là tôi, Nam Tương, Đường Uyển Như đang đứng sánh vai trước giường bệnh của nó. Sau khi nhìn khắp chúng tôi một lượt, nó mới mở miệng, nói với chúng tôi câu đầu tiên: “Tớ muốn uống nước.”

Tôi đưa ly nước qua, cầm ống hút kê vào đôi môi khô nẻ của nó. Nó hút một cách khó khăn, trong khóe mắt trào ra một giọt lệ. Nhưng khóe miệng lại khẽ vênh lên.

Tôi không tài nào quên được nụ cười ấy. Nó giống như đường cầu vồng to nhất giăng mắc giữa lưng trời, sau cơn mưa lớn đi qua.

Tất nhiên, đứng trước giường bệnh không chỉ có ba chúng tôi.

Còn có cả Cố Hoài và Cố Nguyên.

Khi Cố Ly ngủ sâu, tôi đã nói cho tất cả bọn họ biết, đầu dây mối nhợ của những chứng khí mù mịt này xảy ra với chúng tôi. Cố Nguyên vừa nghe, vừa đỏ hoe mắt. Anh ta liên tục siết nắm đấm của mình, tiếng khớp xương vang lên rầm rầm.

Nói thực, tôi không nhớ nổi đã từng thấy anh ta khóc khi nào, hình như đây là lần đầu tiên.

Trước đây tôi đã không tin vào những kết cục hạnh phúc viên mãn, người xưa từng nói, đời người không như ý, có đến tám chín phần. Có thể thấy bị kịch mới là chủ đề bất biến vĩnh hằng của thế giới này. Tôi luôn cảm thấy những cái kết gia đình đoàn tụ vui vẻ trong những bộ phim truyền hình kia, bất kể là người hữu tình cuối cùng thành quyền thuộc, hay tà không thắng chính, người xấu thân bại danh liệt bị người tốt thống nhất giang hồ, tất cả đều xem chừng quá giả tạo. Nhưng đám người ngật ngưỡng chúng tôi đây, dường như lại đang từ đón nhận kết cục hạnh phúc mỹ mãn, kết cục thuộc về chúng tôi. Tôi nhìn Cố Ly sắc mặt đang dần dần hồng hào trở lại, mà có chút hoảng hốt.

Tôi nhớ đến những lời đã từng nói với nó ở nghĩa trang, tôi nói hết con bĩ cực đến tuần thái lai, khổ tận cam lai, nhất định những điều tệ hại nhất đều đã qua rồi.

Có lẽ chúng tôi đã thật sự uống hết một ly thảo dược đắng chát, tiếp theo, phải là một ly rượu ngon thơm ngọt.

Sức khỏe Cố Ly phục hồi từng ngày. Bác sĩ nói quá trình hồi phục rất tốt. Sau đó chỉ cần kiên trì trị liệu, chắc chắn hiệu quả sau điều trị vô cùng tốt. Còn chính trong khoảng thời gian Cố Ly nằm viện, Neil đã đem đến một thông tin vô cùng quan trọng. Thông tin này trong chớp mắt đã khiến Cố Ly biến thành một quý bà giàu có. Ở trong bệnh viện mà nó cười đến không khép được miệng, suýt chút nữa đã nuốt cả thìa ăn xúp vào bụng.

Thì ra hôm đó Neil không đến ăn bữa cơm sau cuối cùng chúng tôi ở căn biệt thự ấy, là vì hán ta đột nhiên nhận được điện thoại của người giữ rừng. Trong điện thoại, người giữ rừng nói vì sự đổ bộ của một con bão, toàn bộ phần nóc của căn nhà gỗ nhỏ mà Cố Diên Thịnh để lại trong rừng ấy bị tốc bay hết, căn nhà chỉ còn lại một đồng đồ nát, và những bức vách gỗ đứng sừng sững. Người giữ rừng hỏi Neil phải xử lý thế nào, có cần phải gỡ bỏ đi hay không, vì cả căn nhà đã không thể dùng được nữa.

Khi Neil nghe thấy vách gỗ đứng sừng sững, thì lò mớ dự cảm được gì đó. Thế là hán ta chạy đến đảo Sùng Minh ngay trong đêm đó. Kết quả...

“Cố Ly, chị đoán xem em phát hiện thấy gì?” Neil xéch xéch cái miệng ra về gian gian bí ẩn, lông mày và lông mi màu vàng kim trong ánh mặt trời hiện lên sáng lấp lánh.

“Câu mau nói đi. Bác sĩ bảo, chị giờ không được động não quá sức, nếu không có thể ngất bất cứ lúc nào, cậu đừng có ép chị phải tố cậu ra tòa vì tội mưu sát đấy.” Cố Ly tròn trắng mắt. Tôi ở bên cạnh, không kim được phải bật cười. Cuối cùng nó đã khôi phục lại dáng vẻ nanh nọc, trông vô cùng thân thiết.

“Những bức tường gỗ ấy đứng đó chắc chắn vô cùng, trong khi các cây gỗ to xung quanh đều đồng ngã tây xiêu, rất nhiều cây thậm chí còn bị gió bẻ ngang lưng, nhưng bốn bức tường gỗ lại chẳng có chuyện gì, điều này thật không hợp với lẽ thường lắm. Cho nên, em đã dùng búa, đục cái tường gỗ này ra. Kết quả chị đoán thế nào, những bức vách xem chừng đều do gỗ ghép thành, toàn bộ đều là vách hai lớp, giữa các lớp ván là một bức tường gạch với những viên gạch vàng chồng lên nhau. Cho nên, gió bão không thể thổi được bức tường đồng vách sắt này.”

“Cái gì, đừng bảo là ngày xưa trong vách có nhà vàng, sao tự dưng lại biến thành trong rừng có nhà vàng rồi?” Đường Uyển Như ở bên cạnh, hít ngược một hơi khí lạnh, vốn dĩ nó đang bụng một bát cháo loãng, đang thổi nguội giúp Cố Ly, nhưng lúc này suýt chút nữa đã hít hết cháo vào phổi.

“Nhưng Cố Diên Thịnh làm gì mà hồi đó lại đem vàng đúc thành khối đặt ở trong nhà như vậy? Như thế thật không an toàn.” Cố Ly chau mày, rõ ràng nó cũng bị kết quả này làm cho bối rối.

“Chị chưa nghe nói, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất hay sao? Ai có thể nghĩ ở trong một căn nhà rách nát như thế, mà lại có những viên gạch vàng dày như thế chứ? Ngay cả chúng ta đích thân đến đó mà còn chẳng ngờ tới, thì người ngoài làm sao có thể. Hơn nữa, em không thể không nói, ba chị là một thiên tài phạm tội.” Neil hăng giọng rồi lại nói tiếp, “Chị biết rằng khi ông ấy thực hiện giao dịch khoản vàng này, đúng vào năm 2007, khi đó giá vàng rơi xuống mức thấp nhất chỉ có 600 USD một ounce, cha chị có thể mua vào một lượng lớn với giá này, chắc chắn là có nhân viên nội bộ tiết lộ thông tin cho nên, ông ấy không dám dùng thâm phận cá nhân để tiến hành giao dịch, vì như vậy tất yếu sẽ bị điều tra, liên quan đến giao dịch nội gián. Hơn nữa, nếu trắng trợn dùng tiền của công ty để tiến hành giao dịch vàng, một mặt, không thể thuyết phục được những cổ đông khác thì không nói làm gì, còn mặt khác, cho dù các cổ đông khác đồng ý với quyết định này, thì cũng phải đem toàn bộ khoản tiền kiếm được chia đều cho tất cả. Vậy là Cố Diên Thịnh mới nghĩ ra thủ đoạn đổi trắng thay đen như vậy, trước tiên đem khoản tiền này thông qua các sản phẩm diễn sinh tài chính rắc rối phức tạp, khiến nó trông như đã bốc hơi mất tích. Sau đó lại dùng khoản tiền này, mua vào một lượng lớn vàng, đợi đến sau khi có lời rồi bán ra, đem khoản vốn trước đây lấp vào khoản thâm hụt. Vậy là, có thể độc chiếm một mình khoản lợi nhuận khổng lồ, đồng thời hoàn toàn sẽ không lo lắng bị điều tra.”

“Nếu vậy cũng tức là, ‘M.E’ cũng giao dịch theo cách tương tự à?” Cố Ly vừa gật đầu, vừa trầm tư.

“Chắc chắn rồi. Hơn nữa có thể thông tin này cũng là do Cung Huân tiết lộ cho cha chị. Còn như bọn họ ai nắm tin tình báo, ai thiết kế ra phương án, thì việc này chúng ta mãi mãi không thể biết được.” Neil thờ dài một hơi, nét mặt xem chừng dường như rất tiếc rẻ.

“Tại sao vậy?” Cố Ly hỏi.

“Vi chính trong khoảng thời gian chị hôn mê, Cung Huân cũng đột nhiên trúng gió. Tất cả người nhà bọn họ đều đã bay đi Italia. Hôm qua, dòng họ nhà ấy đã tuyên bố Cung Huân chết não. Hiện đang thực thi các bước trong quy trình pháp luật liên quan đến tài sản để lại.”

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Sùng Quang đột nhiên biến mất tăm mất dạng như thế.

“Cố Ly, chị biết hiện giờ chị có bao nhiêu tiền không?” Neil đột nhiên nháy nháy mắt.

“ Bao nhiêu?” Cố Ly nhượng nhượng chân mày.

“Chị đồng ý cho em mười phần trăm, thì em nói cho chị biết.” Neil cười cười một cách thần bí.

“Chị cho em mười lăm phần trăm luôn. Em nói đi.” Cố Ly đã trải qua thử thách sống chết mấy hôm trước, tựa như đã biến thành một người khác. Nếu là trước đây, nó chắc chắn sẽ kè bớt một thêm hai, giằng co với Neil đến cùng chứ không dễ buông xuôi như thế.

“Hiện tại giá vàng là 1400 USD một ounce, tức là gấp 2.3 lần so với giá Cố Diên Thịnh mua vào. Chị hiện có gần 200 triệu tiền mặt. Tiền mặt đầy nhè bà chị!” Neil tròn tròn mắt, dường như hắn cũng bị con số trong miệng mình làm cho bối rối, “Ồi trời, em bất ngờ có được hai mươi triệu!”

“Cậu đừng có mà vội mừng, chị còn chưa nói thanh toán thế nào kia.” Cố Ly cười cười, vỗ vỗ vào đầu Neil, “Em trai à, chị sẽ thanh toán thành nhiều đợt, tổng cộng thanh toán hoàn tất trong sáu mươi năm.”

Neil: “...”

Cố Ly nói xong, ngẩng đầu lên nhìn Nam Tương đang mở một hộp hoa quả, nói với nó: “Tớ còn phải hoàn lại cho công ty 70 triệu, cổ phiếu trong tay Cố Hoài, sau vụ này chắc sẽ tăng giá mạnh. Cậu nắm chắc cơ hội này, mau cưới đi ha.”

Nam Tương quay đầu lại, cười có chút e thẹn với Cố Ly.

“Cổ triệu phú,” Cố Ly đột nhiên nhớ đến gì đó, “Cái tên này cũng không tệ, sau này gọi tớ như vậy đi, nghe cứ như một chính khách mặt dày của Mỹ.”

Tôi ngẩng đầu, ánh mặt trời ngoài cửa sổ thật đẹp. Vô số lá cây ngô đồng màu vàng kim đang phát phơ trong gió, giống như đàn bướm bướm.

Trong những chùm sáng đang lơ lửng những hạt bụi uyển chuyển, tôi nhìn chúng như mắt hòn. Với vũ trụ mênh mông này mà nói, có lẽ thế giới của chúng tôi chính là một hạt bụi nhỏ trong đó. Đám chúng tôi, lăn qua lăn lại, nước mắt đã chảy, máu cũng đã chảy, cuối cùng cũng có thể hạ cánh vững vàng trên mặt đất.

Hôm Cố Ly ra viện, vừa lúc Đường Uyển Như chuyển nhà.

Đúng vậy, Đường Uyển Như lại chuyển nhà.

Cảnh tượng nó chuyển nhà lần trước lại như đang hiển hiện trước mắt, rõ như mới hôm qua. Nhưng lúc này nó lại muốn thử thách một lần nữa. Vì nó đã tìm được vị trí huấn luyện viên chăm sóc sức khỏe trong một doanh nghiệp vốn đầu tư nước ngoài cỡ lớn ở khu Tĩnh An, mức lương rất khá, công việc nhẹ nhàng. Cho nên, nó đã giấu võ giương oai tìm được một căn hộ chung cư trong khu này, rồi chuyển vào đó.

Buổi sáng tôi giúp Như Như dọn dẹp đồ đạc xong, thì buổi chiều phải đi đón Cố Ly. Khi ra khỏi cửa, tôi đột nhiên dạt dào cảm hứng, nói: “Hay là gọi hết mọi người đến đây, giúp cậu mở một party âm cúng nhé, xem như cuộc họp mặt chưa thực hiện được ở biệt thự Tĩnh An của chúng ta lần trước, lần này thực hiện luôn.”

Đường Uyển Như hít ngược một hơi: “Lâm Tiêu à, cậu nói dễ nghe nhỉ, cậu biết nhiều người thế, tớ phải mua bao nhiêu đồ ăn không? Cậu thì chỉ việc phui mông đi đón Cố Ly, còn mỗi mình tớ? Tớ lo không xong. Tớ không làm đâu!”

“Giờ vẫn chưa đến buổi trưa, cậu còn có thời gian cả buổi chiều để chuẩn bị mà. Đến giờ cơm tôi chắc chắn đủ đầy. Tớ bảo bọn họ chiều nay đến sớm chút, giúp cậu một tay. Tớ lo việc đưa Cố Ly qua đây.”

“Không được, không được, không được.” Đường Uyển Như lắc đầu lia lịa giống như trống bỏi.

Sau đó, tôi bám riết lấy Đường Uyển Như suốt nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng, nó cũng đồng ý. Nhưng cái giá phải trả là tôi giúp nó tìm được một tấm ảnh chụp Cung Minh đang mặc quần bơi tam giác có ký tên của anh ta. Tôi đã đồng ý ngay tắp lự, nhưng trong lòng đang nghĩ, việc này chẳng khác gì bảo Lord Voldemort múa Ương Ca của Trung Quốc, thật là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Suốt dọc đường, tôi gọi điện thoại cho Neil, cho Cố Nguyên, cho Cố Hoài, nói cho họ biết địa điểm họp mặt vào buổi chiều.

Đợi đến khi tôi đến được bệnh viện, Cố Ly và Nam Tương đã đứng trước cửa bệnh viện chờ tôi.

Cố Ly đã lại khôi phục lại dáng vẻ như chú sóc vàng của nó, chân bước trên đôi giày cao gót tựa compa, toàn thân gói trong chiếc váy liền thân bó sát màu đen, cặp kính râm trên mặt nó thật quá to, trông như nó vừa mới ăn trộm kính bảo vệ của công nhân hàn xì để đeo lên mặt vậy.

Nó vừa chống nạnh, vừa nói với tôi bằng cái giọng kỳ dị: “Lâm Tiêu, cậu có nhân tính hay không vậy? Cậu có thấy ai đi đón bệnh nhân ra viện mà còn trẻ hơn cả bệnh nhân không? Hôm nay xem như cậu gặp may, tớ không thêm mắng cậu, bác sĩ nói với tớ, vết thương của tớ còn chưa lành hoàn toàn, chỉ cần hơi lớn tiếng hoặc hít thở mạnh, đều có thể chảy máu ào ạt...”

Tôi gấp rút đưa nó và Nam Tương nhét vào trong taxi.

Xe vừa mới chạy đến đường Uy Hải thì điện thoại của tôi vang lên. Tôi móc di động ra, tên của Cung Minh đang nhấp nháy trên màn hình di động.

Tôi nhận cuộc gọi trong giây lát, rồi bỏ điện thoại xuống, bảo tài xế cho xe tấp vào lề đường.

Tôi quay đầu nhìn gương mặt mê hoặc của Cố Ly, nói: “Cậu và Nam Tương đi trước đi. Tớ phải về công ty một chuyến. Cung Minh về rồi.”

Cố Ly nhủ mày: “Tớ vốn dĩ sức khỏe yếu ớt, không muốn đến nhà Đường Uyển Như để phát điên. Là cậu bảo phải đi, giờ thì tốt rồi, chính cậu lại đánh bài chuẩn.”

Tôi lắc lắc đầu, vừa mở cửa xe, vừa nói: “Tớ không chuẩn. Tớ chỉ đi ra đây một lát, rồi sẽ qua đó. Tớ đảm bảo với Cố triệu phú.”

“M.E” cuối tuần ngoài người gác cổng và bảo vệ ra, chẳng còn ai khác. Tôi móc thẻ an ninh ra, mở cửa chính của công ty.

Trong khoảng thời gian nửa tháng khi Cung Minh đi Italia, tôi gần như đều xin nghỉ phép để ở bên Cố Ly. Chỉ mới nửa tháng chưa đến công ty mà cảm giác như đã rất lâu. Tôi đặt túi xách xuống chỗ mình làm việc, sau đó quay qua gian pha nước, lấy loại cà phê Cung Minh thích uống, pha đầy một bình.

Tôi đẩy cửa căn phòng ra, anh ta đang ngồi bên cửa chớp ban công ngắm khói bụi bốc lên nơi đường chân trời. Đó là bùn cát được vô số máy đóng cọc và cần cẩu hạng nặng bốc lên, thành phố này từng giây từng phút, đang thay đổi diện mạo của mình, mãi mãi không ngừng lại.

Cung Minh nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại. Anh ta mặc một chiếc áo len lông cừu màu đào mỏng manh, cổ áo khê mờ, nhưng có thể nhìn thấy thấp thoáng những khối cơ trên ngực anh ta. Tay áo xắn nhẹ lên đến cùi chỏ, trên những bó cơ cuộn cuộn ở cẳng tay, lông măng mềm mại hiện lên óng ánh như vụn kim cương dưới ánh mặt trời. Anh ta lúc nào trông cũng quyen rũ như vậy – giống như một câu đố.

“Chắc cô cũng đã biết hết rồi nhỉ?” Anh ta nhìn tôi, rồi bất ngờ mở miệng hỏi một câu như vậy. Giọng nói của anh ta vẫn mang một sự thu hút khiến người ta mê loạn, rất lạnh lùng, nhưng lại đầy cuồng nhiệt.

Tôi gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu. Tôi đặt cà phê trên bàn làm việc của anh ta.

“Thực ra tôi chỉ muốn nói với cô chuyện của Sùng Quang. Còn những chuyện khác, tôi không quan tâm, cũng không quan trọng.” Anh ta chuyển ánh mắt lại trở về phía ngoài cửa sổ, để lại cho tôi một nửa gương mặt anh tuấn vô cùng, lông mày rậm rạp trên cung mày, đồ bóng đen sẫm. Trên cằm có một chòm râu màu xanh, trông anh ta càng già dặn hơn trước đây.

Tôi đứng cúi đầu, chẳng nói gì.

“Mức độ Sùng Quang tham gia vào kế hoạch này, vô cùng vô cùng thấp. Cậu ta thậm chí còn không biết mối quan hệ giữa Cung Huân cha tôi và Cố Diên Thịnh cha Cố Ly. Cho nên, cậu ta cũng hoàn toàn không biết Cố Ly đang vướng vào việc này. Khi cha tôi yêu cầu cậu ta giả vờ hy sinh tính mạng và tồn tại với một cuộc đời hoàn toàn mới, cũng chỉ nói cho cậu ấy biết, công ty đã đối mặt với vấn đề rất lớn, cần phải có một người gánh tội. Mà chứng ung thư của cậu ta, vừa hay trở thành một lý lẽ thuyết phục nhất, một cái chết không ai nghi ngờ. Lâm Tiêu, có thể cô không rõ chúng tôi sinh ra trong một gia đình thế nào, tôi chỉ có thể nói, bất cứ yêu cầu nào của Cung Huân, chúng tôi xưa nay đều chỉ có tuân lệnh, không thể chống lại.” Cung Minh quay đầu lại nhìn tôi, lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự ám áp trong ánh mắt của anh ta, “Cho nên Sùng Quang thật sự là người rất đơn giản, đôi tay của cậu ta sạch hơn bất cứ ai. Cho nên, cô không cần vì chuyện này, mà có điều oán hận với cậu ấy. Cậu ấy bay trẻ hơn tôi một chuyến, ngày mai sẽ về đến Thượng Hải. Cậu ấy nhất định sẽ lập tức tìm cô, tôi nói những chuyện này với cô, chính là hy vọng cô có thể đối xử với cậu ấy một cách bình tĩnh, nghe cậu ấy giải thích, đừng nên dằn vặt cậu ta. Tôi có thể thấy, cậu ta thật lòng rất yêu cô.”

Tôi tùy tiện gật đầu, mặt mày ửng đỏ.

“Tôi chỉ có một người em trai này, cô phải đối xử tốt với nó.” Cung Minh bắt chợt nghe thấy, mỉm cười với tôi, nụ cười giống như ánh trời chiều sau lưng anh ta, có một vẻ đẹp khiến người ta muốn rơi lệ, “Xong rồi đấy, cô mau về nghỉ cuối tuần đi. Tôi đợi ở đây một lát, rồi về sau.”

Tôi gật gật đầu, rồi quay người đi. Tôi bước được vài bước, thì nhớ đến điều gì đó, lại quay người lại nhìn Cung Minh: “Anh Cung à, chúng tôi có một cuộc họp mặt nho nhỏ, đều là những người anh biết, nếu có thể... anh tham gia với chúng tôi nhé?”

“À à, không được rồi. Những chỗ đông người quá, tôi không quen. Tôi sợ ồn ào.” Cung Minh suy nghĩ, rồi lại nói, “có điều tôi có thể bảo tài xế lái xe đưa cô đi. Vừa đúng lúc tôi cũng phải về nhà rồi.”

Tôi và Cung Minh đứng bên đường đợi tài xế lấy xe từ dưới gara lên.

Lúc này, điện thoại của tôi vang lên, tôi nghe máy, giọng của Đường Uyển Như nghe như đang làm chuyện mờ ám: “Lâm Tiêu, tớ nói cho cậu biết, trong nhà tớ có một vị khách thần bí. Cậu đoán xem là ai?”

Tôi chẳng muốn đoán: “Tớ tắt máy đây.”

“Đừng đừng đừng.” Đường Uyển Như ở đầu bên kia khản khoản, “Lâm Tiêu, tớ nói với cậu đây, là Sùng Quang! Có điều lúc này, anh ta đang ngủ trên giường của tớ. Anh ta nói là anh ta đã đổi chuyến bay sớm nhất về đây, lúc này không chịu nổi lệch múi giờ, nên chớp mắt trước một lát, đợi cậu về thì gọi anh ta. Anh ta nói anh ta vừa gọi cho cậu suốt, mà chẳng thấy cậu bắt máy. Cho nên anh ta đã gọi cho Cố Ly, nghe nói chúng tớ ở đây, nên anh ta đã xách cả hành lý đến đây... Lâm Tiêu, tớ nói với cậu, lần đầu tiên tớ thấy có người đã ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, đầu bù tóc rối, toàn thân nhếch nhác, mà vẫn bảnh trai như vậy, đáng về ngủ say của anh ta ôi thôi quyen rũ làm sao, đôi mi mắt đang run rẩy ấy của anh ta ấy mà...”

Tôi không thể không tắt máy. Tôi chẳng thể nào bình tĩnh nghe Đường Uyển Như dùng cái giọng điệu dung tục như vậy bàn luận về bạn trai mình. Huống

hồ, lúc này Sùng Quang còn đang nằm trên giường của nó. Tôi thật lòng hoài nghi nó có thể cả tháng tới sẽ không thay ga giường.

Ngồi trên xe, tôi mở tin nhắn của Đường Uyển Như gửi cho tôi, đọc địa chỉ theo tin nhắn cho tài xế nghe: “Bác tài, phiền ông đưa tôi đến số 1 ngõ 707 đường Giao Châu, kế bên đường Dư Đào, là một tòa chung cư giáo viên. Cảm phiền ông nhé bác tài.”

Nói thực, tôi rất ít khi ngồi cùng với Cung Minh trên ghế sau của xe anh ta. Tuy vô số lần tôi từng nhân khi Cung Minh không đi cùng xe đã cuốn chăn nằm ngủ, thậm chí ăn bánh khô trên ghế sau rộng thênh của xe anh ta. Nhưng thật sự ngồi vai kề vai cùng anh ta trong thỉnh lặng như thế này, thì vẫn rất hiếm có. Tốc độ xe chạy vô cùng nhanh, nhưng cảm giác lại giống như đang đứng im, hoàn toàn chẳng có cảm giác lắc lư gì cả. Cửa kính đóng kín mít, dòng xe lũ lượt bên ngoài cửa sổ như cách ly phía sau sự yên tĩnh ấy. Trong không gian chật hẹp đều là mùi hương trên cơ thể của Cung Minh, một thứ mùi lạnh thấu xương giống như nước biển trào dâng.

Di động của tôi chợt bồng rỗng vang lên trong sự tĩnh lặng như vậy, tôi vội bật lên nghe, Neil lu loa trong di động: “Lâm Tiêu, khi nào chị đến hả, mọi người đều đến cả rồi, chỉ đợi có chị thôi! Cô Ly nói bác sĩ của chị ấy nói với chị ấy, sau phẫu thuật chị ấy không được đợi ai quá mười phút, nếu không thì trong khoang bụng rất dễ mọc ra một cái tử cung nữa... ha ha ha ha, đúng rồi, Lâm Tiêu, người đàn ông của chị lúc này có thể đã cởi quần áo nằm ngủ trên giường của Đường Uyển Như đấy, nếu mà chị còn không đến... nếu mà như vậy, sớm muộn gì cũng bị Đường Uyển Như ra tay, chị bằng cho em mượn trước một chút nhé... há há...”

Sau tiếng cười quái dị của hắn vang lên mấy tiếng, thì giống như đã bay xa, rồi lại vang mấy tiếng la hét, sau đó là tiếng bát đĩa vỡ, trong ống nghe là một mớ tạp âm, tôi có thể nghe thấy tiếng the thé chói tai của Đường Uyển Như, rất rõ ràng, Neil đã bị Đường Uyển Như đánh. Tôi vừa định nói, thì điện thoại đã ngắt. Đến khi tôi gọi lại, thì lại chẳng có tín hiệu.

Tôi quay đầu qua, bối rối nhún nhún vai tỏ ý xin lỗi với Cung Minh.

Cung Minh cười nhạt một tiếng, hoàn toàn không để ý đến chuyện của tôi. Anh ta cầm lấy cái điều khiển từ xa trong tay, tùy ý điều chỉnh tần số radio trên xe. Một giọng nói đầy sức quyến rũ từ loa bay ra: “Thưa quý vị thính giả thân mến, hôm nay là ngày 15 tháng 11 năm 2010. Chào mừng các bạn đón nghe chương trình Ngày này trong lịch sử. Ngày nào vào năm 1988, cũng tức là ngày 15 tháng 11, Liên Xô lần đầu tiên phóng tàu vũ trụ con thoi cỡ lớn mang tên “Buran”[1] vào không gian...”

[1] Nghĩa tiếng Việt là “Bảo tuyết”.

Trong khoang xe vang vọng sóng điện của radio, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, chiếu ấm áp vào bên trong.

Đột nhiên tôi có một thứ cảm giác hạnh phúc như hồi nhỏ mỗi sáng chủ nhật thức giấc, ngửi thấy mùi vị của thức ăn, nghe thấy tiếng phát thanh trong radio.

“Thưa cô đầu đường khúc cua trước mặt là đến rồi.” Tài xế lễ độ nói cho tôi biết.

Tôi ngẩng đầu lên, phía đường chân trời, một vầng mặt trời đỏ rực phản chiếu lên bầu trời tạo thành một vùng ráng chiều rực rỡ. Thượng Hải mọi năm bầu trời lúc này thường xám xịt, rất ít khi có thể thấy được những áng mây vàng rực đẹp đến như vậy.

Tôi quay đầu qua nhìn Cung Minh, đôi mắt của anh ta trong ráng chiều rực rỡ, vẫn đang phủ trong một lớp bóng mờ tựa như một câu đố. Ánh mắt của anh ta đang buông xuống, trông như một thiên sứ thờ ơ trong tranh sơn dầu.

Tôi trông thấy một nếp nhăn không dễ nhìn thấy nơi khóe mắt ấy. Mấy năm nay, anh ta cũng đã già.

Tôi chợt cảm thấy, anh ta cô độc hơn bất kỳ ai.

Xe rẽ qua giao lộ thì dừng lại. Tôi và Cung Minh ngẩng đầu lên, thấy trước mặt dòng xe đã chẵn kín. Rất nhiều xe đang chen chúc nhau không ngừng ăn còi. Ráng chiều ở phía xa ca càng thêm rực rỡ, thứ ánh sáng mê ảo này rọi hồng cả con phố, giống như Thượng đế cầm một thùng thuốc nhuộm màu hồng cực lớn đổ ụp lên cả con phố vậy.

Tôi và Cung Minh mở cửa xe bước xuống, nhìn quanh trước mặt.

Sau vài phút quan sát, tôi đột nhiên hét lên một cách rồ dại, rồi lao nhanh về phía trước.

Cung Minh níu chặt tay tôi, bóp siết lấy cổ tay tôi tạo thành một vết thâm bầm.

Tôi ngồi bệt ra đất, đầu gối lết rách một đường dài rướm máu.

Khi tôi quay về Thượng Hải một lần nữa, vừa hay một năm đã trôi qua.

Lần này, tôi tự lái xe chạy qua con đường hồi đó. Ráng chiều rực rỡ đã biến mất. Những tòa nhà đen như mực lúc này vẫn còn đang bao bọc bằng những giàn giáo màu xanh, nó đứng sừng sững đơn độc trong màn đêm Thượng Hải, trông giống như một tấm bia cực lớn.

Bên đường có một vài bông cúc non màu trắng mà người đi đường bỏ lại, cánh hoa mong manh bị gió thổi tung lên, rải đầy trên đất.

Tôi dừng ở giao lộ hồi đó, đỡ rạp người trên vô lăng. Trên cổ tay vẫn lưu lại cảm giác ê đau nơi nhói rõ rệt mà Cung Minh đã lưu lại cho tôi hôm đó.

Sau này, tôi thường xuyên mơ thấy cùng một giấc mơ.

Trong mơ chúng tôi vẫn ở trong ký túc xá đại học. Ngoài cửa sổ ánh mặt trời trong trẻo của ban mai, cả ký túc xá bao trùm trong một vùng ánh sáng tinh khiết bỗng bèngh êm ái. Cô Ly đang đứng trước máy nước uống đổ ra những thứ thức uống kỳ dị mà nó vừa thu thập về, nó pha thành một bình chứa thứ gì đó màu xanh lục, lúc này đang rót vào bốn tách với ánh mắt sáng ngời, chuẩn bị cầm đưa cho chúng tôi thưởng thức.

Còn Đường Uyển Như thì ngồi trên ghế sofa mà mồ hôi ra như tắm, cổ sức vặn nấp của chiếc bình đựng nước uống thể thao.

Còn tôi và Nam Tương thì đầu tựa đầu, mặc áo ngủ chen mình trên ghế sofa thì thâm to nhỏ với nhau, không biết là vì chuyện gì, mà cười khúc kha khúc khích không dừng, chúng tôi đều vẫn như đang ở tuổi hai mươi, gò má vẫn sáng bóng, hết như thiếu nữ.

Mái tóc của hai chúng tôi vừa đen vừa bóng, thướt tha mềm mại rủ xuống, quấn quýt lấy nhau, như không thể nào chia tách.

Thượng Hải

Ngày 14 tháng 11 năm 2012.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thời Đại 3.0* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.